

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ
ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரணம்.
இஃது
தஞ்சாவூர்ஜில்லா

பென்ஷன்ட் ஹேட்சிரஸ்தேதாரரும்,
அஷ்டதிக்கெஜங்களுக்குள் ப்ரதமகண்யரான
ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமான்வாதாலதேஸிகர்
கோயில்கந்தாடை அண்ணன்ஸ்வாமி
திருவடிஸம்பந்தியும்,
இராமப்பேட்டை ஸ்ரீவரவாழநீந்தரனா வாழ்த்தும்
ஸபாக்ராலநாதிபதியும்,
பகவத்பாகவத கைங்கர்யதூரந்தரரான
ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்களுடைய
ஸ்ரீபாதகோணுவுமாகிய,
நீநுமங்கைமன்னன் ஸம்பந்தமாரனென்னும்
திரு - கோபாலச்சுருஷணப்பிள்ளை அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
ஸ்ரீபராங்குசர் திருவவதாரஸ்ரீ சககசு-க்குச்சரியான
நந்தனஸ்ரீ கார்த்திகையர்.

1892.

வி. ருபா. ஈ.

(All Rights Reserved)

ஸ்ரீ

“கண்ணன்கழலினை நண்ணுமனமுடை யீர்
எண்ணுநதிருநாமந் திண்ணமநாரணமே
நாரணமெனமமான் பாரணங்காளன
வாரணநதுலேத்த காரணனறானே”

ஆசார்ய ஹ்ருதயசாரசங்காஹத்தில்

அடங்கிய விஷயங்கள்.

	விஷயங்கள்.	பக்கம் முதல்.	பக்கம் வரையில்.		விஷயங்கள்.	பக்கம் முதல்.	பக்கம் வரையில்.
க	தனியன்கள்	க	சு	ந	சு-ம் பத்து	க0௭	ககரு
	ஆமோதபத்யங்கள்	ரு	கஅ		ரு-ம் ரெ	ககரு	கஉஉ
	—				சு-ம் ரெ	கஉஉ	கஉக
	அவதாரிகை	க	சு		எ-ம் ரெ	கஉக	கநச
	—				அ-ம் ரெ	கநரு	கந௭
	1-ம் ப்ரகரணம்	க	உசு		கூ-ம் ரெ	கந௭	கசச
	2-ம் ரெ	உ௭	நஅ		க0-ம் ரெ	கசச	கசஅ
	3-ம் ரெ	நகூ	சஅ		க-ம் ரெ	கசக	கருந
	4-ம் ரெ	சகூ	ருஉ		உ-ம் ரெ	கருந	கசு0
	—				ந-ம் ரெ	கசு0	கசுரு
உ	சாரசங்க ரஹம்.			சு	சு-ம் ரெ	கசுரு	க௭ந
	திருவாய்மொழிபாட்டுகளின் விஷயங்களை.				ரு-ம் ரெ	க௭ந	கஅ0
	கூ-ம் பத்து	க	அ		சு-ம் ரெ	கஅ0	கஅ௭
	உ-ம் ரெ	கூ	ககூ		எ-ம் ரெ	கஅ௭	ககச
	ந-ம் ரெ	கசு	உரு		அ-ம் ரெ	ககச	கக௭
	சு-ம் ரெ	உரு	நச		கூ-ம் ரெ	கக௭	உ00
	ரு-ம் ரெ	நச	சஉ		க0-ம் ரெ	உ0க	உ0ந
	சு-ம் ரெ	சந	ருச		நிஷக்ருஷ்ட அரத்த விசேஷங்கள்	உ0ச	உகரு
	எ-ம் ரெ	ருரு	சுந		ப்ரமாணங்களுக்கூ.	உகசு	உநச
	அ-ம் ரெ	சுச	௭ந		ஸமஸ்க்ருத பதங்களுக்கூ.	உநரு	உச0
ந	இதிஹயங்கள்.			சு	பிழைதிருத்தம்	உசுக	உசஉ
	கூ-ம் ரெ	கூந	க0க				
	உ-ம் ரெ	க0க	க0ந				

ஸ்ரீ அழகியமணவாளமாமுநிகள்
தனியன்.

கோயிற்கந்தாடை அண்ணன்கூடஸ்தர்
தனியன்.

ஸ்வாசார்யர் தனியன்.

ஸ்ரீமத்வதாலகுலவா ரிதிபூர்ணசந்தரம்
ஸ்ரீமத்வர்ப்ரதகுரோத்தமபுத்ரரத்நம்
ஸம்ருத்யந்தயுக்மவிஸ்திகருணைகதிஷ்டம்
ஸ்ரீரங்கதேஸிகமஹம்ஸரணம்ப்ரபத்யே.

நூற்பயன்.

எழுசீர்க்கழிநெடில்.

இன்னமுதெனநன்றிசைக்குமாசாயவிருதயசாரசங்கிரகம்
தன்னெமெய்யுணரவாலிடைவிடாதனுசந்தானமேசெய்பவரிங்கு
மன்னியசெல்வம்போகபோக்கியமுகப்பெறுமகிழ்ச்சிவாணும
பின்னையவ்வுலகிம்போகமுமழியாப்பெரும்பதமதனையும்பெறுவாரா. (ச)

வாழித்திருநாமங்கள்.

திருவளாமா மணிமாடன சீரருளா லாதி
சேடாம்ச பூதனெனுஞ் சிறப்புற்றேன் வாழி
உருவளாநம் பூரவாசா ரியாகளே வீழிங்
குறுதிபெறத் தருமதிகா ரிகளெனறேன் வாழி
மருவளாபைந் துளவணியல் வனைந்தருளம் பெருமாள்
மலரடிகட் கெப்பொழுது மனதுவைத்தோன் வாழி
அருவளாபே ரருள்வடிவா யெழுந்தருளு மாசார
யவியதயசார சங்கரகம் வெளியிட்டோன் வாழி. (ரு)

பெருகியநான் மறையெனுநா லாயிரமான் திவ்ய
ப்ரபந்தமே திருமந்தர மென்றருள்வோன் வாழி
மருவியவந் நான்கிளையு நான்குப்ர கரணமாய்
வகுத்ததொரு க்ரந்தமென மகிழ்ந்தருள்வோன் வாழி
திருமிகுகாத்தீதிகைமாதஞ் சிறந்திடுசித் தியையாம்
திருநகூத் திரததிஹித் தருள்வள்ளல் வாழி
குருவருளே மிகவளரும் மங்கைமன்னன் சம்பத்
குமாரன் கோபாலகிருஷ்ணன் திருவடிகள் வாழி. (சு)

நாள் பரசுரங்கள்.

எண்ணீர்க்கழிநெடில்.

திருவரங்க நாதனருட் பாத்திரபூதன் சொந்
செழித்துவளா மணவாள மாமுரிதன் னெருளால்
மருவிய சதாசார சம்பந்த மும்றேன்
வாதுல தேசிகன்கண் மனங்களிக்கச் செய்தோன்
பெருகுவிரிட் டாத்வைத சித்தாந்தம் பரவப்
பேசினனோ நந்தகோ பாலகுல மதனிற்
கருணைவளா கோபால கிருஷ்ணனுதித் திடுநாள்
கருதியநற் காத்திகையிற் சித்திநாநா ளாதுவே. (எ)

பொருவரிய வரவரமா முனிவாசபாத தியட்சனே
 பூவாசா ரியருரைத்த பொருளவிளங்கச் செயதோம்,
 திருநகரி யண்ணெனபோன ஆயப்பாடி வளாவோன்
 திருமங்கை மன்னனருட சம்பத் குமாரன்
 அருமைவளா பாகவதோத் தமாமகிழப் பெற்றோன்
 ஆசாய விருதயசார சங்கிரக மளித்தோன்
 கருணைவளா கோபால கிர்வண்ணுதித் திருநாள்
 கருதியற்ற கார்த்திகையிற் சித்திராநா ளாடுவர். (அ)

 வெண்பா

வாழியா சாய விருதயசார சங்கிரகம்
 வாழியகோ பாலகிர்வண்ண மா தவத்தோன்—வாழியமேல்
 தன்னிகரின் மங்கைமன்னன் சம்பத் குமாரனே
 இன்னுமொரு தூற்றாண்டிரும. (இ)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிடவித்துவான்கள் மனமகிழ்ந்து || தித்த

ஆமோத பத்யங்கள்.

திருக்குறுங்குடி மடாதிபதி பேரருளாள

ராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி.

அசார்யஸ்ய ஸ்ரதக்ஷீதரஸஃ ஸுடநாந் | ஸ்ரதஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய |

ஸ்ரதஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய |

ஸ்ரதஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய |

ஸ்ரதஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய ஸுதக்ஷீதரஸ்ய |

(௧)

ஆசாரயஸ்வாந்தரங்கஸ்திதரஸகடநாத் ப்ராப்ததந்நாமதேயம் |

க்ரந்தம்கோபாலகிருஷ்ணத்ரமிடகவிவோணாதராத்ஸம்ப்ரணீதம் |

த்ருஷ்ட்வாஸ்ரீஹருஸ்வகேஹஸ்தலவரயதிராட்யாமுநாத்யாராயவாயை |

ப்ரோக்தாக்ரயக்ரந்தணுலீமநபிகதமநாஸர்வதாவிஸ்மிதோஸ்மி ||

பெருமாள்கோயில் அழகியமணவாளஜீயர்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீமத்ரங்கேந்திரபாதாம்புஜபரிசரணேஸாவதாஸக்தியுத்தாத் |

வாநாலாயாத்ருஷீத்வாஸுடரிபுஹருதயம்பஞ்சஸம்ஸ்காரபூவம் |

ஸ்ரீமத்ரங்கேந்ருஷணஸ்வகுருநியமநாததபுதம்ஸாதுஸேவ்யம் |

ஆசாரயஸ்வாந்தரஸாரம்வ்யததுதஸகிரம்வாத் ததாம்ஸௌரித்ருஷ்டே ||

(௨)

ஸ்ரீமத்ரங்கேந்திரபாதாம்புஜபரிசரணேஸாவதாஸக்தியுத்தாத் |

வாநாலாயாத்ருஷீத்வாஸுடரிபுஹருதயம்பஞ்சஸம்ஸ்காரபூவம் |

ஸ்ரீமத்ரங்கேந்ருஷணஸ்வகுருநியமநாததபுதம்ஸாதுஸேவ்யம் |

ஆசாரயஸ்வாந்தரஸாரம்வ்யததுதஸகிரம்வாத் ததாம்ஸௌரித்ருஷ்டே ||

கோமடம்பேரருளாளராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி.

வாழாலவங்கலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

(3)

வா தூலவமலகலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

கோயிலகந்தாடை வா தூலதேஸிகராகிய அண்ணா ஸ்வாமி.

வாழாலவங்கலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

(8)

வா தூலவமலகலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

பெருமாளகோயில - கோயிலகந்தாடை
 அண்ணாவிவபனகுமார

வெங்கடாசாரியா ஸ்வாமி.

ஸ்ரீவாழாலவங்கலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

௩॥

ஸ்ரீவா தூலகுலாபதி ஸ்ரீதகிரண ஸ்ரீவேங்கடாசாரியா நமஜாத்
 வா தூலவமலகலகாண்டி ஸூர்த்ரு
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

கோயிலகோமாண்கோ

இளையவல்லி தொடடையாசார்யர் ஸ்வாமி.

யோய்யோ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ
 ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ ஸ்ரீரஞ்ஜ

ஸீயம்ஸத்யுருஸூக்ஷிதீநவஹீஃ லஜாஜ்ஜீநீநீநுரீஃ।

அசாஸ்யந்தரஸாரஸம்ஸுக்ஷிதீநவஹீஃ லஜாஜ்ஜீநீநீநுரீஃ॥

௨॥

யோயம்தோத்ரதரோலஸம்ஸுபரதேபார்த்தாயகிதார்த்ததீஃ।

தந்நைஜாந்வயஸம்பவிகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதீஃ।

ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃஸந்தாத்மபோதோகுரோஃ।

ஆசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

அசாரயஹ்யதயநாமக।

ஸீயம்ஸத்யுருஸூக்ஷிதீநவஹீஃ லஜாஜ்ஜீநீநீநுரீஃ॥

தந்நைஜாந்வயஸம்பவிகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதீஃ॥

ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃஸந்தாத்மபோதோகுரோஃ॥

௨॥

ஆசாராயஹ்யதயநாமக।

ஸோகாசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

தந்நைஜாந்வயஸம்பவிகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதீஃ॥

ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃஸந்தாத்மபோதோகுரோஃ॥

ஜீய்யாதாரஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்॥

ஸோகாசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

அசாரயஹ்யதயநாமக।

ஸோகாசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

௩॥

ஜீய்யாதாரஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்॥

ஸோகாசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

அசாரயஹ்யதயநாமக।

ஸோகாசாராயாந் தரஸாரஸங்க்ரஹமமுமஸிஷ்டாஃகரகண்யோபணத்॥

ரவிதம்ஸசநாத்ரிதயம்।

ஸம்ஸத்யுருஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்॥

தந்நைஜாந்வயஸம்பவிகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதீஃ॥

ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃஸந்தாத்மபோதோகுரோஃ॥

௪॥

ரவிதம்ஸசநாத்ரிதயம்।

ஸம்ஸத்யுருஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்॥

தந்நைஜாந்வயஸம்பவிகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதீஃ॥

ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃஸந்தாத்மபோதோகுரோஃ॥

ரவிதம்ஸசநாத்ரிதயம்।

ஸம்ஸத்யுருஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்ஸூக்திநீகரம்॥

அஃபாடி ஸ்ரீமந்

தந்நீர் அலக்யஸ்தம்

௧௦||

தத்யாதருஸமபூயோயம்

தாபாத்தஸவகீததஸ்ததம்

ஆயபபாடிதாமவிஸதே

தஸமைகோபாலகருஷ்ணம்

ஸ்ரீரஜ் நாதகருணா

சங்கதலகத்யாதித்யம்

வாசவிஸ்திமிஸரோ

தேயாதஸ்ரீபாஷ்யகருதஸமை

௧௧||

ஸ்ரீராகநாதகருணா

ஸவகதலோகதவயாதிபத்யோயம்

வாசவிஸ்திமிஸரோ

தேயாதஸ்ரீபாஷ்யகருதஸமை

சோளசிமஹபுரமகோயில

கந்தாடை - தொடையாசார்யானகிற அப்பன்

சிவகராசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ அலக்யஸ்தம்

ஸ்ரீ அலக்யஸ்தம்

அலக்யஸ்தம்

சங்கதலகத்யாதித்யம்

௧௨||

கோபாலகருஷ்ணஸ்தம்

ஸவாசாயமுகமலநிகதம்மதூரம்

ஆசாயஹருதயஸாரம்

ஸவகருஷ்ணகருதஸமை

திருமணிகோயில கந்தாடைஅப்பன்

ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி

அலக்யஸ்தம் ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி

அலக்யஸ்தம் ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி

அலக்யஸ்தம் ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி

அலக்யஸ்தம் ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி

௧௩||

ஆசார்யஸ்வாந்தஸாஸ்ரம்நிஜகுருக்ருபயாஸார்த்தமந்யைதூரபம்|
 லப்த்வாதத்பாதபத்மப்ரவணதிஷ்ணையாஸாரபூதார்த்தஜாதம்|
 மந்தாரம்மாத்யந்துப்ரதிதகுணகலிதவம்ஸஸம்பத்ருமாரம்|
 ஸிஷ்டாநித்யம்வநிஷ்டப்ரவணகுணகணம்குப்தகோபாலக்ருஷ்ணம்||

திருமணிகோயில் கந்தாடை அப்பன்கொமாரர்
 வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி.

வாஹுஸ்யஸாநிஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீரஜ்ஸூரீஃ||
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்||
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்||
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்||

௧௪||

வானூலாவயவாரதிசுளஸ்தபமணேஸ்ரீரங்கஸூரேபதே||
 ஸம்ஸ்தாசிலதத்வபோதமநகம்கோபாலக்ருஷ்ணபிதம்|
 ஸ்ரீமத்பூதபுரிநிவாஸரவீகோராமாநுஜாரயோமுநி||
 பாயாத்ரங்கதூணபாதபுகளேயஸதாத்மபாரம்ஸதா||

ஸ்ரீபெரும்புதூர்ஆசாரி எம்பெருமானார் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீரங்கராஜபதங்கஜமத்தப்ருங்கம்|
 ஸ்ரீதேவராஜருவரத்யுபாஸ்துஷ்ணம்|
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்|
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்||

௧௫||

ஸ்ரீரங்கராஜபதங்கஜமத்தப்ருங்கம்|
 ஸ்ரீதேவராஜருவரத்யுபாஸ்துஷ்ணம்|
 கோபாலக்ருஷ்ணஇதிதாஸவரஸ்ஸமேதா||
 சக்ரேஹிதம்மபிஸாரதரம்ப்ரபந்தம்||

திருவெவ்வனூர்ஆசாரி அப்பளாசார்யர் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்|
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்|
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்|
 ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம் ஸ்ரீஸூத்ருஷ்ணம்||

௧௬||

ஸ்ரீமத்வானூலவம்ஸாம்புதிஹிமகிரணத்தேவராஜாரயவாயாத்|
 ஸ்ரீமத்கோபாலக்ருஷ்ணஹ்வயவிபுதவணாப்ரபாத்மாத்மபந்தம்|
 ஆசாரயஸ்வாந்தஸாராபிதமிஹிபுதஸஸ்ஸமயகாலோக்யமோதம்|
 ப்ரபாத்மபாவணயகர்வேஹிமகரகிரணம்யாதிவ்ருத்திமயதாப்தி||

அததங்கிதிருமலைகுமார தாதாசார்யர்ஸவ|| மி.

வாஹுலர்ஜார்யவ டாஹுஜாத்

புண்டாயுமா நேநிநுந்திதே

கோலக்யுஷ்ணச டார்யவாத்

ஸாராஹயாஸ்ருந்ருதமாத்ஸூதி||

௧௨ ||

ஸ்ரீதேவஸாஹுததாஸார தாதார்யவத்யக்யுஷ்ணயோஹுதேவம்

ஸ்ரீலிங்கதிராஹுதவாஜ்ருதநிஷ்ணத் ஸாஸாதேவீர்யஹுதா||

௧௩ ||

வாதூலாஹயவாத் தாமபுஜாத்

பருஹகாயமாநேநிநுமபிதேவாத்

கோபாலகருஷ்ணேநஸதாராயபாவ்

ஸாராஹயவாஸமநமுதமாத்ஸூதி||

ஸ்ரீஸைலவம்ஸாத் தாதாஸார தாதாயவிதவககவயோமுதேவம்

வயலீலிக்ருதராமிடவாஹுதநிஷ்ணத் ஸம்பாதித்யவாயுமநா||

சித்ததாதகிககாடு

விதவாஸ ஸ்ரீநிவாஸாசாராயாஸ்வாமி

வாஹுலாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீரக்ஷதேவீர்யவ

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

௧௪ ||

வாதூலாஹயவாத் தாதாஸார தாதாயவிதவககவயோமுதேவம்

ஸ்ரீமதபாதஸாரோஜமததமதுபோகோபாலவம்ஸோதயத்

ஸவாசாராயஸருதவேதமௌலிவிவருதாஹுதாஸாரகருஷ்ணேநஸதாராயபாவ்

ஸவகக்ஷேபாதஸாஸவாஹிபாவவிவருதமசகோபரபதாததமநா||

வைததமநிதிமுடுமபை ஸ்ரீநிவாஸ அப்பங்காரஸ்வாமி,

ஸ்ரீலிங்கதிராஹுதவாஜ்ருதநிஷ்ணத் ஸாஸாதேவீர்யஹுதா

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ ஸ்ரீஹுதாஸ்யவாஹிதேவீர்யவ

௧௫ ||

ஸ்ரீயாலிஸ்ரீநகரீஸபதகலிஜிதஸமபதகுமாராஹயவாத்

ஸ்ரீமதௌஸமயவாராயவீக்ஷணவஸாதஸவப்நாஸ்சததஸௌஸகாத்

ஸ்ரீமததாஸாரதீயவமஸவிலஸசசாரிநகராஜாஸாரிதத்

ஸ்ரீமாநகோபகுலாகரணாவிஜயதாதகோபாலகருஷ்ணேநஸதாராயபாவ்

தீநஸ்யாச்சார்யவாணாம்
 முஹுந்தீபிநிஸ்துதம்
 அச்சார்யஸ்யந்தாப்யஸ்ய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

௨௦॥

தேநஸ்யாச்சார்யவாணாம்
 முகாம்போஜவிநிஸ்துதம்
 ஆசார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸங்க்ரஹோலிநிதோநுநா

சித்நிரகூடம்

சுதர்ஸனம் ஸ்ரீநிவாஸ அப்யங்கார் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீரஞ் ராஜந்
 யுஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாய்
 அச்சார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

௨௧॥

ஸ்ரீரங்கராஜசாஸனம்
 புஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாய்
 ஆசார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

குன்றபாக்கம் கொமாண்டர் இளையவல்லி ஸ்ரீநிவாஸ
 அப்யங்கார் ஸ்வாமி.

வாடாஸ்யாநததாந்பாய
 யுஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாய்
 அச்சார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

௨௨॥

வாடாஸ்யாநததாந்பாய
 யுஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாய்
 அச்சார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

அச்சார்யஸ்யாநததாந்பாய
 யுஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாய்
 அச்சார்யஸ்யாநததாந்பாய
 ஸந்திரஸ்யாஸ்யஸ்யஸ்ய

௨௩

ஆசாராயஹருதயஸ்யாராததம் |
 ஜஞயாத்வாஸவாசாராயஸநிதௌ |
 லிங்கிதஸ்தஸ்யதாதபாய |
 ஸங்கரஹோக்ரநதருபதஃ ||

சிறதாததிரிபபேட்டை

மலையாங்குளம் கந்தாடை ஸ்ரீராமாயணம்
 ஸாதாபிஷேகம் ஸ்ரீவிவாஸாசாராயர் ஸவாமி

ஸ்ரீரங்கராஜவசன்கவச்சரிதா |
 கீபாலக்யஸ்தகவி ராபுக்ஸாணுநீஷா |
 மோகனவந்தனமகாநாதவாஸஸ்ய |
 ஸாராத்தஸங்கரஹமிதிவயலிகதபரநதம் ||

௧௫ ||

ஸ்ரீரங்கராஜபதங்கஜஞஞகரீகோ |
 கோபாலகருஷணகவிராடஸகலாமமலீஷா |
 மோதமவயவாததயிதாமாயஹருதாஹவயஸ்ய |
 ஸாராத்தஸங்கரஹமிதிவயலிகதபரநதம் ||

சிந்தாதிபுரவாஸதவய |

ஸ்ரீவிவாஸபுதேநதநா |

ரகிதாஸமமதிருபா |

வாகராமபாதபகதேந ||

௧௬ ||

சிந்தாதிபுரவாஸதவய |

ஸ்ரீவிவாஸபுதேநதநா |

ரகிதாஸமமதிருபா |

வாகராமபாதபகதேந ||

கூட்டலார்

வங்கிபுரம் கருஷணமாசாராயர் ஸவாமி

ஸ்ரீமதவாஸஸவமாஸருதஜஸ்திரிஸாகா தரங்காராயவாய |
 ஸ்ரீபாதாமபோஜபருகாமிதஹருதயவதா கோபவம்ஸோதபலேந |
 கலிபதா கோபாலகருஷணபிதாஸபமதிநாபணாடிதாநாமமுதேஸயா |
 தாசாராயஸவாஸதஸாராஹவயகருதிரகிஸமஸம்பரதாயா நுருபா ||

௧௭ ||

ஸ்ரீமதவாஸஸவமாஸருதஜஸ்திரிஸாகா தரங்காராயவாய |
 ஸ்ரீபாதாமபோஜபருகாமிதஹருதயவதா கோபவம்ஸோதபலேந |
 கலிபதா கோபாலகருஷணபிதாஸபமதிநாபணாடிதாநாமமுதேஸயா |
 தாசாராயஸவாஸதஸாராஹவயகருதிரகிஸமஸம்பரதாயா நுருபா ||

భారద్వాజకులాంభోధి విభునాకృష్ణసూరిణాః

వజ్జీ పురకులా భ్యేన సమ్య గా మొదితాహిసా॥

১৫।

பாரத்வாஜகுலம்போதிவிதுநாக்ருஷ்ணஸௌரினா

வங்கீபுரகுலாக்யேநஸம்யகாமோதிதாஹிஸா||

பரித்தியூர் க்ருஷ்ணபாஸ்த்ரியாவர்கள்.

శ్రీమద్దోపాలకృష్ణప్రభువరకవిరాట్ దుగ్ధవారాశిగర్భాః

దుద్భూతః పూతపేయోభవసరిణి గతివ్యగ్రవిశ్రాంతిదాయః।

శ్రీరజ్జోచార్యవర్యప్రపదశరణతాల బ్ధవిజ్ఞానపూర్ణాత్ ।

గంధోయంహ స్తచారుర్జయతి శురుమనస్సారపీయూష పూరః॥

२६॥

ஸ்ரீமத்கோபாலக்ருஷ்ணப்ரபுவரகவிராட் துத்தவாராஸிகாபா!

தத்பூதஃபூதபேயோபவஸரணிகதிவ்யக்ரவிஸராந்திதாயி।

ஸ்ரீரங்காசாராயவாயப்ரபதஸ்ரணதாலப்தவிஜ்ஞாநபூணத்

கரந்தோயம்ஹந்தசாநாஜயதிசுருமஸஸாரபீயூஷபூரஃ।

గురుహృదయసారమేతం।

కలితంగోపాలకృష్ణపిబుధేన।

సమృద్ధుతే సర సతయా॥

పరిత్తియూర్ కృష్ణశాస్త్రి నామతరః॥

3011

குருஹருதயஸா ரமேதம்!

கலிதம்கோபாலக்ருஷ்ண விபுதேந|

ஸம்மநுதேதஸரஸதயா।

பரித்தியூக்ருஷணஸாஸ்த்நிகாமதரஃ॥

५१

பெருமாள்கோயில்

அழகிய மணவாளஜீயர் ஸ்வாமி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

கோதற்றஞானக்குருகூரின்மாறன்றமிழ்மறையை

ஓதுற்றவாரியருள்ளந்தெளிந்துவிரித்துரைத்தான

போதுறறகோயிறகந்தாடையண்ணன்பதம்போற்றவறுஞ்

சீருறறவன்பெனங்கோபாலகூட்டணமெய்தோகவியே.

(15.4)

நேரிசைவெண்பா.

ஆசாரியவித்யமாம் பொருளின்சாரத்தை
 ஆசோவரீயுரையென்றண்ணர்சொலக்—கூசாமல்
 ஆபாலரும் தேறவாய்ந்துரைத்தான்வாழியவே
 கோபாலகிட்டண நெனுங்கோ. (152)

அரங்கநருள்கோயிலண்ணைழைத்தே
 இரங்கிக்குருநெஞ்சியம்ப—நெருங்கியே
 யுள்ளத்துணர்ந்துரைத்தான் கோபாலகிட்டண நெனு
 பிள்ளைப்பெருவாழ்வான்பெற்று. (153)

ஆருமறிந்துய்வாசாரியவித்ய
 சாரந்தெரிந்துரைத்தான்சங்கரகமாய்ப்—பாரின்கண்
 வாதுலதேசிகளுல்வாழ்வுற்றுவண்டமிழ்தோ
 கோபாலகிட்டணக்கொழுந்து. (154)

திருவல்லிக்கேணி அங்கிலோவர்க்குயலர் பாடசாலை தமிழ்ப்
 பண்டிதர் காரப்பங்காடு கோபாலாசாரியர்ஸ்வாமி.

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

சந்தாரும்பூம்பொழில்சூழ்ந்தழகாயமறைநான்குந்தகைசால்கோயிற்
 கந்தாடையண்ணெழிற்சீரங்கவாரியன் றூட்கமலந்தன்னில்
 நந்தாதொண்டமைந்தோன்றானபத்திவைராக்யநல்கப்பெற்றேன்
 அந்தாமத்தருளமைந்தவடியார்மாட்டன்பகத்தினகலாத்தூயன்.
 இன்னகுணக்கோபாலகிருஷ்ணனெனுமியற்பெயராலிலங்குங்கீர்த்தி
 மன்னவன் றுன்னகுருமுன்னுணர்ந்தமிழ்மறையும்வண்மையெய்த
 தன்னிகரிலாசார்யவித்யமுமாவிற்பின்மிகுசாரந்தன்னைப்
 பன்னயமுந்தோன்றவச்சிற்றந்தவுதவிக்கியற்றப்பயன்கானேனே. (155)

சென்னைகவரன்மெண்டு சகலசாஸ்த்ரசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

புன்னைமாடபூசி ஸ்ரீநிவாசாசார்யர்ஸ்வாமி.

நல்லாரியவித்யப்பயவிரிவின்மையைநாமிங்
 கெல்லாருமுவந்தோதிடவெளிதின்னிசைத்தந்தான்
 பல்லார்புகழ்க்கோபாலகிருஷ்ணப்பிளைமதியோன்
 அல்லாரியலர்தாளிணையகலாமனநிலையோன். (156)

தஞ்சை கலெக்டரார்பிஸ் கஜான்ஜீ திருவான்மியூர்
விஜயராகவப்பிள்ளை என்கிற
விஜயராகவ ராமாநுஜதாசரவர்கள்.
விருத்தம்.

தாரணியிலாசார்யவிதயசார

சங்கிரகமென்னும்புத்துருக்குறையைத்
தாரணியோராமனமுருகத்தந்தானவீரா
சாமியெனுமொருந்தகோபருக்கும்
தாரணியில்வேதவல்லித்தாயாரென்னும்
தாய்சோதைக்குஞ்சேயாயாப்பாடிக்கண்
தாரணியிற்சேடாம்சபூதனாகிச்
சாராதுதித்தகோபாலகிருஷ்ணமாலே.

(௩௭)

தஞ்சாவூர் வீரராகவப்பிள்ளை ஹைஸ்கூல்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

சதாவதானம் - சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்தவாய்ப்பாடிவசித்துப்பொய்யெனுஞ்சுக்கட்டைப்

பொருதுதைத்து

மன்பூத்தசீவொனுமபசுக்கள்வினையெனுமழையால்

வருந்தாவண்ண

மின்பூத்தஞானமெனுங்குன்றற்காத்தாசார்ய

விதயமென்னு

நன்பூத்தநவநீதநல்கினன்கோபாலகிருஷ்ண

நாமத்தானே.

(௩௮)

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளாகமலச் செழும்புதமுடித்து

மருவளாபொழில்புடை மருவெவ்வுருநிற்

கோபுரத்திருப்பணி குயிறறிமேலுயா

கோபுரத்துறைசீ ராமனாகுலத்திற

கருவானபொழிவளக் கழன்பொன்வினைக்கும்

திருவான்மியூரனி திகழ்தரவுதித்தோன்

வீராசாமியாம் வித்தகற்கும்பவம்

வாராவேத வல்லித்தாயாக்கு

முந்தரந்தவச்சேய் மொழிதருங்கோயிற

கந்தாடையண்ணன் கனவினம்பெருமா

டுன்னியேசேடனைத் தொட்டுக்காட்டி

இன்னவண்ணையா மிவனம்சபூத

னவனசமபந்த மடைகரீயென்றாந்
 குவந்துரைத்தருளிய ஷண்மைக்கிசைய
 தனபாற்கனவிற் சாரந்துவரமுனி
 யனபாற்கந்தாடை யண்ணனடிதொழுகென
 நங்கையினைப்பிடித் தழைத்துக்கொடுப்போய்
 மனகுறவழிநு மாளிகைகாட்டப்
 பின்னரகவனமே பெருமகிழ்வெய்தி
 நன்னாநன்னொன் நநகரடைந்து
 கண்ணனநிருவருள் காப்பெனக்கொள்ளவ்
 வண்ணனநிருவடி யாசிரியித்தவன
 சோதிருவாலி திருங்கொன்னு
 மூாதனிமபைங்குனி யுத்திரநாளின
 மங்களாசாசனம் வழித்துங்காலை
 நங்களவாழ்வெனுந்திரு நாராயணபுரத்
 திருந்துவந்தவோ சீவைணவேந்திர
 நிருந்துகோட்டியி லெழும்பெத்திராச
 சம்பதகுமார னெனவபிதான
 மிமபாசசெல்வப் பிள்ளைக்கிடென
 வம்புண்டாரத்திரு மங்கைமன்னன்
 சம்பதகுமார னெனனத்தரணியி
 னுமக்குநாம் துவலப்பெருமா
 னெமக்குதியமன மிட்டனொன்றே
 மாசறுமுள்ள மகிழ்ந்துமங்களை
 சாசனமபண்ணச் சாரந்தவப்பெயரா
 னநநிருவாலி திருநகராஞ்சின
 முற்றியகாலை முந்தொருநாளிற
 பாரியலிந்தனாப பரகாலராகவா
 சாரியசீயா தாந்திருக்கரி
 யண்ணலோவெனன வணைத்தாலிங்கனம்
 பண்ணப்பெற்ற கோபாலகிருட்டின
 சத்துவசீலன சாரியவிதயமு
 மெயத்திருவாயமொழி வியயஞ்சிகையு
 மைதீகங்களு மாநிருவாகமுஞ்
 செயதீரமானந் தோவசனங்களுந்
 தேசாபிரமாணத் திரட்டுஞ்சோத்தே
 யாசாரியவிதய சாரசங்கிரகமென
 றெருநூறிரட்டி யுத்தவின
 னுருவாருயிாக ஞாயத்தற்பொருட்டே.

பெருமாள் கோயில் ஈச்சம்பாடி. க்ருஷ்ணமாசார்யர்ஸ்வாமி.

வாஹுலாஹ்யவம்ஸவாரிஷி விஹீக்ஷிதஞ்சூரீக்யபா
 ஸம்ஜாதாஹில மந்நிரதநிபயோகோபல க்யுஷ்டாஹ்யம்
 மூர்த்தாசார்யக்யுதாந் ததநிபயவ்யாஹ்ய மஹாபிராபிதீம்
 சக்ரேபவமஸாவிதார ஹரிணீம்சூரவாதஸாராபிதாம்॥

௪௦॥

வா தூலாஹவயவம்ஸவாரிதிவிதோ ஸ்ரீரங்கஸக்தோக்ருபா
 ஸம்ஜாதாஹிலமந்த்ரரத்நரிசயோகோபாலக்ருஷ்ணாஹவயம்
 மூர்த்தாசாராயக்ருதாததத்வரிசயவ்யாப்யாமஹோத்ராவிடம்
 சக்ரோபாபமநோவிகாஹரிணீம்சூரவாதஸாராபிதாம்॥

மோட்டுபல்லி அத்தங்கி தாதாசார்யர்ஸ்வாமி.

கோபலக்யுஷ்டேந நிஹந்தேய
 மூர்த்தாஹ்ய ஸ்ரீரங்கேந
 மூர்த்தாஹ்யேந விநிபயேந
 மூர்த்தாஹ்யேந விநிபயேந

௪௧॥

கோபாலக்ருஷ்ணேநநிபயேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந

ஸ்ரீரங்கேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந

௪௨॥

ஸ்ரீரங்கேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந

பத்ராசலம் திருமல ராகவாசார்யுலவாரு.

ஸ்ரீரங்கேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந
 மூர்த்தாஹ்யேந

தேவஸ்யஸ்யுந்ஸு ரஸு மீகூநியார்த்து ஸ்யுதாஹ்யுந்ஸு

ராஜநிந்ஸுரிந்ஸு நநியந்த்யுந்ஸுந்ஸு மூந்ஸுந்ஸு

83

ஸ்ரீலலநாமணீஹருதயஸீதமய்யுருநிரங்கராட்விபும|
போலகபகதிகொல்சபுவிபூதசரிதருவாஆயவாயவா|
தூலகுலாபதிரங்கருருதுலயபதாமபுஜபருங்குடைநகோ|
பாலகருஷணநாமகுபிபவயுபிபாமரவாகமெல்லமே|
லமேலநிமெசசுநடலுகுதமேகொநியாரயஹருதாகயகரந்தஸா|
ராநிநிவிஸதநிஞசெநதியநதயுபணடிதமோதநீயமை.

இநதகரந்தவிஷயமாக சிறுபுலியூ கந்தாடைநி ருவாழி
அண்ணன ஸவாமி அருளிச்செய்த திருவுள்ளகருத்து.

“ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருமங்கை மன்னன ஸமபத குமாரனென்னும் கோபால
க்ருஷணபபிள்ளை யவாகள ஆசாரய ஹருதயஸார ஸங்கரஹமென்கிற ப்ரபந்
தததை யிடுவிதது அதற்கு ஆமோதபத்யம் வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறா.
ஆசாரய ஹருதய வயாகபானததில் ஸ்ரீஸவாமி மணவாளமாமுனிகள, இவ
னையும் (ஆழ்வானையும்) ருவி, முரி, கவியென்றும் என்கிறவிடத்தில், இவா
கள (ருவிகள) விஷயத்திலும், கவிஸபதபர யோகமுண்டாகிலவந்த ஸ்த
லங்களிலே கண்டுக்கொளவது என்றும், இனம், யாபபு, பா, துறை என்கிற
விடத்தில், துறையென்கிற விதவும் இனத்தின வகையி லொன்றாகையாலே
புருகதமாம், அந்தந்தர முண்டாகில் கண்டுக்கொளவது, என்றும், பலவிடங
களிலு மருளிச்செய்த ஸ்ரீஸுருகதிகளை அநுஸந்தித்து ஸாதாரண கவிக்கு ஸாத
துக்கவிபுண்டு, இநத திவ்யபரபந்த விசேஷாத விவரணம் ஸ்வயமேவ விள
ங்குகிறபடியால் ஆமோதபத்ய மபேக்ஷிதமொவென்று சிந்தையால், விளம்
பம். “புஷ்பமாலா துஷ்பகேண ஸுதரம ஸிரவிதாரயதே” எனனுமாபபோ
லே இப்போது பரவாததிபித்த ஆசாரய ஹருதயஸார ஸங்கரஹம்ப்ரபந்த
மும ஆதரணீயமாகிறது. இந்த பரபந்தத்தை பரிபூரணமாகி ஸீகரத்தில்
சிறுபுலியூருகரு அனுப்பிவைக்கவும்.”

☞ மேலகண்ட திருவுள்ளகருத்து கந்தத்திலடங்கிய அர்த்த விசேஷங்
களுக்குத் தகுதியாக விருந்ததேயாகிலும் இவ் வக்யான புவிஷ்ட
மான பரபஞ்சததில் பராமஹண நல்லாத ஓர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவன
இதயாதி விசேஷாததங்களை கந்தந்ருபமாய் வெளியிட்டால்
அலபஸுருதா அவனை தூஷித்தது அந்த கந்தத்தையும் இகழ்வது
இயலபாக விருப்பதால், அவாகள அதினால் ஸரிப்பதை தடுக்கும்
பொருட்டு ஆமோதபத்யம் அபேக்ஷித்ததாக விருக்கிறது.

திரு. கோ.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ

அவதாரிகை.

ஆசாரீயஹ்நதயமென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தமானது, பரமகாருணிகரும் ப்ரபந்த ஜநாக்ஸோஸரருமான ஸ்ரீஅழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இதில் (“ಅಭ್ಯಾಸಃ ಕೃಷಣಃ”) “ஆத்யஸ்யநಃ ಕೃಷಣಃ” என்கிறபடியே வைதிகஸாந் தானிகர்களுக்கு ப்ரத்யாசாரீயரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களை அருளிச்செய்கையாலே, இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசாரீயஹ்நதயமென்று நிரೂபகமாயிற்று.

பகவான் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விஸேஷ லப்த திவ்யக்யான பக்திகரான ஆழ்வார், தத்ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை விஸுத, விஸுததர, விஸுததமமாக அநுபவித்து, அவ்வரூபவ பரிவாஹரூபேண பேசுகிற பாசரமானது, சோகவேக ஜரிதமான (“ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕ”) “மாரிஷா தேத்யாதி” ஸ்லோகம் ப்ரம்ஹாவின்ப்ரஸாதந்தாலே லக்ஷணே பேதமானாற்போல, பகவத் ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வ லக்ஷணே பேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இது தானும் த்ராவிடவேத தயாவிஸ்தீர்ணமாய், அநேகார்த்த ப்ரதிபாதகமாய் இருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாக அரிதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதில் அர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும், இவ்வாசாரீய ருசிபரிக்ருஹிதமான அநீதமே யெல்லார்க்கும் நஞ்சமேன்னு மத்தையும், அருளிச்செயல் சந்தைகளைச்சேர்த்து உருச-சூர்ணைகளால், நான்கு ப்ரகரணங்களாகச் செய்தருளினார்.

இப்ப்ரபந்தத்தில், ஸர்வேஸ்வரன் தனக்ருபையாலே அஞ்ஞான சேதனர் தத்வக்யராய், ஸாராஸார விவேகம் பண்ணுகைக்கு, சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணினபடியையும்.

அந்த ஸாஸ்த்ரமுகேன தத்வக்யான மளவில் உண்டான அருமையை நினைத்து, தாத்பர்யமான திருமந்திரத்தைத் தன்பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும், அந்தஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களில் விஷய பேதாதிக்களையும், ததுபய நிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும்.

அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான கிருவாய் மொழியினுடைய வைபவத்தையும்.

அதுக்கு வக்தாக்களான வாழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும்

அந்தப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவன் நிர்ஹேதுக கடாசூத்தையும்

அதடியாக இவர்க்குண்டான க்யானபக்திகளையும், அந்த ஞான பக்திதசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்களையும்.

அந்த பக்திதசையில் பகவத் ப்ரோமயுக்த றொல்லாரோடு இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும்.

அந்த பக்திதசையில் பேசும் அன்யாப தேஸங்களுக்கு ஸ்வாபதேஸங்களையும்.

அந்த பக்திவிஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈஸ்வரனுடைய குணவிசேஷங்களையும்.

அந்த குண விஸிஷ்டவஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரோரிதராய்க்கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும்.

ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே, ப்ரீதையோடு திருவாய் மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத் வ்யா வ்ருத்தியையும், இதில் இவர் உபதேசித்திற விஷய பேதத்தையும், அவ்வோவிஷயங்கள்தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களையும்.

அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும்,

அந்த லக்ஷண மில்லாதார்க்கு இவர் உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும்.

க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத் கைங்கர்ய புத்யா உபதேஸிகையாலே உபதேஸம் ஸபலமானபடியையும்.

உபதேஸிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தமென்பதையும்.

அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமு மிப் ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ, விவரண ஸுபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும்.

ப்ரபந்தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களா சரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியில் உண்டான படியையும்.

ஸாது பரித்ராணதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாக ஸர்வே ஸ்வரன் அவதார மாணப்போலே, இப்ப்ரபந்தம் அவதாரமென்னு மத்தையும், இதில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஈஸ்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும்.

அக்குண விசிஷ்டனான அவன், இப்பத்துப் பத்தாலும் இவ்வாழ்வாருக்கு தத்வக்யானம் முதலாக ப்ராப்த்தி பாயந்தமாக, பிறப்பித்த தஸாவிஸேஷங்களையும்.

பத்துத்தோரும் இவர் தாம், பிறர்க்கு உபதேஸித்த ப்ரகாரங்களையும்.

இவர்க்கு ப்ரதமத்தில் ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே, ஈஸ்வரன் இவரை இந்த லீலாவிபூதியில் வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும்.

இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி, பரக்யானம், பரமபக்திகளாகிற, தஸா விஸேஷ ஸ்தலங்களையும்.

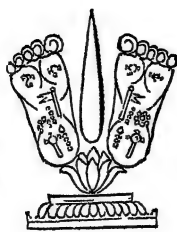
அக்பான நிவர்த்தக க்யானபூர்த்தி ப்ரத பகவத் ப்ரஸாத்
மே, அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து, அபிஷ்ட-
மான மோக்ஷலாபத்தை உண்டாக்கு மென்பதையும்,
விஸுதமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

இப் ப்ரபந்தத்திற்கு ஸ்ரீமணவாள மஹாமுனிகள் விஸ்த-
ரோண வ்யாக்யானஞ் செய்தருளினார். ஆனால் முஸ்-
கரந்தம் ப்ரமாணத் திரட்டாகவும், அதற்கு வ்யாஸா-
னம் பஹுவாயுமிருப்பதால், அஸ்மதாதிக்களைப் போல-
றவர்களுக்கு, இவைகளில் எளிதில் ருசிஜனிக்கை அரி-
தாயிருப்பதால், ஸர்வரும் ஸுலபமாய் க்ரந்த தாற்பர்-
யத்தை முந்தற யறிந்துகொண்டு, இவ்வாசார்ய ஹ்ரு-
தயத்தை அதிகரித்து, ஆழ்வார் அபிமானத்திலே நிய-
துங்கி, அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய்,
அந்நியபரரா யிருந்து அதுஸந்தித்து வாழும்படி, இக்
க்ரந்தம் செய்யப்பட்டது.

இந்த வாசார்ய ஹ்ருதயஸார ஸங்க்ரஹத்தை ஸம்ஸ்ய-
விபர்யயமற அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, திருவாய்
மொழியின் ஆயிரம்பாட்டுக்களுக்கு விஷய ஸூசனாக
யையும், அப்பாட்டுகளின் வ்யாக்யானங்களில் வ்யாப-
ஐதிஹயங்களையும், பாட்டுகளில் ஸப்தங்களுக்கு பூர்வ-
சார்யர்கள் ஸாதித்தருளிய நிர்வாஹங்களையும், பகவத்
விஷயத்தில் கண்டிருக்கிற நிஷ்க்ருஷ்ட அர்த்த விஸே-
ஷங்களையும், க்ரந்தத்தி லுதஹரித்த ப்ரமாணங்களுக்-
கும், ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களுக்கும், த்ராவிட ரூபாப-
அர்த்தங்களையும், இக் க்ரந்தத்திற்கு அநுபந்தங்களாக
கச் சேர்க்கப்பட்டன.

ஆய்ப்பாடி.
இராயப்பேட்டை.
நந்தனவரு
கார்த்திகைமீன் ௨0௨.

திரு. கோபாலக்ருஷ்ணன்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ

ஆசார்ய ஹ்ருதய சார சங்கீரஹம்.

தனியன் ள்.

க. பக்தாம்ர்தம்விஸுவஜநாநுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம்ஸ்ரீஸடகோபவாங்கமயம்
ஸஹஸ்ரஸாகோபரிஷத்ஸமாகமம்
நமாம்யஹம்த்ராவிடவேதஸாகரம்.

உ. ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம்
அபிராமவராபிதம்
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம்வந்தே
ஜகத்குருவராநுஜம்.

ங. பணவாளரவணப்பள்ளிபயில்பவற்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தான்வண்முடும்பைவந்தே.

சு. மாதவத்தோன்மாறன்மனங்கூறுமணவாளன்
தோதவத்தித்தாய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினு
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராயிமணவாளமுநி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

க - ம் ப்ரகரணம்.

- (க) சரீவேஸ்வரன், அஞ்ஞரான சம்சாரிசேதநர் க்யாப்ரகாசத் தை உடையராய், அந்த அக்யாபம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகச், சால்தீரப் ப்ரதாநம் பண்ணினான்.
- (உ) விவேகத்துக்குபலம், தியாஜ்ஜியங்களை விடுகையும், உபாதேயங்களைப் பற்றுகையும்.
- (ஈ) சர்வருக்கும் துக்கம் தியாஜ்ஜியம் ; சுகம் உபாதேயம். ^{ஆதலால்}
- (ச) அனந்த க்லேசபாஜமான சம்காரம், துக்கம்; அனவரத ^உ பகவதபவத்தாலே ஆநந்த நீர்பானையிருக்கை, சுகம்.
- (ரு) துக்கத்திற்கு (அ) அதாவது சம்சார பந்தத்திற்கு, ஹேது அரீத்தபஞ்சக க்யானமில்லாமை; அதுள்ளமை சுகத்திற்கு அதாவது (ஆ) மோக்ஷத்திற்கு, ஹேது.

(அ) ஸம்ஸாரஸங்க்ரஹஸந்தேஷஃ

(ஆ) ஜ்ஞானஸூக்ஷ்மம் | ஐஜ்ஞானஸம்ஸாரம்

(சு) இவற்றுக்குக் காரணம், அந்யதா க்யான விபரீத க்யான
 ரஜஸா ஹேது, ரஜஸ்ஸ- தமஸ்ஸ-கீகளி; யதா க்யான ஹேது,
 சத்வம்.

(எ) ரஜஸ்தமஸ்ஸ-க்களுக்கு நிதாநம், சம்சாரத்தில் ஜன்மம்; சத்
 வத்திற்கு நிதாநம், (அ) ஜாயமாந கடாக்ஷம்.

(அ) ஜன்மத்திற்கு மூலம், புண்ணியபாபங்கள்; ஜாயமாந கடா
 க்ஷத்திற்கு மூலம், அவனுடைய சுவாபாவிக க்ருபையாகிற
 சக்ருதம்.

(சு) கர்மத்திற்கு பீஜம், (ஆ) “பொய்நின்ற ஞாநம்” என்கிற
 துதிநாம அவித்யை: க்ருபைக்கு பீஜம், (இ) “அருள் புரிந்த சிந்தை”
 என்கிற (ஈ) சௌஹாரீதம்.

(க0) அவித்யைக்கு அடி, அனாதியான அசித்சம்பந்தம்; செளஹார்
 தத்துக்கு அடி, அயநசம்பந்தம், அதாவது நாராயண சம்
 பந்தம்.

(க) அசித்சம்பந்தத்தினால்

(உ) அவித்யை, அதினால்

(ங) புண்ணியபாபங்கள், அதினால்

(ச) ஜன்மம், அதினால்

(ரு) ரஜசுதமசு, அதினால்

(சு) அர்த்தபஞ்சகக் க்யான அபாவம், அதினால்

(எ) சம்சாரதுக்கமுண்டாம்.

(க) அயநசம்பந்தத்தினால்

(உ) செளஹாரீதம், அதினால்

(ங) க்ருபை, அதினால்

(ச) ஜாயமான கடாக்ஷம், அதினால்

(ரு) சத்வவிருத்தி, அதினால்

(அ) ஐயநாஸங்குபுருஷம் யஸ்ய ச்ரேந்ந குஸூதநஃ।

ஸாஸ்திக்ஸஸ்துவிஜ்ஜீயஸ்ய நைவாஸ்துவிந்நகஃ॥

(ஆ) பொய்நின்ற ஞானமும். (இயற்பா, திருவிருத்தம், பாட்டு-க.)

(இ) அருள்புரிந்த சிந்தை. (இயற்பா, உ-ம் திருவந்தாதி, பாட்டு-ருக.)

(ஈ) சௌஹாரீதம்॥

(சு) அர்த்த பஞ்சகக் க்யானம், (அ) அதினால்
(எ) மோக்ஷமுண்டாம்.

(கக) அசிதீ சம்பந்தம், தன்னோடுசேர்ந்த மாணிக்யத்தை ஒளிபட
றத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலே ஆக்கும் கிட
டம் போலே, சந்தாஷாநியைப் பண்ணும், அயநசம்பந்
தம், பொருளல்லாத அவஸ்துவாச்சியமாய்க் கிடக்கிற
சீர்மை பாராதே, வேட்டு வேளாளைப்போலே, விபுதாவ
சாம்யம் பெறும்படி, தன்னிறமாக ஆதிவாழ்வாடுற சந்தை
யை, உண்டாக்கும்.

(கஉ) அசித் சம்பந்தம் அறித்யம், வந்தேற்றி; அயாந சம்பந்தம் நித
தியம், அனதி.

(అ) ౬. ప్రాప్యస్యబ్రహ్మణోరూపం ప్రాప్త్యుత్పప్రత్యగాత్మనః।
ప్రాప్త్యుపాయంఘలంప్రాప్తే స్తథాప్రాప్తివిరోధః।
వదన్తికలావేదాన్సేతి హసన్తురాణకాః।
మునయశ్చమహాత్మానా వేదవేదార్థవేదినః॥

உ. அர்த்தபஞ்சகமாவது.

(க) ஸ்வஸ்வரூபம், அதாவது
ஆத்மஸ்வரூபம்.

சித்தியா, (க)

முக்தர், (உ)

பத்தர், (௩)

கேவலா, (சு)

முழுக்கூலங்கள். (௫)

(2) பரஸ்வருபம்.

பரத்வம், (க)

வியூஹம், (உ)

விபவும், (15)

அந்தாயாமித்வம், (ச)

(ங) புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், அதாவது புருஷனாலே அாத்திக் கப் படுமது.

தாமம், (க)

அாத்தம், (உ)

காமம், (12)

ஆத்மா நுபவம், (சு)

பகவதநுபவம். (௩)

(சு) உபாயஸ்வரூபம்.

காமம், (க)

க்யானம், (உ)

பதினாறு, (19)

ப்ரபத்தி, (ச)
ஆசாயாபிமானம். (ந)

(நு) விரோ திஸ்வரூபம்.

ஸ்வருபவிரோதி, (க)

பரத்வவிஜோதி, (உ)

புருஷார்த்தவினோதி(௩)

உபாயவிரோதி, (சு)

ப்ராப்திவிரோதி. (௩)

(கௌ) சாஸ்த்ரத்துக்கு (அ) தேஷந்திலே நோக்கு; சாஸ்த்ர (ஆ) தாற்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு.

(கஅ) சாஸ்த்ரம், அதிக்ருதாதிகாரம்; சாஸ்த்ர தாற்பர்யம், (இ) ஸர்வாதிகாரம்.

(கக) சாஸ்த்ரகீர்த்தியர், (ஈ) ஸ்வயந்த்ரமும் தத்ஸாத்ய (உ) பகவத் கீருபையுமாகிற, இரண்டையும், அவலம்பித்துக்கொண்டு பிறவிக்கடலை நீந்துவர்; சாரகீர்த்தியர், அவைகளோவியட்டுக் கேவலம் பகவத் கீருபையையே (ஊ) உத்தாரகமென்று அந்தியவலிப்பர்.

(உ௦) சாஸ்த்ரகஞ்ஞயர், ஸ்வயந்த்ரந்தால் சம்சார நிஸ்தரணம் பண்ணத் தேவியர்; சாரகஞ்ஞயர், ஸ்வயந்த்ர ஹிதராயிருப்பர்.

(உ௧) சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, பகவத் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமும் பிரகாசிக்கும்; த்ருமநீதிரத்தால், பாரதந்த்ரிய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்மியம் பிரகாசிக்கும்.

(உ௨) ஸ்வரூபவிரோத் யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களோலன்று, அதை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ரிய போக்யதைகள்.

ஸ்வரூப தத்ருத்வத்தால்

(அ) க்ஷுத்தேஸாய்ஸம்வ்யஸம் விஹாராயணம்ஸம்
கோஸ்யஸ்யஃஷுஹரீகாஹ் ஸ்ருஷாரக்யத்யுதேஃ॥

(ஆ) வதரியாச்சி ராமத்துள்ளானைக் கருங்கடல் முன்னீர்வண்ணனை,
(பெரியதிரமொழி, முதற்பத்து, ச-ம் திரமொழி, க௦-ம் பாட்டு)

(இ) க. ஸ்ருத்தேஸாரணம்ஷுஸம் ஸுஷுதரவரஸம்॥

௨. கண்ணன்கழலினை நண்ணும்மனமுடையோ. (க௦-ம் பத்து, ௩-ம் திருவாய்மொழி, முதற் பாட்டு.)

௩. பழுதிலாவொழுகலாற்று (முதலாயிரம்-திரமொலை-சஉ-ம் பாட்டு.)

(ஈ) அத்யவாரேஶ்ருஷ்யஸ்யேஷஸ்ய ஸ்ருஷ்யநிஷ்யஸ்யஸ்யஃ॥

அத்யுதேஸஸ்யேஷ ஓமஸ்யுத்யுஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஃ॥

(உ) அஸ்யுதேஸஸ்யேஷஃ । ஸஸ்யுத ஸஸ்யுதேஃ॥

(ஊ) க. கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ (ஈ - ம் பத்து
க - ம் திருவாய்மொழி, க - பாட்டு.)

உ. ஆக்கைவிடும் பொழுதெண்ணே (முதற் பத்து, உ - ம் திருவாய்மொழி, க - ம் பாட்டு.)

- (உஈ) ஸவருபத்தை, நிறம்பெறச்செய்யும் பாரதந்தரிய போககியதைகள், சேஷதவ போகதருதவங்களை, நீவருத்திபரிகரும
- (உச) போகதாவானவன, போககியசித்திககு யதநம பண்ணவேணடாவோ வெனனும நினைவாலே, போககியபூத பகவதவிஷய லாபாரததமான உபாய பரவருததியிலே ழ்ஞவர் சாஸ்திரிகள், அபபடி அனறிககே, போகதாவான ரஸவரனனரே, ஸவபோகயமான இவவஸதுவை பெறுகைககு யததனம பண்ணுவான, ததபோகயமான இவவஸதுவுககு தல்லாபததுககு யதநிக பராபதியிலையெனனும நினைவாலே, உபாய பரவருததியிலினறம மீஞவர் சாஸ்திரியர்.
- (உரு) அவைதான, சாஸதரிகளுககு உபாசன பரதமபாவினான கர்மத்துகீத, உதபததியிலே சஹகரீகீதம், சாரகருயருககு இவவாதமா செயயககடவது ஒன்றுமில்லை, எமபெருமானே நிரவாஹகன எனறு சிந்திதது, உபாயரூப பரவருததியில நிவருததாரான பரபநருடைய கைங்கரியநுப ப்ரவ்ருத்தியில, அவன உகபபைப்பின செலலுவதொழிய, தததங்களை நீப்பந்தத்தைத் தவிரீகீதம்
- (உசு) கர்மம், அசத்தியமுமாய அனித்தியமுமான வர்ணத்துகீததுகுணமாயிருககும், கைங்கரியம், சத்தியமுமாய நித்தியமுமான தாஸ்யத்துகீத அதுகுணமாயிருககும்
- (உஎ) சாஸ்திரவீதி, (அ) காமததிறகுபபோரகம, ராகம், கைங்கரியததுககு பபோரகம
- (உஅ) காமததிறகுக்காததா, உபாசகர், கைங்கரியததுககுக்கசாததாப்ரபந்தர்
- (உசு) காமததிறகு விஷயம், (ஆ) தேவதாந்தர் யாமியாய் நின்ற இடம், கைங்கரியததுககு விஷயம், அர்ச்சாவதாரம்

(அ) க ஸ்ரீஹ்

உ ஸ்ரீஹ்

இர

காபு

ஈ. உறறேனுகருபணிசெயது (க0-ம பதது, அ-ம திருவாயமொழி, க0-ம பாட்டு.)

(ஆ) க அவரவா விதிவழி யடைய நின்றனா. (முதற்பதது, முதல திருவாயமொழி, ௫ - ம பாட்டு.)

உ. கண்டிபு ராககம மெயயங் கச்சிபோ மலையெனறு, மண்டிணா (திருககுறுநாண்டகம, கக - ம பாட்டு.)

- (௧௦) கர்மத்தைச் சாதாரணமென்றும், கைங்கரியத்தை அசாதாரணமென்றும் சொல்லுவார்கள்.
- (௧௧) அசாதாரணத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குச், சாதாரணமான அதில் அந்வயம், உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவும்.
- (௧௨) கர்மநிஷ்டர்களை, (அ) வரிண தரிம்களென்றும், கைங்கரியநிஷ்டர்களைத் தாஸ்வநந்திகளென்றும், வரம்பறுத்துத் துறைவேறிட்டுக் கிடக்கும்: இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பகவர் வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
- (௧௩) கர்மநிஷ்டர்க்குக் (ஆ) காயத்திரி உபதேசத்தாலே பிறக்குமது, சிரோஷ்டஜன்மம்; கைங்கரியநிஷ்டர்க்குத் (இ) தீருமந்திர உபதேசத்தாலே பிறக்குமது, சிரோஷ்டஜன்மம்.
- (௧௪) கர்மநிஷ்டரான அந்தணர்க்குச், சரீரத்வாரா வந்தவரிணழம், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகநீவழம் நிரூபகம்; கைங்கரியநிஷ்டரான திருமாலடியார்க்கு, ஆத்மவஸ்துவக்கு க்யாநாநந்தங்களிலும் காட்டில், அந்தரங்கமான சேஷநீவம், நிரூபகம்.
- (௧௫) கர்மநிஷ்டர்க்குச், சரீராநுபந்திகளான கிராம நுலாதினை யிட்டு, அந்த வ்யபதேசத்தை வ்யபதேசிப்பார்கள்; கைங்கரியநிஷ்டர்க்குச், சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காரா

(అ) ౬. బ్రాహ్మణస్య | అధ్యయనాధ్యాపనం | యజ్ఞసయాజ్ఞనం | దానప్రతి
గ్రహణం | దాయాద్యంసేవాజ్ఞాన్యన్యచ్ఛాపవర్గృహీతంఽపితాన్యేషాక్షుత్రి
యస్య | అధ్యాపనయా జనప్రతిగ్రహణానీతి | పరిహార్యం | దణ్డయుక్తా
దికాని | క్షుత్రియవత్త్వైశ్చస్య | దణ్డయుద్ధవర్జనంకృషిగోరక్షణవాచి
జ్యోతికం॥

౬. విష్ణుదాసావయంయాయం బ్రాహ్మణావర్ణధర్మిణః
అస్మాకందాసవృత్తీనాం యష్మాకంనాన్రీసజ్జతి॥

(జి) గాయత్రీ చృన్దసాంఘాతా।

(2) ఋచోయజ్ఞాంషి సామాని । తథై వాధర్వణానిచ ।
సర్వకుష్టాక్షరాద్రస్థం । యచ్ఛాన్యదపివాక్త్యయం॥

கொண்டு வேதத்திற்குச் சொன்ன கரிந்ருத்வம் போலே,
ஆழ்வாருக்கு (அ) இதரவிட வேதத்தில கரிந்ருத்வம்.

- (சௌ) “நால் வேதங்கண்ட புராணருஷி” என்று ஸ்ரீ வேதவ்யாச பகவானைச் சொல்லுவதுபோல், முன் புண்டான சந்தர்ப்பத்தைத் தரிசித்துப் பேசின சூழ்வாராயும் “ருஷி” யென்றும் “முனி” யென்றும் “கவி” யென்றும் சொல்லுகிறது.
- (சஅ) சிரீஷ்டிதோறும் சந்தர (ஆ) சூர்யாநி சகல பதார்த்தங்க ளும், யதாபூர்வ கல்பநமாய் வநுமாப்போலே, த்ராவிடவே தமான இப்ரபந்தமும், சிரீஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பந மாய் வநம்.
- (சசு) ஸம்ஸ்கார கதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும், சரீவேஸ் வரன் (இ) சதுர்முகனுக்கு ஒதுவித்து, அச்சதுர்முகன் தன் ஜேஷ்டபுத்திரானை (ஈ) நந்தரன் முதலானார்க்கும் ஒதுவித் தாற்போலே, காரணபூதனை உபகாரகன், (உ) தானே ஆசாரியனாய் (ஊ)முன் உருச்சொல்ல, (ஏ) ஒதின சூழ்வா நும், (எ) மதுரகவிகள் போல்வாரை, இத்தை அப்பயசியுங்க ளென்று (ஐ) ஒதுவித்தார்: கிர்வாணவேதம் ஒதுவாரைப்

(అ) ఋషింజుషామ హేకృష్ణ తృష్ణాతత్సమివోదితం।

సహస్ర శ్రీభాంయోద్రాక్షీ ద్ద్రావిడింబమ్మ సంహితాం॥

(అ) సూర్యచంద్రము సాధాతా యథా పూర్వము కల్పయత్ ॥

(2) యోవైవేదాంశ్చప్రహిణోతితన్మై॥

(౧౯) బ్రహ్మణః పుత్రాయ జ్యేష్ఠాయ॥

(உ) பீதகவாடைப் பிரானா பிரம குருவாகி. (முதலாயிரம், பெரியாய்வார்
நூ-ம பத்து, உ-ம் திருமொழி, அ-ம் பாட்டு.)

(ஊ) என்முன் சொல்லும். (எ-ம் பத்து, கூ-ம் திருவாய்மொழி, உ-ம் பாட்டு)

(எ) திருநாமச் சொற்கற்றனமே. (இயற்பா திருவிருத்தம் சூசம் பாட்டு.)

(ஏ) கன்மின்க ளென்றும்மையான். (சு - ம் பத்து, அ - ம் திருவாய்மொழி,
சூ - ம் பாட்டு.)

(ஐ) சொற்பயிற்றிய. (கூ-ம் பத்து, நூ-ம் திருவாய்மொழி, அ-ம் பாடல்.)

பற்றி, அதர்வணம், தைத்திரீயம், காண்வம், என்று பெயர் பெற்றாற்போலே, ஆழ்வார் இதுக்கு ப்ரதமாத்யேதா லா னதுகொண்டு, இதுவும் சுடகோபன் சொல் என்று பெயர் பெற்றது.

- (௫௦) திருவிருத்தம், திருவாசரியம், திருவந்தாதி, இவைகள் அடைவே ருக், எஜர், அதர்வணங்கள். திருவாய்மொழி பண்ணும் இசையும், உடைத்தான சாம்வேதம்.
- (௫௧) சாமசங்கிரஹமான ருக்கானது, தனக்கு ரசமாயிருந்துள்ள கானரூபமான சாமத்தாலே ரஸஸிஹிதமாவதுபோலே, ருக் வேதஸ்தானேயா யிருக்கிற திருவிருத்தம், இசையிலே கூட்ட முனவாரே சாமவேத ஸ்தானேயாய் (அ) “அமர்சுவையாயிரம்” என்கிறபடியே, சரஸமாயிருந்துள்ள ஆயிரம் பாட்டாகப் பரவியது.
- (௫௨) சாமத்துக்கு ரசமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவ பூர்வகமாகக் கானம் பண்ணப்படுமதாயிருப்பது, உத்தீதம்... ஆகையால் அந்த உத்தீத அவயவமான ப்ரணவத்தைச், சாந்தோக்கியந் தன்னில் ப்ரதமத்தில் யெடுத்தாற்போலே, இங்கும் ப்ரதமத்திலே எடுக்கிறவளவில், “ஓம்” என்று எடுத்தால் அதிக்குநாதிகார மாமென்று, அக்ஷரதர்யத்தையும் மூன்று பாதாதிகளில் எடா நிற்கச்செய்தே, உகாரம் முதலாக வெடுக்கை, அக்ஷரக்கிரமத்தை மாறுபடி யென்கை. இதற்குக்காரணம், சாந்தோக்கிய மத்தியே சொன்ன வர்ச்சிராதியான சாமகதியைச், (ஆ) “சூழ்விசும் பணி முகிலிலே” பேசுகையாலே.
- (௫௩) இப்படிச்சொன்ன ஆகாரங்களைக்கொண்டு, இத்தைச் சாந்தோக்கியசாமத்தில் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்கியத்துக்கு, சமமென்கை.
- (௫௪) இந்த நீர்விடவேததீர்த்த, வேதோப ப்ரம்ஹண ஸாம்யமும் உண்டு.

(அ) அமர்சுவையாயிரம் (முதற்பத்து ௩-ம் திருவாய்மொழி ௧௧-ம் பாட்டு.

(ஆ) சூழ்விசும் பணிமுகில் (௧௦-ம் பத்து ௬-ம் திருவாய்மொழி ௧-ம் பாட்டு.)

- (௫௫) ஆழ்வார் பாரந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம், வேதோப பார்மஹ ணங்களுக்கில்லை. இவை ஆர்ஷ்டலங்கள் ; அவை பகவத் ப்ராசாத்மலங்கள்.
- (௫௬) மேலில்லை என்னும்படியான சுத்தசத்வ யுக்தனாயும், வாத்த சல்யாதி சயத்தாலே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருள் செய்யு மவனுமாயும், பரிபூர்ண க்யாநத்தை நிரூபகமாகவுடைய சர்வாதிகனுன ஸ்ரியோபதியாலே, “அருள்பெட்ட சடகோபன்” என்கிறபடியே “மயர்வற மநில” மருளப் பெற்றவராய்ப், பகவத் ப்ராசாதத்தை மூலமாகக்கொண்டு, இப்ரபந்தங்களைப் பாடினார்.
- (௫௭) சொல்லும் தன்னது, சொன்னனும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை, என்பது நிச்சயம்.
- (௫௮) இப்படி இப்பாரந்தங்களுக்கு மூலவை லக்ஷணயத்தாலே வந்த வேற்றத்தளவு மன்றி, வகித்ரு வைலக்ஷணயத்தால் வந்த வேற்றம் முண்டு. தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த, க்யானத்தாலே ஹர்ஷ யுக்தராய், அந்த (அ) ஹர்ஷத்தாலே சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ரிஷிகளைப்போலல்லாமல், நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ராசாதத்தாலேவந்த, க்யான விபாக ரூபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்திற்கும் யேநிர்ந்திட டாம்படி, அதுபவா லாப க்லேசத்தாலே அவன் புகழைப் பலகாலஞ்சொல்லி, (ஆ) மனச் சைதல்விபத்தாலே கத்க தஸ்வரூபமான சப்தங்களாலே நிர்மிக்கப்பட்டன.
- (௫௯) பகவத் ப்ரோமத்தாலே ருஷிகளைக்காட்டில் வ்யாவ்ருத்த ரான ஆழ்வார், இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும், வ்யாவ்ருத்தார். அடுத்தவனையெனில், ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற

(అ) హానితంభాషితంచైవగతిర్యాయచ్చచేష్టితం।

తత్సర్వంధర్మవీర్యేణయథావత్సమ్ప్రపశ్యతి॥

(ஆ) வண்டமிழ் தூறகநோறறேன் (சு - ம் பத்து ௩ - ம் திருவாய்வொழி
௧௦ - ம் பாட்டு.)

இரண்டு திருஷ்டிகளாலுமொழிய, (அ) மாம்ஸக்கண் கால பரமாத்மாவை காணப் போகாமையாலே, வேதத் தையும், அஷ்டாங்க யோகத்தையும் அப்பியவரித்து, பரமா த்மாவை அறிந்து, ஸ்வயத்தந்தால் கண்ட காட்டியில ஓதி உணர்ந்து, சம்சாரிக போக விஷயங்களான ஆசாபாசங்க ளாலே (ஆ) பந்திக்கப்பட்டிருப்பர் ருஷிகள். அப்படி அன றிககே, அவன்கொடுத்த திவ்ய (இ) கயானககண்களாலே தங்களையொழிய, வேறொருவருக்கும் அறியப்போகாதென றிருக்கும் பரமஹ ருத்திராதிகளுக்கும், காண அரியனான அவன், தானே காட்டுகையாலே, விசதமாக ககண்ட போதே, அவிதயாதிகளை விடுவித்தருள வேண்டுமென்று அவனைக் காலகட்டுப்படி ஆழ்வாரீகிருசி ஸ்வயத்த நீவந்திய மல்லாத படி, ப்ரபலமான பாஹய (ஈ) பாசங்கள் நீங்கித், தத்ப்ரசா தததாலே ஸவாஸனமாக விட்டு அகன்றது.

(க0) ருஷிகளுக்கு ஆஹாரம், பலமுலபத்ர வாயுதோயங்கள். ஆழ் வாருக்கு (உ) “உண்ணுஞ் சோறும் பருகுநீரும் தின் னும வெற்றிலையும் எலலாம் கண்ணன்.”

(சுக) ருஷிகள், ப்ராக்ருத விஷய சங்கம ராகையாலே, அவ்விஷ யங்களுடைய விரஹத்திலே படுவார்கள். ஸ்ரீவசிஷ்டபகவா னும் ஸ்ரீவேதவ்யாசபகவானும் புத்ர வியோக க்லேசத்தா லே, மலையேறிவிழுவது, கழுத்திலே கலலைக கட்டிக்கொ ண்டி கடலிலே விழுவது, புத்ரனெயென்று கூப்பிட்டு அழுவது, இப்படி நடுங்கினார்கள். ஆழ்வாரோவென்றால், பகவதேக பரராயத தத விரஹத்திலு ழங்கினார்.

(அ) ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யோக்ஷணீத யோகஸ்யஹ்ருயஸ்யஸே

ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யோகஸ்யஹ்ருய ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யஸே

ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யோகஸ்யஹ்ருய ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யஸே

ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யோகஸ்யஹ்ருய ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யஸே

(ஆ) ஸ்ரீஹ்ருயஸ்யோகஸ்யஹ்ருய

(இ) கண்டேன கமலமலாபபாதம (க0 - ம் பத்து ச - ம் திருவாய்மொழி க - ம் பாட்டு.)

(ஈ) மற்றவன பாசங்கள் (அ-ம் பத்து உ-ம் திருவாய்மொழி க-ம் பாட்டு.)

(உ) உண்ணுஞ்சோறு (சு-ம் பத்து எ-ம் திருவாய்மொழி க-ம் பாட்டு.)

(சுஉ) நுஷிகள், பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மகீயாநங்களே உபாயமாகவும், இந்த்ராதி தேவதாந்தரீயாமியான ஈஸ்வரனே உத்தேஸயனாகையாலே, இந்த்ராதி தேவதைகளை அநுவர்த்த நீயராகவும் (அ) சொல்லுவார்கள். ஆழ்வாரீ, கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், தத்ஸாதனம் ப்ரபத்தியென்றும், தேவதாந்தரங்கள் அநுவர்த்த நீயரீ அல்லொன்றும் (ஆ) அருளிச்செய்தார் இவ்விடத்தில் திருமந்த்ரா (இ) ர்த்தத்தை ஸ்மரிப்பது.

(அ) ஸ்ரீஸுக்ஷுண்த ஸுஹவதே கலக்ஷணா

நீயஸுக்ஷுண்து பி ரீகாஸ்துநிஸ்து

தஸ்துதஸ்து ப்ரஸுதஸ்து க ர்ஸுதஸ்துதேர்து

தஸ்து பிஸுதஸ்து க ர்ஸுத ஸுதஸ்து

(ஆ) க. தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே (உ - ம் பத்து க - ம் திருவாய் மொழி ச-ம் பாட்டு.)

உ. வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம் (ந - ம் பத்து ந - ம் திருவாய் மொழி ச-ம் பாட்டு.)

(இ) திருமந்த்ரம் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமா யிருக்கும்.

க. ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம். அ. உ. ம.

உ. நமஃ. ந. மஃ.

ந. நாராயணய. நார. அயந. ஆய.

அகாரார்த்தம்.

க. ஸாவராக்ஷகத்வம்.

உ. ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகத்வம்.

ந. ஸாவசேஷித்வம்.

ச. ஸ்ரீயப்பதித்வம்.

} பிதா - புத்ரசம்பந்தம். தாது வினா, ரக்ஷயரக்ஷக சம பந்தம், சதூததியாலே, சேஷிசேஷ சம்பந்தம்.

உகாரார்த்தம்.

க. அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தி.

உ. பகவதந்யாஹசேஷத்வம்.

} பாத்ருபார்யா சம்பந்தம்.

மகாரார்த்தம்.

க. ஆத்மாவினுடைய க்யானானந்தத்வம்.

உ. க்யானகுணகத்வம்.

ந. நித்யத்வம்.

ச. அணுத்வம்.

ரு. ஏகரூபத்வம்.

சு. ஸ்வஸ்தைவயம்ப்ரகாசத்வம்.

எ. ப்ரக்ருதேப்ரத்வம்.

} ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய சம்பந்தம்.

(சுட) நாராயண கதையென்று, ராமாயணஞ்சொன்ன ஸ்ரீவால் மீகி பகவானுக்குக் கங்காசம்பவம், சுப்ரமணிய உத்பத்தி, பிஷ்பக வர்ணம், முதலான அஸத்தீர் தனத்தால் வாங்கி சுத்தி செய்யவேண்டி வந்தது. அப்படியே பாரதகதையைச் சொன்ன ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானுக்கும், காங்கேயராவா ஸ்ரீ பிஷ்மருடைய கதாப்ர சங்கத்தினால் (அ) வாங்கித் தீர்த்துச் செய்யவேண்டி வந்தது. இப்படிக் கன்றி ஆழ்வாருடைய

நமச்சப்தார்த்தம்.

க. ஸ்வாஹங்கார மமகாரிவ்ருத்தி.	}	ஸ்வஸ்வாமி சம்பந்தம்.
உ. நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அ		
த்யந்த பாரதந்தரியம்.		
ங. பாரதந்தரிய பரகாஷ்டையான ததி		
ய சேஷத்வம்.		
ச. பரதந்தரனுக்கு அநுரூபமான உபா		
யம்.		

நாரச்சப்தார்த்தம்.

க. சேதநா சேதநங்களுடைய நியத்	}	சரீரி சரீரசம்பந்தம்.
வம்.		
உ. அவற்றினுடைய சமூஹத்வம்.		
ங. சமூஹாசங்க்யாதத்வம்.		

அயநச்சப்தார்த்தம்.

க. ஈச்வரனுடைய தாரகத்வம்.	}	ஆதார ஆதேய சம்பந்தம்.
உ. வ்யாபகத்வம்.		
ங. நியந்த்ருத்வம்.		
ச. ஸர்வவித பந்துத்வம்.		
ரு. ப்ராப்யத்வம்.		
சு. ப்ராபகத்வம்.		
எ. ஸகலஜகத்காரணத்வம்.		

ஆயச்சப்தார்த்தம்.

க. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை.	}	போக்த்ருத்வ போக்யத்வம்.

(அ) ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீமதுரேயம் ஸ்ரீமதுரேயம்

ஸ்ரீமதுரேயம் ஸ்ரீமதுரேயம் ஸ்ரீமதுரேயம்

(அ) பாசுரங்கள் அந்நிய பரமான சப்தங்களைத் தெரிந் தெடுத்து, விஷயங்களுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதாய், சசகலார்த்த காரமாய் இருக்கும்.

(கசு) ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதி பாதிக்கவல்ல சாமார்த்தத்தை உடைத்தான, ஏககண்டமா யிருக்கும், ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள், (ஆ) மனுவபீதமான ச்ருதி கள்போலே கழிக்கவொண்ணாது.

(கரு) சூத்ரவாக்யங்களில், சந்திகதங்களான அர்த்தங்க ளெல் லாம், இப்ரபந்தத்தில் சூக்திகொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங் கவிட் டருளுவர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்.

(கசு) சுவதந்த்ரமான வைதிகவிதிகளும், அந்நிய ப்ரயோஜனராய் ஆசிரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய ஐஸ்வர்யாதிகளால், கலக்கவொண்ணாதபடி, கம்பீரமான மனஸ்ஸைப் பின்செ ல்லுமென்று, இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை, ச்சாஸ்த் ரங்கள்தான் பின்செல்லு மதாக, ப்ரபமா சாரியரான ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசனம் (இ).

(கௌ) ஆப்திக் குறுப்பாக வியாஸனையும், மனுவையும், பிரம்ஹவா தீகனையும், சொல்லுகிறபோலே, இவர் ஸ்ருதீயையும் மார் தீகண்டேயனையும், பாரீதீதனையும் சொல்லுகிறார்.

(கா) வேதோப ப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் சார மான ஸ்ரீ கீதையும், வேதமும் உபநிஷத்து மாகின்றனபோ லே, இது வேதவியாக்கியை யான உபப்ரும்ஹண மாண லும், வேதாஷஸ்யமாம்.

(கா) சம்ஸ்க்ருதமான வேதங்களுக்குத் ததநுகுணமான அலங் காரங்கள் பலவும் உண்டானாற்போலே, த்ராவிடமான

(அ) க. உரியசொல்லா லிசைமால்களேத்தி (ச - ம் புத்த ௫ - ம் திருவாய் மொழி கூம் பாட்டு.

உ. வேஷஸாருஷா க்ரம் டர்ஷா ந்ரீஷுணாநவம்
ஶரதீஷநதீதா ஶுராஷேஷவஜ்ஜனம்॥

(ஆ) ஸ்ரீஷரதீஷநதீதா யாஷ்ஷாந்ரீஷுணாநவம்॥

(இ) ஶரதீஷநதீதா யாஷ்ஷாந்ரீஷுணாநவம்॥

இதன்கும் (அ) உண்டு.

(அ) வேதாலங்காரங்கள்.

ஸ்வாவிசேஷங்கள்.

க. உதாதத்தம். உ. அனாதத்தம். ந. ஸ்வரிதம்.

வேதாலங்காரங்கள்.

க. க்ரமம். உ. ஜடா. ந. பஞ்சாதி. ச. ப்ரச்சாஷ்டகங்கள்.

உபப்நும்ஷண - அலங்காரங்கள்.

க. அம்சம். உ. பர்வம். ந. ஸ்கந்தம்.

வேதங்களுக்கும் - உபப்நும்ஷணங்களுக்கும்

சாதாரண அலங்காரங்கள்.

க. பதம். உ. வாக்கியம். ந. பாதம். ச. வ்ருத்தம். ரு. காண்டம்

ஈ. அத்தியாயம்.

நிரவிடவேத அலங்காரங்கள்.

எழுத்து.

சூம்மெழுத்து - ரு.

நெட்டெழுத்து - எ.

ஒற்றெழுத்து - கஅ.

அசை.

க. நேரசை. உ. நிராயசை.

சீ ரீ.

ஆசிரியவுரிச்சீர் - ச.

வெண்பாவுரிச்சீர் - ச.

வஞ்சியுரிச்சீர் - ச.

பொதுச்சீர் - கஈ.

அசைச்சீர் - உ.

அடி க ள்.

க. குறளடி. உ. சிந்தடி. ந. அளவடி. ச. நெழுலடி. ரு. கழிநெழுலடி.

தோடை.

க. மோனை. உ. இயைபு. ந. எதுகை. ச. முரண். ரு. அளபடை.

அடி மோனை முதலாக ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வெட்டாகத் தொடை. ௪0.

க. அந்தாதித்தொடை. உ. இரட்டைத்தொடை. ந. செந்தொடை.

நினை.

க. நேர் நினை. உ. நிரா நினை. ந. நிரா நேர். ச. நேர் நேர்.

ஐசை.

க. செப்பல் ஐசை. உ. அகவல் ஐசை. ந. துள்ளல் ஐசை. ச. தாங்கல் ஐசை.

நனை.

க. நேரொன் றுசியத்தனை. உ. நிறையொன் றுசியத்தனை. ந. வெண்சீர்

வெண்டனை. ச. இயற்சீர் வெண்டனை. ரு. ஒன்றிய வஞ்சித்தனை.

ஈ. ஒன்றாதவஞ்சித்தனை. எ. கவித்தனை.

இனம்.

க. தாழ்சை. உ. துறை. ந. விருத்தம்.

(எ0) வேதத்திலும், உபப்நும்ஷணங்களிலும், பரத்வ வியூக விபவ அந்தர்யாமிதவ அர்ச்சாவ தாரங்களைச் சொல்லுவது போல், இவ்வாழ்வாரும் த்ராவிடமாகச்சொன்னார். ஆனால் இவருக்கு நோக்கு பரத்வம்.

(எக) வேதந்தான் (அ) நடுங்கும்படித் தப்பிப்ராயம் அறியாமல் ப்ர திபந்நங்களைச் சொல்லும் அல்புருநதர், ஒருவாககியத்தி ற்கு அர்த்தம்சொல்ல ப்புக்கால், அது தன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதம் என்றும், அத்வைதம் என றும், த்வைதாத்வைதம் என்பராய், இப்படிக்கலககக் கல ங்கிநிற்கும். அப்படிப்பட்ட வேதம் இவ்வாழ்வார் பக்கலில் வந்து, முன்புற்ற கலககம் தீர்ந்து, (ஆ) தெளிவை அடை

யா ப்பு.

ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை.

பா.

க. வெண்பா. உ. ஆசிரியப்பா. ந. வஞ்சிப்பா. ச. கலிப்பா.

பண்.

க. நட்டபாடை. உ. தக்கராகம். ந. பழந்தக்கராகம். ச. தக்கேசி. ரு. குறிஞ்சி. சு. வியாழக்குறிஞ்சி. எ. மேகராகக்குறிஞ்சி. அ. யாழ்முறி கூ. இந்தளம். க0. சீக்காமரம். கக. கார்தாரம். கட. பியந்தைக் கார்தாரம். கங. நட்டராகம். கச. செவ்வழி. கரு. கார்தாரபஞ் சமம். கசு. கொல்லி. கள. கொல்லிக்கௌவாணம். கஅ. கவு சிகம். கக. பஞ்சமம். உ0. சாதாரி. உக. பழம்பஞ்சரம். உஉ. புறநீர்மை. உங. அந்தாளிக்குறிஞ்சி, முதலானவை.

இளை.

க. குரல். உ. துத்தம். ந. கைக்களை. ச. உழை. ரு. இனி. சு. விளரி. எ. தாரம்.

தாளம்.

க. கஜகாணம். உ. சோரகதி. ந. மகரத்வஜம்.

பாவிளம்.

க. தாழிசை. உ. துறை. ந. விருததம்.

பத்து.

அத்தியாயங்கள் - நூற்றினுடைய அவாந்தரபரிச்சேதங்கள்.

நூறு.

ப்ரதான பரிச்சேதங்கள்.

ஆயிரம்.

மஹாபரிச்சேதம்.

(அ) விஷ்ணுபுராணே ஸுசுருஷ்யே |

(ஆ) தெளிவுற்றவாயிரம் (எ-ம் பத்து ரு-ம் திருவாய்மொழி கக-ம் பாட்டு.)

ந்து, அகாதமாய் பரமரஹஸ்யமான அர்த்த (அ) யிசேஷங்களை யெல்லாம், தோன்றுவித்தது.

(௭௨) கிரீவாணவேதந்தீர்த்த அத்த்யயந காலநியதியும், அதிகாரநியதியுமுண்டு; இதந்த இரண்டிம் (ஆ) இல்லை. சர்வகாலமும், ஸர்வருக்கும் உபஜீவியம்.

(௭௩) மட்குடம்போ லன்றே, போற்குடம்.

(௭௪) ப்ரமேயபூதனான சர்வேஸ்வரனுடைய ஆவிப்பாவ பரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்தையானது அரீச்சீகாவதாரம். ப்ரமாண பூதமான வேதந்தினுடைய ஆவிப்பாவ பரம்பரா சரமாவஸ்தையானது திருவாய்மொழி யென்கை. இத்தால் ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுடைய ஒளியும், எளிமையும், இனிமையும், துடக்கமான சந்த்ரண சாஷித்தியம் சொல்லப்பட்டது.

(௭௫) ப்ரமாண வக்தாவான சூத்ரவாருடைய ஜன்ம நிருபணமும், த்ராவ்விய, பாஷா நிரூபணமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணம்போலே, மாத்ர யோனி பரிகைஷ (இ) யோடோகீதம்.

(அ) அறிவித்தே னாழ்பொருளை (இயற்பா, நான்காம் நிருவந்தாதி - முதற்பாட்டு.)

(ஆ) அக்ஷேப்யம்வ்யூஷக்ஷ ரீத்யரூபமித்யூதக்ஷ

ஸ்ரீநிஷ்டாபாதிநிஷ்டாபதே மாக்ஷுக்ஷிதே||

(இ) க. விஷ்ணுரூபவதாரேஷுலாக்ஷணவ்யூஷிதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

௨. அரூபவதாரேஷுலாக்ஷணவ்யூஷிதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

௩. யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

௪. கிரீவீர்திரிவிதவாஸ்ய வ்யூஷிதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

௫. கிரீவவ்யூஷிதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

௬. கிரீவவ்யூஷிதே||

யோகரூபமானுபாசனம் ஸ்ரீநிஷ்டாபதே||

- (எசு) வக்தாவின் பிறவியைப்பார்த்து, த்ரவிடவேதத்தை யிகழு மளவில், மச்சகந்தா சுதனு வியாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்தையும், கோபஜன்மா வான கிருஷ்ணன்சொன்ன கீதோபநிஷத்தையும், த்யஜீக்க வேண்டும்.
- (எள) “ஒருத்தி மகனுப்ப பிறந்தோரிசவில் ஒருத்தி மகனான” கிருஷ்ணனுடையவும், கன்னியாசுதனை வியாஸனுடையவும் உத்பத்திபோலன்றே, கிருஷ்ணவிஷய த்ருஷ்ணதான் ஒருவழிவு கொண்டாற்போ விருக்கிற (அ) ஆழ்வாருடைய அவதாரம்.
- (எஅ) கிருஷ்ணனைப்பெற்ற தேவகியும், அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றும் அநுபவிக்க வில்லை; வியாஸனை ப்பிள்ளையாக ப்பெற்ற மச்சகந்தியும், அவனாலுள்ள ரஸமொன்றும் அநுபவிக்க வில்லை. கிருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டி தங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருவத்தையுடைய யசோதையும், சிரகாலம் ஆஸரித சுலபனை கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, இவரைப் பெற்றாள். பகவல்லாப க்யாநாதிகளை, திவாராத்ர விபாகமற, வாசா மகோசரமான கிருஷ்ணனுடைய முக்த வசநாதிகளை, அநுபவித்தவராகியும் சொன்ன ஆழ்வாராப்பெற்ற வர்களுக்கும், மேற்சொன்ன தேவகி முதலானார்கள், சத்ருஸரன்று.
- (எசு) மீன்வெடி நாறுகிற ஸ்தலம் வியாஸோத்பத்திஸ்தலம். வெண்ணை முடை நாறுகிற ஸ்தலம் கிருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம். திருத்துழாய் மணம் நாறும் ஸ்தலம் ஆழ்வார் உத்பத்திஸ்தலம்.
- (அ௦) அசிஷ்ட பரிக்க்ரஹமுடைய கங்கையாற்றில் உத்பத்தியுடையவர் வியாஸர். அவர் ஊர் வலைச்சேரி. கிருஷ்ண ஜலப்ரவாஹ யமுனையின் காளியவிஷதூஷிதமான துறையில் உத்பத்தி யுடையவன் கிருஷ்ணன். அவன் ஊர் இடைச்சேரி. விலக்ஷணமான தாம்ப்ரபர்ணி தீரத்தில் திருச்சங்கணித் துறை ஆழ்வார் உத்பத்தி ஸ்தலம். அவர்ஊர் திருக்குருகூர்.
- (அக) பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாக ப்பரிக்க்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி, சேஷவஸ்துவான இவ்வாழ்வாருடைய ஆத்மாவுக்கு, தேஜஸ்க்ரம்.

- (அஉ) ஜனககுலததுக்குப (அ) பிராட்டி கிராத்நி யுண்டாககிண்ப போலும், தசரதகுலததிறு (ஆ) பரதன் கிராத்நி யுண்டாககிண்ப போலும், வசுதேவா குலததிறு (இ) கண்ணன் கிராத்நியுண்டாககிண்ப போலும், (ஈ) இவரும் தான பிறந்த ஊருக்குப் புகழ் உண்டாககி, அமமுவா செயதவை யும் இவா ஒருவரே ஸவருபாங் கூலமாய்ச் செய்தத்தால, இவா பிறவி மிகவும் பரோபகார மாயிற்றா
- (அங) இவர் லோகததுக்கும் ஸவப்ரபந்தங்களாலே நன்மைகளை அருளிச்செய்து, சூரியனைப்போல அக்யாநமான இருளை நீக்கினார்.
- (அச) இவா வர்ணதரயத்தில் அவதரிக்காத்து, அஹங்காரவேது வென்று
- (அரு) மீலேச்ச ஜாதியனுள்ளவனும் (க) பகத ஜனங்கள் பககல வாச்சல்யமும், (உ) ரச்வர ஆராத்நத்தில் உகப்பும், (ங) தானே ஆராதிககையும், (ச) ரச்வரன் பககல டமபம அறறிருககையும், (ரு) பகவதகதையாக கோடும் இடத்தில் பகதியும், (சு) பகதிகாரணமான அங்கனிகாரமும், (எ) ரஸ்வரனை எப்போதும் நினைககையும், (அ) அவனிடத்தில் பரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையும், என் கிற (உ) எட்டுவித பகதிகளை உடையனானால், சர்வ உத

- (அ) ஐநகாநாஸுலேக்ஷி மஹாஸுலேக்ஷி
நீதாஹரமஹாஸுலேக்ஷி ராஹஸ்யஹாஸுலேக்ஷி
- (ஆ) ராஜ்யஹாஸுலேக்ஷி ராஹஸ்ய ஹாஸுலேக்ஷி
கஹஸ்யஹாஸுலேக்ஷி ஹாஸுலேக்ஷி
- (இ) மகக எதுவாகக் கலலிடமோத வீழ்ந்தவள தலையிறத்தில் சிககெ
னவந்து பிறந்து நின்றா (முதலாயிரம், பெரியாமுவார திரு
மொழி, ௫-ம் பதது ௩-ம் திருமொழி முதற்பாடடு.)
- (ஈ) மலிபுகழ வணகுருகா (ச-ம் பதது, உ-ம் திருவாய்மொழி, கக - ம்
பாடடு.)
- (உ) மஹாஹாஸுலேக்ஷி மஹாஹாஸுலேக்ஷி
ஸ்வயம்ஹாஸுலேக்ஷி மஹாஹாஸுலேக்ஷி
மஹாஹாஸுலேக்ஷி ஸ்வரநீதாஹரமஹாஸுலேக்ஷி
மஹாஹாஸுலேக்ஷி ராஹஸ்யஹாஸுலேக்ஷி
ஹாஸுலேக்ஷி ராஹஸ்யஹாஸுலேக்ஷி

கிருஷ்டனாய், உத்கிருஷ்ட வர்ணரான சதுர்வேதிகன் (அ) அநுவர்த்திகைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு க்யாநப் ரதானம் பண்ணிக், (ஆ) குலதெய்வத்தோடொக்கப் (இ) பூசைகொண்டு, அவர்கள் திருவடிகளை விளக்கின (ஈ) தீர்த்தமும், அமுதுசெய்த ப்ரசாதங்களின் சேஷமும், பாவனமாகையால், சர்வ விதத்திலும் பூஜ்யர். (உ) இவ் விடத்தில் அடியிற்கண்டவர்களுடைய வருத்தாந்தங்களை ஸ்மரிப்பது.

க. சோமசுருமன்.

உ. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்.

ந. ஸ்ரீசுப்பரி.

ச. ஸ்ரீவிதூரர்.

௫. அநுமார்.

கூ. தர்மபுத்திரருடைய யாகததிலே ஸ்ரீகிருஷ்ணர்.

எ. பெரும்பலியூர் அடிகள் யாகத்திலே திருமழிசை ஆழ்வார்.

அ. ஸ்ரீவிதாரஞ்சைய ஸம்ஸ்காரம்.

கூ. பெரியஉடையார் ஸம்ஸ்காரம்

க0. மாறனேரி நம்பிஸம்ஸ்காரம்.

கக. குறும்பறுத்த 16ம்பியை முடிமன்னனை தொண்டை
மான் சக்கிரவர்த்தி அருவர்த்தித்த க்ரமம்.

கஉ. திருக்கச்சிநம்பியை உடையவர் ஆளுவார்த்தித்த க்ரமம்.

கூட. திருப்பா ணழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள்
அதுவர்த்தித்த க்ரமம்.

கசு. பிள்ளை உறங்கா வில்லி தாஸர்ஸப்ர் சத்தாலே காயசுத்தி.

(2) సవిప్రేక్ష్యోమునిశ్శ్రీమాన్ సయతిస్సచపట్టితః

తస్మై జేయం తతో గ్రాహ్యం॥

(2) మమనాథం మమకులదైవతం॥

(2) సచ పూజ్యోయ థాహ్యహమ్॥

(౧) తత్సాదామ్యుతులం తీర్థంతదుచ్చిష్టంగుపావనం॥

(உ) பழுதிலா வொழுக்கலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் (முதலாயிரம்.
திருமாலை, சஉ-ம் பாட்டு.)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசாரிய ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

உ-ம். ப்ரகரணம்.

- (க) பகவத் விநியோகாரஹ மாகையாலே, நித்ய சூரிகள், தீரியக் ஸ்தாவராஜன்மங்களைப் (அ) பரிக்ரஹிக்கை ப்ரப்தம். ஸ்ரீ சுகர், உத்தவர், ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், பெரியமுதலியார், முதலான முமுக்ஷுக்களும், இப்படிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.
- (உ) ப்ராப்தசேஷியுடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான கயானூந்த மயத்வத்தாலே ஸலாக்யமாயிருக்கும் ஆத்மாவையும் சஹியாதவர்கள், த்யாஜ்யமாய் ஒளபாதிகமான வர்ணத்தை விரும்பமாட்டார்கள்.
- (ஈ) கூத்திரியனு விச்வாமித்ரன், சுக்ருத விசேஷத்தாலே, அந்தச் சரீரம் தன்னோடே ப்ரம்ஹரிஷ்யானுன்; மற்றொரு கூத்திரியனு தீரிசங்கு, துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே, அந்தச்சரீரம் தன்னோடே சண்டாளனுனான். கூத்திரியதவம் போய்ப் ப்ரம்மரிஷ்யான விச்வாமித்ரன், தான் ப்ரம்மரிஷ்யாவதற்கு முன்னே கூத்திரியவேஷம் போய்ச் சண்டாள வேஷமாய் நிற்கிற தீரிசங்குவை, அந்த வேஷம் தன்னோடே யஜிப்பித்து, சுவர்க்கததில் ஏற்றுக்கையாலே, வர்ணத்தின்கர்மோபாதிகத்வம், விசதமாய்த் தோன்றும்.
- (ச) சாங்கமாகச் சகல வேதங்களையும் அப்யயநம் பண்ணி, ததீய சிதோஷ்ட ருமாய் உத்திருஷ்ட ஜன்மாக்களுமாய் இருந்தார்களே யாகிலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஜன்மாதி களையிட்டு நிந்திப்பார்களாகில், காலாந்தரோ, தேசாந்தரோ

(அ) नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा

नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा

नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा

नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा नमोऽनन्तरा

- (க) பகவத்கடாக்ஷம், அதுபவ விநாச்யமான சகல பாபங்களும், நிவர்த்தமாம்படி பண்ணும். சபரி, விதுரர், ரிஷிபத்ரிகள் த்ருஷ்டாந்தங்கள்.
- (க௦) ஆழ்வாரை, த்தன்னோடொத்த க்யானசக்திகளை உடைய ராம்படிபண்ண, இப்படி அவனாலே திருந்தின இவர், ஊரு ம், நாடும், உலகமும், தன்னைப்போலவென்று, தமமோடு அந்வயித்த இந்தலோகத்தி லுள்ளவர்களைப், பகவத் ஏக பர ராகும்படி பண்ணும்படி யானார்.
- (க௧) அதெங்ஙனையென்னில், மயரீவறமநீநலம் அருளுகையாலே.
- (க௨) அதாவது, அக்யானத்தைச் சவாசநமாகப் போக்கி, ப்பக் திரூபா பங்க்யாந்ததைக்கொடுத்து, பரபக்தி தசாபரியந் தமாம்படி பண்ணுகை.
- (க௩) கர்மக்யாந சாத்யையாய் ப்பகவத்ப்ராப்தி சாதன ஸூதையாய், இருக்கும் உபாசகரீ பக்தியிலும், ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப்பெறும், கைங்கரியோபகரண பக்தி மேலானது.
- (க௪) ப்ரபந்நனுடைய பக்தி சரீரவியோக சமநந்தரம், பகவத் பராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே, சித்திக்கும்.
- (க௫) இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும தாகையாலே, அவனுக்குப் போகமாயிருக்கும்தானவிது, கைங்கரிய வ்ருத் திகீத உபகரணமாயிருக்கும்.
- (க௬) இந்தப்பரமபக்தி, இவருக்குப் பூர்வஜந்மத்தின் அப்யாசத் தால உண்டானதல்ல.
- (க௭) “இப்பிறப்பே சிலநாளி லெய்தினன் யான்” என்கையாலே. (அ)
- (க௮) இவ்வாழ்வாருக்கு, ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணித்திரியும், சரீவேச்வரனுடையகீருஷி, பலம்.
- (க௯) இத்தால், ஆழ்வாருடையபக்தியும், ஈச்வரனுடைய நீர்ஹே துக விஷயீகாரமும், இப்படிப் பஸிக்கக்காண்கிறது
- (௨௦) நிரங்குச சுதந்த்ரனைவன், ஈச்வரத்வச்செருக்காலே செய் யும் அவற்றிற்கு, அடி ஆராயப்படாது.

(அ) இப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான் (உ-ம் பத்து, ஈ-ம் திருவாய் மொழி, அ-ம் பாட்டு.)

- (௨௧) இவா வசநங்களில் அகயாதமான தொன்றிலலை, கேவலம் நீவேறுக பாகாசக வசநங்கள பலவும்
- (௨௨) இவருக குண்டான அதவேஷமும், ஆபி முகயமும், அவ னுலே உண்டாயிறறலலது, சதகாம மடியாக வந்ததன்று
- (௨௩) ஈசவர குணதிகயம் சொன்ன இததனை போககி பபரி கணநைக்குத தமமோ டவய மிலலாமல காரியங்குள், பவிததன
- (௨௪) அவைதான வேணமிமோ எனனில், அவையும் அவனாலே யுண்டானது யத நிதத ஈசவரனுடைய கருஷிபலம்
- (௨௫) இவையொன்று மிலலையாகிலும் “மாதவனென்றும்” திரு மாவிருஞ்சோலைமலை” யென்றும் சொன்ன உகீதி மாததீரங் களை பபற்றசாகக கொண்டு விஷயீகரிததானே வென னில், அவை பேற்றுகு அடியாகச சொலலத்தககவை அன்று
- (௨௬) ஆனால் இவரை இப்படி நிரவேறுதகமாக விஷயீகரிக்க வேணமிவானென என்றும் அபேகைக்கூயிலே, இவரை அங கீகரித தலலது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைந்துகொண்ட கீருபை
- (௨௭) தமபேற்றுகு மூல சுகாதமாக இவரருளிச்செயத ஈஸ் வரன தன்னையொழிய, வேறு கலபிக்கலாவதொரு சுகருத மிலலை
- (௨௮) இவருக்குப் பகதிகாரணமாகசசொன்ன கீருபையே, பராப தீகீதம் சாதநம்
- (௨௯) கயாதபகதிகளை வளாததது, பராபதிகாதந தயா அன்று
மனதிலே
- (௩௦) ஆந்தராதபவமும் அடிமணடியோடே கலங்குமபடி பிறந த, அந்தக்கரண சைதீல்யம்
- (௩௧) புண்ணிய பாபருபமான பரபல காமங்களை, விரகா நெடுநு சுவரீ தன்னுமாபேசலே, தான போகருகையாலே, அவை பிரண்ணம அறற்றுக்கிற இவாக்கு, பரியபரஹம் ஹிதபர னுமாண ஈஸ்வர தான க்யாநபகதிகளை வளாக்கையில் நினைவாலே, விபூதிசுக்ஷணததைப் பற்றவமும் அநயபரதை க்ஷவாதபடி, அததை ஒருங்கு, விபூதிக்கொண்டு வந்து, இனிப்பேராதபடி இவருள்ளேபுருந்து, அதனாலே விகசித

ஸஹஜ சார்வக்யனுமாய், நடுக்கமும் தீர்ந்து, இவருக்கு நிரதிசய போக்கியனுமாய், நாச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல், இவரையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்கள் செவ்விபெற்று, இவர் அதிப்ரீதரம்படியாகக், கலந் திருந்தான்.

- (௩௨) இவர்கீயாநதசையில், தாமான தன்மையில் நின்று பேசுவர், ப்ரோம தசையில், அவஸ்தந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேசு சாகப் பேசுவர்.
- (௩௩) தெளிந்த தசையோடு, கலங்கிய தசையோடு, வாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம், நிலைகுலையாது.
- (௩௪) ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபாநு ரூபமான வருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும், பேதமில்லை.
- (௩௫) ஸ்திரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிக மாகையாலே, அத் தையுள்ளபடி தர்சித்தவிவற்கு, த்தத்ப்ரயுக்தமான பேசு சுவாபாவிகம்.
- (௩௬) ஸ்திரீஸாம்யமே யன்றி, ப்ரிராட்டியோடே சாம்யமும் பரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டு.
- (௩௭) பெரிய பிராட்டியாரோடுள்ள சாம்யமே யன்றி, த்தம் முடைய பாவ விசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்ய மஹிஷிகளான பிராட்டிமார் ழுவரோடும், இவர்க்குசாம்யமுண்டு.
- (௩௮) அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடிப் பேண்களுடையவும், ஸ்ரீமதுநாயில் பேண்களுடையவும், நரக வதானந்தரம் பரிக்கரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினூறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள், இவர்க்குண்டு.
- (௩௯) ஜநக குல சுந்தரியான பிராட்டியோடே, யிவர்க்குச் சர்வதாசாம்யம்.
- (௪௦) பிராட்டியோபாதி, பின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமளோடும் இவர்க்குச் சாம்யம்.
- (௪௧) பகவத் அநந்யராய் ஸஹஜ பக்தராயிருக்கும் லக்ஷ்மணபாதி, சத்ருக்நீர் படியும் பகவத் ப்ரத்யா ஸந்நராய் தத்

பக்தி யுக்தரான தசாத, யசோநா, ப்ராஃலாத, விபீஷண, மா
ருதி, பாரீதீதீ பதிகளும் இவர் பக்கவிலேயுண்டு.

(சஉ) லக்ஷ்மண தசரதாதிகளிலும் இவர்க்கு ஆதீக்யமுண்டு.

(சஈ) இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும், சுவையையும், உடைய இவர்
அபினிவேசத்தாலே, அவன்பிறவிகளுக்கு அநுகுணமாகப்
பிறந்து, அநேகாது வ்ருத்திகளைப்பண்ணும் மோட்டிமாரா
யும், அசேஷ சேஷதைக ரதிகராய் அநேகவித கைங்கரி
யங்களைப் பண்ணும் அநந்த வைநதேயாதிகளையும், அவர்
கள் தான் என்றால், ஆம்படி பாவிப்பர்.

(சச) தீளாபதி, கௌசல்லியைகள் பதிகளை, இவர்க்கு திருஷ்
டாந்தமாகச் சொல்லுகை, யிதுக்கு ஸ்தூலம்.

(சதி) இவருடைய பக்திவைபவம் உகீதவகீயமாணு வஸ்தை
களுக்கு எல்லாம் உடலாயிருக்கும்.

(சசு) கரை அழியச்செல்லுகிற இவர்பக்தி, சாஸ்த்ர மரியாதை
யின்கீழ் அடங்காது.

(சஎ) இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில், சம்பந்தோபாய
பலங்களில் உணர்ச்சி, துணிவு, பதறலுமாகிற ப்ரக்யா
அவஸ்தைகளுக்கு, த்தோழி, தாய், மகள், என்றும்; ஈஸ்வா
னோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநீந்யாஹ சேஷ
த்வாதி சம்பந்த (அ) க்யானமே, தோழியென்றும்; நாயக
விஷயத்தில் அதிமாத்த்ர ப்ராவண்யத்தாலே, அவன் இருந்த
விடத்தே போகவேண்டுமென்று பதறுமளவிலும், அவ
ன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழிய, பதிகடந்து புறப்படு
கை குலமரியாதைக்குப் போதாதென்று, நிஷேதித்துப்

(அ) க. அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும் துவேல்மின் (ச-ம் பத்து, சு-ம் திரு
வாய்மொழி, ஈ-ம் பாட்டு.)

உ. உணங்கல்கெடக்கழுதையுதடாட்டம் கண்டென்பயன் (ச-ம் பத்து,
சு-ம் திருவாய்மொழி, எ-ம் பாட்டு.)

ஈ. தீர்ப்பாறா யாமினியெய்மனம் (ச-ம் பத்து, சு-ம் திருவாய்மொழி,
சு-பாட்டு.)

ச. துவளில்மாமணி (சு-ம் பத்து, ஈ-ம் திருவாய்மொழி, சு-பாட்டு.)

ஊ. கருமாணிக்க மலைமேல் (அ - ம் பத்து, சு - ம் திருவாய்மொழி,
சு-பாட்டு.)

பொருமவளாகையாலே, மத்யமபத ப்ரதிபாதித உபாயாத்
ய வஸாயமாகிற (அ) ப்ரக்யா அவஸ்தையை த்தாயாொன்
றும், இயற்கையில் புணர்ந்து, நாயகன் வைலக்ஷண்யத்
திலே யீடுபட்டுக் குலமரியாதைகளையும் பாராதே, கிட்டி
யல்லது தரியேனென்னும், பதற்றத்தை உடையளாகையா
லே, சரமபத ப்ரோக்தமான, ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை, அதுசந்தித்து த்ததநு
பவ விளம்பா ஸூமத்வத்தாலே, ததேகோபாய த்வாத்யவ
ஸாயத்தையும், அதிக்ரமித்துக்கிட்டி அதுபவித்தல்லது,
தரியாதபடிநடக்கிற, ப்ராப்யத்வவாயாகிற ப்ரக்யா அவஸ்தை
யை, மகளென்றும், பெயரிட்டுச் சொல்லுவர்.

(சஅ) தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய் மொழியிலும்
ப்ராப்யத்வவா (ஆ) தோன்றும்.

(அ) க. பாலனாயேழலகுணடு (ச - ம் பத்து, உ - ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

உ. கண்ணன்கழல்துழாய், பொன்செய்ப்பூண் மென்முலைக்கென்றுமெலி
யும் (ச-ம் பத்து, உ-ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

௩. மண்ணையிருந்து துழாவியிலே, பெண்கொடியேறியபித்தே (ச-ம்
பத்து, ச-ம் திருவாய்மொழி, சு-ம் பாட்டு.)

ச. கடல்ஞாலத்தீசன்வந்தேறக்கொலோ (ரு-ம் பத்து, சு-ம் திருவாய்
மொழி, க-ம் பாட்டு.)

ரு. மாலுக்குவையத்திலே, காப்புடையாட்டியிழந்ததுகட்டே (சு-ம்
பத்து, சு-ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

க. உண்ணுஞ்சோற்றிலே, இன்றெனக்குதவாதகன்ற (சு-ம் பத்து,
எ-ம் திருவாய்மொழி, சு-ம் பாட்டு.)

எ. கங்குலும் பகலிலே, சந்தித்துன்சரணம்சாரவதே வலித்ததையலை
(எ-ம் பத்து, உ-ம் திருவாய்மொழி, ரு-ம் பாட்டு.)

அ. முறையோ, அரவணமேல்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணே (இய
ற்பா, திருவிருத்தம் சுஉ-ம் பாட்டு.)

(ஆ) க. அஞ்சிறையமடநாராய் (முதம்பத்து, ச-ந் திருவாய்மொழி, க-ம்
பாட்டு.)

உ. வைகல்பூங்கழுவாய். (சு-ம் பத்து, க-ம் திருவாய்மொழி, க-ம்
பாட்டு.)

௩. பொன்னுலகாளீரோஜ்ஜி (சு-ம் பத்து, அ-ம் திருவாய்மொழி, க-ம்
பாட்டு.)

ச. எங்கானல் - (சு-ம் பத்து, எ-ம் திருவாய்மொழி, சு-ம் பாட்டு.)

(சக) சம்பந்த கயாந்திறமும், உபாதயவஸாயத்திறமும், விஷய
"பேதத்தாலே, வயகதி பேதமுண்டாகையாலே, தோழி

(இவைகளிலேனாதுவிட்டு)

௩. வாயும் திரையுள்ளிலே (சகலபதாத்தவகளைபும் சமதுகனிகளாகக்
கொண்டு அழுது.) (௨-ம பத்து, ௧ - ம திருவாயமொழி.)

௪. ஏறேறியிறையோனில். மாறான கவராத்தமணிமாமை முறைவில்
மே. (௪-ம பத்து, ௮-ம திருவாயமொழி, ௧-ம பாட்டு.)

௫. மாசதுசோதியிலே குதிரியாய்மடவாராதம். (௩ - ம பத்து,
௩ - ம திருவாயமொழி, ௧ - ம பாட்டு.)

நாமீமைக்கவே. (௩ - ம பத்து, ௩ - ம திருவாயமொழி, ௧௦-ய
பாட்டு.)

(என்று ஐகதகேஷாபம் பிறக்கும்படி மடலணுநாது.)

௮. ஊலல்லாம் துஞ்சியிலே. பினினைறகாதலநோய நெஞ்சம் பெரி
தடுமால், முனின்னிறாஜுழி கணபுதையமுதிறமு (௩-ம பத்து,
௪-ம திருவாயமொழி, ௬-ம பாட்டு.)

(போக்கடியறது.)

௯. எங்ஙனையோவிலே. சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே, எழுவதோ ருரு
வென்னெரு சுள்ளெழும். (௩-ம பத்து, ௩ - ம திருவாயமொழி,
௧௦-ம் பாட்டு.)

(அபராகருதவிக்கரம் உருவெளிப்பாடாய நெஞ்சிலே பரகாசிகக.)

௧௦. மானேய்நோக்கிலே திருவல்லவா முறையும கோனா அடியே
னடி கூடுவதெனுகொலோ (௩-ம் பத்து, ௬-ம் திருவாய்மொழி,
௬-ம பாட்டு.)

(அவனைக்கூடும் நாளைபராத்தித்து.)

௧௧. மீன்னை மடவாரிலே போசுநம்பி. (௬-மபத்து, ௨-ம் திருவாய
மொழி, ௬-ம பாட்டு.)

(பரணயரோஷத்தாலேபூழ்.)

௧௨. வெள்ளைச்சீசரி சங்கிலே. என்னெஞ்சினுருமங்கே ஒழிந்தாரா, உழந்
தினியானாக் கொண்டென்னுசாகோ. (௭ - ம பத்து, ௩ - ம திரு
வாயமொழி, ௪-ம் பாட்டு)

(உசாததுணையுமினறி.)

௧௩. ஏழை யராவியிலே. கண்ணன்கோளினழவான் முகமாய் கொடி,
யேனுயிர கொள்கின்றதே. (௭ - ம பத்து, ௭ - ம திருவாய்மொழி
௮-ம பாட்டு.)

(பாதகவாககம் ஒருமுகமாயநலிய.)

௧௪. நங்கள்வரிவனாயிலே. காலம்பலசென்றும் காண்பதாணையுங்க
ளோடெங்குளிடையிலையே. (௮ - ம பத்து, ௨ - ம திருவாய்
மொழி, ௭-ம் பாட்டு.)

மார்களென்றும், அன்னையர், என்றும் பகுவசந ப்ரயோகம்.

(௫௦) தலைமகளாகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு, ஏழுவஸ்தைக ஞ்ண்டு. அவையாவன.

க. அபிலாஷை, அதாவது அநுபாவ்யவிஷய ப்ரதம தரிசு நததில் பிறக்கும் ஆசை.

உ. ஸ்மரணம், அதாவது அவ்விஷயத்தில் உண்டான சிந்தனை.

ங. அதுஸம்ருதி, அதாவது அந்தஸ்மரணம் அநவரதம் நடையாடுகிற ஸ்மரணம்.

ச. இச்சை, அதாவது அவச்யம் அநுபவித்தே நிற்கவேண்டும் என்கிற ஆசை.

ரு. ரூபி, அதாவது அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி ழுதிநுகை.

சு. பரபக்தி, அதாவது அவ்விஷயத்தில் சம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே சுகதுக்கங்களாகிற பரபக்தி.

எ. பரமபக்தி, அதாவது அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் சத்தைகிடவாதொழிகை. இவ்வவஸ்தைகள் தான்:—க. பேதை. உ. பேதும்பை. ங மங்கை. ச. மடந்தை. ரு. அரிவை. சு. தேரிவை. எ. பேரிளம் பெண். என்கிற ஏழுபருவங்கள்.

(இதஞ்சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாணா அதிக்ரமித்து.)

கரு. இன்னுயிச்சி சேவலிலே. இழைநல்லவாக்கையும் பையவே புயக் கற்றது. (க-ம் பதது, ரு-ம் திருவாய்மொழி, க0-ம் பாட்டி.)

கசு. மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே. (க-ம் பதது, க-ம் திருவாய்மொழி.)

(கண்ணனை சந்தியாகாலத்திலே பசுக்களில் முறகொழுந்தில்லவர்காணமல் நலிவுபட்டு கூப்பிட்டு.)

கஎ. வேய்மருதோளிணையிலே. (க0-ம் பதது, ங-ம் திருவாய்மொழி.)
(ப்ராதக் காலத்தில் கிருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனாக அதிசங்கைபண்ணி அவன்முகத்தைப்பார்த்து, ரீ பசுமேய்க்கப்போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாரின்றதென்று கூப்பிடும்.)

(௫௧) இவ்வாழ்வாருக்குத் தோழி, தாய், மகள், என்கிற மூன்றவஸ்தையும் உண்டாகையாலே, தத் அவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே அவயவவரிணையை, சூத்ரம்ஸ்வரூப பரமாகச் சொன்னார். எங்ஙனேயெனில்.

க. “மயில்” என்று ஸ்திரீகளைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஆத்மாவினுடைய கியானவிநாசத்தைச் சொல்லுகிறது.

உ. “பிறை” என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவளயத்தையிட்டு ஸ்வாதீநாய அந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷ ஸ்பரிச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது.

௩. “விற்புருவக்கோடி” என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது வளைவையிட்டு, ப்பாஷ்யாந்தா காரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது.

ச. “அம்பன்னக்கண்ணை” என்று கண்ணை அம்பாகச் சொல்லுகையாலே தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம் பித்த க்யாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

௫. “முத்தின்ன வேண்முழவல்” என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே, அவ்விஷயாறு பவத்தால்வந்த ஆநந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈ. “பவளவாயாள்” என்று அதரத்தை பாவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பை யிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற உண்டான அதராகத்தை சொல்லுகிறது.

எ. “சேப்பேன்ன மேனிழலை” என்று பரிணதமான முலையைச் செப்பாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷி விரும்பி மேலே விழும்படி பரிணதையான பத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அ. “மீளினைய நுண்மநங்குல்” என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையை யிட்டாகையாலே, க்யாநாவஸ்தா விசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

கூ. “தோணங்கல்துல்” என்று நிதம்ப வைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்குப் போக்யமா யிருக்கும் தாகையாலே, “தேனும் (அ) பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து” என்கிற படியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படி யிருக்கிற சூத்ரமவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது.

(க0) “அன்னமன்னநடையாள்” என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடை அழகுக் காகையாலே, சேஷியும் ததியரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபானு ரூபமான நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

(௫௨) சம்பந்தீயானம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வவா, இவைகளுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை, ஸர்வரும்அறிந்து அது சந்திக்கும்படி தரிசிப்பித்தார்.

(௫௩) இவர் “தாயாளே” உபாயாத்ய வஸாயதசையில் சத்ருக்களாகவும் பந்துக்களாகவும் சொல்லும் சித்த சாதந நிஷ்டப்ரதி கூலரான சாத்ய சாதன நிஷ்டரையும், அதுகூலரான சித்த சாதன நிஷ்டரையும்; “மகளே” ப்ராப்யத்வரா தசையில் அந்தரங்க சத்ருக்களாகவும் ஸ்வ ஸமான சுக துக்கீகளாகவும் சொல்லும்; பகவத் ஏகபரரா யிருக்கச் செய்தே, ததுபாய ப்ரவர்த்தியிலே யூன்றியின்று த்வரை பாரத தந்த்ரயத்திற்குச் சேராதென்று நிறுத்திக்கும், சித்த சாதன பரனையும், தன்னைப்போலே உபாய பாவத்திலே உடன்பாடராயிருக்கும் சாத்யபரனையும், சொல்லும்.

(௫௪) “நாலயலாரும் அயற்சேரியாரும்” என்கையால் கர்ம, க்யாந, பக்தி, ப்ரபக்தி, ஆகிற உபாய சதுஷ்டயந்தீலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதி சாபேக்ஷதை அற்றுத் தேவதாந்தீரியாமித்வந்தீலே யூன்றியிருக்கு மவர்கள்.

(௫௫) கர்மயோகமும், க்யாநயோகமும், பக்தியோகமும் சித்தசாதந பரர்க்குப் புறவசலாயிருக்கும்.

(௫௬) “ஊரார்” என்பது ஆதமப்ராப்தி காமரான கேவலவா. “நாட்டார்” என்பது புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோக

(அ) தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து (அ-ம் பத்து அ-ம் திருவாய்மொழி ச-ம் பாட்டு.)

ஐஸ்வர்ய காமரை. “உலகீ” எனபது சுவர்க்காதி பாலேக ஐஸ்வர்ய காமரான ஸவதந்தரரை.

(௫௭) கேவலரை, ஊராராகச் சொன்னது, சிவந்தி மைஹாராயகரு கருக காமீபவிக்ரும பரகுந்தி மணடலததிறகு அவவரு கான பரமாகாசத்தில், இருந்ததுபவிக்ரு வேணமிகையாலே.

(௫௮) “சிறுகளகாவது” தேஹாதம விவேகத்திறகுப பரிகரமா ன ப்ரமாணம். “சீராக்ளகாவது” தேவதாந்தரங்க ளென் றும சாவேஸ்வர னென்றும், விவேகிகிற ததிறகுப் பரி கர மா ன ப்ரமாணம்.

(௫௯) “மாலை” யாவது ராஜஸ கயாநம் “கந்தலாவது” தாமஸ கயா நம். காலை யாவது ஸாத்விக கயாநம் “பல்லாவது” கீத ஸத்வ கயாநம்.

(௬௦) “நிலாழற்றாவது” சரமாவதியான புருஷாத்த கயாநம்

(௬௧) “கலையுய்வளையு” மாவன அஹங்கார மமகாரங்களை.

(௬௨) ‘பட்டம்” “சூடகம்” முதலான ஆபரணங்களாவன, பரதமத் தில இவ்வாதமாவை அங்கிகரித்த, ஆசாரியன உணடாக கும நாமருப பகவதவந்த நாதிகளும், பின்பாசாராய வை பவத்தை யுணர்த்தி, அவனுக்குணடாக்கும் சேஷதவகயா நாதிகளும் ஆகிற சித்த அலங்காரங்கள்.

(௬௩) “பந்தாவது” போகஸ்தானமானதேஹம். “கழலாவது” போ கோபகரணமான பஞ்சேந்திரியங்கள்

“பாவைதழ மணங்களை” வன லீலோபகரண விசே ஷங்கள்

“யாழ்,” “தேனிறல்,” “மதியம்,” “அடிசில்,” போகயநங ளான சப்தாதி விஷயங்கள். “சாந்தம்,” “பூண்,” “அகிலா” வது ருபகந்தங்கள் “சிற்றிலாவது” போகஸ்தானம். “தூதை” யாவது சிறுசோறு அடுகைக்கு உபகரணம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் நிர்வாகிளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசார சங்க்ராஹம்.

௩ - ம். ப்ரகரணம்.

- (க) பகவத் விஷயத்தில் கடகராம் அவர்களைப் பகடிகளாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி, அவர்களுடைய கீயாநகரீமங்களைச் சிறது களாகச் சொல்லிக்குருக்களுடையவும், சப்ரம்ஹ சாரிகளுடையவும், புத்ரர்களுடையவும், சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தானத்திலேநின்று பேசுவர்.
- (உ) சாம் சாரிக சகல சங்கமும் அற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய், ப்ரமஹம்ஸ சப்தவாச்யரான ஸ்ரீநாதமுநிகள், ஸ்ரீயாமுனமுநிகள், போல்வாராயும் இந்தக் குணசாம்யதையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுவர்.
- (ஈ) திருவாய்மொழி இசையே தங்களுக்குப் போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை, இக்குண சாம்யத்தாலே “வண்டே”ன்றும், “தும்பி” யென்றும் சொல்லுவர். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீநாதரையும், தீநப்பா னுழ்வாரையும், த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்வது.
- (சு) கிளி, பூவை, துயில், மயில், என்றது பாகவதர்களுக்கு ப்ரபாத தூளிபோலே பரதந்திரராய் இதுவே நிரூபகமான ஸ்ரீதோண்டரடிப்போடி ஆழ்வார், ராமாநுஜனுடையார் என்றே நிரூபகமாம்படி உடையவருக்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார், அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார், போல்வாரை.
- (ரு) நாரை, கோகீது, குருது, என்றது தங்கள் பக்கல் உபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்மிர்தியாலே சிரஸா வகிக்கையாகிற ப்ரம்ஹ ரதம் பண்ணிச் சாதகமாக சமர்ப்பித்தவையை அங்கீகரித்துப் பாகவத கைங்கரியத்துக்கு உறுப்பான யோக்யதையு, ம்சம்ஸார வெக்காயமடியான பயத்தாலே ஐஸ்வரியத்தை உபெக்ஷிக்குமவர்களாயுள்ள, ஸ்ரீதல

சேகரப்பெருமாள், ஆசாய பதஸ்தரான நம்முதலிகள் போலவாரை

(சு) மேகமேன்றது மேகஸ்தருசராய்க் கொண்டு கருபையை வர்ஷிக்கும் முதலாழ்வார்கள், எம்பெருமானார் போலவாரை.

(எ) ப்ராப்யததில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூது விவேரி. தூதுநாலவகைப்பட்டிருக்கும் எங்ஙனே என்னிலக். பரத்வதவயததிலும். உ. விபூகததிலும் ஈ விபவததிலும். ச. அரச்சாவதாரததிலும் “அருசிறை,” “வைநல,” “பொன்னுலகு,” “எங்கானல்”கள் நாலுதூதுகளும்விஷயம்.

(அ) பரதவாதிகளில் ஸ்தல பேத மொழிய, வஸ்து பேதமில்லை, ஆகையால் பலவிடங்களிலும் தூது விட்டால் ப்ராப்யவஸ்துவின் ஐக்கியம் குலையாது திருமலை முதலான தேசங்களிலரஸோத்தரமாக வலிக்கக்கூடிய, பாநீகூடலில் யோகநித்திரை செய்வதும், ரக்ஷணாத்தமாக வந்து பல இடங்களில் அவதரிப்பதும், அந்தாயாமியாய் “உள்ளுவார்(அ)உள்ளித்தெல்லாம்” அறிகையும், கோயில்முதலான இடங்களிலே ரஸோத்தரமாக வசிக்கக்கூடிய, இவை ஐந்தும ஒன்றேயாகக் காணலாம்

(சு) பரத்வாதிகளில் அதுபாவயமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமாய்க் கரைவிழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே இவ்மண்டியிருப்பார்

(க0) கோயில், விபூஹ சௌஷார்த பரதானம்.

(கக) திருமலை, அந்தரியாமிபரதானம்

(கஉ) திருத்தருகூர், பரதவ லக்ஷணமான ஈசுவரத்வ ப்ரதானம்.

(கஈ) திருத்தருங்குடி, விபவப்ரதானம்.

(கசு) ஸ்ரீவரமங்கலம், திருவடிகளையே உபாயமாகக்கொடுக்குமிடம்

(கரு) திருக்குடந்தை, ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறந்தாரைச் சிதலராம்படி பண்ணுமிடம்.

(கசு) திருவல்லவாழ், அவனே ரக்ஷிக்கென்று அதய வஸிகப்ப்பண்ணுமிடம்

(அ) உள்ளுவார் உள்ளித்தெல்லாம்(முதலாயிரம், திருமலை ஈசு-ம்பாட்டு.)

- (௧௭) திருவண்வண்டீர், அதுகூலராலும் சலிப்பிக்க வொண்ணாத படியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைரிய குணம் தோற்று மிடம்.
- (௧௮) திருவிண்ணகாரம், விளம்பிக்கையாலேவந்த ப்ரணயரோஷத்தை அழிக்கவும், விருத்தங்களைக் கடிப்பிக்கவும் வல்லசாமர்த்திய முள்ள இடம்.
- (௧௯) திருத்துலைவில்லிமங்கலம், தந்தைநாயான பந்துத்வம் இரட்டித் திருக்கும் இடம்.
- (௨௦) திருக்கோளூர், ப்ராப்ய ருசிபிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமாயிருக்குமிடம்.
- (௨௧) தேன்திருப்பேரை, நெஞ்சை அபகரிக்கும் சவுந்தரியமுள்ள இடம்.
- (௨௨) திருவாறன்விளை, பரத்வத்தில் விழகராகப்பண்ணுமிடம்.
- (௨௩) திருக்குளத்தை, ஸ்திரீத்வப்ரகாரமான லஜ்ஜாதிகளை அழித்த மிடம்.
- (௨௪) திருவண்பரிசாரம், ஸ்ரமத்தைக்கண்ட மனசானது ப்ரமிக்கும்படியான சவுதமாரீயம் தோன்றுமிடம்.
- (௨௫) திருச்செங்குன்றூர், பய சங்கிகளானவர்கள் நிர்ப்பயராய் ஹ்ருஷ்டராம்படியான சவுரியாதிகள் தோன்றுமிடம்.
- (௨௬) திருக்கடித்தானம், க்ருதக்யதா பரிமளம் தூய ப்ராப்தமான குணம் தோன்றுமிடம்.
- (௨௭) திருப்புலியூர், நாய்கனுடைய லக்ஷணம் காட்டுமிடம்.
- (௨௮) திருப்புளிங்குடி, திருவரதுணமங்கை, திருவைநீதம், ப்ரமபக்தியாகிற பாகம்பிறக்குமளவும் அவனுக்கு உண்டான தீவனாதெரியும்படி செய்யுமிடங்கள்.
- (௨௯) திருக்காட்கரை, போகத்தில் தட்டுமாறும் சவுசீல்ய குணம் தோன்றுமிடம்.
- (௩௦) திருமுழிக்களம், ஆஸ்ரிதருக்கு ஸம்பந்தான ஸ்வபாவம் காட்டுமிடம்.
- (௩௧) திருநாவாய், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் க்ருபை தோன்றுமிடம்.

- (௩௨) திருக்கண்ணபுரம், சரண வரணர்ஹனுடைய மோக்ஷபா தத்வம் தோன்றுமிடம்.
- (௩௩) திருமோகூர், தாபஹரமான துளிச்சி யுண்டாகுமிடம்.
- (௩௪) அநந்தசயனம், தாரதம்யம் பாராதே காட்டுகிற ஸாய்மம் தோன்று மிடம்.
- (௩௫) திருவாட்டாறு, ஆஸ்ரிதனுக்குப் பாதநீநாணுகை காணுமிடம்.
- (௩௬) திருமாலிநஞ்சோலை, அக்யாநங்குளக்கடியு மிடம்.
- (௩௭) திருப்பேரீநகர், அக்கிரிக்கப்பார்க்கும் ஸ்வாமிநீவம் தோன் று மிடம்.
- (௩௮) இவ்வாழ்வாருக்குப் பதினாறு திருநட்சத்திரம் பூர்ணமான வாறே, அரிச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவணயம் திருவாய் மொழியில் வ்யாவர்த்தமான மார்த்வத்தை யுடைத்தான சப்தமாக, இவர் முகோக்கதமாயிற்று.
- (௩௯) இது பகீதிபலாக்காரத்தாலே பிறந்த அநாதியான ஆயிரம்.
- (௪௦) ஸம்சாரிகளுக்கு, உஜ்ஜீவனார்த்தோபதேசம்பண்ணின இப் பரந்த ப்ரதிபாத்ய அர்த்தஸாயத்தாலே, பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத்துக்குச் சமமாகச் சொல்லப்படும்
- (௪௧) அதற்கும் இது ஆதீக்யமுள்ளது, மத்யஸ்த மாகவின்று தத் த்வைபவத்தை உபதேசிக்கையாலே இது மந்தமநிகளுந் தும் விஸுவஸநீயம்.
- (௪௨) கீதை மோக்ஷசாஸ்த்ரமேயாகிலும், அதற்கு உதிக்கிறபோ து அந்நியார்த்தமாக உதித்தநிறையுண்டு. திருவாய்மொழி க்கு மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த ஏற்றமுண்டு.
- (௪௩) அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனானமாத்ர மொழிய, சிச்சிந் தநீமபர்யந்தம் உபதேசம் ஸப்ரயோஜனமாயிற்றில்லை அங்கு; அது ஸப்ரயோஜனமாயிற்று இங்கு.
- (௪௪) அதில் விநீமாத்ரம் ப்ரதிபாத்யம்; இதில் விநி, அநுஷ்டா னம் இரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கும்.
- (௪௫) ஆக கீதையில் இதுக்குண்டான ஆதீக்ய ஹேதுக்கள் சொல் விற்றாயிற்று.

- (௪௬) ஸம்ஸாரிகளோடும், க்யாநிகளோடும், சர்வக்யனான ஈச்வரனோடும் வாசியற, ஸர்வருக்கும் வேண்டும் அம்சங்களை, இவர் உபதேசித்துத் தீருந்துவர்.
- (௪௭) ஆக அறிவுகேடனா உபாயத்தில் மூட்டுவர் ; உபாயத்திலே ஊன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர்.
- (௪௮) ப்ராப்யத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு சூழங்கால் அறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை உணடாக்கும் அவனுக்கு ந்யாஜ்யத்தை அறிவிப்பர்.
- (௪௯) ப்ரதம சரமோக்தரான, அந்ய ஸர்வக்யர்களுக்கு, ஹிதா ஹிதங்கள் பலகாலும் சொல்லுவர்.
- (௫௦) தம் உபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜனிப்பிப்பது, தத் சம்பந்தமடியாக அவர்களைவிட மாட்டாதே தீருந்தீத்தம் மோபாதி பகவத் அதுபவ பரராக்க வேண்டுமென்கிற க்யாநம், இதற்கு ஹேது.
- (௫௧) க்யாந, ப்ரமோங்கள் இரண்டும், பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யோழிந்திராது.
- (௫௨) இவரை அவன் தனக்கு ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம், இவர் பாசுரத்தில் தோன்றும்.
- (௫௩) இவருக்கு ஈச்வரனிடத்தில் சந்திஷ்யத்வம் பரிபூர்ணமாயிருந்த ஓபாதி, அவனுக்கும் ஆசாரியத்வம் இருந்தது.
- (௫௪) இவருக்கு ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும், திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கஹாபுரணட காநுண்யம்.
- (௫௫) இவருக்குள்ள குணங்கள் எம்பெருமானுர்க்குமே உண்டு.
- (௫௬) இப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களை த்தனக்கு சீசேஷிகளாய் நினைத்திருக்கையால ஸபலமாயிற்று.
- (௫௭) உபதேச சுத்தியாலே ஸர்வரும் தீருந்தீ, இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்த தென்று கொள்ள வேண்டும்.
- (௫௮) இவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும், உபதேச, ஹேதுக்களும், உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அதுபவத்தை விட்டிராதென்பதும், சொல்லிற்று.
- (௫௯) இவர் ப்ரபந்தம் நாலும், ரஹஸ்ய த்ரயார்த்த ப்ரதி பாதகமாயிருக்கும்.

(சு0) (அ) “உயிரளிப்பான்” என்று பரணவத்தில் பரதமாக்கூர
 மான அகாரத்தில், தாதவாததமான பகவத ரக்ஷகதவத
 தையும், “அடியேன்” என்று ததரக்ஷயபூதமாயச 3 நூற்
 தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே, ததநயாரஹ சேஷ
 மாய், பரகர்தேஃபரமாய, கயாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ரிதீயா
 கூரமான் மகாரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்ம ஸயருபத
 தையும், பரதமாக்கூரத்தில் சதூத்தி ஸமபரதானத்திலே
 யாய பரணவத்துக்கு ஆத்ம சமாபபணமும் அாத்மா
 கையாலே, விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே
 (ஆ) “அடியேனடியாவியடைக்கலம்” என்று அந் ஆத்ம
 சமாபபணத்தையும், (இ) “திருமால்திருப்போர்வல்லா அடி
 கண்ணிசூடியமரன்” என்று பரணவோகதமான பகவ
 தநயார்ஹ சேஷதவம் ததீய சேஷதவ பரியநதமா யிரு
 க்குமென்று நமஸவில ஆாததமாகச் சொல்லப்படுகிற
 ததீய சேஷதவத்தையும், (ஈ) “பொய்நநின்ற ஞானமும்
 பொல்லா ஒழுகும் அழகூடம்பும்” (உ) “யாதானுமோரா
 க்கையிலு புககங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்” என்று சஷட
 யநதமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகா
 ரங்களாகிற அநாதமந யாதம புத்தியாதி ரூபாவிதயையைய
 யும், ததகார்யமான அகருத்திய கரணதிகளையும், ததகாரி
 யமாய்வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான பரகாதி சமபந்
 தத்தையும், (ஊ) “வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலந்து அழந்
 தார்” என்று தன ரிஷேதவா சியான நஞ்ஞாலே சொ

(அ) உயிரளிப்பான் (இயற்பா-திருவிருத்தம், சு-பாட்டு.)

(ஆ) அடியேனடியாவியடைக்கலம். (இயற்பா - திருவிருத்தம், அரு-ம
 பாட்டு.)

(இ) திருமால்திருப்போ வல்லாரடிககண்ணிசூடியமரன் (இயற்பா-
 திருவிருத்தம், சு00-ம பாட்டு.)

(ஈ) பொய்நநின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுகூடம்பும் (இயற்
 பா-திருவிருத்தம், சு-ம் பாட்டு.)

(உ) யாதானுமோராக்கையிலு புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும் (இயற்
 பா-திருவிருத்தம், சுரு-ம் பாட்டு.)

(ஊ) வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலந்து அழந்
 தார் (இயற்பா. திருவிருத்தம் சு00-ம
 பாட்டு.)

ல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸாரகர்த்தம மீறாக உள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுகையாலே, ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்நியார்ஹ சேஷமாய்க் க்யாநாந்த லக்ஷணமாய்த் ததீயசேஷத்வபரியந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ஸம்ஸார ஹேது பூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவர்த்தியையும், ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம், ப்ரதம, மத்யம, பதங்கள் இரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும், (அ) “நாமநாயுந்தீந் தனிப்பெருவாக” என்று துடங்கி (ஆ) “எம்பெருமாமாயன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, நாராயணபதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதி யுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும், (இ) “தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கோல்” என்றும் (ஈ) “ஊழிதோறுழி யோவாதுவாழிய வென்றுயாந்தொழிவிசையுங்கோல்” என்றும் அந்தப்பதத்தில் சுதூர்த்தி அர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும், காட்டுவதால் இவர் ப்ரபந்தங்கள் திருமந்த்ரத்தோடுசேரும். (உ) “நெறிகாட்டிநீக்குதியோ” என்று உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ வென்கையாலே “ஸ்ர்வதர்மான்பரித்யஜ்ய” என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்தியாஜ்யதையும் (ஊ) “வெங்கோட்டே நேழுடனே கொன்றூனையே மனத்துக்கொண்டு” என்று “மர்மேகம் சூணம் விரஜ” என்கிற மாநஸா த்யவஸாய ரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும், (எ) “சீராமனத்தலைவன்

(அ) தாமரை யந்தித் தனிப்பெரு நாயக (இயற்பா-திருவாசிரியம், க - ம் பாட்டு.)

(ஆ) எம்பெருமாமாயன் (இயற்பா-திருவாசிரியம், எ-ம் பாட்டு.)

(இ) தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கோல் (இயற்பா-திருவாசிரியம், ஈ-ம் பாட்டு.)

(ஈ) ஊழிதோறுழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழிவிசையுங்கோல் (இயற்பா-திருவாசிரியம், ஈ-ம் பாட்டு.)

(உ) நெறிகாட்டிநீக்குதியோ (இயற்பா-பெரியதிருவந்தாதி, ஈ-ம் பாட்டு)

(ஊ) வெங்கோட்டேநேழுடனே கொன்றூனையேமனத்துக்கொண்டு (இயற்பா-பெரியதிருவந்தாதி, சஅ-ம் பாட்டு.)

(எ) சீராமனத்தலைவன் (இயற்பா-பெரியதிருவந்தாதி, உரு-ம் பாட்டு.)

துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோரினத்தலைவன் கண்ணால் யான் ” எனறும் “ அஹம்த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாம் ” என்று உபாயபூதன் பண்ணும் ஸாவபாபவி மோசந்ததையும், விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போயிற் றென்கையாலே “ மாக்ஷ: ” என்கிற பதத்தாலே பவிதமான நிரபரதவாநு சந்தானத்தையும் சொல்லுகையாலே, திருவந்தாதி சரம கலோகத்தோடு (அ) சேரும்

(சுக்) திருவாய்மொழி பத்து பத்தாலும் நவயத்தின் (ஆ) பத்தா ததங்களும் விசதம், அவையாவன.—

க. ஸ்ரீய:பதிவழம்.

உ. நாராயணத்வழம்.

ங. நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சாயியமான சாணா . விந்த யுகளழம்.

ச. அதினுடைய ப்ராபகத்வழம்.

ரு. சேதனகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விசாம் பழம்.

கூ. லக்ஷ்மீதத்வல்லபருடைய நிகிலாத்ம கைங்கர்ய ப்ர தார்த்த நீத்திய ஸம்பந்தழம்

எ. கைங்கர்ய ப்ரதிசம்பந்தியான ஸ்ரவானுடைய நீர்த்திய போக்யதையும்.

அ. ஸர்வஸவாய்த்வழம்.

கூ. நீத்யகைங்கர்யழம்.

க0. கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணழம்.

(அ) சரமஸலோகம் இரண்மொக்யமாய், பதினோரு பதமாய், முப்பத்தி ரண்டு திருவகாசமாய் யிருக்கும்.

ஸாவதாமான் பரிதயஜய மாமேகம் சரணமவாஜ

அஹம்த்வா ஸாவபா பேபயோ மோக்ஷ யிஷ்யாமிமாசு:.

(ஆ) தவயம் இரண்மொக்யமாய், ஆறுபதமாய் இருபத்தாறு, திருவகா சமாயிருக்கும். அதில பூவவாக்யம் பதினாறு அக்ஷரமுள்ளதாயும் உத்தர வாக்யம் பத்தாறு அக்ஷரமுள்ளதாய் யிருக்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் பரபததியே

ஸ்ரீமதே நாராயண நம:

- (௬௨) மந்தீர சீலோகங்களில் சுருக்கமான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாறுபோலே, பூர்வ ப்ரபந்த தீரயத் தீவம் சங்கரஹேணசொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், இருபது திருவாய் மொழியில் ப்ரதிபாதித்து, மற்ற எண்ப தில் அதை விஸ்தரித்து, உபேயம் ஒன்றுமே, இதற்கு ப்ர மேய மென்று சொல்லும்.
- (௬௩) மற்றும் வேதாந்த சங்க்ரஹ தாத்பரியங்களான அர்த்தங் கள் பலவும் இவற்றிலே உண்டு.
- (௬௪) லோகத்தைத் திருத்தக்கோலுகிற ஸர்வேஸ்வரன் நினைவா லே, சர்வ லக்ஷணே பேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்த மாகையாலே, மங்களாசாங்கனும், கோல் விழுக்காட்டா லே பலித்தன.
- (௬௫) வாச்சியனு ஈஸ்வரனே பல படியாலும் சாய்வதை உடை த்தாகையாலே, அவன்தான் லோகரக்ஷணர்த்தமாகப் பத் தவதாரமாய் அவதரித்தாற்போலே, இதுவும் லோக ரக்ஷ ணர்த்தகமாகப் பத்து பத்தாக அவதரித்தது.
- (௬௬) ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னது, பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும், ஆயிரத்துக்கும் சேர ஒருநூற்றாயும் இருக்கும்படி நினைத்து.
- (௬௭) பாட்டுகளுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதானஞ் சொல்லும் பாட்டிலும், தாத்பர்யமா யிருக்குமோ பாதி, னாறு பாட்டுக்கும், பரோபதேச பரமான பத்துப் பாட் டிலே, தாத்பர்யமா யிருக்கும்.
- (௬௮) பகவத்பரங்களாயும், தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ், வக்ருணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை ஆச்ரயணவிஷயத்தை யும், ஆச்ரயண கர்த்தாவையும், சொல்லுகிறதாகையாலே, ஆச்ரயணவிதிக்குச் சேஷங்கள் இத்தனை.
- (௬௯) பரத்வாதி குணவிசிஷ்டனை ஈஸ்வரன், தமக்குப் பண்ணி க்கொடுத்த பேறுகளைப் பலரும் அறிந்து, வாழவேண்டு மென்று பத்து பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார்; எங் னனையென்னில், ஈஸ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ரு பையாலே அக்யாந்தை ப்ரோக்கி ப்பக்திருபா பநங்க்யா நத்தை த்தந்து, இன்னும் இவந்நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடும்

என்று தனபககல அவனுக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே நிரந்தரவாசமபண்ண, அததாலே ஸமசய விபாய விஸ்மருதி ரஹிதமான ததவகயாந்ததை உடையரான ஆழ்வார், அவனுடைய குணங்களைத் தமமுடைய திருவுள்ளத்தோடே. அதுபவிககவொண்ணுமையாலே, ஸமஸாரிகளை யும் பார்த்து, தயாஜயமான ஸமஸாரத்தின தோஷத்தையும், உபாதேயமான பகவதவிஷயத்தின் குணத்தையும், தமபஜநபரகாரத்தையும், பஜநாலமபநமான மந்தரத்தையும், உபதேசித்து, பபஜனீயனா னவனுடைய சவுலபயம், அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆசரயணரஸ்யதை, ஆர்ஜவம், சாத்மிய போக பரத்தவம், பரபகதி பரிக்ணைகளுக்கு ஓகக முகம காட்டும சாமயமாகிற குணங்களைத் தரிசிப்பியாநினறுகொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய சுகரதவ ரஸ்யதைகளையும், பஜிககவே ஸர்வபலங்களும் சித்திகு மென்னுமத்தையும், பஜநோபகரமத்திலே பஜநவிரோதிகளடைய நசிககுமென்றும் அததையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவன் அருளிச்செய்த பகதிமார்க்கத்திலே நின்று, தேவதாந்தரங்கள பககல பரதவ சங்கா நிவர்த்திபூர்வகமாக அவனவிஷயமான கயாந்ததைகொண்டு, அவன்பககலிலே அநநயப்ரயோஜந பகதியைப் பண்ணுங்கொன்று, தமககவன்மயர்வற மதிநலமருளிஹபோலே, தாமும் இவர்களுக்கு அகயாநநிவர்த்தி பூர்வகமாக க்யாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே யுண்டாககிப பஜநத்திலே மூட்டுகிறார்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளேசாணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசார சங்கீரஹம்.

ச-ம் ப்ரகரணம்.

- (க) ழநல்பந்தில், ஸர்வேஸ்வரன் மயர்வற மதிநலம் அருளி னாற்போலே, சம்சாரிகளுக்குத் தம்முடைய கிருபையாலே தத்வ ஹித புருஷார்த்த விஷயமான அக்யாநத்தைப் போக்கி, க்யாநபக்திகளை யுபதேசித்துப் பகவத் பஜநத் திலே மூட்டுகிறார்.
- (உ) இரண்டாம்பந்தில், ஸர்வகாரண பூதனு ஸர்வேச்ரன் கீழில் பத்திலே தமக்கு அக்யாத க்யாபநம் பண்ண, வவ னாலே தத்தக்யாநரான இவர், அந்தக்யாநத்திற்குப் பல மான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே, யவஸந்நராக; இவருடைய வவஸாத மெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து சம்சுலேஷி த்து, அந்த ஸம்சுலேஷத்தால் வந்தப்ரீதியை யுடையனாய், அந்த ப்ரீதி இவர் ஒருவர் அளவில் பர்யவலியாதே இவ ரோடு பரம்பரையாய்ச்சம்பந்தமுடையா ரளவும் வெள்ள மிட்டு, அந்த ப்ரீதியாலே பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை இவற்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத் தை அவனுடைய சேஷிதவத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத் துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆஸ்ரயணீ யனு அவனுக்கு க்கீழ் உக்தமான பரதவத்தை நிலைபெறு த்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசந ப்ரத்தி யக்ஷங்களையும் தரிசிப்பித்து, ஆஸ்ரயிப்பார் க்கு ருசி பிறக்கை க்காகத்தியாஜ்ய மான ஸம்ஸாரத்தினு டையதுக்கமும், ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆந் தமும், ஸம்ஸார நிவர்த்தி பூர்வக மோக்ஷ ப்ராப்திக்கு உறுப்பான சாதநத்தினுடைய ரஸமும், முன்கை விதிக்

கிற சகுண ப்ரமஹோபாசநத்தை நிஷித்தா நுஷ்டானங்
களுடைய தயாக பூரவகமாக கேஷித்ரவா ஸாத்த்யங்கங்களு
டனே கூடமிகிறார்.

- (ஈ) ஜ்ஞம்பந்தில், இப்படித் தமமுடைய உபதேசத்தாலே
நிஹீந தரதையாலே ஸவவருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட
அப்ராபத் விஷய சேவையை மாற்றி, இவ்விஷயத்தைச்
சேவிப்பா னெனறும், எததைப்பற்றி இவ்விஷயத்தைச்
சேவிககப்படா தொழுகிற தெனறும், விதிநுகுமபடி ப்ரா
பதமான இவ்விஷயத்திலே தமமுடைய வாசிக வ்ருந்தி
யிலே மூடமிகிறார்
- (சு) நாலாம்பந்தில், பரயோஜநாந்தர, தேவதாநந்தர, பாஹியரு
துர்ஷ்டி மதங்கனில விரகதி பூரவகமாக, ஆசாயணத்தை
ருசிப்பிக்கிறார்.
- (ஐ) அஞ்சாம்பந்தில், ப்ராபய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரி
த்த பக்தியை உபதேச முகேந உண்டாக்கிறார்
- (கூ) ஜ்ஞம்பந்தில், தமமுடைய உகதியாலும், அநுஷ்டாநத்
தாலும், தமக்கிந்தச் சித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டை
யை பரகாசிப்பிக்கிறார்.
- (எ) ஐநாம்பந்தில், ப்ராபயத்தினுடைய அவதி நதீயவிஷயமே
ன்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார கலபனா
வனே எனறும் இவ்வார்த்தையைத் தமமுடைய உகப்பா
லே வெளியிட டருளுகிறார்.
- (அ) எட்டாம்பந்தில், ப்ராபயமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார
பூமியே, துக்க நிவர்த்தகமு மென்கையாலே, ப்ராப்யமான
விஷயமே ப்ராபகமென்று தரிசிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமோ
ன்றிலுமே தத்பர ராக்குகிறார்
- (கௌ) ஒன்பதாம்பந்தில், சேதநருடைய ருசிககருணமான உபா
யங்களெல்லா வற்றையும் உபதேசித்தாற்போலே, இவ
ரும் ப்ராபதி அணித்தான வாதே ஸமஸாரிகள் ஒருவரும்
இழக்க வெண்ணாது என்கிற கருபையாலே, எல்லாம
எடுததுதாது, அவவோருடைய அதிகா ராநுகுணமாக
உபாயங்களை யெல்லாம உபதேசித் தருளுகிறார்.

(க0) பத்தாம்பத்தில், தமக்கு பரதந்த்ரனாய்த் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்தயாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்கவிட்டு உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவேதென்று மடியைப்பிடிக்கத் தாமும் விசாரித்து, ஸர்வக்யரான இவருக்குப் போக்கடி சொல்லுகை அரிதென்று, அர்ச்சசராதி மார்க்கத்தையும், அங்குள்ள

க. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்.

க0. ஸ்ரீமாலாகாரர்.

உ. சபரி.

கக. கண்டாகர்ணன்.

ங. ஸ்ரீஜடாயுவு.

கஉ. ருஷிபத்தினிகள்.

ச. மஹாராஜர்.

கங. ஸ்ரீப்ரஃலாதன்.

ரு. வாரநவர்க்கங்கள்.

கச. ஸ்ரீவிபீஷணஷ்வான்.

சு. சிந்தயந்தி.

கரு. ஸ்ரீகெஜேந்த்ரஆழ்வான்.

எ. ததிபாண்டர்.

கசு. சுமுகன்.

அ. தயிர்த்தாழி.

கஎ. கோவிந்தசுவாமி.

கூ. கூனி.

கஅ. மார்க்கண்டேயன்.

இவர்களாகிற நானாஜாதியையாலும், இப்படிப் பதினெட்டாக எண்ணலாம்படி யிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம்போலே இருந்துள்ளவித்திரளினுடைய ஸ்தகாரத்தையும், அவ்வழியாலே போய்ப் பெறும் ஸ்வசரண கமல ப்ராப்தி பரியந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுமானஸா நுபவ மாத்ரமாய்ப், பாஹிய கரண யோக்ய மல்லாமையாலே, அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்க வேண்டுமென்றுபதறி, அவனுக்கு அறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணை யல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரம பக்தியெல்லாம், குளப்படி யாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து, நம்முடைய நாபங்களைப்போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறார்.

(கக) ஆர்த்தி பரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பரியந்தமான அதிகார பூர்த்தியை உண்டாக்குகையே ப்ரதானம்.

(கஉ) பரம ஆர்த்தியாலே யிறே ப்ரபத்தி யதிகாரம் பரிபூர்ண மாவது; ஆகையாலே ஹேத் வந்தரங்க ளெல்லாம் அப்ரதானங்கள்.

- (க௩) ஆசைப்பட்டபடியே, அர்ச்சிராதி கதியாலே தேசவிசேஷத்திலே போய்ப் பகவத ஸவருபாதிகளைப் பரிபூர்ணாபவம் பண்ணுகிற, நிதய சூரிகள திரளிலே கூடியிருந்தாராக ததரிசித்து பபேசின “சூழ்விசும்பணிழகில்” பூணமான பாக்யானம்.
- (க௪) பகதியினுடைய சரமாவதி யானது பாம்பக்சி.
- (க௫) சாக்ஷாத கரித்தவனை அப்போதே கிடடி அறுபவிககப் பெருவிடில முடியும்படியான பரம பகதி ப்ராப்ய அவஸ்தையாகவும் சொல்லப்படும்
- (க௬) கயான பரதமான பகவத் ப்ராஸாதமே மோகஷ பரநொனபது இப்பந்நத்துக்குத் தாற்பரியம்

ஆழ்வாரதிருவடிகளேசரணம்.

அழகியமணவாளபெருமானாயனாதிருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்

அண்ணனதிருவடிகளேசரணம்.

தந்தருள வேணும் தவததோர தம்பபயை
வந்தமு மிமபை மணவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின பொருளனைந்தென
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரகம்.

அநுபந்தம்.

(க)

திருவாய்மொழி பாட்டுகளின் விஷயஸூசிகை.

க - ம் பத்து.

பகவத் கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மென்றதுதியிட்டார்.

க - ம் திருவாய்மொழி—உயர்வு

எம்பெருமானது கல்லியான குணங்களையும் பரத்தவத்
தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

க. கல்யாணகுண யோகத்தையும் நித்தியவிபூதி யோகத்தையும், விக்ஹி
ஹவை லக்ஷணயத்தையும், சொல்லுகிறார்.

உ. இவற்றுக்கு ஆபிரமமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷ
ணமென்கிறார்.

ங. நித்யவிபூதியோபாதித தீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக் கந்தரங்கமாய்த்
தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவித்தார்.

ச. அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்றார்.

ரு. அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீனையென்றார்.

பு. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீனமென்றார்.

எ. சரீர சரீரிகளுக்குண்டான லக்ஷணம்ஜகத்துக்கும் ஈசுவரனுக்கு முண்
டாகையாலே இதற்கும் அவனுக்கும் சொன்ன வைக்யத்துக்கு
நிபந்தனம் சரீராத்மபாவ மென்றார்.

அ. குதுருஷ்டிகளை நிரசித்தார்.

ஊ. சூன்யவாதியை நிரசித்தார்.

கஃ. வ்யாப்திலௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் அன்வயித்தவர்களுக்குத் தாம் பெ
ற்றபேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உ - மீ. தீநவாய்மோழி—வீடு

அபபடிப்பட்ட பரதவத்தில ஸகலரும் ப்ரதிபத்திபண்ணி

உஜ்ஜீவியுங்களைனருளிச்செய்கிறார்

க. வயதிரிகதவிஷயங்களைவிடிக் சாவேஸ்ரவான பக்கலிலே ஆதமாவை
சமாப்பிக்க இசையுங்கோ னென்றார்.

உ. வ்யதிரிகத விஷயங்களினுடைய தோஷதாசநம் பண்ணவே விடலா
மென்றார்.

ங. தயாஜயாம்ஸுததைச்சுருங்க வருளிச்செய்தார்.

ச. பறப்படுகிற விஷயத்தினுடைய நனமையை அருளிச் செய்தார்.

ரு. பறமுமிடத்தில் வருமநதராய பரிஹாரத்தை அருளிச் செய்தார்.

ஈ. அவனசங்கஸவபாவ னென்றார்.

எ. சம்பந்தக்யாநம் உண்டாகவே பொருந்தலாமென்றார்.

அ. வேறுபகரணம் தேடவேண்டி அவனநூத கரணங்களை அவனுக்காகக்
வமையுமென்றார்.

ஊ. அபபடிசெய்யவே பஜநவிரோதிகள் தன்னையே விடப்போமென
றார்.

க. பஜநத்துக்காலம்பனமானந்திர மினனதென்றார். இதுதான் வாய்
வந்தபடிச் சொல்லிறறொன்றல்ல, சேதனருடைய ஹிந்தத்துக்கீ
டாக ஆராயந்து சொல்லப்பட்டதென்னுதல், அனதிககே இது
தான் ஹிதத்தமமா யிருப்பதென்றாகையாலே யெப்போது மொக்
கவோரப்படுவதொன் றென்னுதல்.

கக. நிகமத்தில், பகவத்குணங்களைத் தொடுத்தவாயிரந் திருவாயயொழியிலு
மாராயந்து சொல்லப்பட்டன இவைதனை நெருங்கிலே சேரொன
கிறார்.

ங - மீ. தீநவாய்மோழி—பத்துடை.

ஸர்வேஸ்வரனை அதிநீசனான சேதநன ஆஸ்ரயிக்கும்

படி எங்கனேபெனில், அடியார்களிடத்தில் அவ

னுக்கிருக்கும் செளலபயகுணத்தை யருளிச்

செய்கிறார்.

க. ஸ்வரன சுலபெனன்றார்.

உ. கிழ்பர ஸுததமான செளலபியத்தை ஸப்பரகாரமாக அருளிச்செய்
தார்.

ங. அவனுடைய வவதாரஹஸ்யம் ஒருவாக்கும் அமிய நிலமல்லவென
றார்.

ச. அப்படிக்கள்தான் ஆஸ்ரிதருக்கு அறியலாம் அநாஸ்ரிதருக்கு அறியப் போகாதென்றா.

ரு. இப்படிப்பட்டவனை அவனருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஸ்ர யியுங்கோளென்றா.

சு. ஆஸ்ரயனீயவஸ்து இன்னதென்றும் ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்ன தென்று மருளிச்செய்தா.

எ. நீங்கள் மந்தாயுஸ் ஸ-க்களாகையாலே விளம்பிக்க வொண்ணாது கடு கவாஸ்ரயியுங்களென்றா.

அ. ஆஸ்ரயிக்கவே விரோதிகள் அடங்கலும் நசிக்குமென்றா.

க. ப்ரம்ஹேசாநாதிகளுக்கும் காரண பூதனானவன் வந்தவதரிக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்தா.

க௦. இப்படிச் சுலபனானவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அனுபவிக்கப் பாரித் தா.

கக. நிகமத்தில், இதை அப்யவசித்தாக்குப் பலஞ்சொன்னா.

ச - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

பிராட்டி தன்மையையடைந்து, ஈஸ்வரனுடைய அப ராத ஸஹத்வமே ஹேது வாகக்கொண்டு, பட்சி களைத்தாது விடுகிறார்.

க. ஒரு நானாயைத் தாது விட்டாள்.

உ. அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சிலகுயில்களுக்குச் சொன் னாள்.

௩. நான் பண்ணினபாபமேயோ மாலாததென்று சொல்லுங்களென்று சிலவன்னங்களை யிரந்தாள்.

ச. சிலவனறில்களைப் பார்த்து எந்தசையை அங்கே சென்று சொல்ல வல்லீர்களோ மாட்டீர்களோ வென்றாள்.

ரு. சிலகுருகளைப் பார்த்துத் தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒருவாய்ப் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்களென்றாள்.

சு. ஒருவன்னை குறித்துத் தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வாராமே யெங்கள் சததையுங் கிடக்கும் படி இத்தெருவே யெழுந்தருளச் சொல்லென்றாள்.

எ. ஒரு கிளியைக்குறித்து இத்தலையில் அபராதத்தையே பாக்கும்பத் தையோ ; தம்முடைய வபராதஸஹத்வத்தையு மொருக்கால் பாா க்கச் சொல்லென்றாள்.

அ. தானுருவினவாறேமுன் கையிலிருந்த பூவையும் முறாவ நாளை முடியாநின்றேன் நீயுனக்கு ரக்ஷகனாகத் தேடிக்கொள்ளென்றான்.

க. ஒருவாண்டையக் குறித்த எந்தசையை அங்கே சென்றறிவித்தால் அவன் “நமக்கவள் வேண்டா” என்றானில் என்னை வந்து முடிக்கவேண்டுமென்றிரந்தான்.

க0. தன்னெஞ்சைக் குறித்த நங்கார்ய மோரறுதி பிறக்குமளவும் நீயவனை விடாதே கொள்ளென்று போகவிட்டான்.

கக. சிகமத்தில், இத் திருவாய்மொழியை அப்யவித்தார்க்குப் பஞ்சொல் வித்தலைக்கட்டினார்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

(ஸ்வாபதேஸம்.)

க. ஆசாரியனுடைய க்யாநவைபவத்தை அருளிச்செய்தார்.

உ. மதுரபாஷியா விருக்குமென்றார்.

ந. சாராசார விவேகக்யனென்றார்.

ச. விக்ரஹசவுந்தரியத்தை யறுசந்தித்தார்.

ரு. நினைத்தது கிட்மெளவும்சலியாத சுத்தஸ்பாவ நென்றார்.

க. பகவதேகபோகனாயிருக்கும் ரூபவானுமாய் க்ருபாவானுமாய்க் கம்பீர ஸ்வபாவனுமா யிருக்குமென்றார்; மதுகரமிதே.

எ. தான் ஸர்வகயனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கஷிகேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யாநென்று அவனுடைய ஆப்தியை அதுசந்தித்தார்.

அ. ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்நாயே யிவனுக்கு ஆத்மநாதத்தினை யென்றார்.

க. ஆசார்யசம்பந்தமாத்ரமே சத்தாதாரகம், இதர ஸ்பரிசம் சத்தாபாதக மென்கிறார்.

க0. இப்படி க்யாநவானுமாய் மதுரபாஷியுமாய்ச் சாராசார விவேகக்யனுமாய் தர்ஸநீயனுமாய்ச் சுத்த ஸ்வபாவனுமாய் க்ருபாகாம்பீரயந் கனையு முடையவனுய்ச் சிரோபாசிட சுதவ்ருத்த சேவ்யனுமாய் ஸைச்சிஷ்ய னாகையாலே; யேவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹ யசத்தையே தனக்கு ஆத்மயாத்நையாய் இதரஸ்பரிசமும் தனக்குப் பாதகமாய் இப்படிச் சதாசார்ய சேவை பண்ணுகையாலே பகவத் கையின்கரியத்திலே ப்ரவணமாய் “நினைதையே ஸல்லே நென்று சீங்கி ஓர்கோலிலே கன்னெடுங்குண்டி வருவதொப்பா ன்னுணமண்ப்பாதம்” அடைந்தது தன் திருவுன்னமென்று தலைக் கட்டினார்.

௫ - ம் நீருவாய்மொழி—வளவேந்த்.

ஈஸ்வரன் தன்னுடைய சீலகுணத்தாலே, ஆழ்வாரு
டைய விச்லேஷத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமல் சேர்த்
துக் கொண்டதை யருளிச்செய்தார்.

க. “அயோக்கியன்” என்றகன்றா.

உ. அகலுகைக்குத்தானு மதிகாரியல்லே நென்றா.

ங. சீலகுணத்தைக்காட்டித் துவக்கத் துவக்குண்டா.

ச. அகலவோட்டுவாகளோ உடையவர்கள் என்றா.

ரு. உடைய உன்திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பார்த்தருள வேணுமென்றா.

சு. அவன் அரைக்கணம் தாழ்க்கமுடியப்புகா நின்றே நென்றா.

எ. அவ்வளவிலவன் வரக்கொள்ள, அயோக்கியனென் றகன்றா.

அ. திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையோபாதி யும்மோட்டை ஸம்ஸுலேஷம்
தாரகமென் றானவன்.

ஈ. அப்படியல்ல இது நஞ்சென்ன, நஞ்சுதானே நமக்குத் தாரகமென்றா.

க0. தம்மை இசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கத்தொடங்கினு நென்
றார்.

கக. நிகமத்தில், சுறார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா.

சு-ம். நீருவாய்மொழி—பரிவதில்.

ஈஸ்வரனிடத்தி லிப்படிப்பட்ட குணமிருப்பதை யறியாமல், ஆத்
மாக்கள் நரகத்தையடைவத ரியாயமென்று, ஈஸ்வரன்
துராராத்யனன்று, எல்லாரு மாஸ்ரயித்து
உஜ்ஜீவியுங்க ளென்றார்.

க. ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யநியதியில்லையென்றா.

உ. அதிகாரியியதியில்லை யென்றா.

ங. தம்முடைய கரணத்ரயமும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடி
யை அருளிச்செய்தார்.

ச. நித்யசூரிகளைப்போலே அதுதானே யாத்தையாயிற் றென்றார்.

ரு. தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப்பற்றினாக்கு, அவன்நிரதி சயபோக்ய
னென்றார்.

சு. இப்படி போக்யபூதனுனைவிட்டு ப்ரயோஜனத்தைக்கொண் டகலு
வதே! யென்று ப்ரயோஜனம் தரபரணா நிகாஹித்தார்.

எ. இவனையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றினாக்குக் காலகோப மின்னதென்
றார்.

அ. பராபதிவிரோதிகளையு மவனறனே போகருமென்றா.

க. இதுகூடுமோ ! வென்று ஸங்கையாக, வெறுமவபடியையோ பாப பது, அருகிருக்கிறாபடியையும் பாக்கவேண்டாவோ வென்றா.

க0. இவாகள எத்தனைகாலமகூடி விரோதிகளைப்போகருவதென்ன, ஸ்ண காலத்திலே யென்றா

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அபயசிக்கவே ஸமஸரிக்கவேண்டாவென்றா

எ-ம். திருவாய்மொழி—பிறவி

ஸ்ராராதயனா ஸவரனுடைய ஆராதனம் ஸ்ராரூப மாயிருக்கு மென்றருளிச் செய்தா||

க. கேவலனை நிரந்திரதாரா.

உ. அநயபரயோஜநா திருத்திலிருக்குமபடியைச் சொன்னா.

ங. இவவிரனமிகோடியிலும் நீராநென, உன்னை அனுபவியாதிம்க விரோ திகழிந்தவன, நானென்றா.

ச. என்னை இவவளவாகப் புகிரிந்துத்தினவனை, என்ன ஹேதுவாலே விடு வதென்றா.

ரு. திருவாயப்பாடியில் பெண்கள கிருஷ்ணனை விடுமனதென்றே ! நானவ னை விடுவதென்றா

சு. அவனதான விடிலோவெனன, அவன்போக்கை யிசையேனென்றா.

எ. நீராதாம் விடிலோ வெனன, அவனெனனைப் போகவொட்டா நென் னா.

அ. இந்நாளவனாபோக விட்டிலனேவெனன, நப்பினனைப் பிராடடிபுருஷ காரமாகப்பற்றின வெனனை, இனியவனாலும் விடவொண்ணாதெ னன்றா.

க. இப்ரஸங்கந்தானென, ஒரு நீராகக்கலந்ததை யொருவராலும் பிரிக க்வொண்ண தென்றா.

க0. அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸாவகாலமு மநுபவித்து ஸாம முடையே னல்லெனென்றா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அபயசித்தாக்குப் பஞ்சொல வித தலைக்கடனா

அ - ம் நீநவாய்மொழி—ஓடும்.

ஸ-கருபமான ஆஸ்ரயணமுடைய ஈசுவரன், கரணத்ரயத்தாலும் கிட்டமாட்டாத சேதநரிடத்தில், ஆர்ஜவகுணத்தோடே ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பவென்று அருளிச்செய்தார்.

க. நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச் செய்தார்.

உ. லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் படியை அருளிச் செய்தார்.

ங. இரண்டு விபூதியிலுள்ளாக்கும் முகங்கொடுக்கக் காகத்திருமலையிலே நிழ்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்.

ச. அவ்வாஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை யருளிச்செய்தார்.

ரு. நானவன் குணங்களை விரும்புமாப்போல அவனு மென்தேஹத்தை விரும்பா நின்றனென்றார்.

சு. என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றி என்னுடைய வாத்தாவையும் கைக்கொண்டானென்றார்.

எ. அவ்வளவுமல்ல நித்யவிபூதியில் பண்ணுமாதரத்தை யென்பக்கலிலே பண்ணினுனென்றார்.

அ. என்னைச் சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை யென்றார்.

க. இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன்னை ஸ்வாயத்தோடே வந்தவதரித்தானென்றார்.

க0. அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேண்டுமென்றார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கெப்போது மொக்கவறு சந்திக்கப்படுமென்றார்.

க - ம். தீநவாய்மொழி—இவையும்.

ஆர்ஜவகுணாஸந்தானம் பண்ணின தம்மிடத்தில், ஈசுவரன் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க, ஸர்வாவயவஸம்ச்சுலேஷம்பண்ணின அதுபவர ஸத்தை யருளிச் செய்தார்.

க. என்னுடைய பாயந்தத்திலேவந்து நின்றனென்றார்.

உ. அதுஸாத்மித்தவாதே அருகேநின்றனென்றார்.

- ங. தமமுடனேகூட நின்றனென்றா
 ச. ஒக்கலையிலே வந்திருந்தானென்றா.
 ஞ. நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்றா.
 ஈ. தோளிலேவந்து இருந்தானென்றா.
 எ. நாவிலேவந்து புகுந்தானென்றா.
 அ. கண்ணுள்ளே நின்றனென்றா.
 கூ. நெற்றியிலே நின்றனென்றா.
 க0. திருமுடியிலே நின்றனென்றா.
 கக. நிகமத்தில், ஆக இத்தால் தமமுடனே சாத்மிகமுடபடி கலக்கையாலே
 அவனை விரிஸாவணித்தாரா, பலஞ்சொல்லித் தீன்குகட்டினாரா.

க0-ம். தீநவாய்மொழி—போருமா.

- ஸர்வேஸ்வரன பண்ணின ஸாவாங்க ஸமயலேஷத்தையு
 ஹேது வேதாகிலும் தமமிடத்திலே யுண்டோவென்ற
 விசாரித்து, ஒரு ஹேதுவு மில்லாமையாலே ரஸ
 வரனுடைய நிராஹேதுக உபகாரகத்வத்தையு
 மருளிச்செய்தாரா.
- க. மேலபரக அருளிச்செய்யப் புகுகிறவாத்தத்தை ஸங்கரஹேண அரு
 ளிச்செய்தாரா.
- உ. பரமபகதிக்குப் பரிகணனைக்கு மொக்கமுக்கங் காட்டுமென்றா.
- ங. கண்டாயே அவனஸவரூப மிருந்தபடி நீயமுன ஸவரூபத்துக்குச் சேர
 நிறகப் பாராயென்றா.
- ச. ஸவரூபாநுபுமமாக நெஞ்சுதொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடி
 னாரா.
- ஞ. கீழ் “எண்ணிலுமவரும்” என்றது பலத்தோடே வயாபதமானபடியை
 நெஞ்சுக்கருளிச் செய்தாரா.
- ஈ. நாமிருவரும் இப்படியே நிறகப்பெறில் நமக்கொரு அநாத்நமம் வாரா
 தென்றா.
- எ. கீழ் இவரஞ்சினபடியே விடிந்தபடிச் சொன்னா.
- அ. திருநாமரூபவணத்தாலே தமமுடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக
 ருதியைச் சொன்னா
- கூ. விக்ருதராகாதே மறந்தாலோவென்ன, மறக்கவொண்ணு தென்றார்.
- க0. வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, எனஹிருதயத்திலே இருக்கிற
 வனை மறக்கப்போமோ வென்றா.
- கக. நிகமத்தில், கற்றாக்குப் பலஞ்சொன்னா.

உ - ம் பத்து.

கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—வாயுந்தீனா.

பரத்வ ஸௌஸ்ப்ய ஸௌஸ்தர்யங்களை அதுபவித்து, அந்த
வஸ்து பாஹ்ய ஸம்ச்சேஷையோகமாக வேண்டுமென்று
ஆசைப்பட்டு, அது அகப்படாமையால் ஆர்த்திமி
குந்து, ஆழ்வார் தாமொருபிராட்டி அவஸ்தை
யை யடைந்து, அசேதநங்களையும் தீர்ய
க்ருகளையும் தம்மோடே சமதுக்கி
களாக வெண்ணித்தந் நிமித்
தமாகப் ப்ரலாபித்ததை
யருளிச்செய்தார்.

க. நானாயைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

உ. அன்றிலைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

ங. கடலைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

ச. காற்றைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

ரு. மேகத்தைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

சு. சந்திரனைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

எ. இருளைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

அ. கழியைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

க. விளக்கைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறா.

க0. மிகவுந்தளாந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட, இனியென்னை
விடாதொழிய வேண்டும் என்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழிகற்றாக்குப் பலத்தை சொல்லித்தலைக்
கட்டினா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—தீண்ணன்.

இந்தஆர்த்தி போக்குகைக்கு ஈஸ்வரன் ஸாந்நித்யம்பண்ணி
நிற்கையாலே, அந்த ஆர்த்தியெல்லாம்போய் ஸகல கல்
யாணகுண ஸமர்த்திஹேதுவான பரத்வம், அவதா
ரத்தி லுண்டென்று பரோபதேசம் பண்ணி
னதை யருளிச்செய்தார்.

க. மேல்பரக்க வருளிச்செய்கிற வித்திருவாய்மொழியில் அாததத்தைச் சங்
ரஹேண வருளிச்செய்தா.

உ. } துகளிவாததக னுகையாலும், சீலவாணுகையாலும், ஈழமார னுகையா
 ந. } லும், புண்டரீகாக்ஷ னுகையாலும், ஆபத்ஸகனுகையாலும், அக
 ச. } டிதகட னாஸமாத்தனுகையாலும், சிருஷ்டிஸ்திதிகளைப் பண்ணு
 நு. } கையாலும், ஸமஹாரமாகிற செயலைச் செய்கையாலும், ஈழவரா
 ஈ. } பிமானிகளா யிருக்கிறவாகளுடைய ஸதோதராதிகளாலும், இப்
 அ. } படி பஹு-பர காரங்களாலே அவனுடைய பரதவததை அருளிச்
 க0. } செய்கிறா.

கக. நிகமத்தில, இது கறறாகுப பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா

ந-ம். திருவாய்மொழி—ஊனில்.

ஈஸ்வரன ஸாந்தியம் பண்ணுகையில் ப்ரகாசமாகப் பரத
 வததையும் அருளிச்செய்து, இந்த பகவதநபவததுக்கு
 ஸமஸாரிகள் ஸஹாயரன்மென்று, இதற்கு ஸஹா
 யபூதரான நிதய சூரிகளோடே எப்போது
 கூடப்போகிறோ மென்கிற பராததனை
 யை யருளிச்செய்தார்.

க. திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடினா.

உ. அததையும் இசைவித்த ஸாவேஸ்வரனைக் கொண்டாடினா.

ந. தம்நெஞ்சிற் பட்டதொரு உபகாரத்தைச் சொன்னா.

ச. அதற்குப் பரதபுகாரமாகவாதம் ஸமாபபணம் பண்ணி அது தனக்
 கணுசயித்தா.

நு. எனக்கு பரதமசுருதமும் நீயேயானபின்பு உன திருவடிகளைக் கிட்டி
 னோனேயனோ வென்றா.

ஈ. இனோ கிட்டிற்று தேவனொக்கு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினவன
 றே பெற்றேனே யல்லேனோ வென்றா.

எ. அவனுடைய போகயதையை அநுஸந்தித்து உன்னையிரியில் தரியே
 னென்றா.

அ. இப்படி நிரதீசயபோகயனுவனை யெளியதொரு விரகாலே லபிக்கப்
 பெற்றே னென்றாதல, அனறியே அநேககாலங்கூடிப்பண்ணி
 லபிக்கக்கடவ தப்பபலத்தை அவனைப் பினசென்று எளிதாக
 லபித்தேனெனதுதல.

க. என்னுடைய சகல கலேசங்களும் போமபடி அநுபவித்துக் களித்தே
 னென்றா.

க0. இப்படி இவனை அநுபவித்துக்களிப்பாரா திரளிலே போய்ப் புகப்பெறு வதெப்போ தென்றா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைச் சாப்பிப்பிராயமாக வய்யசித்த நாலுநாளும் நால்வரிருவர் உள்ளாரா கூடியிருந்து அநுபவிகப் பாருங்கோளென்றா.

ச-ம். நீநுவாய்மொழி—ஆடியாடி.

பிரார்த்தனை சித்தியாதபடியினாலே, இந்த ஆழ்வார் ஒருபிரா ட்டி அவஸ்தையை யடைந்து மோஹித்திருக்கையில், அந்த நாயகியினுடைய அவஸ்தையைத் தாய்சொல் வுகிறதாக வருளிச்செய்கிறார்.

க. ஆஸ்ரிதா ஆபத்தேச் செப்பேடாக உதவும் ஸவபாவனுவன் இவரு டைய ஆபத்துக்கு வந்து தவுகிறில் னென்றான்.

உ. “விரோதியுண்டே” என்று நினைவாகவாணனுடைய பாஹுவனத்திலும் வலிதோ இவன் விரோதி யென்றான்.

ங. இப்படிச்செய்ய நினைத்த நீர் முன்பச்செயலை யென்றிய செய்தீதொன் றான்.

ச. அது பொறுக்கமாட்டாமல் அது தன்னையே உபகாரமாகச் சொல்லா னின்ற னென்றான்.

ரு. அவ்வளவிலும் வாராமையாலே நிர்தய னென்றான் திருத்தாயாரா.

ள. அது பொறுக்கமாட்டாமல் கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ அது நங்குறை காணென்கிறுளென்கிறான்.

எ. அவன குணஹானிதன்னையே குணமாகக் கொள்ளும்படி இவனை வஞ் சித்தா னென்றான்,

அ. உம்மை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றின விவன்படும் பாடேயிது வென்றான்.

ஈ. இவன் பேற்றில் நீர் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென் என்றான்.

க0. சேஷித்தது நோக் கொன்றுமே யாயிற்று, இதொன்றையும் நோக்கிக் கொள்ளீரென்றான்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யசித்தார்க்குப் பலஞ் சொல் வித்தலைக் கட்டினா.

டு-ம். திருவாய்மொழி—அந்தாமத்து.

இவ்வார்த்தி போகருகைக்கு ஈஸ்வரன ஸம்ச்லேஷிகையா
லே, அந்தததாபம நிவாததாமய், ஈஸ்வரனுடைய திவ்ய
பூஷண திவ்யாயுத திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தை
யும் நிதய சூரிசேவையையும் அதுஸந்தித்த
தை யருளிச்செய்கிறார்.

- க. இவராசைப்பட்டபடியே அடியாகள சூழாங்களோடேவந்து கலந்த
படி சொன்னா.
- உ. தம்மோடே கலந்தபின்பு அவன்திருமேனியும் திவ்யா வவயவங்களும்
நிறமபெற்ற தெனரா.
- ங. தம்மோடேகலந்து தனசத்தைப்பெறுதல் இல்லையாகி விலையாமபடி
யாய்வந்து கலந்தானென்றா.
- ச. கீழிவனுக்கு தருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னவை நோரில்லாமையாலே
அவற்றைச் சிசுத்தித்துச்சோத ததுபவித்தா.
- ரு. அதுதானும் உபமானமாக நோரில்லாமையாலே அவற்றைக் கழித்து
உபமேயந்தன்னையே அதுபவித்தா.
- சு. இப்படி விலகாணனானவன் முத்தன தனனை அதுபவிக்குமாறுபோலே
தானெனனை அதுபவித்தா னென்றா.
- எ. தமக்காக ராமகிருஷ்ணாத யவதாரங்களைப் பண்ணினானென்றா.
- அ அவனை யெனனாபேச முடியாதென்றா.
- சு. துணைதேடிக்கொண்டு திரியவும் பேசுகையிலே உபகரமித்தா.
- க0. “இப்படியினால் லெனனோடேகலந்த விமமஹாகுணமொன்றையும்
பேசு” என்றால் சாலயிறுக்குடைத்தென்றா.
- கக. நிகமத்தில், இது கற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா.

சு-ம். திருவாய்மொழி—வைதந்தா.

ஸாநந்தியம் பண்ணின எம்பெருமானிடத்திலே ஆழ்வார்
அதிகாசியஞ் செயய, அதைப்பார்த்து ஆழ்வார் தம்
மை விட்டுப் பிரிவரோ வென்று ஈஸ்வரனதிசங்
கை பண்ண, ஆழ்வார் உமமை ஒருக்காலும்
விடத்தக்கதில்லை யென்ற பின்பு, ஈஸ்வ
ரனாக கதிசங்கை நீங்கினதை யரு
ளிச்செய்கிறார்

- க. எம்பெருமான “இவா நமமை விழற செயவதென” என்கிற அதிசங்
கையைப் போக்கினா.

- உ. அது போனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சொன்னா.
- ங. தமக்கவன் பண்ணின வெளதாயத்தை அதுசந்தித்து விததானா.
- ச. அவன் உமக்குப்பண்ணின வெளதாயமே தென்ன, இதர விஷய வைராக்ய மென்றா.
- ரு. இதரவிஷய வைராக்ய பூவகமாக ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அதிக ரித்த நான் இனியொருநாளும் விடேனென்றா.
- சு. ஆஸ்ரிதருக்கு உதவு வாயானபின்பு எனக்கொரு குறையுண்டோ வென்றா.
- எ. என்னுடைய சம்பந்தி சம்பந்திகளுக்கு மொருகுறையில்லையென்றா.
- அ. இதற்குத்தா மறுஷ்டித்த உபாயமின்ன தென்றா.
- க. “ இவரகவாயறிய வேண்டும் ” என்றோரடி பேரறிதக, இனிப்போக வொண்ணாதென்றா.
- க௦. நாம் போகாதொழிகிறோம் நீர் தாம் போகாதொழிய வேண்டுமே யென்னக், காலதரயத்திலும் ஸாவவித பந்துவுமான உன்னை விடச்சம் பாவனையில்லை யென்றா.
- கக. நிகமத்தில், இது கறறாக்குப் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினா.

எ-ம் திருவாய்மொழி—கேசவன்.

- ஈஸ்வரனுக்குத் தம்முடைய விஷயத்தி லுண்டான ப்ரீதி யானது, தன்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளிலும் உண்டானதுகண்டு மிகவும் ப்ரீதராய், த்வாதச நாமப் ரதிபாத்யனான ஸர்வேஸ்வர னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே, தம்முடைய ஏழேழு தலே முறையோரும் க்ருதார்த்ததானாக ளென்கிறார்.
- க. தம்மோடு சம்பந்தி சம்பந்திகளுமெல்லாரும் தம்மைப்போலே விஷயீக்ருத ரானாகளென்றா.
- உ. அதற்கடி நாராயணனாகையாலே என்றும் அந்நாராயண சப்தார்த்தத் தையு மருளிச்செய்தார்.
- ங. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொன்னா.
- ச. ஸாவகாலமும் தன்னையே அதுபவிக்கும்படி பண்ணினுனென்றா.
- ரு. இப்படி தம்மை அதுபவிப்பித்ததாலே அவன்வடிவில் புகைச்சொன்னா.

- ஈ. இப்படி யென்னை விஷயீகரிக்கைக்கு அழகிரிவேறுக்கருபையென்றா.
 எ. தன்னையே ஸாவகாலமும் அதுபவிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தா
 னென்றா.
 அ. தந்தவளவினறி விரோதியான நெஞ்சையும் போக்கினுனென்றா.
 கூ. தன்னுடைய கலயாணகுணங்களுையே நான அதுபவிக்கும்படி என
 ஹருதயத்திலே புகுந்தா னென்றா.
 க0. அதுபவவிரோதியான இந்திரியங்களையும் தனவழி யாக்கிக்கொண்டா
 னென்றா.
 கக. ஏவமபூதனுனவன என்னையல்ல தயிரானுனென்றா.
 கஉ. என்னைப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமதொழிய ஸவயதனத்தா
 ல அறியப்போகா தென்றா
 கங. நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா-

அ-ம். நீர்வாய்மொழி—அண்ண.

நாவரன் தன ஸமபந்தி ஸமபந்திகளிலும் வயாமோஹம்
 பண்ணினதுகண்டு, ஸமஸாரிகளையும் தன்னுடைய ஸம
 பந்திகளாகப் பண்ணவேண்டுமென்று, அவர்க
 ளுக்கு மோக்ஷபர ததவத்தை
 உபதேசித் தருளுகிறா

- க. இத்திருவாய்மொழியில் பரகசுசொல்லுகிற “வாதத்ததைத- சங்கர்
 ஹேணவருளிச செயயாநின்று கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற விக
 கடலைக் கடக்கவேணும்” எனறிருப்பார்க்குக் கடத்திக் கொடுக்கு
 மென்றா.
 உ. அவனவேண்டுமோ அவனோடைய சம்பந்தமே கடத்து மென்றா.
 ஈ. அவனுடைய வதிமாதுஷ சேஷடி தங்கள் பரதயக்ஷிக்கலா மென்றா.
 ச. “அந்தமில் பேரினபத்தைப் பெறவேண்டும” எனறிருப்பா அவனை
 யாஹுரயியுங்கொள்ளென்றா.
 றி. கீழ் “இணைவனமெப்பொருட்கும்” எனறத்தை விவரித்தா.
 கூ. இவவுத்கரஷ மெல்லா மவனுக்குண்டோ வெனன நாமாராய வேண
 டாதபடி அராஜன பண்டே தெரிந்து அதுதியிட்டா னென்றா.
 எ. ஒருவன துவாததனங் கொண்டறியவேண்டுமோ அவனுக்கிஷ்ட ஸாவ
 சேஷ்டா விஷயமாயன்றே ஜகத்திருக்கிற தென்றா

அ. வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதானங்கள் ஒருவராலும் பரிச்
சேதிக்கமுடியாதென்றா.

க. அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார ஹிரண்யன் பட்டது படுவ
ளென்றா.

க௦. ஏவம்பூதனுடையனை நான்கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேனென்றா.

கக. நிகமத்தில், இதுகற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா.

கூ-ம். தீநவாய்மோழி—எம்மா.

நாமவரன் ஆழ்வாருக்கும் அவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி
களுக்கும் மோகூதம் ப்ரஸாதிக்கிறதற்கு உத்யோகமா
யிருக்கையில், என்ப்ரீதிக்காக மோகூதம் ப்ரஸா
திக்கவேண்டாம், உம்முடைய ப்ரீதியினாலே
மோகூதம் ப்ரஸாதிக்க வேண்டிமென்று
கைங்கர்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி
னதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. காயிகமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

உ. மாநஸமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

ங. வாசிகமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

ச. ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிஷ்கரித்தார்.

ரு. நீராராய் இப்பேற்றை அபேக்ஷித்தீரென்ன, நாரூபாயிக உன்னை அது
பவித்து மகிழும்படி பண்ணியருளவேண்டு மென்றா.

கூ. த்ரிவித கரணங்களாலு முன்னை ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாக அதுபவிக்கும்
படிப்பண்ணியருள வேண்டுமென்றா.

எ. அப்படிச் சடக்கெனச் செய்யாமையாலே இன்னதாதாரா.

அ. ஸ்வரூபாநுரூபமாக நீக்ஷணகாலமென்னோடே அதுபவிக்கப் பெறில்
பின்புள்ளகாலமெல்லாம் வேண்டேனென்றார்.

கூ. உன்னை அதுபவிக்க இட்டிப்பிறந்து வைத்து அது கிடையாதபடி நானே
யநாத்தத்தைச் சூழ்ததுக் கொண்டேனென்றார்.

க௦. எனக் கொருநாளும், க்யானவிசேஷத்தைப் பண்ணித்தந்தோமிறே
“என்று என்னை யென்கையில் காட்டித்தாரா தொழியவேணு”
மென்றா.

கக. நிகமத்தில், இது கற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லித்தலைக் கட்டினா.

க௦-ம். நீநவாய்மொழி—கீளரோளி.

முன்நிஷ்கர்ஷிதத கைங்கர்யவலிததிகுத திருமா
விருஞ்சோலைத் திருமலையை ஆஸ்ரயிக்க
வேண்டுமென றருளிச்செய்கிறார்.

க. கடுகத்திருமலையாழ்வாரா யாஸ்ரயியுங்களெனறா.

உ. திருமலையோடு சமமநதித்த ஸ்ரீபதியையாஸ்ரயிக்கச்சொனறா.

ங. அததோடுசோநத அயனமலை யமையுமெனறா.

ச. “திரிதநதாகுலம்” என்கிறபடியே திரியவும் திருமலையை யாஸ்ரயிக
க்ச சொனறா.

ரு. அததோடுசோநத புறமலையை யாஸ்ரயியுங்களெனறா.

சு. திருமலைக்குப்போம மராகுகிந்தை பண்ணவமையு மெனறா.

எ. அவவழியோடுசோநத திருமலையை யாஸ்ரயிக்கச்சொனறா.

அ. நித்தியசூரிகளுக்காகுட பராபயமாகையாலே திருமலையே பாம்ப
ராபயமெனறா.

க. “திருமலையைத் தொழக்கடவோம்” என்கிறதுணிவே வேண்டுவதென
றா.

க௦. எல்லாபடியாலும் திருமலைஆழ்வாரா யாஸ்ரயிக்கையே புருஷோத்த
மென்று தலைக்கட்டினா.

கக. நிகமத்தில், இது கறறாகுப பலமருளிச்செய்தாரா.

௩ - ம் ப த் து

விரோதிகழிந்த கைங்கரயவேஷம பாகவதஸேஷதவ பர்யாய
மான பகவத்கைங்கரய மெனறா.

க-ம். நீநவாய்மொழி—முடிச்சோதி.

திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அழகருடை...
திவயமங்களை விகரஹதிவ்யாபரண திவய ஸௌந்தர்யங்
களை அநுபவித்ததை யருளிச்செய்கிறார்

க. அழகருடைய திருவணி கலங்களுக்கும் திருமேனிகு முண்டாஸங்கிய
த்தவத்தை அநுசந்தித்தாரா.

உ. அதற்கு நாட்டாநத ருஷ்டாநத மீட்சி சொல்லு மவையெல்லாம் உன்
ககவதயத்தை வினைக்குமெனறா.

ங. நாட்டாரா விடும “மயாவற மதிநல மருளபபெற்ற நீர் சொல்ல
னென” எனறா சொல்லிமுடியா தெனறா.

- ச. இப்படி விலகூணனாய் நிரதிசயபோக்யனா யிருக்கிற உன்னை நாட்டா இழந்துபோம்படி அவாகளை மதிவிப் பரமங்களைப் பண்ணினா யென்றா.
- ரு. நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்த ரல் லீரோ உம்மால் பேச வொண்ணமைக்குக் குறை யென்னென்ன, என்னை வ்யாவ்ரத்தனாக்கின வோபாதி உன்னைச் சாவதியாக்கிற் றில்லையே யென்றா.
- சு. வேதங்களும் நீருங் கூடப்பேசினாலோ வெனன, அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்க மாட்டாதென்றா.
- எ. வேதங்கள் கிடக்கிடும் வைதிக புருஷாகளென்று சிலா உண்டே அவா களேத்தக் குறை யென்னென்ன, அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடென் றா.
- அ. காம பாவணையிந்திக்கே ப்ரமஹ பாவணையேயா யிருப்பானொரு ப்ரம் ஹாவை யுத் ப்ரகூழித்து அவனேத்திலும் தேவாக்கு அவத்திய மென்றா.
- க. மேன்மை பேசவொண்ணா தென்கைக்கு நீராமையோதான் பேசலாயிருக் கிற தென்றா.
- க0. உன்னாலே ஸ்ருஷ்டானை ப்ரமஹாவாலே ஸ்ருஜயரானவிவாகள்உன்னை யேத்துகையாவது உனக் கவத்யமன்றோ வென்றா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே ப்ராப்யத்தைத் தருமென்றார்.

௨-ம். திருவாய்மொழி—முன்னர்.

- அழகருடைய திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைப் பரிச்சேதித்து அதுபவிக்கைக்கு அசக்தராய், அந்த அசக்திகு ஹே து தம்முடைய கரணஸங்கோசமென்று ஆழ்வார் வ்யா மோஹப்பட்டுநிற்க, ஸர்வேஸ்வரன் (யதோவாசோ நிவ ர்த்தந்தே) என்று நித்யசூரிகளுக்கும் அபரிச்சேத்யமா ன தென் ஸ்வபாவம், இதற்கு ஹேதுகரண ஸங்கோச மென்று வ்யாமோஹப்படவேண்டாம். திருமலையிலே ஸர்வஸூலபனாய் நிற்கிறவென்னை யனுபவியு மென்று வ்யாமோஹந் தீர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.
- க. நீ தந்தகரணங்களைக்கொண்டு அநாத்த்தை வினைத்துக்கொண்ட நான் உன்னைவந்து கிட்கை என்றொன் றுண்டோ வென்றா.
- உ. இப்படிச் சூழ்வித்துக்கொண்ட பாபங்களைப் போக்கித் தேவரீரை நானெப்போது வந்து கிட்டக் கடவேனென்றா.

௩. இதுக்கு முன்புனைப பெறுகைக்குத் தந்த கரணங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்ந்துகொண்ட பாபங்களை “நான் போகுகிவா” எல்லாம் அது செய்யப்போகாது, இனி நான் அறியாததாய நீயறிந்திருப்ப! தொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றா.
௪. உன்னை யொழிந் தவயதிரிந்தங்களிலே எனனுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து, உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியே யாமபடி. பண்ணவேண்டுமென்றா.
௫. அப்படி செய்யப் பார்த்திலையாகி லுன் போகயதையை எனக்கென்றறிவியா யென்றா.
௬. இல்லாதவன் றுண்டாகுகின் வருமையுண்டோ, உண்டாகுகின் விழுக கொரு குணதானம் பண்ணவென்றா
௭. நமபடி அறியாதே நாமவனை வெறுக்கிறதென நென்றா.
௮. தீரக்கழியச்சாத நானுஷ்டானம் பண்ணினேனோ! நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக் கென்றா.
௯. அந்ததனை விகரமாப தானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி யெங்கே கிடப்போகிறே நென்றா.
௧௦. அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்தாரா.
௧௧. சிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா

௩-ம். நீருவாய்மொழி—ஒழிவில்.

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸகலவிதகைங்காய பரார்த்தனையை யருளிச்செய்கிறா.

௧. திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே ஸாவதேச ஸாவகால ஸாவாஸதைகளிலும் எப்போப்பட்ட வடிமைகளுஞ் செய்யவேண்டுமென்று மனோரதித்தாரா.
௨. அதொரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ வென்ன; ஆய் குள்ளாரு மிங்கேவந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ நமக்கிய கேபெறத்தட டில்லை யென்றா.
௩. நினைவாளாக்குத் தனைக்கொடுத்தவன் குறைவாளாக்குத் தலைகொடுத்தரசொல்ல வேண்டுமோ வென்றா.
௪. அவர்களுக்குத் தனைக் கொடுத்தானென்றதோ ரோற்றமோ எனக்குங் கூடத் தனைத் தந்தவனுக்கென்றா
௫. எனக்குத் தனைத் தந்தானென்றதோ ரோற்றமோ என்னிலும் புண்ணியானாத் தேடிக் கிடையாமே நிறகிறவனுக் கென்றா.

- சு. அவ் வடிமையிலே யிழிய விரோதிகளும் தன்னடையே போமென்றா.
 எ. இக் கைங்காயத்தை திருமலையாழ்வார தாமே நமக்குத் தருவொன்
 ரா.
 அ. அத்திருமலையாழ்வார தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும்
 தருவொன்றா.
 கூ. திருமலை யாழ்வார எல்லாம் வேண்டிமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தரு
 கைக்கு, அவரோட்டை சம்பந்தமுடையா அமையுமென்றா.
 க0. ஸேஷிக்குத் தேசுயமாகையாலே ஸேஷபூதரானு லொல்லாரும் திரு
 மலை யாழ்வாரை ஆசூரயிபுங்க ளென்றா.
 கக. நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா.

சு-ம் திருவாய்மொழி—புகழும்.

ஸகலவித கைங்கர்ய உத்யோகத்துக்கு அநுகுணமாக ஸர்வேஸு
 வரன் ஸர்வாதம் பாவத்தைக் காட்ட, அங்கே ஸர்வ
 வித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணு கைக்கிச்சித்து,
 அதற்கு அசக்தராய், ஸர்வேஸுவரன் பண்ணி
 னமாத்திரமே போது மென்கிற வார்த்
 தையாலே வாசிககைங்கர்யம் பண்
 ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

- க. அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும்
 சேரப்பிடித்து இத்திருவாய் மொழியிலே மேல்பரக்கச் சொல்லு
 கிற வாத்தத்தைச் சம்ரஹேண அருளிச்செய்கிறா.
 உ. கீழ்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களினுடைய காரயங்களை க்ரமத்திலே பேசு
 கிறா.
 ஈ. ஜகத்சரீராய் நின்றதோடு அசாதாரண விக்ரஹபுத்தனாய் நின்றதோடு
 வாசியற் நிருக்கையாலே ஜகதாசாரனாய் நின்ற நிலையோடே
 அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சோத்தருபவிக்கிறா.
 ச. உஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதாரத்தங்களை விபூதியாக உடையவ
 னென்றா.
 ஞ. ரஸவத் பதாரத்தங்களை விபூதியாக உடையன யிருக்கிறபடியை அரு
 ளிச் செய்கிறா.
 கூ. வேதம் துடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸுப்தராசியை விபூதியாக
 உடையனென்கிறா.
 எ. ஐஸ்வரியாதி புருஷாரத்தங்களை விபூதியாக உடையனென்கிறார்.
 அ. ஜகத்தில் ப்ரதானரான ப்ரம்ஹருத்திராதிகளை விபூதியாக உடைய
 னென்கிறா.

- கூ. அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமை யாலே காரியகாரண ரூபமான சேதநா சேதங்கள் எவனுக்கு விபூதி என்று பரயோஜகத்திலே சொல்லலா மித்தனை என்கிறா.
- க0. இவற்றுக்கு மந்தராதமாவாய வயாபித்தது நினரால் தற்கத நோஷை ரஸமஸ பருஷ்ட னென்றா.
- கூ. நிகமத்தில், இது கற்றவர்கள் நித்திய கைங்கரியத்தைப் பெற்று அயா வறு மமராகளாலே விரும்பப்படுவாக னென்கிறா.

நீ-ம் நீருவாய்மொழி—மொய்மாம்.

பகவத்கைங்கரியத்தில் ஆதரமுடைய ஆழ்வார், பகவத்கைங் கர்யம் பண்ணுகிறபேரைக் கொண்டாடினதும், அல்லா, பேரை நிந்தித்ததும், அருளிச் செய்கிறா.

- க. ஆஸ்ரீதனிடா பட்ட மலின களையிலே கலங்காப் பெருங்கரில் நின்று மனாசூலையத் தலைசூலைய வந்துவிழாத நீராமையை அநுஸந்தித் தால் விக்ருத ராகாதார வஸதுக்க னென்கிறா.
- உ. ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுக் குதவினது சூரிகளுக்குத் தவிர மென்னலாம்படி யன்றோ “தங்களுக்கு கிடருண்டு” என் மறியாத சமசாரிகள் விரோதியைப் போகும் நீராமையென்று அநுசந்தித்தால் அவிக்ருதரா யிருப்பாரா, மஹா பாப மதுபவிக்கப் பிறக்கிறவாக னென்கிறா.
- ங. உபகார மறியாத பசுக்களுக்கும், தந்தராயாக்கும் வந்தவாபத்தை நீக்கின மஹா குணத்தை யநுசந்தித்து அவிக்ருதரா யிருக்கும்வா கள் நித்திய சமசாரிகளாயப் போவாக னென்கிறா.
- ச. நபினைப் பிராட்டிக்காக வெரு தேழடாத்து அவளோடே சமஸு லேஷித்த பரணயித் வகுணத்தை அநுசந்தித் தீடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன பரயோஜனத்துக்காகப் பிறந் தாக னென்கிறா.
- ரு. ஆஸ்ரீத விரோதி நிரசநாததமாக அசாதாரண திவ்யரூப விஷ்டுட னாயக் கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுசந்தித் தால், விக்ருதராகாதார அவஸ்துக்க னென்கிறா.
- கூ. ஈஸ்வரபோகயதையை அநுசந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில் அவா கள் எல்லா அறிவினபலமும் கைவந்தாரென்கிறா.
- எ. ஆஸ்ரீத் பகூபாதமாகிற மஹாகுணத்திலீடுபடாதே சரீரபோஷண பராயத் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக் கெதுக்குறுப் பாடிப் பிறந்தாக னென்கிறா.

௭௭. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக் கீழ்படுவாரை நித்திய சூரிகள் அன்றோ கொண்டாடுவார்களென்கிறா.

௭௮. கைவல்லிய புருஷநாதத்தா நிந்தித்துப், பகவத்குணங்களை அநுசந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகும்கோள், இதுவேகாத்தவயம் என்கிறா.

௭௯. அந்நயப் பரயோஜனராய்க் கொண்டு அவன்குணங்களை யநுசந்தித்து விக்ருதராகும்கோள் உங்களுக்கிதுவே புருஷநாதத்தமென்கிறா.

௮௦. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றார் பகவத்குணநு சந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்ருதராயிருக்கக்கடியான மஹாபாபத்தை யிதுதானே நிரூபிப்போவதாக போக்குமென்றா.

௭-ம். திருவாய்மொழி—சேய்யதாமரை.

கைங்கர்யத்துக்கு பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாயிகளைக் காட்டில், அர்ச்சாவதாரமே சுலபவிஷயத்வ மென்றதை யருளிச்செய்கிறார்.

௧. ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாண்தவாதி குணங்களைபுடையவனார் ஸ்ராயணீயன், அவனை ஆஸ்ரயியுங்களென்கிறா.

௨. அப்படிப்பட்டவன்தானே உங்களோடு சஜாதியனாய்ச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுய்வந் தவதரித்தான், அங்கே ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறார்.

௩. கீழ்ச் சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான கிருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறா.

௪. பிரம்ஹருத்திராதிகளுக்கும் தடையினறிப் புக்காஹரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறா.

௫. வாத்தசல்லியத்தாலே யெப்போதும் ஐயவர்யாதிகளோடுவந் தவதரிக்கு மென்கிறா.

௬. நிரதிசய போக்கியனான நரசிம்ஹத்தை யொழிய வேறொருவரைத் தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன் காலத்தவமுள்ளதனையு மென்கிறா.

௭. அவனை ஆஸ்ரயுங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போம்படி யென்கிறா.

௮. ஸம்சாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கக்காக நான் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அல்லது ஆபத்தனமாகப்பற்றி யினோனென்று ஸ்வசித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறா.

௯. அவதார திருமேனியையே அப்ராக்ருததிவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

- க0. தனதுதையான கிருஷ்ணுவதாரத்திலேபோய நான கண்ணிலேகண் டனுபவிக்கப் பெறுவதென்றேவெனனுமநவாபதியோடே தலைக கடுகிறா.
- கக. நிகமத்தில், இதை அபயிசிக்கவே பகவத்போம முண்டாம இத்தை அபயிசியுங்க னென்கிறா.

எ - ம். திருவாய்மொழி—பயிலும்

- பகவத கைங்காயம் பண்ணுகிற போகள நமக்கு ஸவாமி களென்று பாகவத சேஷதவமருளிச் செய்கிறா||
- க. வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸவாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியில் அரூபத்தை ஸங்கிரஹேன அருளிச்செய்கிறா.
- உ. அவனுடைய வயவ சோபைக்குத் தோற்றிருக்கும்வர்கள் எனக்கு நாதனென்கிறா.
- ங. தோளும் தோளமாலையுமான வழகிலே தோற்றிருக்கு மவர்களுக்கு ஸேஷபூதரானவாக னெனக்கு ஸவாமிகளென்கிறா.
- ச. அவனுடைய வாபரண சோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷபூதரானவாக னெனக்கு ஸவாமிக னென்கிறா.
- ரு. பரயோசநாதர பராகு மபேக்ஷித ஸமவிதானம் பண்ணுமவன் ஓள தாயத்திலே தோற்றவர்கள் ஸவபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் னெனக்கு ஸவாமிகளென்கிறா
- ஈ. அவன் சவநதாயாதிகளைத் திரள் வதுபவிக்கும்வர்கள் எனக்கு ரக்ஷக னென்கிறா.
- எ. ஆமரித விஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்த ரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்கும்வர்கள் கிடனெனக்கு ஏற்றைக் கும ஸவாமிக னென்கிறா.
- அ. அவனுடைய ஸ்ரீ பதிதவத்திலே தோற்றிருக்கும்வர்கள் எனக்கு நாத னென்கிறா
- ஊ. கையும் திருவாய்யுமான வழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷபூத ரானவர்கள் எனக்கு ஸவாமிக னென்கிறா.
- க0. அவனுடைய அகடித்தட நாஸாமாத்தியத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களுடைய சேஷதவத்தி னெல்லை நிலம் நான யென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், பாகவத ஸேஷதவ பரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அபயிவலித்தவர்கள் இப் புருஷாததத்துக்குவிரோதியான ஸமஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறா.

அ - மீ. திருவாய்மொழி—முடியானே.

பாகவதஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதித்த ஆழ்வார், இந்தப் பாகவதஸேஷத்வம் பரஸ்பரபோதநத்துக்கு உபயுக்தமாகாமல, பகவத் குணஸ் மாரகமாய், அக்குணதுபவத்தில் ஒரோரிந்திர யமே பஞ்சேந்திர்ய க்ருத்யங்களை யாசைப்பட்ட தென்றருளிச் செய்கிறார்.

௧. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் கவன் பக்கலுண்டான சாபலாதிஸ்யத் தைச் சொல்லுகிறார்.

௨. மஸூக் கணந்தரமான வாக்கு மனோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையு மாசைப்படா நின்றதென்கிறார்.

௩. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றன வென்கிறார்.

௪. கண்களானவை கைகளின் வ்ருத்தியையும் ஸ்வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்ற தென்கிறார்.

௫. செவிகளானவை கண்ணினுடைய வ்ருத்தியையும் தன்னுடைய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றன வென்கிறார்.

௬. என்னுடைய ப்ராணனுது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன்செவியாலே கேட்க வாசைப்படாநின்ற தென்கிறார்.

௭. கரணங்க ளொழியத் தம்முடைய விழவு சொல்லுகிறார்.

௮. உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கைக் கொருகால மில்லையோ, அது வ்ருங் கிடவொனன ; அதுவும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ வென்கிறார்.

௯. ரக்ஷைபாய க்யனுமாய் விரோதி நிரசன சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டிவதென்றென்கிறார்.

௧௦. உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே கிலேசப்படுகிற நான், இன்னம் எத்தனை காலங் கூப்பிடக் கடவேனென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஸப்தமாத்ரததாலே பரமபதத் தைச் செல்லப் பெறுவவென்கிறார்.

க - மீ. திருவாய்மொழி—சொன்னால்.

பகவத் குணதுபவத்திலே ஆசையுடைத்தான ஆழ்வார், லௌகீககாப்பார்த்து இதரஸ் தோத்ரம் பண்ணினாலெ துண்டாகிறது, என்னோடே கூட ஸ்ரீய ி ப்பதியை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஸர்வாபிஷ்டங்களு முண்டாகு மென்றதை யருளிச் செய்கிறார்.

௧. கூடத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்ல வென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவா அவாகளுக்கு ருசிபிறக்கைக்

காக நானிருக்கிறபடி கண்டுகோளே யென்று தம்முடைய மத்ததை அருளிச் செய்கிறா.

உ. கூடூதரனாக கவிபாடி என்ன பரயோஜன முண்டென்கிறா.

௩. விலகூணனாய உபகாரகனாயிருக்கும்வனை யொழிய கூடூதர மதுவையாக கவிபாடி யெனன பரயோஜன முண்டென்கிறா.

சு. மந்தாயுஸஸூக்களான கூடூதரனாக கவிபாடிப் பெறுவ தென்னென்கிறா.

ரு ஸமஸ்த கல்யாண குணாத மகனுமாய ஸாவாபேக்ஷித பரதனுமான ஸாவேசுவரனைக் கவிபாட வாருங்கென்கிறா

சு. மதுவையாதிகளைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்பு நோவப் பணிசெய்து ஜீவிகை நனமென்கிறா

எ. பகவத விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலனாக கவிபாடுகைக்கு நான் கூடமன்னதிகே ஒழியப் பெற்றேனென்று பரிதராகிறா.

அ. நான் பிறனாக கவிபாடுவேனென்னிலும் என வாகுகான தவனை யொழியப்பாடா தென்கிறா

கூ இதரஸ தோத்திரத்துக்கு அதிகாரி அல்லெனென்கிறா.

௧0. சாவேசுவரன கவியான வெனக்கு இதரஸ தோதரகரண மதுரூப மன மென்கிறா.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியி னியலமாதரத்தை அபயசித்தவா களுக்குப் பிறனாக கவிபாட யோக்யமான நீச ஜனமமில்லை என்கிறா.

௧0 - ம். திருவாய்மொழி—சன்மம்.

இதர ஸதுதிபண்ணுகிற கவிகளைப் பகவதவிஷயத்திலே பரவர்த்திக்குமபடி உதயோகித்து, அவர்கள் புத்தி திருமபாதபடியாலே, அவர்களபோலன்றி, ஸகல பரகாரத்தாலும் ஸாவேஸுவரனை ஆஸ்ரயிக்கையாலே தமக்கொரு குறையினறி ஸாவாபிஷ்ட முண்டாசசுதென்றளிச்செய்கிறா.

௧. இத்திருவாய மொழியில் சொல்லுகிற அநந்தத்தைச் சங்கரநேண வருளிச் செய்கிறா.

உ. ஆஸ்ரீத விரோதிகளை அழியச்செய்த கிருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக் கொரு தட்டில்லை யென்கிறா.

௩. அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே பரவருத்தனை எனக்கு கூடூதர விஷய பராவண்ணியத்தால் வரும் ஹருத்ய அக்கமில்லை யென்கிறா.

ச. தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினாக் கவாகள் தஞ்சமல்ல ஒன்னு மிடத் தையும் தன்னைப் பற்றினாகளைத் தான விட்டுக்கொடா னெ ன்னு மிடத்தையும் காட்டின இவனை பற்றின எனக்கொரு துக்க மில்லை யென்கிறா.

ரு. வைதீக புத்ராநயந்ததை அநுசந்தித்து இவனைப்பற்றின எனக்கொரு துக்கமுமில்லை யென்கிறா.

சு. கிருஷ்ண ஸுணங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக்கொரு துக்ககந்த மில்லை யென்கிறா.

எ. அகாமவஸூய னாகையாலே ஈஸ்வரனுக் கிவ் விபூதியிலுள்ளதூலீலா ரசமாத்தரமாகையாலே அததை அநுசந்தித்த எலக்கு காம வஸ்ய தையு மில்லை, இந்த லீலா விபூதியில ந்தாப்ப விக்கவும் வேண்டா வென்கிறா.

அ. ஜகதரஷணம் பண்ணும் நீாமையை அநுசந்திக்கப்பெற்ற எனக்கொரு துக்கமில்லை யென்கிறா.

கூ. அகமத்கடநா சமாத்தனான வடதள சாயியை யநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளாவுமில்லை யென்கிறா.

கௌ. அவனைப்பற்றின எனக்கொரு கேடில்லை யென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழியை அப்யசித்தானா சாவலோக ப்ர சித்தமாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரம பதத்திலேசென்றால் தன் ஐஸ்வராய மிவாகளிட்ட வழக்காரு மென்கிறார்.

சு - ம். ப த் து.

கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி, ஐஸ்வர்ய கைவல்யமென்றார்.

க-ம். நீநுவாய்மோழி—ஒருநாயகம்.

பகவதா ஸ்ரயணத்தாற்றமக் கொருகுறையிலலை யென்ற ஆழ்வார், அன்யருடைய குறையையுந்தீர்க்க உத்யோகித்து, இஹலோக ஐஸ்வர்யமும் ஸ்வர்க்காதி போகமும் அஸ்திரம், கைவல் யாநுபவ மல்பம், பகவதநுபவமே நிரபாயமான பரம புருஷார்த்த மென்று பரோப தேசம் பண்ணினதை அருளிச்செய்கிறார்.

க. சாவ பெளமராய்ப் போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜய ஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்க வேண்டுமபடி தூகத ராவாகள். ஆனபின்பு நிதய ஸ்ரீயான ஸாவேஸவரணப பற்றப் பாருங்கோ ளென்கிறா.

உ. ராஜயம் பண்ணுகிறநாளில் போக்யைகளாகப் பரிகர ஹித்த ஸ்ரீகளை யும் சத்துருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவ ஒன்கிறா.

௩. ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் ஞாபிந்திருக்கும் மதிப்பை யுடையவர்கள் “ஒரு சேதனை” யென்று நினைப்பத படி மதிப்பற்றவர்கள் என்கிறார்.

௪. போகதாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேண்டு மென கிறார்.

௫. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநா பரிஷ்வங்கமு மஸ்திரமென்கிறார்.

௬. வைத்தியர்கள் பிழைத்தானா எண்ணுமாப்போலே முழந்தவாக்களை யெண்ணுகிறதென, ஜீவித்தவாக்களும் சிலா இல்லையோ வென்ன, அதிருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை யென்கிறார்.

௭. ஐஸ்வரியத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷமுண்டேயாகிலும் அன்ன பாநாதிகள் தாரகமுமாயப் போக்கியமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே! என்ன, அதுவும் நிலை நிலலா தென்கிறார்.

௮. ராஜ்யஸ்ரீ அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலை நிலலா, ஆனபின்பு அவன் மனனையே பிரயோஜனமாக ஆஸரயுங்கோ ளென்கிறார்

௯. காமிகக் லேசாதமகமான தபஸஸைப் பண்ணி அந்த தபபலம் ஸவாக்க மாகக்கொண்டு சுவாக்கத்தை பராபிக்கும்போது பகவத் பிரசாதம் வேணும் அதுண்டாய் பராபித்தாலும் அது தன்னின் ஸ்வ பாவத்தாலே நிலைநிலலா தென்கிறார்

௧௦. இவைபோ லனறிகக்கே ஆதமலாபம் நிலைநின்ற புருஷாத்தமே யென்னில், கீழ்ச்சொன்னதைக் குறித்தொரு நன்மையுண்டே யாகிலும் பகவதா நந்தத்தைப்பற்ற இது ஏகதேசமாயிருக்கையாலே அது புற தண்ணிது, ஆனபின்பு அவனைப் பற்றப் பாருங்கோ ளென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி பத்துங்கற்றார் ஐஸ்வரியாதி கஷுத்தர புருஷாத்தத்தைத் தவிரந்து பகவத் கைங்காயைப்போகராவ என்கிறார்

௨ - ம். நிருவாய்மொழி—பாலனம்.

முனசொன்ன பரோபதேசம் வயாததமாயப் போகையாலே, நாம் பகவத் விஷயத்தில் மிகவும் அபிரிவேசத்தையடைந்து, முன்பு செயத் அவதாரங்களுலலா மிப்பொழுது தமக்குக்காட்ட வேண்டு மென்கிறதை யருளிச்செய்கிறார்

௧. வடதளசாயினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்தழாயைச் செவ வியோடேயிப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்ற ளென்கிறார்.

௨. என பருவத்தில் பெண்களுக்க குதவின விடத்திலே எனக்குதவத் தட டென என்னு நின்ற ளென்கிறார்.

- ந. ஒரு ஊருக்காக உதவினதேயனறிக்கே ஒரு நாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கல் உள்ளது பெறத் தட்டென் னென்னு நின்றுள் என்கிறாள்.
- ச. என்றுமொக்கவேகருபமா யிருக்கிற பரமபத ரிஷையன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டென் னென்னு நின்று னென்கிறாள்.
- ரு. ஆனால் இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப் பேணு தே எருதேழடாத்த கிருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திரு ததுழாய்பெறத் தட்டென் னென்னு நின்று னென்கிறாள்.
- சு. நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு உதவினாப்போ லனறிககே ஸ்ரீபூமிப் பிராட் டிக்காகத் தன்னை அழிய மாறியுமுதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்று னென்கிறாள்.
- எ. பெரிய பிராட்டியானாத் திருமாரபிலே வைத்தருளினவ னுடைய திரு வடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாளென் கிறாள்.
- அ. ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவாத் தித திருமகன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப் படாநின்றா னென்கிறாள்.
- சு. “அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்” என்று சொல்லப்புகு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடா நின்று னென்கிறாள்.
- க0. உன மகள் நீயிட்ட வழக்கன்றோ அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டென் னுனக் கென்றவாகளைக் குறித்து ; நான சொல்லிறைக் கேளாதே அவனையே யாசைப்பட்டு மிகவும் அவசன்னையாகா நின்றாளென்கிறாள்.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பியசிக்க வல்லா ரித்தியசூரி களுக்குச் சதரு ஸ்ராவ னென்கிறா.

ந - ம். திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்.

ஆழ்வாரர்த்தித்தபடியே ஏககாலத்தில் அவதாரங்களை

யெல்லாங் காட்ட ப்ரீதியடைந்ததை

யருளிச்செய்கிறார்.

- க. ஆசாரித விரோதிகளை நிரசிக்கிற விடங்களில் அவ்வவ் சமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமைசெய்யப் பெற்றிலேன் நான், இங் னனையிருக்கவு மென் ஹருதயத்தையே யுனக்குப் போக்கிய மாகக் கொள்ளுவதே யென்கிறா.
- உ. என்னுடைய கரணகாயமான ஸ்மருதியாதிகளே பரிபூரண னாவ னுக்குப் போகோட கரணங்கள் எல்லா மாயிற்றென்கிறா.

௩. இத்தலையை யுனக்காக்கி அததாலே கருதக் ருத்தியனா யிருக்கறயே யென்கிறா.
- ச. உனக்குமாரமான திருமேனிக்குச் சாததுமமாலையென சத்தையேயாய் விடுவதே யென்கிறா.
௫. தமமுடைய சிநேகாதிக்களோ ரொன்றே ஆபரணதி சாவபரியச் தங்களு மாயிறறவனுக் கென்கிறா.
- சு. அவன பரணயித்வாதி சயம தம்மையும் பரணயியாகநிற மென்கிறா.
- எ. என சத்தையே உனக்கு ஜீவன வேறுவாவதே யென்கிறா.
- அ. ஒருவகையொழிய ஒருவாக்குச் செல்லாதபடி பிறந்தகலவி, பேச்சுக்கு நிலமன மென்கிறா.
- கூ. உன பரணயித்வபரகாவதம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன மென்கிறா
- க0. நானும் சமஸ்தலோகங்களும் ஸாவேசுவரனும் ஏக்கண்டராய ஏந்தினு லும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமைடாலே ஏந்தினேனென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், ஈஸ்வரனுடைய உபய விஷயமும் இத்திருவாயமொழி அடபியவந்ததாரிட்ட வழக்கென்கிறா.

ச - மீ. நீருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து.

அவதாரங்களைக் காட்டி மறைந்தபடியாலே, ஆழ்வார் நாயகி தனமையை யடைந்து, மோஹிதது, ஸம பாதி ஸதரு சுவஸ்துககளைப் பார்த்துக் கதறுகிறாளென்று, தாய் சொல்லுவதாக வருளிச் செய்கிறார்.

- க. வினவ வந்தவாக்குக்குத் தன்மகள் செயதியை அறிவியா நின்றனொ ண்டி, இப்படி இவளை எம்பெருமான பிச்சேற்றினான, நானிதழ் கெனசெயவேன என்கிறா.
- உ. அபராகருதருபையான விவள செய்கிறன வொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறா.
௩. இவளுடைய அதிபரவருத்திக்களைச் சொல்லப்பட்டு அவற்றைக் கெண் ணில்லை யென்கிறா.
- ச. வயசனசகை அல்லாத விவளை இப்படி நோவு படுத்தவதே யென்கிறா.
௫. இவளுக்கு இவ்வவசாத மெவவளவாய் முடியக் கடவதென நறிகிறிலே னென்கிறா.

சு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிதானத்தையும் அதடியாக வந்த பிச்சு தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

எ. தேறின போதோடு தேறாத போதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் றிறமல்ல தறியாளே என்கிறாள்.

அ. அத்தந்த தூதசைவாத்தியா நின்றாலு மிவள் ததேகபரையா யிருக்கு மென்கிறாள்.

சு. பெறுதற்கரிய விவள் தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றா நென்கிறாள்.

க0. சதரு ஸுபதாரத்தங்களை அறுசந்திக்க கூடமல்லாத வ்யசநாதிசயத் தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்குதிகளைச் சொல்லி நானென் செய்வே நென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி கறரா சம்சார துரிதமும் போய், பகவத் விஸ்வேஷகந்த மில்லாத் திருநாட்டிலே யெல்லாரும சிர சாவகிக்கு மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவ ரென்கிறா.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து.

அந்தமோஹந்தீரும்படி ஸர்வேஸ்வரன் நித்திய சூரிக
ளோடே கூட ஸாந்தியம் பண்ணுகையில், மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணிப் ப்ரீதியடைந்ததை யரு
ளிச் செய்கிறார்.

க. கிருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற வெனக் கொருநாளுமொரு குறை யில்லை யென்கிறா.

உ. இம்மஹஸ்வரியததுக்கு அடியான ஸ்ரிய: பதித்வத்தை அருளிச்செ ய்கிறா.

ங. ஸாவேஸ்வரனைக் கிட்டிக்கவிபாடுகையாலே அவனுடைய வானந்தத் தையும் விளாக்கொலை கொள்ளும் படியான வானந்தத்தை உடையனேன் என்கிறார்.

ச. நித்ய சம்சாரியான வென்பக்கல் பண்ணின மஹோபகார மென்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிறதில்லை யென்கிறா.

ரு. எனக்குத் தன் பழகளைக் காட்ட, கண்டருபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதி பந்தங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழி பாடி நிரதி சயாநந்தியானே நென்கிறா.

சு. இதக்கு முன்புப் பெறாததா, இனிப்பெறவேண்டிவது ஒன்றுண்டோ வென்கிறா.

எ. “அரியதுண்டோவெனக்கு” என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கெத்தாலே வந்த தென்ன, பகவத் கிருபையாலே வந்த தென்கிறா

- அ. எம்பெருமானுள் செள குமாராயத்துக்குத் தகுதியாகக் கவிசொல்ல வல்ல
வெனக்குத் திருநாடடிவம் நிகரில்லை யென்கிறா
- க. ஸாவேஸவரனை யெங்கும் புகுசுக் கவிபாடப்பெற்ற எனனோ டொப்
பாருண்டோ வென்கிறா
- க௦. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானே நென்கிறா
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாப டெரியபிராட்டியாரா தமக
கே பரமாகக்கொண்டு சமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குவ ரொன
கிறா

கூ - ம். நீநுவாய்மொழி—தீர்ப்பாடை.

ஸாந்தியம் பண்ணின ஸாவரனந்தா ஹிதனாகையாலே ஆழ்வார்
மோஹிக்க, இதர தேவதா வேசமென்று கூடாததேவதா
ராதம் பண்ணுவதைப் பரிஹரித்து, பபகவந்நாம ஸங்
கீர்த்தமும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாததாடகனும்,
இதற்குப் பரிஹாரமென்று, ஆபதஸகி சொ
ல்ல, வபபடியே பரிஹாரம் பண்ண,
மோஹந் தீர்த்ததை யருளிச் செய
கிறார்

- க. தோழி இவள நோய்க்கு நிதானத்தைச் சொல்லி நீங்கள் செய்கிறவை
பரிஹார மனமென்று விலக்குகிறாள்.
- உ. கூடாததேவதா சாந்தியா லிநோய போக்குகை அறிது பகவத்
விஷயத்தைச் சொல்லி விவரப் பெறலாமென்கிறாள்.
- ங. அபுக்தங்களைச்செய்யாதே அவன் திருவடிகளை யேத்துங்கோள் அதுவே
இந்நோய்க்கும் பேஷஜ மென்கிறாள்
- ச. ஆபதஸகனான ஸாவேஸவரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லி
கோளாகில் இவளைக் கிடைக்க மென்கிறாள்.
- ரு. நோய்க்கு யோக்கியமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுகோ ளென்கிறாள்.
- சு. “தவளப்பொடி” என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து
அத்தைச் செய்ய உத்தியோகிக்கவே இவள நோய் தீருமென்கி
றாள்.
- எ. இவள பிழைக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆபா
யியுங்கோ ளென்கிறாள்.
- அ. கூடாத தேவதாஸ் மாபாரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையை விடாக்
மென்கிறாள்.
- க. கிருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள் இவள பிழைக்க
வேண்டி யிருந்திகோளாகி லென்கிறாள்.

- க0. இவளுக்கு கிருஷ்ணன் திருவடிகளி லுண்டான வைகாந்தியத்தை அது
சந்தித்து அவனையே ததுங்கோள இவள் உஜ்ஜீவிக்கு மென்கிரூள்.
கக. நிகமத்தில், பலம் சொல்லித் தலைக் கடம்கிரூா.

எ-ம். திருவாய்மொழி—சீலமில்லா.

மோஹந்தெளிந்து, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காட்ட
வேண்டுமென்று அஹோராத்ரம் விழித்தமையை
யருளிச்செய்கிரூர்.

- க. நெடுங்காலம் கூப்பிட்செய்தேயும் விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்
ணின பாபத்தின் மிகுதியிருக்கிறபடி யென்னென்கிரூா.
- உ. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி; அப்படி உபகரித்துன் சுவட்
டை அறிவித்து இப்போது நான் கூப்பிட, முகங்காட்டாதே யெ
ழவாங்கி யிருக்கைபோருமோ என்கிரூா.
௩. எனக்குன்னைக் காட்டாதொழிந்தால் “நீ என்னைக் காண்கைக்குப் பாக்
கியம் பண்ணிற்றில்லை” யென்றாகிலும் என்கண்முகப்பேவறதொ
ன்று சொல்லுகிறிலை யென்கிரூா.
- ச. தாம் காணும்படியாக வரவேண்டு மென்கிரூர்.
- ரு. ப்ரம்ஹாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக்
காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன் என் சாபலமிருந்த
படியென் னென்கிரூா.
௬. “என்பக்கலிலேசதாசந்நிஹிதனாயிருந்தே யுன்னைக்காட்டாதொழிகிறது
நீ நினையாமை” என்றறிந்துவைத்தேகாண வாசைப்படா நின்
றேன், அதுககடி என்னறிவுகேடென்கிரூா.
- எ. எனக்கு நீர் சிறிதுசெய்தமையுண்டு இவ்வம்சம் பெற்றேன், எனக்கித்
தால் போராதென்கிரூா.
- அ. பெற்றவம்சம் சொன்னராய்ப் பெறாதவம்ச மிதுவென்கிரூா.
- க. உபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் “காணவேண்டும” என்
ருசைப்பட்டால் காண்கைக் குபாய முண்டோ வென்கிரூா.
- க0. காணப்பெறாவிட்டால் மறந்துபிழைக்க வொண்ணாதபடி. எனக்குததக்க
தொரு ஞானதிருஷ்டி எங்கனே உண்டாயிற் றென்கிரூா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி கற்றா எம்பெருமானோடே நித்திய
ஸம்ஸுலேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவ ளென்
கிரூா.

அ - ம் நீர்வாய்மொழி—ஏறநம்.

கூப்பிடும் வராதபடியாலே, இந்த ஸாவேஸ்வரனுக்கு
உபேக்ஷா விஷயமான ஆதமாத்மியங்கள் தமக்கு
வேண்டாமென ற்ருளிச்செய்கிறார்

க. எம்பெருமான விரும்பாத சிலாக்கியமான நிறங்கொண்டெனக் கொரு
காயமில்லை யென்கிறாள்

உ. அவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகாய முண்டென்கி
றாள்

ங. அவன் விரும்பாத வடக்கம் எனக்கு வேண்டா வென்கிறாள்.

ச. பெண் பிறந்தாளைப் பேணும் கிருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமெனக்கு
வேண்டா வென்கிறாள்.

ரு. தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினாள் என்ன பரயோஜ்ஞ முண்டெ
னக் கென்கிறாள்.

க். அவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன காய முண்டென்கிறாள்.

எ. நான் ஆபரணமழைத் தொப்பித்திருக்கிற விவ்வொப்பனை யாக்கென
கிறாள்.

அ. அவன் என்னை யுபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையாலென்ன
பரயோஜ்ஞ முண்டென்கிறாள்.

ஈ. அவன்விரும்பாத உடம்புகொண்டு காயமென நென்கிறாள்.

க0. சீலகுணத்தையும் விரோதிரசந்தையுஞ்சொல்லி அவன் விரும்பாத
சத்தையாலென்ன காயமுண்டென்றுப் கரமத்தோடேசேர உப
ஸம் ஹரிகிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாக்குப்பலம் பரமபதமென்கிறார்.

கூ-ம். நீர்வாய்மொழி—நண்ணுதார்.

உளவிசுலேஷமானாலும் ஸஹிக்கிறேமொழிய, உன்னிடத்
தில் விமுகரான ஜீவபாபபாக்கமாட்டோம், இந்த
தேஹம் விடுமபடி செய்யவேண்டுமென்று
ஸவாமியை பராததித்ததை
யருளிச்செய்கிறார்.

க. நானான் திருவடிகளிலேவந்த கிடும்படி எனக்கு இச்சரீர விசுலே
ஷத்தைப்பண்ணித் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

உ. இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை யுன் திருவடிகளிலே
அழைத்தருள வேணுமென்கிறார்.

௩. துக்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளவேண்டுமென்கிரா.
- ச. என்னை முன்னம் சம்சாரிகள் நடுவில்லின்றும் வாங்கவேணு மென்கிரா.
- ரு. ஜன்மஜரா மரணதிகள் நடையாடாததே சத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிரா
- ஈ. ஜீவநாத்தமாக பரஹிம்சைபண்ணுகிற ஸம்சாரிகள் நடுவினின்று மென்னையுன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணு மென்கிரா.
- எ. சகலபதார்த்தங்களும் த்வத்தீநமானபின்பு நீயே யுனணக்கிடமும் வழிபாத்தருள வேணுமென்கிரா.
- அ. நாமே செய்யப்புக, நீ “வேண்டா” எனறவாறே யன்றோ தவிர்த்தது; இதுக்கு நம்மைக்காற் கட்டவேணுமோ வெனன; செய்யக்கடவதாகி லதென்று செய்வதென்கிரா. “எம்மா வீட்டித்திறமும் செப்பம்” என்றோ.
- ஊ. திருநாட்டிலிருந்த விருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிரா.
- க0. விட்டதிது பற்றின திதுவென்று வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிரார்.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்பயித்தானா இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சோக்கு மென்கிரா.

க0-ம். திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்.

பின்னும தேவதாந் தரபரரான சேதனரிடத்தில் க்ருபையாலே, ப்ரீமந்நாராயணனே பரத்வமாகையாலே, தேவதாந்த் ரத்தைவிட்டு ஜகத்காரண பூதனை ஸர்வேஸ் வரணே, யாபுரயியுங்களென்று பரோபதேசம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிரார்.

- க. “ஏகோஹவை நாராயண ஆசீத்” என்கிற காரணவாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுசந்திக்கிரா.
- உ. எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின் றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிரா.
௩. ஜகந்நிகரணதி திவ்யசேஷடி தங்களாலு மிவனே பரன், இதிசையாதா னொன்றோடு வந்து கலந்து பேசிக காணுங்கோ ளென்கிரா.
- ச. சகலோப நிஷத் ப்ரசித்தனான நாராயணனே பரதத்வம் என்று நிஷக் ரிஷிக்கிரா.

௫. லைங்கபுராணமதுடக்கமான குதிரைகளையும் பாஹியாஸமரு
திகளையும் பரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிரூபிக்கிறார்.
௬. எம்பெருமானைச் சமாஸரயிதது அவன வருசனத்தைத் தபபுங்கோ
ளென்கிறார்.
௭. தேவதாநதரசமாஸுரயணம் செயது கண்டுகோளீனோ இனிப் பகவத
சமாஸரயணத்தால் அமையு மவற்றைக் காணுங்கோ ளென்கிறார்.
௮. இதர தேவதாசமாஸுரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டே யாதிகள்
ஸவாபிலவ்விதம் பெற்றதென்ன, ஆகில திருந்தபடியைக் கேட்க
லாகாதோ வென்கிறார்.
௯. அவன வாத்திகிற திருநகரியை உங்கள் கயாநத்துக்கு விஷயமாகக்
வமையு மென்கிறார்
- ௧௦ பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கடிமை செய்கையே உசித்தென்கிறார்.
௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழி கற்றாக்கு பரமபதம் சலப மென்கி
றார்.

௫ - ம ப த து.

விரோதியைப் போக்குவானுமவனே யென்றார்

க-ம். திருவாய்மொழி—கையார்.

பக்தியில்லாமல் பகதனபோல வருசகோகதிகள் சொல்லிப்
பாஹயவிஷயங்களிலே பரவண்ணன வெனக்கு, ஸவாநு
பவத்தை யுபகரித்தானென்று, உபகார ஸமருதி
பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்

௧. எனபக்கலுள்ள தஹருதயமான வுத்தியாயிருக்க இத்தை ஸமருதய
மாக்ககொண்டு விரும்பி, “இனியிதுக்கவருகில்லை” யென்னும்
படியானபேற்றைப் பண்ணித் தந்தானென்கிறார்.

௨. ஸாவருயனாவ னத்தை மெய்யாக்ககொண்டு தனவிபூதியோடேகூட
நானிட்ட வழக்கானென்கிறார்.

௩. இப்படி வாங்காத்திரத்தாலே உன்னப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய
வேறெனனை ஆசைப்படே நென்கிறார்.

௪. நீயேயென விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்
கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

௫. நீர் “நீர் மலினம்” என்கிற தெத்தையென்ன, இன்னதென்கிறார்.

௬. வழிவழக்கைக்காட்ட அதைக்கண்டவாறே தம்முடம்பை மறந்து பரீத்
ராய்க் கண்டுகொண்டே நென்கிறார்.

- எ. பகவத் க்ருபை நடையாடாநிற்கச் சிலாக்கு “நானயோக்கியன” என்
றிழக்கவேண்டாகிழுகோ ளென்கிறா.
- அ. நான் நித்யஞ்ஞிகளைப்போல நித்யசம்சாரத்தை விட்டு அவனையே யெ
ல்லா உறவுமுறையுமாகப்பற்றப் பாத்தே னென்கிறா.
- க. என் க்லேசமெல்லாந தீரும்படி தன் க்ருபையாலே அப்ரா க்ருதமான
வழுவோடேவந்து கலந்தா னென்கிறா.
- க0. அவன் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அறு
சந்தித்த க்ருதஞ்ஞாதையே பறாசாகவந்து என்னோடே நிரவ
திக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணினா னென்கிறா.
- க௩. நிகமத்தில், இதை அப்யசித்தவாகள் நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை
யுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப்பெறுவ ளென்கிறா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—போலிகப்போலிக.

தம்முடைய உபதேசத்தால் சி கூழிதராய்ப், பகவத்பரரான
சேதநரையும், தம்முடைய ப்ரபாவத்தைப் பார்க்க
வந்த நித்யஞ்ஞிகளையும், பார்த்து, மங்களாஸாஸநம்
பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

- க. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமுாத்தியைக்கண்டு மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிறா.
- உ. இவ்வைஷ்ணவ சமுாத்தியை அறுபவிக்கைக்கு அறுகூல ளெல்லாரும்
வாருங்கோ ளென்கிறா.
௩. நித்ய ஞ்ஞிகளுக்குமபுகுந்து பரிமாறலாம்படி சம்சாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்
ணவாகளே யாயிற் றென்கிறா.
- ச. அவிசால்லியமான பாஹய சமயங்களை வேரோடே அறுப்பாளைப்
போலே யெங்கும் வைஷ்ணவாகளே யாய்ப் பகவத் குணதுபவ
ஜநித ஹாஷத்தாலே களித்துத் திரியானின்றாக ளென்கிறா.
௫. ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள் அசுரராஷ்சரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தை
யும் போப்பர்க ளென்கிறா.
- சு. சகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள் ளோகமடங்
கப் பரநதாக்கள், அவார்களோடே நீங்களு மவனை ஆஸ்ரயித்து
உஜ்ஜீவியுகோ ளென்கிறா.
- எ. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்துப்
போந்தோம், அதின் முடிவுகண்டு பின்னைப் பகவத் ஸமாஸ்ரய
ணம் பண்ணுகிறோமெனன ; நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள்
உங்களை ரகூழிப்பதும் அவன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்
டிக் கொடுத்தாயிற்று, ஆன பின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பெறி

லழகிது, அதுவும் மாட்டிகோளாகில நீங்கள் அவர்களுக்கிடுகிற வறறை “இவர்கள் அவனுக்குத் தந்துபூதா இவர்கள் முகத்தாலே நாம் பகவத் ஸமாராதனம் பண்ணுகிறோம்” என்று புத்திபண்ணி யாகிலும் இடப்பாருங்கோ னென்கிறார்.

அ. அவனுடைய வசாதாரண விகிரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப் பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங் றும் அவனை ஆசரயிக்கப் பாருங்கோ னென்கிறார்.

க. பகவத்குண நிஷ்டரும் கைங்கரிய நிஷ்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமி யெங்கும் பரந்தார்கள். நீங்களும் அவர்களோடொக்க அந்ந ரிய பரயோஜனராய ஆசரயியுங்கோ னென்கிறார்

க0. நீங்களா ஸரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற வித்தை, நீங்களும் செய் துகோளாகில யுகபரயுகமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்

கக. சிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாக்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்க லுண்டான பரதவசங்கையும், எம்பெருமான பக்கல் பரயோஜ் நாதர பரதையுமானசதோஷம் போமென்கிறார்

௩-ம். தீருவாய்மொழி—மாசறுசோதி

எங்கும் பகவதவிஸலேஷத்தை ஸமரித்துக்கொண்டு அந்தலே லாயகி தனமையையடைந்து, லோகத்தார் நிந்திக்கும்படி

யான மடலூரும்படியை, உதயோகித்ததை

யருளிச்செய்கிறார்

க. “சவுந்தரியத்தாலும் சீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்ற தொருவிஷ யமாயிற்று அது. நீ செய்யப்படுகிறவிது, அவவிஷயத்திற்குப் பழிப்பைவினைக்கப் புகுகிறாய்கிடாய்” என்று தோழிசொல்ல, நான் அவவிஷயத்துக்குப் பழிப்புவினைக்கப் புகுகிறேனல்லேனே, பழிப்பறுக்கப் புகுகிறேனகாண என்கிறாள்.

உ. கீழே வடிவழகை அநுசந்தித்து அநந்தரம் பாஹயஸம் ஸலேஷ பே கைப் பிறந்து அப்போதே பெருமையாலே வழியில்லா வழியே மடலூரந்தாகிலும் பெறப்பாக்கிறாள்.

௩. எனசெய்யும் “ஊரவாகவவை” எனறாள். அவர்கள் சொல்லுகிறத்தை சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிறகிறாயென்கிறாள்.

ச. அவனிப்போது வந்து முகங்காட்டி நிறைகிலும் தான் முகங்காட் டாத போதும் தன்னை யொழிய நமக்கு மறநெனறால் பொருந் தாதபடி பண்ணினானே! அவன செய்தபடி பொல்லாதோ வென்கிறாள்.

ரு. நீயவனுக்குக் குணஹானி சொல்லுவது என்னை மீட்கைக்காகவிறே
அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னா யான்
வித்தனை யென்கிறாள்.

சு. நியிப்படி வ்யவசுதையானபடி அறிந்தால் அவள் ஜீவியாள் கிடாய்
யென்ன, அவள் ஜீவிக்கிலென் முடியிலென் என்கிறாள்.

எ. அவன் குணஹானி சொல்லுகிற ஸ்ரீகள் வாயடங்கும்படி நாமவனை
வரக்கண்டு அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்குவல்
லோமே யென்கிறாள்.

அ. அவன் தன்சத்தையை யுண்டாக்கி நம்சத்தையைத் தந்தான; நாமவன்
சத்தையாலுண்டான பலம்பெறுவதென்றே வென்கிறாள்.

கூ. தன் ஸ்ரீத்வத்தாலே யிதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டு போந்தாள் ;
இனி “அவனை அழிக்கப்புகுகிற நாமார்க்கு மறைப்பது” என்று
அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

கௌ. ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்குமபடி மடலூர்த்தாகிலும் நிரதிசய போக்யனான
வனைக் காணக்கடவே னென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்யசிக்க வல்லாரிருந்த தேசத்தே
அவன் தானேவந்து நிய்ய ஸம்ஸ்க்லேஷம் பண்ணுமென்கிறாள்.

ச-ம் திருவாய்மொழி—ஊரொல்லாம்.

மடலூர்த்தற்கு அசக்யமாய் அந்த காராக்ரந்தமான இரவில்,
ஆழ்வார் அத்தயந்தம் துக்கப்பட்டதை
யருளிச்செய்கிறார்.

க. ப்ரளயாபத்திலேவந்து உதவினவன் என்னை விரஹப்ரளயங் கோக்க
வந்துதவாதபின்பு இனி நான் ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளுண்
டோவென்று தன ஜீவந்ததிலே நசையதுகிறாள்.

உ. இத்தசையில் கிருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; எனனோடே சம்பந்தத்
தீலே அவனைப்போலே நெஞ்சேரீடும்பாங்குநிககே யொழிந்தா
யென்கிறாள்.

ந. பரதந்தனா யாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலே னென்கிறாள்.

ச. வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமனனும் வருகிறிலன் என் சிந்தாவய
சந்ததைப் போக்குவார யார என்கிறாள்.

ரு. கிருஷ்ணனும் வருகிறிலன் நான் சப்தாவசேஷை யானேன் என
கிறாள்.

சு. முடியப்பெறாத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாரா ஆனென்கிறாள்.

எ. உறங்காத தெய்வங்களைக்குறித்து நானென்செய்வேனென்கிறாள்.

அ. ஏகராதிரி அநேகபுகமாய மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுகருமேலே தென்றலும் நலியாநின்ற தென்கிருள

க. ரக்ஷகனுவனும் தோற்றுக்கிறிலன் என மனோதுக்கத்தை இனிப்போக்குவாரா ஆனொன்கிருள.

க0 இந்தராதிரியில் எனனுடைய வயசுந்ததைக் கண்டுவைத்து அவன் திரமாக ஒருவாரத்தை சொல்லாதே லோகமாக உறங்குவதே! யென்கிருள.

கக. நிகமத்தில, இவா பாசுரங்கேட்டாக்குப் பரமபதம் பிராபதி யென்கிருள.

௫-ம் நீநவாய்மொழி—எங்ஙனையோ

அதன் பின் சூர்யோதயமாய திருக்குறுங்குடி நம்பி பரவான

பரதயக்ஷ மாகா நிற்க, தத்பரவணரான ஆழவாரைப்

பார்த்து தாய விலக்கியும், அவனிடத்தில் தன்

மனதுலகநமா யிருக்கிறது, நீ கோபிபுகவே

ண்டாமென றருளிச் செய்கிருள

க. திருக்கையில் ஆழவாரகளோடே சோந்த நம்பி திருமுகத்தி லழகிலே என அநதக்கரணம் மிகவும் பரவணமாகா நின்றதென்கிருள

உ. நம்பியுடைய தோளழகு மாபரண ஸ்ரீயும் ஸாவ தோமுகமாக நின்று நலியா நின்ற தென்கிருள

ங. நம்பியுடைய திவயாயுதவாக்ம உளனும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகக் தோற்றநின்ற தென்கிருள.

ச. ரக்ஷணததுக்குக் கவித்த முடியும் தனிமாலையும் பரிவட்டப் பண்பும் பாஸுவத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றன வென்கிருள

ரு. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்தி லழகுகள் என னுயிரா நிலையிலே நலியா நின்றன வென்கிருள.

க. நம்பியுடைய திவவியாவயவ சோபைகள் என்னெஞ்சு நிறையப் புகுநது நலியா நின்றன வென்கிருள.

எ. நம்பியுடையதிருமேனியி லழகுவெள்ளம் என்னெஞ்சிலே வோவிழ்ந்த தென்கிருள.

அ. ஸாராவதரிகமான அங்கசோபை என முன்னே நின்று நலியா நின்ற தென்கிருள.

க. நம்பி போகயதைகள் எல்லாவற்றோடுமிகுட என்னெஞ்சிலே புகுநது விடுகிறிலன் என்கிருள.

க0. நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறபடி ஒருவருக்குங் கோசரமன மென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அபயவிகக வல்லாரா ஸம்சாரத் திலே யிருந்தே வைஷ்ணவாக ளென்கிறா.

கூ-ம். நீருவாய்மொழி—கடல் ஞாலம்.

பாவநாப்ரத்யக்ஷம் போகையால, மிகவும ஆர்த்தியை யடைந்து, கோபிகைகள் கிருஷ்ட்ண லீலைகளை யதுபவித்தாற்போல், பகவத்லீலைகளை யதுகரித்துத் தரித்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

க. எனமகள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாதிவ்யாபாரங்க ளெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னு ரின்றாள், எம்பெருமான தன் டக்கலிலே ஆவேசித துச் சொல்லுகிறாள் போலே யிராநினற தென்கிறாள்.

உ. ஸகல வித்யாவேதனமும் அவ்விதயா ப்ரவாததகத வாதிகளும் நானி ட்ட வழக்கென்கிறாள்.

௩. காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்னு ரின்றா ளென்கிறாள்.

சு. காலத்ரயத்திலு முண்டான க்ரியாஜாதமெல்லாம் நானிட்ட வழக கென்னு ரின்றா ளென்கிறாள்.

ரு. ஜகதரக்ஷண ப்ரமுகமான சேஷ்டி தங்களுமெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னு ரின்றாள் என்கிறாள்.

கூ. கோவாத்த நோததரணம் முதலான கிருஷ்டண சேஷ்டிதம்களெல் லாம் பண்ணினேன் நான் என்னு ரின்றாள் என்கிறாள்.

எ. எம்பெருமான் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் இருக்கிற விருப்பைத் தனபடி யாகப் பேசாரின்றாள் என்கிறாள்.

அ. ஜகத் ப்ரதானரான பரம்ஹாதிகள் நானிட்ட வழக்கென்னு ரின்றா ளென்கிறாள்.

கூ. அகாமவ்யுத்ப்ரமுகமான பகவதுக்தி களைத்தன ரினைவாகப் பேசா ரின்றா ளென்கிறாள்.

க0. ஸவாக்க பரமுகமான பதாரததம்க ளெல்லாம் நானிட்ட வழக்கென்னு ரின்றா ளென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிகக வல்லவாகள், ஸ்ரீ வைஷ்ண வாகளுக கடிமைசெய்யப் பெறுவாகள் என்கிறா

எ - ம். தீநவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.

அந்த அதுகாராவஸ்தைபோய், உன்னை விட்டிருக்க மாட்டேன்,
உன் திருவடிகளே யெனக்குபாயமென்று, வானமா
மலைப் பெருமாளிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணி
னதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பரிபூரணரான தேவனோ என் அபேகைச் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

உ. பிராட்டிக்குவந்த ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்கிப்போலே அடியேனு
டைய விரோதியையும் போக்கியருள வேணு மென்கிறார்.

ங. இத்தலையில் கிஞ்சித்தகாரத்தை விட்டு உன் கருபையாலே செய்தருளா
யென்கிறார்.

சு. உதா ஹரணத்தை யெடுத்துக்காட்டி இங்ஙனே செய்ததில்லையோ
எனக்கும் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

ரு. செய்த வம்சம் அறிந்தேன் அத்தாலே பரியாப்தனாகிறிலே னென்
கிறார்.

சு. அந்தவாக்ய சேஷத்தாற் சொன்ன கைங்கரியத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

எ. என்னை அகற்றுகொழிய வேணுமென்கிறார்.

அ. அடிமைக்கு விரோதியான சப்தாதிகள் நடையாடுகிற சம்சாரத்திலே
வைத்தபோதே என்னை அகற்றினாயல்லையோ வென்கிறார்.

க. என் விரோதியைப் போக்கி உன் திருவடிகளில் கைங்கரியத்தைத் தந்
தருளவேணு மென்கிறார்.

க0. “உன் திருவடிகளே சரணம்” என் நிருக்கும்படி என்னைப் பண்ணி
யருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்தியுபகார மில்லையென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார் நித்திய சூரிகளுக்கென்
றும் போக்யராவ னென்கிறார்.

அ - ம். தீநவாய்மொழி—ஆராவமுதே.

பலவித்தி யாகாமையால், ஆராவமு தாழ்வாரிடத்தில்
ஆக்ரந்தநம்பண்ணி, ப்ரபத்தி பண்ணினதை
யருளிச் செய்கிறார்.

க. உன்னழகாலே என்னை யுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந் தருளக்கண்
டேன், சூளிரநோக்குதல் அணைத்தருளுதல் செய்யக் காண்கி
றிலே னென்கிறார்.

உ. ப்ரதிவசனம் பண்ணாமையாலே முன்பு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொ
ல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

- ந. நான் என்காரியம் செய்கையென் றென்றுண்டோ நீ செய்து தலைக் கட்டித் தரவேணுமென்கிரார்.
- ச. நினைத்த பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடா நின்றே நென் கிரார்.
- ரு. உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணு மென்கிரார்.
- சு. உன்னைப் பெறுவதொரு விரகுபார்த் தருளவேணு மென்கிரார்.
- எ. உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னை சம்சாரத்தை அறுக்கவேணு மென் கிரார்.
- அ. உன் அதுபவம் பெற்றிலேனே யாகிலும் “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று பிறந்த விஸ்ருவாஸம் “குலையாதோ” என்று அஞ்சாநின் றேன் அது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணு மென்கிரார்.
- க. நீ கண்ணுலே காணலாம் படி. வரவேணு மென்கிரார்.
- க0. இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக் கடவேன் என்கிரார்.
- கக. நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யரா வ மென்கிரார்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்து.

ஆராவமு தாழ்வாரிடத்திலும், பலவித்தி யடையாம லித் திருப்பதிக்குப் போகவேண்டுமென்று, திருநகரி பாஹ் யோத்யாந பர்யந்தமும், வந்த விடாயால் விடா ய்த்து விழுந்து, ஸகியோடே அந்தத் திருவ ல்லவாழ் ஸ்வாமியை என் றடைவே நென் றருளிச் செய்கிரார்.

- க. தோழிமாணாக் குறித்துத் திருவல்ல வாழிலே நின்றருளின சர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பெறுவதென்றே வென்கிரான்.
- உ. நிவேதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்கனையே, அவன் பாதபோஷை நான் சூடுவதென் றென்கிரான்.
- ந. தோழிமாணாப்பார்த்து நான் அவனை நியாதுபவம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்றென்கிரான்.
- ச. என்னுடைய நற்சீவ நவன் பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வயர்த்த மென்கிரான்.
- ரு. நான் செய்தபடி செய்ய இக்கண்களின் விடாய்தீரக்காணப் பெறுவ தென் றென்கிரான்.
- சு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமனனுடைய போக்யமான திரு வடிகளை நான் காண்பதென்றே வென்கிரான்.

- எ. அவன் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவை அணிந்து தொழுவல்லோமே யென்கிறான்.
- அ. அவன் திருவடிகளிலே சாவகாலமு மிடைவிடாதே அடிமைசெய்யக் கூடவற்றே யென்கிறான்.
- கூ. அவனைக் கண்டு தொழும்படி அவன் அருள்கூடவற்றே யென்கிறான்.
- க௦. அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லக் கூடவற்றே யென்கிறான்.
- கக. சிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்பசிக்க வல்லா சம்பாரத்திலே இருந்துவைத்தே பகவத் குணாபவத்தாலே யெல்லாநிலும் சிறந்தவாக னென்கிறா.

க௦ - ம். திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு

அர்ச்சாவ தாரத்தில் பலசித்திபாகாமையாலே, அவதாரங்களில் ப்ரவேசித்துக் குணாபவத்தில் மருச்சைநிலயம் வராமற் செய்யவேண்டுமென்று, எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

- க. சைதில்லியம் நீங்கி உன்னைத் தரித்து நின்று நான் அநுசந்திப்ப தெப்போ தென்கிறார்.
- உ. வளர்ந்தவாறுதானிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்.
- ங. உன்பாலசேஷடிதங்கள் என்னை நலியாநின்ற தென்கிறார்.
- ச. பவுத்தாவதார வருத்தார்த்தம் மிகவும் என்னை நலியாநின்ற தென்கிறார்.
- ரு நீ பண்ணின சேஷடிதங்களை அநுசந்திக்குந்தோறும் மருஸ்ஸுமிகவும் அழியாநின்ற தென்கிறார்.
- சூ. உன் சேஷடிதங்களை அநுசந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணி யென்னை ரக்ஷிக்க வேணு மென்கிறார்.
- எ. கண்ணுலேகண்டதுபவிக்க வல்லேனும்படி பண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.
- அ. உன் குணசேஷடி தாதிகளைக் கேட்ட கேட்டபோது தோறும் சிதிலனாகா நின்றேன் என்செய்கேனென்கிறார்.
- கூ. நானுன்னைத் தரித்துநின்று அநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.
- க௦. சமுத்திரமதனைவை சித்திரியத்தை அநுசந்தித்து சிதிலனாகாநின்றேன், உன்னைத் தரித்துநின்று அநுசந்திக்க வல்லேனும்படி விரகு சொல்லவேணு மென்கிறார்.
- கக. சிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்தியாநுபவம் பண்ணப் பெறுவொன்கிறார்.

சு - ம ப த து

விரோதி நிரஸநிலனானவன நிருவடிகளிலே

சுரணம புகாரா

சு-ம சீநுவாயமொழி - வைகல

அவதாரங்களாலும், இஷ்டவிரிததி யிலலாமற பினனையும்

அசசாவதாரங்களிலே இறங்கி, திருவண வண

ரோஸவாமி விஷயமாப பகூதிகளைத் தூது

விட்டதை யருளிச் செய்கிறா

க சில குருகுல நோக்கி, திருவணவணரீரிலே சென்று எம்பெருமா
னுக்குக் கென தசையை அறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்

உ ஆததரகூதரத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்குக் கூறமுமையை அறிவி
யென்றொரு நாளையை யிரக்கிறாள்

ங திறங்கிறமாகச் சஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என வயசந்ததை
அறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்

ச சில அனனங்களைக்குறித்து, சரீரம் கட்டிநிதது சித்தியாகா நின்ற
ளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்

ரு திரியவுங் சில அனனங்களைக்குறித்து, அததேசம் புக்காரா மறப்பிக்கும்
நீங்கள் புக்கால் என்னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறாள்

சு சிலகுயி ல்க்கோக்குறித்து, அவனுக்கென தசையை அறிவித்து அங்குநின்று
மொரு மறுமாற்றங்கொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணு மென்கி
றாள்

எ சில கிளிகளைக் குறித்து, அவனடையாளங்களைச் சொல்லி இவ்வடையா
ளப்படியேகண்டு எனக்காக வொருவாரத்தை சொல்லுங்கோ ளெ
ன்கிறாள்

அ சில பூவைகளைக்குறித்து, மீண்டுவந் தென்குஞ்சு சொல்லலாமபடி வயசு
தமாக்க கண்டு ஒரு மறுமாற்றம் கேட்டுவந்தது சொல்லவேணு
மென்கிறாள்

க சில வளனங்களைக் குறித்து, ஏகாந்தத்திலே “நக்ச்சிநாபராதயதி”
என்பார முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை அறிவியுங்கோ ளென
கிறாள்

க0 சில வண்டுகளைக் குறித்து, அவா இத்தலையில் சததையு மில்லையென
றிருப்பா, அவளு முள்ளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்

கக நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி வல்லவர்கள் ஸாவேஸ்வரனுக்கு ஸப
ருஷாவிஷய மாவ ளென்கிறாள்

உ-ம். நீநவாய்மொழி—மீன்நீன்டைமடவார்.

தூதிகோகதியால ஸர்வேஸவரன விளமபிதது வருகையாலே,
யுமகருவேணமுன ஸ்தரீகளிருக்க, இங்கே வரவே
ணடாமென்று, ப்ரணய கலஹத்தாலே திரஸ
காரம பண்ணினதை யருளிச் செய்கிறார்

க. இப்படி வரவுதாமுத்தது மித்தலையை பொழியச் செலவது யனறி
மே, கடுகவந்துகொண்டு நின்றான பந்தையும கழலையு மெடுத்தது
கொண்டான், அலப்பிய லாபமென்று தோற்றுமபடி நின்றான்,
இத்தலையில் பண்ணக்கட வவயாமோஹ மடங்கலு மிவற்றின பக
கலிலே பண்ணினான். அவனப்புகிற வலமாப்பைக்கண்டு “இவை
யெல்லாம் நமமைக்குறித்துச் செய்கிறு னல்லன், தான்கலந்து
பிரிந்தவர்களுடைய உபகரணங்களாகக் கொண்டுசெய்கிறு னித்
தனை, இவனுடன வாரத்தைசொல்லாதே யிருக்கிறதென” என்று
“வாராய நீநீனைக்கிறவாக ளதன்று காணிவை உனக்கு பேசுநா
விஷயமான எங்களது காணிவை, இவற்றைத்தந்த அவர்கள்
பக்கலி லேறப்போ” வென்கிறான்.

உ. நொக்குப்பெருதவன முகமபாக்கப் பெற்றான், வாரத்தைக்கேட்கப்
பெருதவன் “போ” யென்னவன்பெற்றான், இனிஇதற்கு மேற்பட
கருதாததனாகையிலலை யிறே “போ” என்றால் அவவாரத்தையே
யனறிமே அவன் புத்திபண்ணுவது, அதில்கவாயி லோடுகிறது
மறியுமவனிறே “இன்னமென்கை யகத்திங் கொருநாள வருதி
யேலென்கின்றதாவநானே” என்றித்தை உயரத்திளனை பாடாநிற
கச்செய்தே, காலாலே யுதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய அபி
நயித்துக்காட்டினார்.

ங. “குழலுதுபோயிருந்து” என்றிறே என்னைச்சொல்லுகிறது உகதமா
னதுதனை அநுஷ்டிக்கு மத்தனையிறே இனித்தான் “உனக்
குப் பெண்களபடும் நீவாயப்பள்ள விடங்களிலே போயிருந்
துது” என்றிறே நீங்கள் சொல்லிற்று, அழகிது இத்தனையிறே
நீவாயப்பள்ளவிடந்தான் எது அததைச் சொல்லலாகாதோ”
என்று இரண்டடி உட்புரவிட்டு நற்றரிக்கவிருந்து குழலிலினிய
பேச்சிலே கைவைத்தான். குழலோசைபோ லனறிமே பேச்சி
லினிமை யிருக்குமபடி “நானசெய்தபடி செய்கிறேன்” செவி
யோசை வைத்தெழ குழலுது போயிருந்து” என்று நீங்கள்
சொன்ன விதுக்குக் கருத்து எனக்குப்போச்சுதிலலை இதைக்கு
ஜாதயுகித வருத்தியனறே” என்றான்

ச. “நான் சொன்னவையெல்லா மிவாக னர்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது; நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து நாமகாக்கணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமை யிறே” யென்றுபார்த்தது ; “நீங்கள் என்னை யிங்குனே சொல்லலாமோ நான் பித்ராதிகளுக்கு பரதந்திர னன்றோ அவாக னென்கையிலே கோலைத்தந்து “நீபோயப்பசு மேய்த்துவா” என்றால், என்னால், “மாட்டேன்” என்னப்போ மோ” என்றான் ; பித்ராதிகளுக்கு பரதந்திரராய்க்கொண்டு பசு மேய்ப்பாரா மேய்க்கும்படி யிதுவோ. நீசெய்யும் செயல் சோர் திருக்கிலிறே நீசொல்லும் சொல்லும் சோந்திருப்பது எனறார்.

ரு. “ஸநேஹிகளா யிருப்பார்க்குக் குறறத்தைக் குணமாகக் கொள்ளவுமாம், நிஸ்நேஹிகளுக்குக் குணநதனனையே குறறமாகக் கொள்ளவுமா ம், விஷயாதுகுணமாயிறே குணதோஷங்களிருப்பது, ஆகையா லே நான் சொன்னவையெல்லா மிப்போ தித்தலைக்குக் குறை யாய்த் தோற்றமிறே ; ஆனாலும் மத்தியஸதா சொன்னதிறே அததமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்றான்.

சு. தங்களகவாயிலோடுகிறது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு அநபிபவ நீயைகளா யிருக்கிற விபபிராட்டியையுந் தோழிமாராயுங்கண்டு, அவன் தனமுக்குத்திகைகளாலும் பாவகாப்பமான வுத்திகளா லும் அததை அதுவதித்தாடபோலே யிருக்கிற விவாசசேஷடி தங்களாலமாக இவாக னபிசநதியைக்குலைத்து இனி யிவாகள் நான் சொன்னவையெல்லாம் “வேண்டா” எனன்மாட்டாதவா கள் எனனும்படி வாய்மாள்ப்பண்ணி அவ்வளவிலே சென்று இவ ளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனை யெடுத்ததுக்கொண்டான்.

எ. ஸாவோபாயங்களை யு மறுஷடித்து ஸ்ரீபரதாழ்வான் தன பக்கப்பட்ட தெல்லாம் தான் இவாகள்பக்கவிலே பட்டான். “வினிவாததயிது ம்பலாத” என்று மீடகையிலே போரவருந்தினானிறே “சேஷையே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவன்மேன பரசித்தி” தாமேயிரங்கி மீளும் படி பண்ணுகிறேன் , அதுதான் கேட்டாரா வாயகேடகவேணு மோ புரஸ்தாத என்றானிறே. அப்படியே இவனும் ஸாவோபாயங் களையும் ப்ரவிாத்திபித்தவிடத்திலு மணுகவொண்ணாதபடி கடு மைதோற்ற விருந்தாராகள் , இனிச் “செய்யலாவதென்” என்று பார்த்தான் ; “பலத்தாலே காரயங்கொள்ளுவோம்” என்று நிச்ச யித்து இவாகள் பாவையை யெடுப்பாணைக் கணிசித்தான் , “போ ஸூதித்தஞ் ஞாஸதுகோஸலா” என்று நினைவறியுமவாக ளாகையா லே, எல்லாருங் கூடவைத்தபாவையைச் சென்றெடுத்ததுக்கொண் டார்கள; அதுதான் “நங்காயம” என்றேயிருந்தான். “பருத்க்ப்ர யதநா பேசுதிதமின்றிக்கே யொழியப்பெறறோம்” என்று பார்த

தான. திருக்குரவைபோலே ஆளுக்காளாயின்று கைப்பிழக்க வேண்டாவா யிருந்தது “நல்லவாய்ப்பு” என்று இவர்கள் பாவையைச் சென்று பற்றினுன.

அ. கிடமின்று இவர்களை சிலமிறுக்குக்களைப் பண்ணப்படுக்கான, “இங்கே யிருக்கின்றே விதெல்லாம் வேண்டிவது” என்றுபாராது ஒருவ ரொருவராகப்போகப் படுக்காக்கள், “இதுவோ! பார்த்தபடி” என்று வழியைப்பற்றி யிருவிவங்காக்க கிடந்தான, உத்தியான மாகையாலே வழியோரடிப்பாடா யிருக்குமிதே

க. “இவன ‘போக வொட்டேன’ என்று வளைத்துக்கிடந்ததுக்கு பரயோ ஜந முளளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றானன்றோ, இவன முகம்பாராதே யிருக்கின்றே” என்று அடியவவவித்து, ‘பேசாதேயிருந்தவாதே தனை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோ மென திருக்குமிவன’ என்று “அநயபரதை தோற்றச் சிறநி லிழைப்போம்” எனறிழைக்கப்படுக, “எனனைப்பாராதே யிருப்பது மனறிககே சிறிதன்னிய பரதைபண்ணுவதே” யென்று சிறநிலை யும் சிறுசோற்றையும் தன திருவடிகளாலே யழிக்க, அத்தாலே யவாக்குக்குச் சேற்றம்பிறந்து, தங்கள் சங்கலபத்தை மறந்து அவன முகத்தைப்பாராத்துச் சொல்லுகிறார்கள

க. “நினைமுகவொளிதிக்க முருவலசெய்து நின்றிலையே” என்று விழுக்கா டியிராதே வாயதப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றாக்கள், காலா லழித்தது சிறநிலையனதே இவர்கள் நெஞ்சிலமறத்தையே யிதே அந்தமறம்போனவாதே மேலநோக்கிப் பாராதி கேசாந்தமாகப் பாராத்தாக்கள், தங்களை ஜயிக்கையாலுண்டான லாவுதமவழிவிலே தோற்றம்படி நின்றான, அவவழிவில பிறந்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறாக்கள்.

க. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியைச் சாதரமாகச் சொல்லவல்லாக்க குப் பகவத்தாரித்திரிய மிலையென்கிறா.

ந-ம். திருவாய்மொழி—நலதூவும்.

பரணய கலஹத்தில் விருத்தமாயிருக்கிற தமமை, வசீகரிக்கிற விருத்த விபூதிகளுன ஸாவேஸவரன, கைக கொண்டதை யருளிச்செய்கிறா

க. விருத்த விபூதிகளுன ஸாவேஸவரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப் பெற்றே நென்கிறா.

உ. ஸவயதந்தாலே யொருவாக்கும் காணவொண்ணாத பெருமையை யு டையவனாய வைத்தெனனை அடிமை கொள்ளுகிறவனாரான திரு விண்ணகா ஸாவ விலகூண மென்கிறா

௩. திருவிண்ணகரப்பனுடைய கல்யாண குணங்களை யொழிய வேறொரு வருக்கும் உத்தராக மில்லை யென்கிறா.
- சு. புண்ணிய பாபாதியாய் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணத்வேன தோற்றுகிற விபூதியெல்லாம் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற் றென்கிறா.
- ரு. சிறியா பரியா ஞண்ணுதே சாவருக்கும் ரகசுகன் திருவிண்ணகர் சோந்தபிரா னென்கிறா.
- கூ. “நானல்லேன” என்னச் செய்தே தன்குண சேஷததங்களைக் காட்டி மறக்க வொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே யுஜ்ஜ்வலனா யிருக்கிற வன் திருவிண்ணகரிலே நின்றருளின சாவேபுவரன் கிடா என்கிறா.
- எ. எத்தனையேனு மளவுடையாக்கும் வலியபுகலவ னல்லதில்லை யென்கிறா.
- அ. எனக்குப் புகலான மாததிரமன்றிக்கே மறமுமெல்லாம் திருவிண்ணகர் சோந்த பிரானென்கிறா.
- கூ. எனக்குச் சரணமான மாததிரமல்ல மற்றுமெல்லா மவனே யென்கிறா.
- க0. அவன் திருவடிகளல்லது மற்று ரகசுக மில்லையெனனு மிடத்தைப் புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், இது கற்றா நித்திய சூரிகளுக்கு நாளதோறும் கவரவ்ய ராவொன்கிறா.

ச - ம். நீரவாய்மொழி—சூரவை.

- அவ்வாறு கூட்டிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுடைய சூரவை முதலான லீலைகளும், அநுஸந்தித்து ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.
- க. அஹோராதரம் கிருஷ்ணகுணங்களை ப்ரீதி பூரவகமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக் கிளி யொருகுறை யில்லை யென்கிறார்.
- உ. ப்ராததித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலே தான் என்னே டொப்பா ருண்டோ வென்கிறா.
௩. கிருஷ்ண சேஷததங்களையே அநுபவித்ததுக்கொண்டு காலம்போக்கப் பெற்ற வெனக்கு “இன்னது பெற்றிலேன்” என்று நோவவேண் டிவதில்லை யென்கிறா.
- சு. கிருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக் கவாப்தவய முண்டோ வென்கிறா.

- ரு கமஸனை மாயததபடியையினதீருந் ததுபவிக்கப்பெற்ற வெனக்கோ
 ரொதிரிலலை யெனகிரா
௭. கிருஷ்ணனுடைய பரதிகூல நிரசந் பரமபனையை அதுபவிக்கப் பெற்ற
 எனக்கொரு மனோதுக்கம் இல்லலை யெனகிரா.
௮. அவனுடைய சேஷத்தங்களை நின்க்கும் நெருசுடைய வெனக்குப் பூமி
 யில் நிகரிலலை யெனகிரா
- அ கிருஷ்ண சேஷத்தங்களுையே அநுசந்திக்கும் நெருசையுடைய வெனக்
 கொரு கலக்கமில்லை யெனகிரா
- கூ சாவேசுவரனை 'மலக்கும் நாவீறுவுடைய வெனனோ டொப்பாருண
 டோ வெனகிரா
- கௌ பரமபத்திலே டோயபுக்க படியை அதுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு
 வேறே சில நாவாஹகா வேணமெப்படி சூறையுடையவனோ நா
 னெனகிரா.
- ௭௭ நிகமத்தில, இதைக் கற்றா தமமைடபோலே கிருஷ்ணப்பகதராவ ரொன
 கிரா

ரு - ம் நீநுவாய்மோழீ—துவளில்.

- பகவததுபவத்தா லொரு பரீதி விசேஷம் வந்து, அதி
 னாலே நாயகி தன்மையடைந்து, தொலைவில்லி மங்
 கலஸவாமி யிடத்தில் அதி பராவணயம் பிறந்திரு
 க்க, அதுகண்டு தாயமார கோபிக்க, இப்பராவணயத்
 தைப் போக்கப் போகாது, இவளிடத்தி லாசை
 விடுங்க ளென்று, தோழிமாராக தாயமாரோடு
 சொல்லுஞ் சொல்லாக வருளிச்செய்கிரா.
௧. இவள் பரகருதி அறியாதே திருத்தலை வில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின
 பின்பு உங்கள் ஹிதவசந்ததுக்கு இவள் மீளுமோ வெனகிரா.
௨. அவளுடைய கொடுபுக வேண்டினால் திருநாளிலே கொடுபுகவாருண்டோ
 வெனகிரா.
௩. திருநாளிலே தான் கொண்டுபோக வேண்டினால் திருச்சோலை யுள்ளிட
 மிக கொடுபுகவாருண்டோ வெனகிரா
௪. அவளுடைய அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் யாதொரு நாள் கண்
 டாள் அன்று துடங்கித் தடைநிறைத் தவிர்தா ளெனகிரா.
௫. இவள் சுபாவத்தை அறிந்து வைத்துத் தேவபிரானுடைய வழக்கை
 காட்டிக் கெடுத்திகோ ளெனகிரா.
௬. தெளாப்பல்லியத்தாலே முதலிலே பாக்கமாட்டாள, பாத்தாளாகில்
 மறறே ரீடமும பாரா ளெனகிரா.

- எ. அவன் சின்னமும் திருநாமமும் இவன் சொல்லப்புககவாடே நிறம்பெற
மன வெனகிருள்.
- அ. அவ்வுரைத் தொழுதவன்றுதுடங்கி யினமளவுமுண்டான விவருடைய
சைதிலலியத்தைச் சொல்லுகிருள்.
- கூ. இவள மனோவாககாயங்கள முதலிலே துடங்கி அவன் பக்கலிலே பர
வணமாயிறுநின் வெனகிருள்.
- க0. அவனல்லது செல்லாத விவருடைய ப்ராவண்யாதிசயத்தைக்
கண்டு பிராட்டமாரிலே பொருத்தியோ ! வென்று சங்கிக்கிருள்.
- கக. சிமத்தில், இதைக் கற்றவாகள் இதுக்கனுந்பமான கைங்கரியத்தைப்
பண்ணப்பெறுவ னெனகிருள்.

கூ-ம். நீர்வாய்மொழி—மாலுக்கு.

இவ்வண்ணம் வ்யாமோஹப்பட்டாலு மறுபவம் வித்தியாதபடி
யால், அந்த விரஹார்த்தியால மிகவும் கருசையாய், பெண்
னுக்கு ஆபரணங்களும் காந்தியு முதலானதுகள்
நழுவிப் போயிற்றென்று, தாய்சொல்லுந்
சொல்லாக வருளிச்செய்கிருள்.

- க. இவள் ஸ்ரீவாமந்ராதா பாவத்தில் குணசேஷத்தங்களிலே அகப்பட்டு
வளையிழந்தா ளென்கிருள்.
- உ. திருஉலகநர் தருளினபோதை திவவியாயுதாதிகளி லழகிலே அகப்
பட்டுத் தன்னுடைய வழகிய நிறத்தை இழந்தா ளென்கிருள்.
- ங. வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன்பெருமையை யிழந்தா
ளென்கிருள்.
- ச. சதாமுக ஸ்ரவதாவான மேன்மையைப் பாராதே ஆரீதார்த்தமான
மஹாசுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் ரீமையை யிழந்தா ளென
கிருள்
- ரு. வேதந்தாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக் கென்மகள்
கற்பிழந்தாள் என்கிருள்.
- கூ. ஏகாணவ சாயியானவனுடைய அவயவ சவுந்தரியத்திலே அகப்பட்டு
இவள் தன்னுடைய மெய்யிழந்தாள் என்கிருள்.
- எ. க்ஷீராணவ சாயியுடைய வாபரண சோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள்
லாவண்ணியத்தை யிழந்தாள் என்கிருள்.
- அ. கிருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரசநததுக்குத்தோற்று இவள் தன்னுடை
ய ஸ்ரீதீவத்தை யிழந்தாள் என்கிருள்.

- கூ. ஸ்ரீவாமநாதயநேகாவதாரங்களிலே அகப்படடு இவள தன்னழகை யிழந்தா னென்கிறாள்.
- க௦ பரதவமென்ன, அவதாரமென்ன, ஜகதா காரதையென்ன, இவற்றை அடங்கக் காட்டி இவளுடைய தெல்லாவற்றையும் கொண்டாளென்கிறாள்
- கக நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நியந்திரிகள் போகத் தைப புஜிக்கப்பெறுவ னென்கிறா

எ-ம நீருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

இவ்வண்ணஞ்சொன்ன தாயானவள் மூ||சசித்திருக் கையாலே, பெண்ணானவள் மோஹந்தெளிந் தெழுந்திருந்து, எனக்குத் த||ரகபோஷக போகயமெ லலாங் கண்ணனெயென்று, திருக்கோனாகக்கே போகையில், தாய் தெளிந் தெழுந்திருந்து, தன் பெண் திருக்கோனாககுப் போனது நிச்சயமெ ன்று, தாய்சொல்லுஞ் சொல்லாக வருளிச் செய்கி ரா

- க. தன் வயிற்றில் பிறப்பாலும் இவள் தன் சபாவத்தாலும் மிவளிங்கு நின் றும் போய்ப்புகுமா திருக்கோனானது அதயவசிக்கிறாள்.
- உ. திருக்கோனருக்கே போய்ப்புகக் என பெண் பிள்ளை மீள் வருமோ? சொல்லுகோனென்று பூவைக்கீத திருத்தாயாரா கேட்கிறாள்.
- ங. திருக்கோனா பரதயாசன்னமானால் எவ்வளவு யுடைஞ்ஹைபடக் கடவ னென்கிறாள்.
- ச. இவளைக்கண்ட நாட்டாரா குணங்களை யென்பார்களோ! குணதிகை யென்று கொண்டாடுவார்களோ என்கிறாள்
- ரு. திருக்கோனறிந் சோலைகளையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன் கோயிலையும் கண்டா லெவ்வளவு யுகக்குமோ வென்கிறாள்.
- சூ. அவனுடைய சிநேஹ பஹுமான வீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு பரீதிபரகா வுத்தாலே சிதிலையாகக் கடவளாகாதே யென்கிறாள்.
- எ. இவள் பரகருதிமாதவத்தையும் பிரிவிலவந்தைசதிலயத்தையு மநு சந்தித்தது, இவையெல்லா மவவளவும் செல்லப்போக வல்லாளா லிறே என்கிறாள்.
- அ. திருக்கோனறில் சங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போன வென பெண்பிள்ளை அசங்கமே துணையாகப் போய்ப்புக வல்லளையோ வென்கிறாள்.

- க. அவன் பக்கலிலே அத்தந்த ப்ரவணையாயிருக்கிற விவன் சேரியிலுள்ளாரா சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளுக்கே போனென்கிறான்.
- க0. இக்குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை சினையாதே திருக்கோளுரிலே புக்கு அவனை யொருகாலும் விடுகிறில் ளென்கிறான்.
- கக. நிகமத்தில், இப்பததும் கற்றரிட்ட வழக்குத் திருநாடென்கிறா.

அ-ம். நீர்வாய்மொழி—பொன்னுலத.

திருக்கோளுர்க்குப் போகிறோமென்று பலஹானியாலே போகமாட்டாமல், நடுவே யருகேயிருந்த பகைகளைக் குறித்து, உங்களுக்கு உபயவிபூதியுந் தருகிறோம், என்னவஸ்தையைப் பரமபத நாதனுக்குச் சொல்லுங்களென் றருளிச்செய்கிறார்.

- க சில புள்ளினங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக் கென் தசையை யறிவித்து விபூதித்துவயததையும் நான்தர நீங்களாள் வேணுமென் றிரக்கிறான்.
- உ. சில கிளிகளைக்குறித்து, என்னொற்றமையை அவனுக் கறிவித்து வந்து நானு மென் தோழிமாருங் கொண்டாட அததை அங்கீகரிக்க வேணுமென்கிறான்.
- ங. சில வண்டிகளைக்குறித்து, அவனுக் கெனதசையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வாதியுங்கோ ளென்கிறான்.
- ச. என்னை நோவுபடுத்திப் போய் எட்டாநிலத்திலே யோலக்கமிருக்கை தக்கோராமையோ வென்று திருநாட்டிலே சென்று சொல்லுங்கோ ளென்று சில தும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.
- ரு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக் கண்டு, இதுவோஉம்முடைய தக்கோரமையிருக்கும்படி என்னுங் கோ ளென்கிறான்.
- சு. ஆரரிதரோடே கரசனாகையால் நம்மபேகூதங்கள் செய்யு மவன் பாடே சென்று, இதுவோ தக்க வாறென்னுங்கோ ளென்று சிலபூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.
- எ. “பரமசேதன் பொகட்டிப்போனான், சைதன்ய லேசமுள்ள பகைகள் பறந்துபோவனவும் அன்னியபரமாவனவு மாயிற்று, இதுக்கு ஹேது, சேதநங்க ளாகையோ” என்று பாரதது, அசேதநமான பாவையை யிரக்கிறான்.

அ - ம் திருவாய்மொழி—ஏறநூம்.

கூப்பிட்டும் வராதபடியாலே, இந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
உபேக்ஷா விஷயமான ஆத்மாத்மியங்கள் தமக்கு
வேண்டாமென் தருளிச்செய்கிறார்.

க. எம்பெருமான் விரும்பாத ஸொக்கியமான நிறங்கொண்டெனக் கொரு
கார்யமில்லை யென்கிறான்.

உ. அவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகார்ய முண்டென்கி
றான்.

ங. அவன் விரும்பாத வடக்கம் எனக்கு வேண்டா வென்கிறான்.

ச. பெண் பிறந்தாளைப் பேணும் கிருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமெனக்கு
வேண்டா வென்கிறான்.

ஞ. தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டெ
னக் கென்கிறான்.

க. அவன் விரும்பாத ஸாவண்யத்தால் என்ன கார்ய முண்டென்கிறான்.

எ. நான் ஆபரணம்பூண் டொப்பித்திருக்கிற விவ்வொப்பனை யார்க்கென
கிறான்.

அ. அவன் என்னை யுபேக்ஷிக்குமாயில் என்னுடைய மேகலையாலென்ன
ப்ரயோஜன முண்டென்கிறான்.

க. அவன்விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென் னென்கிறான்.

கஃ. சிலகுணத்தையும் விரோதிராசரத்தையுஞ்சொல்லி அவன் விரும்பாத
சத்தையாலென்ன கார்யமுண்டென்றுப் க்ரமத்தோடேசேர உப
ஸம் ஹிக்கிறான்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப்பலம் பரமபதமென்கிறார்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—நண்ணுதார்.

உன்விஸ்வேஷமானாலும் ஸஹிக்கிறேமொழிய, உன்னிடத்
தில் விழுகரான ஜீவரைப்பார்க்கமாட்டோம், இந்த
தேஹம் விடும்படி செய்யவேண்டாமென்று
ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்ததை
யருளிச்செய்கிறார்.

க. நானான் திருவடிகளிலேவந்து கிடும்படி எனக்கு இச்சரீர விஸ்வே
ஷத்தைப்பண்ணித் தக்தருள் வேணுமென்கிறார்.

உ. இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை யுன் திருவடிகளிலே
அழைத்தருள் வேணுமென்கிறார்.

வேணுங்காணு மென்ன , இந்த மரியாதையென்று துடங்கிக் கட
டிற்றென்கிரா.

எ. “உலகில் திரிவேனோ” என்கிற உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதநதிரிய
மும்முடைய தலையிலே கிடந்ததே! என்ன , சாதனமும் சாதகரு
ம் த்வத்தீன மானபின்பு, இவ்வாற்றாமை யெனக்கு ஸவருபமாய்
அநவயிக்கு மித்தனையன்றோ வென்கிரா.

அ. “அருளாய்” எனறவாயோடே வந்தருளக் கண்டிலா தன்பக்கல் கின்
றும் பிரித்தெனனைக் கைவிடப்பாராததா னாகாதே யென்கிரா.

க. உம்மை யிங்கு கெடுத்ததென் என்ன ; கண்டகாட்சியிலே யிழுத்துக்
கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்தே வைத
தாயாகி லினிக் கெடுக்கை யென்றெனதுண்டோ வென்கி
ரா.

க0. “ஐஸ்ரவாயாதிகள் அல்பாஸ்திரங்கள்” என்று “வேண்டா” என்கிறீ
ராகில் அவ்வளவவனிறே அநந்தமுமாய் ஸ்திரமுமா யிருக்கு
மிதே ஆத்மாறுபவம், அத்தை அதுபவித்தாலோ வென்ன ; நீ
சொன்னது உபபத்தியாகிற செய்யலாயிற்று “அவை அல்பம்
அஸ்திரம்” என்ற விடம் ஸவருபகதநம் பண்ணினே னத்தனை,
உன்னுடைய போக்யதையைச் சொல்லிற்றும், ஸ்வபாவ மிருந்த
படி சொன்னே னத்தனை ; “அது தீது” என்று விடும் “இது
நன்று” என்று பற்றுக்கிறேனும்ல்லேன், உனனைப் பறறிற்றும்
நீயாகையாலே அவற்றை விட்டதும் நீயல்லாமையாலே யென்
கிரா.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கறவாகள் சாவேஸ்ரவானுக்கு அந்தரங்க கிங்
கராவ னென்கிரா.

க0-ம். திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

ஆழ்வாரா க்ரந்தநம்பண்ண, உமமுடையபொருட்டே பரம
பதத்தைவிட்டு இதுவே பரமபதமாக்கிக்கொண்டு திரு
மலையிலே வந்திருக்கிறோமென்ன, அலாமேல் மங்
கைநாச்சியாரை புருஷகார மாக்கிக்கொண்
டு, திருவேங்கட முடையானை ப்ரபத்தி
செய்ததை யருளிச்செய்கிரார்.

க. உன்னையொழிய வேறுகதியின்றியே யிருக்கிற வென்னை உனதிருவடி
களிலே சேரும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிரா.

அ

க. அவன் பக்கலிலே அத்தந்த ப்ரவணையாயிருக்கிற விவன் சேரியிலுள் ளார் சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோணூர்க்கே போ னுளென்கிறான்.

க0. இக்குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே திருக்கோணூரிலே புக்கு அவனை யொருகாலும் விடுகிறில் ளென்கிறான்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றரிட்ட வழக்குத் திருநாடென்கிறார்.

அ-ம். நீருவாய்மொழி—போன்னுலத.

திருக்கோணூர்க்குப் போகிறோமென்று பலஹானியாலே போகமாட்டாமல், நடுவே யருகேயிருந்த பக்கிகளைக் குறித்து, உங்களுக்கு உபயவிபூகியுந் தருகிறோம், என்னவஸ்தையைப் பரமபத நாதனுக்குச் சொல்லுங்கென் றருளிச்செய்கிறார்.

க. சில புள்ளினங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக் கென் தசையை யறி வித்து விபூகித்துவயத்தையும் நான்தர நீங்களாள் வேணுமென் றிரக்கிறான்.

உ. சில கிளிகளைக்குறித்து, என்னாற்றமையை அவனுக் கறிவித்து வந்து நானு மென் தோழிமாருந் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்கிறான்.

ங. சில வண்டிகளைக்குறித்து, அவனுக் கென்தசையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்தியுங்கோ ளென்கிறான்.

ச. என்னை நோவுபடுத்திப் போய் எட்டாநிலத்திலே யோலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோ வென்று திருநாட்டிலே சென்று சொல்லுங்கோ ளென்று சில தும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ரு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக் கண்டு, இதுவோஉம்முடைய தக்கோர்மையிருக்கும்படி என்னுந் கோ ளென்கிறான்.

சு. ஆற்றிதரோடே கரசனாகையால் நம்மபேகிதங்கள் செய்யு மவன் பாடே சென்று, இதுவோ தக்க வாறென்னுங்கோளென்று சிலபூ வைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

எ. “பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான்; சைதன்ய லேசமுள்ள பக்கிகள் பறந்துபோவனவும் அன்னியபரமாவனவு மாயிற்று; இதுக்கு ஹே து, சேதநங்க ளாகையோ” என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவையை யிரக்கிறான்.

எ - ம். ப த் து.

இப்படி பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம்புகக்
விடத்திலும், தக்தபடந்யாயம் போலே ஸம்ஸார
மதுவர்த்திக்கிற படியைக்கண்டு விஷண்
ணராகிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரபத்திபண்ணினாலும், பரபந்த பரிஸமாப்தி நிமிததமாக நஸ்வ
ரன் பலத்தைக் கொடாமல் விளம்பிக்க, மிகவுமார்த்தராய்,
தன் திருவடிகள் சேராதபடிக்கு இன்னு மிந்தரியங்க
ளாலே எத்தனைநாள் பாதிப்பிப்பினோ வென்று,
ஆக்ரந்தநம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்

க. உன்னுல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த
என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப் பாராநின்ற யென்கிறார்.

உ. தூப்பலான வென்னை இந்திரியங்களாலே சாவகாலமும் நலிவித்து
இன்னேவை யறிவிக்க வொண்ணாதபடி போதியென்கிறார்.

ங. ஜகத்துக்கு சாவவித ரகைகளுய் வைத்து என்னை யுன் திருவடிகளிலே
கிட்டாதபடி இந்திரியங்களாலே நலிவித்தா லுனக்கென்ன ப்ர
யோஜன முண்டென்கிறார்.

ச. நீயே யிவ்வாந்த்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷாத்தமென்னு மிடத்தை நான
றியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக்காட்டி யென்னை ப்ரமிப்பித்துப்
போகாநின்ற யென்கிறார்.

ரு. விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் ப்ரதித் ரியமாம்படி நலிந் தெ
ன்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரகைகருண்டோ வென்கிறார்.

சு. அளவுடையாயும் நலியக்கடவ விர்த்தியங்கள் நீயும் கைவிட்டால்
தூலபனான வென்னை என்படுததா வென்கிறார்.

எ. நீயுபேகித்தால் அதிகலமான விர்த்தியங்களை என்னாலே வெல்ல வுபா
யமுண்டோ வென்கிறார்.

அ. என் ப்ரக்ருதி சம்பந்தத்தை அறுத்த நான் மனோவாக்காயங்களாலே
யுன்னை நிரந்தரமாக வதுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணு
மென்கிறார்.

க. விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளுமிந்திரியங்கள் என்னை நலியாத
படி பண்ணவேணு மென்கிறார்.

க0. அடிமைக்கு விரோதியாய விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்
பைத் தந்தாய் அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் நலி

யா நின்றன, அவற்றைப் பரிஹரித்தருள வேணுமென்று ஆரூபி
யோடே கூப்பிடுகிறா

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அபயசித்தாக்கூ நிரந்தரமாக விநி
யங்களால் ஆதமாவூக்கு வரும் நலிவு போமென்கிறா.

உ - ம் தீருவாய்மொழி—கந்தவயம்

இவ்வண்ணமழத்த ஆழ்வார மோஹித்திருநக, திரு
ததாபார பெரிப பெருமானை அருறித்து, இங்ஙாயி
விஷயமாக எது ஸங்கல்பித்திருக்கிறீரென்று

கேட்டதாது வருளிச்செய்கிறா

அ. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமனதிகழே யிருக்கிற தனையைப்
பெரிய பெருமானைக் கறிவித்து இவள் திறத்தில் செயத்ருள
நினைத்திருக்கிறதென என்கிறாள்.

உ. இப் பெண்பிள்ளையுடைய தசை யெனயை விளையக்கடவ தெரிகிறாள்.

ங. இவளினவவஸதையை பராபதையாக்கக் கிவளிடையாட்டத்தில் நீர்
செயத் தென்னென்கிறாள்.

ச. உமமையொழிய ஜீவிக்மாட்டாத விவள் திறத்து செயத்ருள நினைத்
திருக்கிற தென என்கிறாள்.

ரு. இவளுக்கு பரதிக்கணம் பேதித் தொன்றோடொன்று சேராநே வரு
கிற வவஸதா பேதங்களை யறிவித்து இவளை யிப்படிப் படுத்தவைக்
உமமுடைய நீர்மைக்குப் போதுமோ வென்கிறாள்

சு. இவ் விவவளவாபன்னையாயிருக்க இவளாத்தி தீர்த்தருளா தொழி
கைக்குக் காரணம் என்னுடைய காமவிபாக மென்கிறாள்.

எ. ஆபரயங்களை அதுசந்தித்துப் பொறுக்கு மளவுகளிலே யன்றோ சுக
துக்கங்களைச் சமத்துவது, இப்படி என்னைப் படுத்தலாமோ வென
னென்ற னென்கிறாள்.

அ. இவளுக்கு மெனமேலன் வருகிற நோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செயவ
தென்னென்கிறாள்.

க. இவளுடைய துக்கத்துக் கொரு முடிவுகாண்கிறிலே நென்கிறாள்

க0 இனிக் கிட்டமாட்டாளோ! வென்னுமட்டி அவஸன்னையான விவள் பெ
ரிய பெருமாள் திருவடிகளைச் சமசிலேவிக்கப் பெற்றாளென
கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்தை அபயசிக்கவல்லார இவா பட்ட கிலேசமபடாதே
திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்த யுகதராய நித்யசூரிகள் சூழ்விருக்
கப் பெறுவானென்கிறா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—வெள்ளச் சீர்திருந்து.

தாய்ப் பரஸங்க வஸாதபணணின நம்பெருமாள் கீர்த்தனத்தால்,
ஆழ்வார் மோஹத்தைவிடிகு கிட்டவிருக்கிற திருப்
பேரையில் திருப்பதிக்குப் போவேனென்று, உத்
யோகிகுமளவில் தாய்தவிர்க்க, வீரத்தா
லும் போவேனென்று சொன்னதை
அருளிச்செய்கிறார்.

க. இப்பிராட்டி வாசாமகோசர மாம்படி தனக்கு வாத்திகிற வியசநத
தாலே தென் திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப்
பிறந்த தசையை வன்னுகிற திருத்தாயமாருக்குச் சொல்லுகிறான்.

உ. தாயமாரோடு தோழிமாரோடு அயறசேரி யுள்ளாரோடு வாசியற வந்து
திரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப் புக்கார்கள். உங்கள் ஹிதவசநந
கேளாதபடி நிரவதிகமான பரதவ செளலப்பியங்கையுடையவன
பக்கலிலே சகதமாயப்போன வென்னெஞ்சைத் தகைய மாட்டிகு
றிலேன், என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காணுங்கொ ளென்கி
றான்.

ங. நெஞ்சுதானினிச் செய்வதென், அவயவாதி சோபைகளிலே யகப்பட்டு
அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்தது காணென்கிறான்.

ச. என்னெஞ்ச மவனலே யபஹருதமாயிறு நான் எத்தைக்கொண்டு
போது போக்குவ தென்கிறான்.

ரு. ஸ்ரீதீவம் பண்டேபோயிற்று ப்ரயோஜந மில்லாத தசையிலே கொடு
போக நில்லாதே என்னை யேறகவே கொடுபோயத் தென் திருப்
பேரையிலே விடுங்கொ ளென்கிறான்.

சு. எனக்கிவகுத் தரிப்பதரிது, ஈண்டென வெனனைத் தென் திருப்பேரையி
லே கொடுபுக்கு மகர நெடுவகுழைக்காதனை காட்டுங்கொ ளென்கி
றான்.

எ. என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகு பாரத்துத் திருப்பேரையிலே புகுகாத்
போலே நானு மங்கே புகுமத்தனை யென்கிறான்.

அ. நீங்களாக விசைய்கோளாகில் தன் வேண்டப்பாடு தோற்ற வெழுந்தரு
ளியிருக்கிற தென் திருப்பேரையிலே நான்போயப் புகுவேனென
கிறான்.

ஊ. நீங்களினி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை, தென்திருப்பேரையிலே
போய்ப்புகக் கடவே னென்கிறான்.

க0. நாட்டாரன்றோ எனக்குத் தேட்டமென்கிறான்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கறறா பகவத் கைங்காயத்திலே மிகவு
மவகாஹித்தா ளென்கிறார்.

ச - ம். தீநவாய்மொழி—ஆழியேழ

விஸலேஷ விஸனத்திலிருக்க, ராஸவரன தனஅவதார விஜ
யங்கொல்லாவறறையுங் காட்ட, தரித்தவையெல
லாம அநுஸந்தித்ததை யருளிச் செய்கிறா

க. அவை யெல்லாவறறுக்கு மடியாகத் திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜ
யத்தை அநுசந்திக்கிறா.

உ. சமுத்திரமதநவைசித்திரியை அநுசந்திக்கிறா

ங. மஹாவராஹ வருத்தாந்தத்தை அநுசந்திக்கிறா

ச. மஹாபரளயத்தில் ரக்ஷணபரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறா

ரு. பாரதசமர வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறா

சு. ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறா.

ஏ. ராமவருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறா

அ. பாணவிஜய வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறா

க. சிருஷ்டியும் விசஜாதீய மாகையாலே அதனையும் விஜயமாக வருபந்
திக்கிறா.

க0. கோவா தநோத்தரணமபண்ணி ரக்ஷித்தசெயலை அநுசந்திக்கிறா

கக. நிகமத்தில், இதை அபயசித்தவாகனாக கிதுதானே விஜயத்தைய கொ
டுக்கு மென்கிறா.

ரு-ம் தீநவாய்மொழி—கற்பார்

விஜயோபாதாநங்களுக்கு மூலமான ராமகிருஷ்ணாதயவதாரங்களை
விட்டு, சேதநரிதர தேவதைகளை யாஸ்ரயித்துக் கொ

டுப்போகிறார்களென ஸுசசரியப்படடு, தாம

பகவத குணதுபவததால் பரீதரா

னதை யருளிச்செய்கிறார்

க. சககிரவாத்தித் திருமகளை யல்லது கற்பரோ வென்கிறா

உ. கீழ்ச்சொன்னதிற காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறா.

ங. கேசிஹந்தாவின்னுடைய கோத்தியையொழிய வேறெனறைக கேழ்ப்ப
ரோ வென்கிறா.

ச. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோ ரோற்றமோ பரளயத்திலே மங்
கிக்கிடந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கின விமமஹா குணத்துக் கென
கிறா

ரு. ஜகத் சிருஷ்டிபண்ணின தோரோற்றமோ ஸருஷ்டான ஜகத்தை பரள
யங்கொள்ள மஹாவாஹமாய எடுத்த ரக்ஷித்த குணத்துக்கென
கிறா.

கூ. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் தானோற்றமோ அலம்புரிந்த நெடுந்தடக் கையைக் கொண்டு கோட்டங்கை வாமநா யிர்தப் பூமியை ரகநி த்த மஹாகுணத்துக் கென்கிறா.

எ. ஸ்ரீயஃபதியான தன்னைத் தாழவிட்டிரந்த ரகநித்தது பெரிய வேறற மோ தேவதாந்திர பஜநம் பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீக ரித்த விம்மஹா குணத்துக் கென்கிறார்.

அ. நரத்வசிம்ஹதவங்க ளிரணடைய மேலிட்டுக் கொண்டாஸ்ரிதரகநி ணம் பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கூ. ஆஸ்ரிதனுக்காக நரசிம்ஹமானவதிலு மதிக குணமான சாரதய வ்ருத் தாந்தத்தை அநுசந்திக்கிறார்.

க0. சம்சாரம் மறுவலிடாதபடி பண்ணித் தன் திருவடிகளிலே சோத்துக் கொண்ட தொரு மஹோபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இதை அப்பசித்தார சம்சாரத்துக்குள்ளே யிருந்துவைத்தே சுததபாவ னென்கிறார்.

கூ - மீ. நீருவாய்மோழி—பாமநு.

குணனுபவம் பண்ணி, அப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரனை, ப்ரத்யக்ஷீ கரிக்கவேண்டுமென் றுசைப்பட்டு, லபியாமையால், எப் போழ்தும்மை யடைவேனென்று ஆக்ரந்தநம் பண்ணினதை அருளிச்செய்கிறார்.

க. ஜகத்ஸ்ருஷ்டயாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிசய போக்யனாயிருக் கிற வுன்னை உன்னாலே யுபகாரங்கொண்டுன் சுவடறிந்தநான் கிடடுவதென்றே வென்கிறார்.

உ. உன்திருவடிகளை அனன்யபரனாயிதுவே ப்ரயோஜனமாக விருக்கிற நான்என்று பெறக்கடவே நென்கிறார்.

ங. நீ நிராஹேதகமாகவந்து த்வதேகதாரகனும்படி யென்னைப்பண்ணியரு ளினாய்; ஆனபின்பு நீயேகுறையும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

ச. என் அபேக்ஷிதம் நீயேசெய்தருளும் தொழிய என்றற செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை யென்கிறார்.

ரு. உன்னைப்பெறுகைக் கொருசாதனத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகை யென்றென்றுண்டோ வென்கிறார்.

கூ. உன்னைவந்துகிட்டும் உபாயம் அறியே நென்கிறார்.

எ. “நானிவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோ மித்தனையாகாதே” யென கிறார்.

- அ. பரதிகூலவாக்கத்தைக் கொன்றருளின ஸாவேஸுவரனைக் காணவல்லோமே யென்கிறா
- க. ராவணதிகளை நிராசித்த துரதா தமஜனை நெருசேகாணவல்லோமே யென்கிறா
- க௦. இப்படி நமக்குப்பேறறுக்குக் கண்ணழிவின்றிகேயிருந்தபின்பு அவளை தனனை நமக்குத்தந்துமென மறுதியிடுகிறா
- கக. நிகமத்தில், இதைக்கற்றாரா மதிமுகமடங்கையா விருமடிக் திருபட்டிலலா ணபொழிச் சிலாகிப்பாக னென்கிறா.

எ - ம் நீருவாய்மொழி—ஏழையர்

- இவ்வண்ணம் ஆகரந்தநம் பண்ணிநிற்க, ஈஸ்வரன் பாவநாபரதய சூதம் பண்ணுநையி லந்த திவ்யாவயவ ஸௌந்தரியம் தமக்கு பாஹ்யஸமஸலேஷாஹ மிலலாமையால், வருத்தமா யிருக்கிற தென்று தாயமாரோமிந் தோழிமாராக னோமிஞ் சொன்னதாக அருளிச்செய்கிறா
- க. இம்முகத்துக்கு நேத்திரபூதா நாமனரேவென்று முற்பட்ட திருக்கண நளில் அழகு வந்து தமமை நலிகிற படியை யருளிச் செய்கிறா.
- உ. “இரண்டுகும் நயிவே நாமிருக்க விரைமூர புகையாகதென அத்த னையோ நமமுககு வலி” என்று திருமுககிலமுஞ் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறா.
- ங. அது தன் முககு வலிகாட்ட நாமபேசாதே யிருந்தால் “அத்தனையோ விதின வாயவலி” யென்று நமமை யேசுவாகனென்று திருப்பவ ளத்தி ளழகுநவந்து நலிகிற படியை யருளிச்செய்கிறா.
- ச. திருப்புருவத்தி ளழகுநவந்து கொடுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச் செய்கிறா
- ரு. திருமுதுவலி ளழகுநவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறா
- சு. திருக்காதி ளழகுநவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறா.
- எ. திருநாதலி ளழகுநவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறா.
- அ. கீழ் நலிந்தவை யெல்லாம் சேரவொரு முகமாய் வந்து நலிகிறபடி. சொல்லுகிறா.
- க. திருக்குழற் கற்றையி ளழகுநவந்து நலியாநின்ற தென்கிறா.
- க௦. திருவடிவேகத்தி ளழகுநவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழியை அடையசித்தவாகள நித்யபூரிகளோ டேகூடி, நித்தியாநுபவம் பண்ணப்பெறுவ னென்கிறா.

அ - ம். தீருவாய்மொழி—மாயா.

அவ்வாறுபத்ர வப்படுகிறவென்னை, இந்தலீலாவிபூதியிலே
நிறுத்தின தெப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமோவென்ன, ஒன்று
கேட்க வேறே வென்று சொல்லிப் பரிஹரிப்பா
நாப்போலே, என்பரகார மிவ்வளவோவென்
று, தன்னுடையவிசித்ரவிபூதியெல்லாங்
காட்ட, வதைக்கண்டாச்சரியப்பட்ட
டதை யருளிச்செய்கிறார்.

- க. விசித்ரமான காயகாரணங்களை யெல்லாம் விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற விருப்பை அநுசந்தித்து இவையென்னபடிகளென்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.
- உ. சுந்திரசூர்யாதி பதார்த்தங்க ளடைய தனக்கு விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.
- ங. யுகங்களையும் அவ்வவக்காலங்களிலுண்டான தேவ மதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவ னென்கிறார்
- ச. நித்யாரித்யபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.
- ரு. மயாவறமதிரமருளி, பின்னையும் எனக்குப் பொருந்தாதபடியான சம்சாரததிலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுப்போகுகிற விவவாச்சரிய மிருந்தபடியை எனக்கருளிச் செய்யவேணு மென்கிறார்.
- சு. விஃமரணதிவிருதத பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.
- எ. துக்கஹேதுவான வபிமானந துடக்கமான விசித்ரபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.
- அ. சகலஜகததையும் ஸ்ருஷடித்து, அந்தாபஹிச்ச வ்யாபித்து, இப்படி நிரவணித்தவைததுத தூரோயனாயிருக்கிற விதென்ன வாச்சரியமென்கிறார்.
- கூ. வ்யாநேந்தரியங்களும் காமேந்தரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுசந்திக்கிறார்.
- க0. வேதைக சமதிகம்யனாய்க் காரணமாய் அதி சூக்ஷ்மமாயிருந்துள்ள சேதன சேதநங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.
- கக. நிகமத்தில், இதைக்கற்றார் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்ய னென்கிறார்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—என்றைந்தும்.

அஸஹயமான லீலாவிபூதியி லெனனையேன வைத்தாயென்று
கேடக, ராஸ்வரன எனக்கு மெனனடியார்க்கும் ஸரா
வயமான பரபந்தம் பண்ணிவைக்க வேண்டுமென
வைத்தோமென்று சொல்ல, அந்த உபகாரத்
துக்கு பரதயுபகார மெது சொல்லப்
போகிறோமென்று தடுமாறினதை
யருளிச்செய்கிறா||

க. எனனையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட ருபகாரத்தை
அநுசந்தித்துத் தரிக் கமாடிகிறிலே னென்கிறா

உ. தானதனைக் கவிபாடி நான் பாடினெனென்று லோகத்தில் பரசித்த
மாகளுவதே ! என்று அவனுடைய வாச-சரியத்தைக்கண்டு விஸ்
மிதராகிறா.

ங. பரதயுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடா ! நான்மறந்து பிழைக்கப்
பெற்றே னுக்கிலென்கிறா

ச. பாங்கனறிககேயிருக்கிற வெனனேக்கொண்டு தப்பாமே ஃவிபாடின
இவவுபகாரத்தை யினிமறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறா

ரு. லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னேக்கொண்டு
பாடுவதே ! என்ன ஸாவேஸ்வரனோ வென்கிறா

க. வயாஸ் பராசர வாலமீகி பரமுகரான கவிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்
துக்கொள்ளாதே எனனை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுவதே !
என்று பரிதராகிறா

எ. எனனைக்கொண்டு கவியைப்பாடுவித்துக் கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு
இவனைக் காலத்தவ முள்ளத்தையும் அதுபவித்தாலும் தருப்தன
கிறிலே னென்கிறா.

அ. சமஸதசேதநரும் என்னுடனேகூடி நெடுங்கால மெல்லாம் நானு மவா
களுந் கூடிநின்றதுபவித்தாற்றானாவனோ வென்கிறா.

க. சகலசேதநருடைய போகத்தருதவ சக்தியை யுடையேனையக்கொண்டு
காலமெல்லாம் புஜித்தாலு மாறே னென்கிறா.

க0. உம்மதாயிருப்ப தொருவஸதுவை யவனுக்கு பரதயுபகாரமாகக் கொ
டுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டரோவெனன, அப்படி செய்ய
லாயிறறிதே ராஸ்வரனைப்போலே நானு மெனக்குடைமையா
யிருப்பதொரு வஸதுவும் பெற்றேனாகி லென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி ஏதேனு மொருபடிசொல்லிவா மானந
தத்தை யுண்டாக்கு மென்கிறா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—இன்பம்

இவ்வண்ணமென்னால் ப்ரபந்தஞ் செய்வித்தஸர்வேஸ்வரன்,
எழுந்தருளியிருக்கிற திருவாறன்வினை என்கிற திருப்
பதிக்குப்போய், ப்ரபந்தம் விண்ணப்பஞ்செய்ய
வேண்டுமென் றபேகூழ்த்ததை
அருளிச்செய்கிறார்.

- க. திருவாறன் வினையிலேபுக்கு ஹருஷ்டராய்க் கொண்டடிமைசெய்யும்
காலமாகவற்றே! யென்று மனோரதிக்கிரா.
- உ. திருவாறன்வினையிலேமிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நீனாக்கொண்டு
திருநீர்விட்டு பரதக்ஷணம் பண்ணிக்கையாலே தொழுவங் கூட
வற்றே! யென்கிரா.
- ங. திருவாறன்வினையி லெம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலேஏறி யெழும்
தருளாக்கண்டாலும், அவனைத் தவிர்த்து திருவாறன்வினையைத்
தொழக்கூடவற்றே! யென்கிரா.
- ச. அங்குப்போயதுபவிக்கவேண்டா இங்கேயிருந் தங்குத்தைப் பரிமாற்
றவகளை மனோரதிகும் மனோரதம் நமக்கு கூடுவதுகாணென
கிரா.
- ரு. திருவாறன்வினையிலே புக்கடிமை செய்கைக்கு விரோதியானவை யெல்
லாம அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோ மென்கிரா.
- சு. எம்பெருமான் பக்கல்சாபல முடையா உங்களுடைய சமஸ்த துக்
கங்களும் போம்படி திருவாறன்வினையை நெஞ்சாலே நினையுங்
கோ ளென்கிரா.
- எ. திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்னா நின்றீர் அவனன்றோ ப்ராப்யனெ
ன்ன; அனறெனன வல்லேனோ என்சித்தாந்த மிருக்கும்படி
கேட்கலாகாதோ வென்கிரா.
- அ. திருவாறன் வினையிலேபுக நம்முடைய சகலதுக்கங்களும்போ மென்
கிரா.
- ஊ. எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்வினையு மிரண்டும் கிடைப்ப
தானால் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் “திருவாறன்வினையே யமை
யும்” என்னுமென் னெஞ்சமென்கிரா.
- க0. திருவாறன் வினையொழிய வேறொன்றில் ப்ராப்ய புத்தியில்லையெனனு
மிடம் ஸாவேஸ்வர னறியுமென்கிரா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவாகள் அயாவறு மமராகளுக்கு
ஸலாகரீய ளென்கிரா.

அ - ம். ப த் து.

“இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச் செய்தேயும், தக்தபட ந்யாயம் போலே நம்மை விடாதே யதுவர்த்திக்கிறது, நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றிலொரு நசையில்லை யென்கிறார்.

க - ம். நீநவாய்மொழி—தேவீமார்.

சக்திஹாரியாலே அந்தத் திருப்பதிக்குப் போகமாட்டா மல், நடுவே நின்று, புருஷகார பூதையான பிராந்தி கிட்டவிருக்கவும், ஆஸ்ரத பாரதந்தர்யாகி குணங்க ளிருக்கையாலும், தமக்குப் பல வலித்தியான தில்லை யென்று, குணங்கள் மேலே அதிசங்கை பண்ணுநையி ல், ஸர்வேஸ்வரன், விஸ்வாஸ ஹேதுவான கல்யாண குணங்களைக் காட்டுதலால், அந்த அதிசங்கை தீர்ந்து, ப்ரீதரானதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பிரியில் தரிக்க வொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யனுன நீ உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

உ. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கு மிருப்பேயோ என் றிறத்துச் செய்தருளப்பார்த்தது நானிங்ஙன் படாமே யுன்னைக் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

ங. ஆஸ்ரதி சலபனாயிருக்கிற நீ யின்றுவந் தென் னுபத்தை நீக்காதொழி யில் உன் குணமே ஜீவனமாயிருக்கிற வாஸ்ரதிதருன்னை எங்ஙனே விஸ்வவலிக்கும்படி யென்கிறார்.

ச. “உன்னை ஆஸ்ரதிரிட்ட வழக்காக்கி வைக்குதி” என்று மறிவொன் றுலுமே தரித்திருக்கிற நான் அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கி யாரின்றே னென்கிறார்.

ரு. “சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி” என்று பேறும்தானால் சாதனமும் முடைய தலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன; நான் யத்னம் பண்ணிவந்து காண வென்றொரு பொருளில்லை காண் என்கிறார்.

சு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்.

ஏ. சகல பதார்த்தங்களு முனக்கு ப்ரகார தயாசேஷமாய் நீ ப்ரகாரியாய் நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னு மறிவொன்றுங் கொண்டு தரித்திருக்கிற நானென் பாபத்தாலே அதிலு மதிசங்கை பண்ணி ரின்றே னென்கிறார்.

அ. ஆத்மாத் மீயங்களடைய உன்னதீநமான பின்பென்னால் செய்யலாவ தொன்றில்லை நீயே ரக்ஷிக்க வேணு மென்கிரா.

க. க்யாநத்துக்கு விரோதியான சம்சாரத்தி லிருக்க வஞ்சா நின்றேன இதுக் கறுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக் கொடுபோகவேணு மென்கிரா.

க0. தாம மனோரத்திதபடியே திருவழகனைத் தந்தருளின மஹோபகாரத் துக்கு பரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்ம வஸ்துவை உனக்குத் தந்தே னென்கிரா.

கக. நிகமத்தில், இத்தை அபயசிப்பார்க்கு சாவேஸுவரனை லபித்து உஜ்ஜீ விக்கலா மென்கிரா.

உ-ம். நீருவாய்மொழி—நங்கள்.

உபாயபூதனான ரஸ்வரன்வந்து, முகங்காட்டாமலிருக்கைக்கு

ஹேது, ரஸ்வரனறியுமபடி ஸம்சார ஸம்பந்தமுண்டா

யிருக்குமென்று, சங்கித்து, தமக்கு ஸம்ஸாரம்

நைராச்யமென்று, நாயகி, ஸகி, தாய்களைக்

குறித்து, உங்களோடு ஸம்பந்தமில்லை

யென்று, சொன்னதாக

வருளிச்செய்கிறார்

க. பிறாக்கு மறைத்துங்களுக்குச் சொல்லலாம் வாராததைபாராத விடத் தொன்றுங் காண்கிறிலே னென்கிறுள்.

உ. துக்காநுபவத்தால் வந்தவிளைப்பின் மிகுதியாலே யுங்களுக்குச் சொல் லும் பாசுரமறிகிறிலே னென்கிறுள்.

ங. காலதத்வம் முடியிலும் நானஅவனைக் கண்டல்லது விடேனென்கிறுள்.

ச. இனிநான் எத்தையிழப்ப தென்கிறுள்.

ரு. அவனை ஆஸ்ரயிக்கையுமவனாலே விஷயீக்ருதராகையுமான விம்மரியா தை நம்மைத்தோற்றி உண்டாயிறறே அநாதியன்றே வென கிறுள்.

௬. நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன வாசலிலே கூப்பிடாதே சம்பந்த மில்லா தார வாசலிலேயோ கூப்பிடுவ தென்கிறுள்.

எ. அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் அவனைக்கண்டல்லது விடேன், ததவிரோதிகளான உங்களுட் டை சம்பந்தமெனக்கு வேண்டா வென்கிறுள்.

அ. கிளிகள துடக்கமான லீலோபகரணங்களில் தனக்குண்டான வநாதரத் தைச் சொல்லுகிறுள்.

- க. முனையெய்தைய விழந்திலேனே இனிபெய்ததை யிழப்பதென்கிறார்.
 ௧0 நீங்கள் சொன்னவாறதை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே அந்நவன்
 பக்கஸ்போயிற் றென்கிறார்.
 ௧௧. நிகழ்தலை, இத்திருவாய்மொழி வல்லா அவிதயாதி சுகலநோஷங்க
 ளும் நீங்கி இகலோக பரலோகங்களில் தாங்களே கருதக்கருத்
 யராவ னென்கிறார்.

ந-ம். நீருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும்.

ஸமஸார ஸைபந்தமிலலை யென்றுசொல்லல், ஈஸ்வரன் ஈஸ்வர
 ஸஸாஸூதகாரமபண்ண, அவன் ஸௌந்தரிய ஸௌப்
 மாரயாதிக்களைப் பார்த்துத் தாமபட்ட துக்கமும மறந்
 து, இப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கள் விகரஹத் தோடே
 யவதரித்த ஸாவேஸ்வரனுக்கு, மயங்களா சாஸன பர
 ரொருவரு மில்லையென்றும், தாமொருவருமே மங்களா
 சாசனம் பண்ணுகைக்கு இருந்தோமென்றும், இப்படி
 பயப்படுகையில், ஈஸ்வரன்தமக்கு மங்களா சாஸனபர
 ராய நியதய, முகத் திருக்க, முமுக்ஷுக்க ளிருக்க, நீரோன
 பயப்படுகிறீர் என்று சொல்ல, பயந்தீர்த்ததை யருளிச்
 செய்கிறார்

௧. உனசவு குமார யதனையறிந்து பரிகையனறிககே, தங்களுக்கு கிஷ்ட
 பராபதி சாதனமென நிருப்பாக்கென்று ஐஸ்வரியாதிக்கோ கேஷ்
 பிக்கிரா.
 ௨. ஆதம் லாபத்துக்காக உபாசிக்கிற கேவலா வந்து தோழம் அவர்களை
 கேஷ்பிக்கிரா.
 ௩. சமசாரத்திலே தனியே வாத்தியா நிறஞம் அங்குத்தைக்கு ரஷையாக
 நானுதவப் பெறுகிறிலே நெனறினனா தாகிரா.
 ௪ சாவரண்கமான வஸ்துவாகாதே பரளயத்திலே அகப்படப் புகு
 தென்று அதுக்கு மஞ்சுகிரா.
 ௫. பல விடங்களிலும் படுக்கை படுத்தது அலைச்சலின் மிகுதியென்கிரா.
 ௬. நித்திய சூரிகள் பரியவிருக்கக் கடவ வவன் சமசாரத்திலே யவ்வாடி
 வோடே வந்துலாவா நின்றால் நானிப்படிப் படாதே செய்வதென
 னென்கிரா
 ௭. இங்கே வந்து திருப்பரிசாரத்திலே யெழும்புருளியிருக்க நானுதவப்
 பெறுதே அவசந்நானை ஓரடியானுமுள்ளென்று அவனுக் கறி
 விப்பாராயும் பெறுகின்றிலோ மென்கிரா.

அ. பிறனாவிடா உன் திருவடிகளீழே பரிகைக்கு நிலையாளாக வென்னைக் கொளவ தென்றென்று அவன் தன்னைக் கேட்கிறா.

க. ப்ரம்ஹாதிகள் உன்சவுகுமாய மறிவாகளோ வெனகிறா.

க0. முனபு பய ஹேதுக்களானவை தானே பயரிவாததிக் குடலாய், அத்தை அதுசந்தித் தினியராகிறா.

கக. நிகமத்தில, இத்திருவாயமொழி அப்யசிப்பார சம் சாரத்தில் பிறவா நொனகிறா.

ச-ம். திருவாய்மொழி—வாரீகடா.

அஸ்தானபயசங்கை பண்ணுகிற, ப்மோமஸ்வபாவமுடைய ஆழ்வார்க்கு, இன்னம் பயமெங்கே வருமோவென்று விசாரித்து, ஈஸ்வரன் தன் வீர்யஸக்த்தியாதி குணங்களையும், மங்களாஸாஸனபர ஸமர்த்தியையுங் காட்டி, திருச்செங்குன்றூரில் ஸ்வாமிபயம் போக்கினதை யருளிச் செய்கிறார்.

க. திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றொங்களுக்கு ரிாப்பயமான புகலென்கிறா.

உ. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனல்ல தெனக்கு நறறுணையிலே யென்கிறா.

ங. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மனோரத்ததிலு மெனக்கு சரணமில்லை யென்கிறா.

ச. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறெனக் கரணில்லை யென்கிறா.

ரு. திருச்செங்குன்றூரி லல்லதெனக்கு ஹருதயஞ்சோர் தணையாதென்கிறா.

௬. திருப்பாறகடலிலே கண்வளாந்தருளுகிற விவனை ரிாப்பயமான திருபசெங்குன்றூரிலே காணப்பெறமே நென்கிறா.

எ. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சோகொள்சிற்றறையன் தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா நென்கிறா.

அ. சிறறயனுடைய விலகணமான குணங்களிலும் அழகிலுமழந்தி அவனைச் புகழும்படி அறிகிறிலே நென்கிறா.

க. ஸருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் என்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய்யென்கிறா.

க௦. திருச்செங்குனத்தூரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இதை அப்பியசிப்பார்க்கு இதுதானே முதலிலே பரமபதத் தேற்க கொடுப்போயப் பின்னைச் சமசாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்குமென்கிறா

டு - ம். நீநவாய்மொழி—யாய்கூந்தா.

இவ்வாறு பயம்போக்கின தெல்லாம மானஸாநுபவ மாந்தரமாகையால், பாஹய ஸம்புலேஷா பேகைகூடியாலே, முனடினிடான பரீதியெல்லாம போய, அப்படிப்பட்ட ஸாவேஸவரனை '1, குறித்து பரதயகூமாக வேண்டுமென்று, தாமும தம்முடைய இநதரியமுங் கூப்பிட்டதாக வருளிச் செய்கிறா

க எஸ் விடாயெல்லாம் தீரும்படி ஒரு தாமனாத் தடாகம்போலே வந்து தோற்றி யருளவேணு மென்கிறா.

உ. என விடாய கெடுமபடி அழகிய மயிமுடியுடனே வந்து தோற்றி யருளவேணு மென்கிறா.

ங. ஸரமஹரமான வடிவோடே என ஆத்தி தீரவந்து சோற்றவேணு மென்கிறா.

ச. உன்னுடைய வடிவழகு வந்து என மனஸஸிலே நிறைந்து நலிநிற படி என்னுள் பேசிமுடிகிறதில்லை யென்கிறா

ரு. உன்னுடைய வழகு என ஹந்தயத்திலே ஸமிருதி விஷயமாய் நலியா நின்றது இது மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவேணு மென்கிறா.

ஈ. உன்னுடைய சுவந்தாயாதினை நினைத்து “காணவேணும்” என்று கூப்பிடுகிற நான் காணுமபடி ஏதேனு மோரிடத்திலே வந்து தோன்றி யருளவேணு மென்கிறா

எ. இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல் அது திருவுள்ளமல்லவாகில் அங்கே அழைத்து அடிமைகொளருதல் செயதருளவேணு மென்கிறா.

அ வந்து முகங்காட்டுகிறிலே இதுவோ உன் சங்கசுவபாவ மென்கிறா

ஈ. இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்கவந்த கிருஷ்ணன் தன்னைக் காண்கையே தேட்டமான வெனக்கென செயதருளுமென்று நினைக்கிறா.

க௦ உன்னை நான் எவவிடத்தே காண்பதென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இததிரவாயமொழி வல்லார இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம் மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாகச் சுகிப்ப னென்கிறா.

சு - ம். திருவாய்மொழி—எல்லியும்.

ஆழ்வா ரவ்வாறு கூப்பிடுகையில், ஆழ்வாரைக் காட் டிலீஸ்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்தில த்ருஷ்ணை அதி கமாய், ஆக்ரோசம் பண்ணுகைக்கு முன்னே வந் தோ மில்லையென்று லஜஜித்து, ஆழ்வாரார்த்தித்ரு ம்படி ஸகல ஸந்நாஹத்தோடே அதாகிதமாகப் போனால், மோஹிப்பொன்று, திருக்கடித் தானத திருப்பதியி லெழுந்தருளின தறிவித்து, ப்ரீதிஸா த்மித்தவாரே, முகங்காட்டுவோமென் றிருந்த தைக்கண் டாழ்வார் ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

௧. என்னுடைய வாரத்திதாத்தருளுவான் ஸாவேபரவரனே, அவனா திரு க்கடித்தான மென்கிறா.
௨. திருக்கடித் தானததிலுமென் ஹருதயத்திலுமொக்க அபிரிவேசித்தெ னனுள்ளே வாத்தியானின்ற நென்கிறா.
௩. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானததிலே நித்தியவாசம்பண்ணுகிற வாச்சாய பூதனான உபகாரகனதுசந்திக்குந் தோறும் இனியனாகா ரின்றனென்கிறா.
௪. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்திரமாகக்கொண்டு சங்காதி சயத்தாலே என்றெஞ்சையே நிரந்தர வாசஸ்தானமாகக் கொண் டா நென்கிறா.
௫. என்பக்கல் ப்ரோமாதசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வென் ஹருதயத்திலே புகுந்தருளின நென்கிறா.
௬. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலே திருக்கடித்தானத்தை யெல்லாரும் ஆஸ்ரயங்கோ நென்கிறா.
௭. உங்கள் துக்கரிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தைநெ ஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிறா.
௮. என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும்தாயப்ரப்தமான ஸ்தானமாக விரும்பியிருக்குமென்கிறா.
௯. “என்னோடே கிட்டுகைக்குறுப்பானநிலம்” என்று திருக்கடித்தானத் திலே அத்தியபிரிவிஷ்டனான நென்கிறா.
௧௦. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப் பெ ற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறா.
௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவாகனை இதுதானே திருநாட்டி லே கொடுபோய் விடுமென்கிறா.

எ - ம். தீநவாய்மோழி—இருந்தும்.

திருக்கடித்தானத்தில் ஈஸ்வரன் ஆழ்வார் மனோரத மெல்லாம் தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்க, இது ஸ்வப்நமோ, மோ ஹமோவென்று சங்கித்து, இது ஸ்வப்நமன்று, யதா || த்தமென்று தெரிந்து, அதிப்ரீதி யடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

க. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாபத்தை சுங்க்ரஹேண யருளிச் செய்கிறார்.

உ. என்னை விஷயிகரித்த உபகாரத்தோ டொவ்வாது ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வா னுடைய வாபந் நிவாரணமு மென்கிறார்.

ங. சர்வேஸ்வரன் தன்பக்கலிப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாத தொன்மென்று சங்கித்து இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்த தோ வென்கிறார்.

ச. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன் என்னுள்ளே கலந்தருளினானே ; இதிலொரு சம்சயமில்லையென்கிறார்.

ரு. அத்தால்வந்த புகழை யல்லதிவனுடைய மற்றுள்ள புகழையு மொன்றாக மதியேனென்கிறார்.

சு. என்பக்கல் அபிவிசேசத்தாலே தந்தருளினு னென்கிறார்.

எ. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய் அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்.

அ. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கக்கடி யவன் க்ருபையென்கிறார்.

க. அநுமதிமாத்திரம் பண்ணினே னித்தனை யென்கிறார்.

க௦. எம்பெருமான் சபரிகரமாக வென்னுள்ளே புகுந்தான் அவனை நானினி ஒரு நாளும் விஸ்லேஷித்துத் துக்கப்ப்டே னென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தானது தன்னைக் கற்றவர்கள் சம்சாரத்துக்கு த்ருஷ்டி விஷமென்கிறார்.

அ-ம். தீநவாய்மோழி—கண்கள் சிவந்து.

ஸ்ரீயப்பதியினுடைய ஸர்வஸ்வாமி த்வத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

க. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்த திவ்ய சவுந்தர்யா திகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தா னென்கிறார்.

உ. என் சரீரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தா னென்கிறார்.

௩. என்னோடே சம்ஸுலேஷிதது சம்ஸுலேஷஸ்த் தையாபத்தமாக வில
கூணமுமாய்த் தனக்கூந யாஹமுமான ஆதமஸ்வ ரூபத்தை
யும் காட்டியருளினு னென்கிரா.
௪. இவ்வாத்மா தனக்கத்யந்த போக்யமெனனு மிடத்தையும் காட்டித்
தந்தானென்கிரா.
௫. பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே நானறிந்த விவ்வாதம வஸ்து வொருவாக்கு
மறியப்போகாது வருந்தியிருந்தாலும் சாக்ஷாத் கரிக்கப்போகிற
தன்றென்கிரா.
௬. யோகத்தாலே ப்ரக்ருதி விநாமுக் தாதமஸ்வரூபத்தைத் துக்கேந சா
க்ஷாத்கரிக்கலா மென்கிரா.
௭. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தினபடியே யவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே
அதிலே சம்சய மறுவாததிக்கு மவாகள உறுவகலேசப்பட்டே
போ மித்தனை யென்கிரா.
௮. இப்படி துஸஸம்பாத மானகயாநம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்மருதி
யில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யாததமென்கிரா.
௯. நித்ய சம்சாரியான சேதநனையேபரம்ஹமாகச் சொல்லுகிற மாயாவா
திகளை கேஷ்பிக்கிரா.
௧௦. மனஸ்விலே நித்யவாசம் மண்ணுகையாலே எனனுடைய சகல துரி
தங்களும் போயிறதென்கிரா.
௧௧. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றா தன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்
கொள்ளு மென்கிரா.

க - ம். திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை.

இதுவுமது.

௧. திவ்யாவயவ சவுந்தாயத்தைக்கண்டு மறறென் றறியாதபடி யீடு
பட்டா ளென்கிரா.
௨. அவனுடைய வாபரணசோபையி லகப்பட்டா ளென்கிரா.
௩. வீரவாசிகண்டணைக்கும் பிராட்டிபாசரமா யன்றே விவள்வாத்தை
யிருக்கிற தென்கிரா.
௪. வெறுமாண் பிள்ளைத்தனமேபோராதே, ஆபதசகனாக வேணுமேயென்
ன ; அக்குறைதான் உண்டோ இவனுக் கென்கிரா.
௫. வெறும் ஆபதசகத்வமே போருமோ, இவனுக்குத்தக்கவை ஸுவாயமு
முண்டாக வேணுமேயென்ன ; அதுவு முண்டென்கிரா.

சு. ஐஸ்வராயமே போருமோ உதாரனாகவேண்டாவோ வென்ன, அவனுடைய வெளதாராயகுணத்திலே அகப்பட்டு ஸமஸுலேஷித்தமைக்கடையாளம் வயகத்தமாக உண்டென்கிறான்.

எ. கேவலமுதாரனாகப் போராதே, பரணியிடுவ குணமுண்டாக வேண்டுமேயென்ன, அவனிலுள்ள ஸதாவரங்களுக்கூட பரஸ்பர மாஸரய மாமபடி யன்றோ வவனுடைய பரணியிடுவகுண மிருந்தபடி யென்கிறான்.

அ. வெறும் பரணியிடுவமே போராதேயெனின், ஆனால்வழியிலுள்ளாருடைய வாசாரயிருக்கிறபடியைக்கேட்கலாகாதோ வென்கிறான்.

க. ஆசாரமே போருமோ, இதுகருத்தக்க வேதாந்தத்தினை யார்முண்டாகவேண்டுமே யெனின், அதுக்கு மொருகுறை யில்லையென்கிறான்.

க0. நீ சொல்லுகிறவை எல்லாம் கிடக்க இவனை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமபடியசாதாரண லக்ஷணமேதேனு முண்டாகிய சொல்லெனச் சொல்லுகிறான்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தைக்கற்றவா ஸவருபாது ரூபமான கைங்கரியத்தைப் பண்ணப்பெறுவ றென்கிறான்.

௧௦ - ம். நீநவாய்மொழி—நேமோற்கடிமை.

இதுவுமது

க. நாட்டார விரும்புகிற வைஸ்வராய புருஷாதத்தமுடானபற்றின் புருஷாதத்தத்தோ டொவவாதென்று எடுத்துக்கூழிக்கவும் போரா தென்கிறான்.

உ. கீழ்ச்சொன்னவை ஸ்வாயத்தோடே ஆதமானுபவத்தைச் சோத்துத் தந்தாலும் பாகவத சேஷத்வமாகிற புருஷாதத்தத்தோ டொவவாதென்கிறான்.

ங. ஐஸ்வராய கைவல்லியங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டாளும இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கடிமை செய்கையோ டொவவா தென்கிறான்.

ச. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பான பகவத்கையிங்கரியம் சித்திக்ராமாகில் அவர்கள் சஞ்சாரத்தாலே சிலாக்கியமான விஜ்ஜகத்தி லிருப்பே புருஷாதத் தென்கிறான்.

ஞ. இப்படிப்பட்ட பராபதியும் பாகவதர்களுக்கு பரியமாகத் திருவாய் மொழிபாடி அடிமைசெய்யு மித்தோடொகருமோ வென்கிறான்.

சு. பாகவத பரீதிரூபமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அதுபவிக்ரம ரஸத்தோ டொவவா தென்கிறான்.

எ. பாகவதர்களோடேசுடி. அதுபவிக்கும் பகவதநுபவமே காலத்தவ முள்ளதனையும் எனக்குண்டாக வேணுமென்கிறார்.

அ. அவர்கள் திரளைக்கண்டாலே காணவமையு மென்கிறார்.

கூ. அவர்களுடைய சேஷத்தவத்திலே முடிந்த நிலமாகவமையு மென்கிறார்.

க0. இப்ராப்யம் எனக்கு மென்பரிகரத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இதிற்கொன்ன பாகவத சேஷத்தவத்தைப் பெற்றுச்சபரிகரமாக வாழப்பெறுவ னென்கிறார்.

சு - ம். ப த் து.

“இப்படி நசையற்ற பின்பும் ரகசியா தொழிவானென்” என்று அதிசங்கைபண்ண, “நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தி யுத்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேகிதங்களும் செய்து முடிக்கிறேன்” என்றருளிச் செய்ய, அவனுடைய சீலகுணத்திலே யாழங்காற் படுகிறார்.

க-ம். நீருவாய்மொழி—கோண்டபெண்டீர்.

ஈஸ்வரனுக்குச் சேதநன் செய்யும் நித்திய கைங்கரி யத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

க. “ஒளபாதிக பந்துக்களான தாரபுத்திராதிகளா லொரு ப்ரயோஜந மில்லை, நிருபாதி பந்துவானவனே ஆபத் சகன், அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள், வேறுதனை யில்லை” யென்கிறார்.

உ. உபகாரகாப்போலே யிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜனங்களைத் தலைக்கட்ட நினைக்கு மலிஸ்வரீய ரானவர்களையொழிய, நிர்ஜேதுகமாக விஸ்வாஸ ஜகனாய், ஆபத்ஸகனானவனைப் பற்றுமதன்றி ப்ரயோஜந மில்லை யென்கிறார்.

ங. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண் டாடி ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை ; ஆனபின்பு, நிருபாதிக மாக வாபத்ஸகனான கிருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ர மாகையொழிய வேறு ரகசுகரில்லை யென்கிறார்.

ச. சிலரை ஆபத்ஸகனென்று அாத்தாதிகளாலே நெடுநாள் ஆஸ்ரயித்தால், ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று பேசுதிப்பாகள்; நிர்ஜேதுகமாக வந்தவதரித்த ஆபத்ஸகனானவனே ஆஸ்ரயணீய னென்கிறார்.

டு. தங்களை பெருவிடில் தரிகமமாட்டாத்தபடி. ஸநிகதைகளான ஸரீகளா லே யாபத்துவந்தா விகழப்படுவா, ஆனபின்பு, யேகபரகாரமாக ஸநிகதனுனவனை ஆராயிகுமதொழிய வேறு சுகமில்லை யென்கிறா.

சு. நிரதீசய புருஷராத்தத்ததை யுணராத்தே முனபுள்ளா ரனேகா முடிந்த போனாகள, அபபடியே நீங்களும நசியாதே ஆஸரிநாககாக வவ தரித்து ரகதிகு மவனையே யாஸரயிகு மத்தனையலலது, ஆந மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறா

எ. பகவத் ஸமாஸரயணத்தினுடைய வெளிமையைய மினிமையையும் அருளிச் செய்கிறா

அ. அவதாரத்துக்கு நிதானத்தைச் சொல்லி, அவனையே ரக்ஷகரூப பற றுமிதொழிய வேறு விலக்ஷணமா யிருப்பதோ சபாஸரயமில்லை யென்கிறா.

க. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பறறினவாகள, பண்டு நின்ற நிலையுங்கெட்டு அனாததப்பட்டுப் போவாகள, ஆன பின்பு இவனல்லது சரணமில்லை யென்கிறா

க0 தான் சரணமெனது மாத்தத்தை பரதிஷ்டிக்கையககாக அவதரித்த கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸரயுக்கோ ளென்கிறா

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அபயசிப்பா ளெனக்கு பாரியகர ளென்கிறா.

உ - ம் தீர்வாய்மொழி—பண்டைநாள்.

என்னுடைய ஆரத்தியெல்லாம தீருமபடி திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி யருளவேணு மென்கிறா.

க. அன்னனிய கதிகளான வடியோங்களைக் குறித்து, ஒருவாரத்தை யரு ளிச்செய்து, விடாயகெடுமபடி குளிரநோக்கி யருளவேணு மென்கிறா.

உ. சாவ சலபமான உனதிருவடிகளை எனதலையில் வைத்தருளவேணு மென்கிறா.

ங. திருஉடம்பசைய வொருபடியே கணவளாந்தருளாதே, அடியோருக்காக ப பிராட்டியும் தேவரு மெழும்பதிருந்தருளவேணு மென்கிறா

ச. திருபபதிகளிலே சநிவிதன யெனனை யிவவளவாகுகுறையோலே, மேலுமெனனபேஷிதஞ் செயதருளவேணு மென்கிறா

டு. ஸ்ரீக்ஷேத்ரராழவாணுக்கு வந்து தோற்றிற்றையோலே, வந்து தோற்றி யருளவேணு மென்கிறா.

சு. உம்முடைய வபேக்ஷிதங்கள் செய்ய வொண்ணாதபடி ப்ரதிபந்தகங்கள் ப்ரபலமன்றோவென்னில், மாலி, சுமாலி, மால்யவான், இவர்களிலும் வலிதோவென் ப்ரதிபந்தகமென்கிறா.

எ. தூபலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனுள் நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரோ ஒருநாளிருக்கவேணு மென்கிறா.

அ. பரமபதத்திலே யன்றோ விருப்பமுக்கு காட்டலாவதென்ன; அவ்விருப்பைத் திருப்புகளிற்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணு மென்கிறா.

க. இவ்விருப்பில் வாசியறியாத சம்சாரத்திலே யிருக்கிற தென்னென்னில், ருசியுடைய நாங்குகண் டனுபவிக்க வென்கிறா.

க0. நிரதசய போக்கியமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி, என்னை அங்கே அழைத்தல், நீ யிங்கே வருதல் செய்யவேணு மென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றா அவனை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப் பெறுவான்கிறா.

ந-ம். தீநவாய்மொழி—ஓராயிரம்.

அவன்சீலகுண ப்ராசார்யத்தைச் சொல்லித்
தலைக்கட்டுகிறார்

க. “அவன் நாராயணனன்றோ, நம்மபேக்ஷிதஞ் செய்கைரிசுசிதம்” என்று திருஉள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறா.

உ. கீழ்ப்ரஸ்துதமான நாராயண சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை யருளிக்செய்கிறா.

ந. வேதங்களும், வேதார்த்த வித்துக்களான ருஷிகளு மறிந்தவளவன் றிக்கே, தன்னை யெனக்கு பூரணமாக வரிவித்தானென்று பரீதராகிறா.

ச. நித்தியருளிகளுக்குப் போக்கியனாய்வைத்து, கிருஷ்ணனாய் வந்தவ தரித்து, நம்மையு மவர்கள் நடுவேவைப்பானாக விருக்கிறவனை, விடாதேகிடாய்யென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிக்செய்கிறா.

ரு. நெஞ்சேயவனை விடாதேகிடாய் யென்றா கீழ்; அவ்வார்த்தை தன்னை யோலக்க வார்த்தையாக நினைத்திராதேகிடாய் யென்கிறா.

சு. தம்முடைய உபதேசம்பலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருஉள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதென்று பரீதராகிறா.

- எ. அவன் நித்தியவாசம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைச் சென்று காணவேண்டுமென்னுந்நிறத்தென நெஞ்சென்கிறா
- அ. இச்சரீரம் பந்த மறையுபோய் அனுபவிக்கும் பரமபதம் வேண்டுமோ, இச்சரீரத்தோடே அனுபவிக்கும் திருமலைப்படியிதனரே, அது உம் நமக்கு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே யென்கிறா.
- க. இப்படி சலபனான உன்திருவடிகளிலே கிடப்பபெற்றாலும் அஃசுர யணத்தில் அபிமுகயத்திலே சந்துஷ்டனான சீலவந்தையை அதுசந்தித்து, ஒரு பாவருத்தி பண்ணக்கூடமுன்கிறிலே என்கிறா
- க0. தாஸயச்சவடரியாத பரமஹாதிகளுக்கும் சமாஸ்ரயணியனாயிருக்கிற உன்னுடைய சீலமென்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணா தென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றா பரமபதத்தே செல்லுகை, ஆச சரியமன்று, பராபதமென்கிறா

ச - ம். தீநவாய்மொழி—மையார்

தாம்பெற்ற பேற்றைப்பேசி ஹருஷ்டராகிறார்

- க. “ஸ்ரீயப்பதியானவனைக் காணவேணும்” என்று தமமுடைய சக்தாரிந் திரியத்திக்குப்பிறந்த சாபலத்தை யருளிச் செய்கிறா.
- உ. தமக்கும் தமமுடைய நெஞ்சுக்குமுண்டான சாபலத்தை யருளிச் செய்கிறா.
- ங. இப்படிக்கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணுமையாலே, ஆரத்தியே கைம் முதலாக ரக்ஷிக்கக்கூடவ் வுன்குணத்திக்குப் புறம்பானேனோ வென்கிறா.
- ச. நீரிவன பயப்படுகிறதென்றென, “தேவா திகளுக்கரிய ராகையாலே யெனக்கு மரியையாகிறாயோ” என்றென நெஞ்சுக்கலங்காநின்றதென்கிறா.
- ரு. நாமெளியோமான கோடியிலே யன்றோ, நீரும்குப் பேறுகை புலும் திருக்க நீரிவனப்படுகிற தென்றென, எனநெஞ்சு காண்கையிலேதவரியா நின்றதென்கிறா
- க. காணவாசைப்பட்ட வளவிலே அவன் தமமுடைய திருவளத்திலே புகுந்தருள், தமமுடைய நெஞ்சுக்கூட தனுபவிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறா.

- எ. தூணிலேதோற்றி ப்ரக்லாதனுடைய வார்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தபடியை அநுசந்தித்து ஏத்துகிறார்.
- அ. சகலபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாய் ப்ரம்ஹாதிக்குக்குக் காரண பூதனுணவனைக் காண்பபெற்றே நென்றினிய ராகிறார்.
- க. தன்னை அதுபவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ப்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போக்யமாம்படி திருவாய்மொழிபாடவும் பெற்றே நென்கிறார்.
- க0. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனை நென்கிறார்.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்போக்யதையாலே நித்யஞானிகள் ஹருதயத்தை நோவுபித்து மென்கிறார்.

நீ-ம் நீருவாய்மொழி—இன்னுயர்.

- கத்யந்தர மில்லாமையாலே, அவன் குணங்களுையே அநுசந்தித்துத் தரித்தாளாய் தலைக்கட்டுகிறார்.
- க. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக் கித்தனைபாரிப்பு வேண்டுமோ வென்கிறான்.
- உ. சிலவன்றிற் பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள் சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணய கூஜிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென் நென்கிறான்.
- ங. அவ்வன்றிற் பேடைகள் தன்னையே, திரியவும் தன்செய் லறுதியாலே யிரக்கிறான்.
- ச. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்களுச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றி கோளென்கிறான்.
- ரு. தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்றன் என்னை முடிக்கைக்கு நல்லவிறகுபார்த்தான், இனி யுங்களுக்கு கிங்குவிஷய மில்லை யென்கிறான்.
- க. தந்தசையறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளிப்பிள்ளையைக் குறித்து, எனக் கசஹயமான தசையிலே சொல்லவோ வுன்னை வளர்த்தது என்று அதை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.
- எ. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேகமாலையைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக் காட்டி யென்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறான்.
- அ. சிலகுயில்களைக்குறித்து, திருநாமம் சொல்லவேண்டாவென்று நானறிக், அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள், உங்களை வளர்த்த ப்ர யோஜனம் பெறேன்! என்கிறான்.
- க. மதுபானமத்தமாய்ப் பாடுகிறன, சிலவண்டிகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, உங்கள்நவனி எனக்குத் துஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள், என்கிறான்.

க0. திரளவிருக்கிறநாளைக் குழாய்கள தன்னையும்கூட மந்திரிககிறவனவா கககொண்டி நான முடிந்தேன, இனிநீங்கள் திரண்டி பரயோசன மென ? என்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியிற் பாசரம் ஹருதயத்திலேபடி ல ஆனாமாகிலும் தரியான்கிறா.

கூ - ம். நீருவாயமொழி—உருதமால்.

பரிதிபர காஷத்தாலே சிதிலராகிறா.

க. திருக்காட்களையி லெம்பெருமானுடைய ஆசசரியங்களான பரிமாற்றங் களை நினைத்தோறு மெனனெஞ்சு சிதிலமாகா நின்றதென்கிறா.

உ. திருக்காட்களையி லெம்பெருமானைக்குறித்து, உன்னோடு நான்பரிமா ரின பரிமாற்றத்தை நினைக்க கூடமன்கிறிலே னென்கிறா.

ங. அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து, தன்படிகளைக்காட்டி சாவஸ்வஹர ணம் பண்ணிப்படிகளை அறுசந்திக்க கூடமன்கிறிலே னென்கிறா.

ச. தான சேவியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடுங் கலக்கிறவன, அதி கூடாதான வென்பக்கல் பண்ணினவியா மோஹமெனக் கறிய நிலமன நென்கிறா.

ரு. என்னை அடிமைகொளவாபாபோலே புகுந்து, என்சரிததையும் ஆத் மாவையுங்கூட புஜித்தான, ஒருவன் வயாமோஹ மிருந்தபடி யென ! என்று விஸயிதராகிறா.

கூ. “அவன் க்ருதரிமனென்றநிலதால் அதிலே கிடந்து நெஞ்சாறல்படாதே அகனறாலோ நீ” எனன, அவனைக்கண்டவாரே, அவவஞ்சனை களை மெய்யெனநிருப நென்கிறா.

எ. அடிமை கொளவாபாபோலேபுகுந்து, என்னுயிண நேராக்புஜித்து, பின்னையும் புஜியாதாபாபோலே யிருக்குமென்கிறா

அ. நாளதோறும் என்னை அதுபவியாநின்றாலும் பெருப்பேறு பெற்றாறு போலே புஜிக்கிறவனனுடைய குணவத்தை பொறுக்க வொண கிறதிலை யென்கிறா.

கூ. “நீரோயோவிப்படிபட்டா, குணாபவமே யாதனாயான நத்திய சூரிக ளும் பழிப்பாடிதவனறே” எனன, அவாக்களதான நான்பட்டது பட்டார்களோ வென்கிறா.

க0. தம்மோடுகலந்த வெம்பெருமானுக்குத் தமமிலும் அபினிவேசம் மிக கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்பிய சிப்பாக்கு ஜனமம் முடிந்து அதுக்கடியான சமசாரமும் நசிகு மென்கிறா.

எ - ம் நீரவாய்மொழி—எங்கானல்.

வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறார்

- க. சிலநாகைகளைக் குறித்து, அவன்தன் அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோழ்பித்தபடியைச் சொல்லி, எந்தசையை அவனுக்கு அறிவித்துவர் துங்கள்நீரவழிகளை என்றலைமேலே வைக்கவேண்டுமென்கிறான்.
- உ. சில குருகினங்களைக் குறித்து, “தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்த விருப்பை நானிழந்தேபோ மித்தனையோ” என்றறிவியுங்கோ ளென்கிறான்.
- ங. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கி, தன்னழகு காண்கைக்கு நாங்கள் யோக்கியரல்லோமோவென்றுகேளீர் என்கிறான்.
- ச. சிலமேகைகளேநோக்கி, என் வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிக்குமோ வென்கிறான்.
- ரு. “எங்கள் வார்த்தையை அவனங்கீகரிக்குமோ” என்றிருந்தனவாக; பரமபதத்திற் பண்ணின வாதரத்தை யெனபக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான், ஆனபின்பு எனக்காக ஒருவார்த்தைவிண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டுமென்கிறான்.
- ஸ். சிலவண்டிகளைக் குறித்து, உங்கள் வார்த்தை விலைச்செல்லும்படி பிராட்டிசுந்நிதியிலே சொல்லுங்கோளென் தூதவாகியத்தை யென்கிறான்.
- எ. சில குருகினங்களைக் குறித்து, சிலரோடேகலந்து அவர்களைத்துறந்து அநுவே புகழாகவிருக்கை போருமோவென்று அவாக் கறிவியுங்கோ ளென்கிறான்.
- அ. சிலவண்டிகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, அங்குத்தைக்கு பயப்பட வேண்டாதபடி சுரங்கத்திமான தேசத்திலே யிருக்கப்பெற்றோம், இனி யென்றொத்தியை அறிவியுங்கோ ளென்கிறான்.
- க. ஒரு குருகைக்குறித்து, நிரதிரியபோகயரானதாம் போம்போது தம்மைக் கொண்மிபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய் யென்கிறான்.
- க0. சில வண்ணங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்குமுன்னே அவனுக்கென் தசையை அறிவியுங்கோ ளென்கிறான்.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய மொழியை அப்பசித்தார்க்குப் பிரிவுக்கடியான சம்பார அரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கொடுக்கு மென்கிறார்.

அ - ம். நீநவாய்மொழி—அறுகீதம்வினை.

போகவிட்டதாது வரப்பற்றாமை “நாமவனிரும்பவிடத் தே போவோம்” என்று மனோரதிக்கிரூர்.

க. எனக்குத் திருநாவாய் குருகுகைக்கு பாயமுண்டோ வென்கிரூர்.

உ. திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ வென்கிரூர்.

ங. திருநாவாயிற் திருவோலக் கத்திலேபுகும் நாளென்றென் றறிகிலே வென்கிரூர்.

ச. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் பண்ணும்படிவிஷயீ க்ருதனானான், நப்பின்னைப் பிராட்டி யோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே அடிமைசெய்யப்பெறும் நாளென்றென் றறிகிலே வென்கிரூர்.

ரு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக் கண்டதுபவிப்பதென் றென்கிரூர்.

சு. ஊனாயன்கீகே ஊரில்நின்றருளின வுன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ வென்கிரூர்.

எ. ஆஸ்திரார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்தியவாஸம் பண்ணுகிற தேவர், அன்னயகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிரூர்.

அ. அப்போதே அபேகூழிதம்பெறாமையாலே, “அருளவுமாம், தவிர்வுமாம், அக்கியான கந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும் டடி தெளிவைத்தாவேணும்” என்கிரூர்.

க. இப்படி சொன்னவிடத்திலு மொருவிசேஷகடாகூதம் பண்ணாமையாலே, “நானிவ்வாசையோடே முடியாரின்றேன், என் அபிமதம் பெறப் புகுகிற பாக்கயாதிகாரோ” என்கிரூர்.

க௦. உன்னைக்காணப்பெறாமை நெஞ்சுழிந்து கூப்பிடாரின்றே னென்கிரூர்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஐவிகாமுஷ்மிக சகலபோகங் களையும் புஜிக்கப்பெறுவ னென்கிரூர்.

கூ - ம். நீநவாய்மொழி—மல்லிகை.

பாதகவர்மடையநலிய, நலிவுபட்டவர்கள் கூப்பிட்டி
கூபீட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிரூர்.

க. சந்தியாகாலத்தில் தென்றல் துடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியை சொல்லுகிரூர்.

உ. முன்பு துசியேறின பேர்க்குரமாகின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே திரளவழுக்குமாப்போலே தனித்தனியேநலிந்த பாதகங்கள் பல ஊனி மிகமிகபலகூடிவந்து நலியாரின்ற தென்கிரூர்.

- ங. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்க ளடங்க பாதகமாகப் பூக்கவாறே அவற் றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள், அகவாயிலே அவளழகு ஸம்ருதமாய் நலியாநின்ற தென்குறள்.
- ச. அகவாயில் நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸபரிசாதிகளாலே ஸ்மா ரகமாய்நின்று நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சொல்லுகுறள்.
- ரு. சகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய் அவ்வள விலு மவனுடைய பரஸாதமரிதாலுல் தரிக்க விரடூண்டோ வென்குறள்.
- கூ. நித்தியாநபாயிரியான பிராட்டியோடு அனயபரரான பரம்ஹருத்ராதிக ளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கு மவனுடைய செளசீலியம் என் ஆத்மாவை யீரானின்ற தென்குறள்.
- எ. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள திரளவந்து கண்பாராதே நலி யானின்ற தென்குறள்.
- அ. கீழ் தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று மூற் கோலி நலியானின்றன வென்குறள்.
- கூ. பண்டே இடைப்பெண்கள் நடுவே இவன குழலூதுகிறபோது நடுநடு வே தன்னுற்றமையாலே சில உகதிசேஷத்தங்களைப் பண்ணு நின்றுகொண்டு பாடும்பாட்டைநினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டி கிறிலே னென்குறள்.
- க0. வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க அவன் வருகிறிலன், பாதகங்க ளுடைய சந்நிதியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே யென் கிறுள்.
- கக. நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார, இத்திருவாயமொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோ னென்குறா.

க0 - ம். தீருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி.

ப்ரதிபந்தங்கள்போக திருக்கண்ணபுரத்தி லெம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோ னென்குறள்.

- க. இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லுகிற வாஸ்ரயணத்தைச் சங்கரஹேண வருளிச் செய்குறா.
- உ. “இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ” என்றஞ்சும் சாபலமுடையார், சுரக்ஷிதமான தேசமென்று நிரப்பயராய் நித்யமாக வாஸ்ரயுங் கோ னென்குறா.
- ங. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபயவிபூதிநாதனுய்த்து, உங் கள் துக்கங்கடெ அந்ய பரயோஜனனுய்க்கொண்டா ஸரயி யுங்கோ னென்குறா.

- ச. ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் நயினனைப்பிராடடி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயி யுங்கோள, அவனுங்களுக்கு ரக்ஷகனா மென்கிறா.
- ரு. இப்படி பகதியோகத்தா ஸாஸ்ரயிக்கக் கூடாமனறிககே தன் திருவடி களையே உபாயமாகப் பற்றினா திறத்தவன் செயதருளுமபடியை யருளிச் செய்கிறா.
- சு. தனனை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய பரதிபந்தங்களைப்போக்கி அவாங்களுக்கு மிகவும் ஸநேஹியா மென்கிறா
- எ. அந்நய பரயோஜநருக்கு சுலபனய பரயோஜநாந்தர பராககத்தைக் கொடுத்தது தானகல நிறகுமென்கிறா.
- அ. அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள, உங்களுடைய துக்கத்தையும் துக்க ஹேது வான சமசாரத்தையும் போக்கியருளு மென்கிறா
- க. உபதேச நிரபேக்ஷமாக நான் முன்னமவனை ஆஸ்ரயித்து சுகியாகப் பெற்றேனென்று பரீதராகிறா.
- க௦. பரீதயி சயத்தாலே ஸவலாபத்தைச்சொல்லிப் பகதிபரபதயதுஷ்ட டானங்களுக்குக் கூடாமல்லாதா திருக்கண்ணைபுரமென்கிற உகதி யைச்சொல்லவே ஸமஸத்த துக்கஞமபோ மென்கிறா.
- கக. பரதிபந்தங்கள் ஸவாசனமாகப் போகவேண்டியிருக்கில இத்திருவாய மொழியை பரீதிராவகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன் திருவடி களை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறா.

௧௦ - ம ப த் து.

- ஆழ்வாருடைய பதறததைக்ககண்டு, திருமோகூடரிலே தங்கு வேடடையாகவந்து தங்கி, இவாக காச்சிராதி கதியை யுங்காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷித ஸைவிதாநம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்தா
- க-ம். நீநவாய்மோழி—நாளநாமரை.
- கைங்காய பரதிபந்தக் நிச்சேஷ நிபாஹணத்தை அருளிச் செய்கிறா.

- க. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோதி நிரசநலினான காளமேக மல லது துணையிலையென்று அவனைப் பற்றுகிறா.
- உ. போக ஹேதுவான வொப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநா மங்கனையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு காலத்தவ முள்ளதனையும் புகலுடையோ மல்லோ மென்கிறா.
- க. சாவரக்ஷகனாவன வாத்திககிற திருமோகூடா, நமமுடைய சகலதுக் கமும் கெடச்சென்று பராபிப்போ மென்கிறா.

ச. நம்முடைய சமஸ்த துக்கங்களுக்கெட, திருமோகூரிலேவந்து சலப னாய் நிற்கிறவனை ஆஸ்ரயிக்க வாரும்கோளென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளை யழைக்கிறா.

ரு. அவனெழுந்தருளியின்ற திருமோகூரை ஆஸ்ரயித் ததுபவிக்க வாருந் கோளென்கிறா.

சு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபத்தமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரகஷ்யயில்லை யென்கிறா.

எ. நம்முடைய ரகஷணம் தனக்கு அவா ஜநீயமான உத்பாதகன வாத்திக் கிற திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே, நம்முடைய துக்கங்க ளப்போ தே போமென்கிறா.

அ. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பின்னையான தசரதாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போமென்கிறார்.

க. நமக் கரணை திருமோகூரை நாம்ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று, ஸ்வ லாபத்தைப் பேசுகிறா.

க0. சாவ ரகஷகன் வாத்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்குப் பந்துக்களானா ஆதரித்து நனைத்தேத்துங்கோ ளென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூருக்குக் கொடுத்த வித்திரு வாய் மொழியை அப்யசிக்க வல்லாக்குத் துக்கநிவருத்தி யுண்டா மென்கிறா.

உ-ம். நீநவாய்மொழி—கேமீட்டர்.

இதுவுமது.

க. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லத் திருவந்தப்புரத்துக்குப் போ கைக்கு விரோதியானவை யெல்லாம் போம் அங்கேபுக வாருந் கோளென்று அதுகூலரை அழைக்கிறார்.

உ. ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம் ப்ர காரததாலே ரகஷகமா மென்கிறா.

ங. ப்ரதிபந்தங்கள் போகைக்குத் தேசப்ராப்தியே யமையும், ஆயிரம் திரு நாமத்திலு மேதேனு மொன்றைச்சொல்லி அதுபவியும்கோளென் கிறா.

ச. ஆஸ்ரயிப்பாக்கு ருசிபிறக்கைக்காகத் திருவந்த புரத்திலே புக்கடி மை செய்கிறவர்கள் என்ன பாக்கியவான்க ளென்கிறா.

ரு. திருவந்தப்புரத்தி லாஸ்ரயிக்கு மவர்கள் நித்தியசூரிகளாவாகள், ஆகை யாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஸ்ரயியும்கோ ளென்கிறார்.

க. நித்தியஞ்ஞிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற திவகே ஆகையாலே திருவந்ரு
புரமே பரமபராபயம், அங்கே நாமடிமைசெய்ய வேணுமென
கிறா.

எ. சாவேஸுவரன் கணவனாந் தருளுகிற திருவந்ருபுரத்திலே சென்றடி
மைசெய்யப்பெறில் ஒருதேசவிசேஷத்தைச் சென்றடியைசெய
யப் பெற்றிலோமெனனும் துக்கம் போமென்கிறா.

அ. திருவந்ருபுரத்திலே கணவனாந் தருளுகிற சாவேஸுவரனுடைய திரு
வடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்று அருகூலனா அழைக்கிறா

க. சரீராவஸாந் மணித்தாயித்து, ஈண்டெனத் திருவந்ரு புரத்திலே புக
கடிமைசெய்யத் தாஸய் விரோதிகாமங்கள் தானே நசிககு மென
கிறா.

க௦. திருவந்ருபுரத்திலே புககடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமைபேச நில
மன மென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழிவல்லா திருநாட்டிலுள்ளாராக்ருப
போககியராவ மென்கிறா.

௩ - மீ. நீநவாய்மொழி—வேய்மந்.

இதுவுமது

க. அவன் பிரிகுறன்னென்கிற வயசுநமசெல்லாநிறக, அதுககுமேலே, ஞாயில்
துடக்கமான பாத்தக பதார்த்தங்களின் தவரியாலும் அவன் நோக்
காலும் தனக்குப் பிறந்த வவசாதத்தை, தோழிமார்க்குச் சொ
ல்லுமாப்போலே அவன் நனக்குச் சொல்லுகிறா

உ. இவன் தரிககைக்காகப் பலகாலனைத்தருள, இஸஸமஸலேஷ சகமெல்
லாம நீ போகக்கடவையென்னு மிதினிலே ஸவபநங்கண்டு விழித்
தாப்போலேயாய் நோவுபடாநின்றே மென்கிறா.

௩. நீ யுபேக்ஷித்திருக்க நான்கள் சிநேஹித்திருக்கிற வொருநிலைகாமம்
நசிக்கவேணு மென்கிறா.

ச. இவன் போககைநினைத்து நோவுபடப் புககவாரே “உன்னைப் பிரிக
கைக்கு சம்பாவணையுண்டோ” என்று இப்புடையிலே சவிரய
மாகச் சிலவார்த்தைசொல்ல இவையிறே எனனை யழிக்கிற தென
கிறா.

ரு. “நான் சந்நிஹிதனாயிருக்க நீ யிப்படிபடுகிறதென” எனனை, நீ பசு
மேயக்கக் கடவையானபின்பு நீயும் போனாய் நீ போனால் நலியக்
கடவ சந்நியாதி பதார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற மெனனை யாஸ
வசிப்பித் தருளவேணு மென்கிறா.

சு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும்பிமதைகள் பலருளா உனக்கொரு குறையில்கூட நாங்க ஞன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டிகிறிலோம் உன் போக்கான தெங்களுக்கு அஸஹயமென்கிறான்.

எ நாங்கள் நோவுபட உன் சஞ்ஞாபமான திருவடிகள் ஞோவப் பசுமேய்க் கப்போனால் அங்கே அசுரர்கள் கிடமினாலென்னாய் விளையுமென்கிறான்.

அ. நீபோனால் சப்ரமாதமென மஞ்சாநினறேன், உன்னைப் பிரியவும் மாட்டேன் பசுமேய்க்கை வயாஜமாக அபிமத விஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில், என கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே சஞ்சரிக்கவேண்டு மென்கிறான்.

கூ. “உகக்கு நல்லவரோடு முழிதராய்” என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை யித்தனையொழிய, உங்கள் சந்நிதியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை யுங்களுக்குக் கரிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்குளோட்டைக் கலவியிற காட்டில் திரு உள்ளத்தில் ப்ரியமே யெங்களுக்கு மிகவும் சுகம், ஆனபின்பு சப்ரமாதமான தேசத்தில் போகா தொழியவேண்டு மென்கிறான்.

க0. முன் கையிடுக்கறான வசராகள் கம்ஸப்பேரிதராய்ச் சஞ்சரிககிற காட்டிலே, நம்பி மூத்தபிரானையு மொழியத் தனியே திரியாநிற்றி யென்று மிகவும் நோவுபடா நினறே நென்கிறான்.

கக. நிகமத்தில், அவனை “பசுநிரா மேய்க்கப் போகவேண்டா” என்று நிகேஷித்த பாசரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவறறே டொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! யென்று விஸ்மிதராகிறா.

ச - மீ. திருவாய்மொழி—சாரீவே.

இதுவுமது.

க. உபயவிபூதி யுத்தனையிருந்துவைத்து ஆஸ்ரரிதசுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்ப மென்கிறா.

உ. ஸாவேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயஃபதியாயிருந்துவைத்து என்விரோதியைப்போக்கி என்னை யிங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றானென்று, கீழ்ச்சொன்ன சொல்லப்பம் தமக்குப் பலிததபடியை யருளிச்செய்கிறா.

ங. மறுவலிடாதபடி சம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகள் சிரோபூஷணமாகப் பெற்றே நென்கிறா.

ச. என்மனஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸாவேஸ்வரனை யொருவராலும் விஸ்ஸேஷிப்பிக்க வொண்ணாதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத யன யிருந்தே நென்கிறா.

- டு. அவன என்஥ிரத்தில்செய்ய நினைக்கிறவை யொருவறகறிய நிலமன றெனகிறா.
- சு. இனரூ ஸ்ரயிப்பாபாடியு ஢ித்தியாஸ்ரரிதபாபபோலே விஷயீகரிக்கு மவன றிருவடிகளிலே ரிாமமனாய விழப்பெற்றே னெனகிறா.
- எ. நம்ப்ரதி பந்தகளையெல்லாம தானே போககி அடிமைகொள்ளுமவனை நாளதோறு மனுபவியென்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து யருளிச் செய்கிறா.
- அ. “அவனை அதுபவி” எனறவாறே உகந்தநெருசைக்கொண்டாடி அவனை யிடைவிடாதே அதுபவி யெனகிறா.
- க. “ஜனமாந்தரஸஹஸோஷ” எனகிறபடியே அநேக காலசாத்தியமான பகதியாலே லபிக்கப்படுமவனைக் கேவலமவன பராசாதத்தாலே காணப்பெற்றே னெனகிறா.
- க௦. பரயோஜநாதரபரரோடு சாதநாதரபரரோடு பரபநரோடு வாசி யற அவனே யுபாயமென்று உகத்ததை நிகமிக்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், இததிருவாயமொழி கற்றாக்குக் கிருஷ்ணனுடையதிருவடிகள சலபமா மெனகிறா.

டு - ம். தீநவாய்மொழி—கண்ணன்கழலினை.

இதுவுமது

- க. பத்தியுத்தராயக்கொண்டு அவனை அதுசந்திப்பாக்கு ஆலமபநமான திருமந்திர மினனதெனகிறா.
- உ. இதனுடைய அாதத்ததைச் சொல்லுகிறா.
- ங. ஸவாமிதவ பரயுத்தமான ஸாவவித் ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.
- ச. “ஆபோநாராஇதி பரோத்தா” என்று மொருநிாவசந பராகாரமுண்டிறே யிதுக்கு அவவழியாலே திருமந்திரத்தை நிரவசித்துத் திருமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாருசலியைப்பண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோ ளெனகிறா.
- டு. இப்படி செவவி மாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன திருநாமத்தை ஹாஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுகோள, அப்படியெய்யவே, ஸவருபாதுருபமான வருத்தியைப் பெறலா மெனகிறா.
- சு. நீர்சொன்னபடி செய்யலாவது ஆஸ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ, கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவெனன; பிறபாடரான நமக

காகத் திருமலையிலே நின்றருளிஞன் அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

எ. ப்ரீதிப் போரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமமுஞ் சொல்லவந்த மாட்டாதா, அந்தப்புரபரிகரமானா வார்த்தையைச் சொல்லவே ஸ்ரானோபாசனத்தில் பலம் சித்திக்கு மென்கிறார்.

அ. அதிகாரியியதியில்லை ஆனோனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவாரா நித்தியசூரிகளோ டொப்பாகள் என்கிறார்.

ஊ. ஜன்மாதிகள் அப்ரயோஜகமானாலும் ப்ரயோஜனாதர பரதாஹேது வானபாபங்கள் செய்வதென்றென்னில், ப்ரயோஜன சூர்யராய்க் கொண்டா ஸ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார்.

க0. அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கரிய ப்ரதிபந்தங்களும் போம், ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் அப்யசித்தவாகனை ஆழ்வார தம்மைப்போலே பகவத் விஷயீகார பாத்ரமாக்கு மென்கிறார்.

௬ - ம். தீருவாய்மொழி—அநுள்பேறுவார்.

இதுவுமது.

க ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே யொருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானா யிராநின்ற நென்கிறார்.

உ. “விதிவகையே” என்று, கேவல பகவத் க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென், அடியிலே “இன்னின்ற நீமையினியாமுருமை” என்றிலோமோ நாமென்ன, நாமபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றதென்கிறார்.

ங. நெருசே, நம்மை விஷயீகரிக்க வல்லனே யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே பலிக்கிறபடி யென்னென்கிறார்.

ச. சாவேஸ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்ன விது சம்பவிக்குமோ வென்னில்; அவனுடைய வாஸ்ரித பாரதந்திரயத்தை அநுசந்தித்தால் சுடாததில்லையென்கிறார்.

ரு. அவன பரமபதத்திற்குப்போக வாஸ்ரிதருக்கு வைத்த அர்ச்சிராகி கதியாலே போகப்பெறா நின்றேன், நித்தியாஸ்ரிதனைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றே நென்கிறார்.

- கூ. திருவாட்டாற்றிலே சந்நிதிபண்ணி என்னைச் சாவதோ முகமாக விட
மாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிடப்ப பெற்றோமென்கிறா.
- எ. “குறுகினம்” “என்றவிதென கொண்டறிவ தென்னில், பாகக்கலாகா
தோ உடம்பு கோயிற்சாந்த நாமுகிறப்படி யென்கிறா.
- அ. அதயந்த விலக்கண்ணனவன திருவாட்டாற்றிலேவந்த சலபயை என
ஹந்தயத்திலே வந்த புகுந்த உஜ்ஜவலனாகைக்கு நானென்ன
நனமைசெய்தே நென்கிறா.
- கூ. அதயந்தம் பூணன தானிகழாதே என்மனஸஸை சாவகாலமும விடு
கிறிலன், ஒருவனுடைய வயாமோஹமே! என்று பரீதராகிறா.
- க௦. மஹாபுருஷர்களை அடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராட்டித் தங்கனந்தரத்தைக்
கொடுப்பார்களென்னு மிவ்வாதத்ததைத் திருவாட்டாற்றில் நாய
னான பக்கலிலே காட்டினானென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியை அநுபவிக்க விரியா நித்திய சூரிக
ளென்கிறா.

௭ - மீ. நீநவாய்மொழி—சேஞ்சோல்.

இதுவுமது

- க. “திருவாயமொழிபாடுவிக” என்றொருவியாஜத்தாலேபுகூறு தம்பக
கலவனபண்ணின் வயாமோஹத்தைக்கலாமி, அவனாக கடிமைசெ
யவா ஸீராதிகளிலே யகப்படாதே கொள்ளுகோ ளென்கிறா.
- உ. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த சமுத்ததியைக் கண்டினிய
ராகிறா.
- ங. அவனுக்குத்தம்பக்கலுண்டான வபிவிவேசத்தினுடைய வெல்லையிலா
மையை யருளிச்செய்கிறா.
- ச. தம்முடைய திருமேனியிற காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நில
மென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வயாமோஹத்தை
யருளிச்செய்கிறா.
- ஞ. அவன் தம்மோடேகலந்த தம்வாயாலே திருவாயமொழிகேட்ட பரீதி
யுள்ளடங்காம லானந்தித்து ஆளத்திவையா நினரூனென்கிறா.
- சூ. ஸ்ரீயுத்தியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னை யானுகையிலே
வயாமுகத்தனா நென்கிறா.
- எ. தம்முடைய விஸஸமுத்திக்கெல்லாமடி திருமலையானபின்பு, இந்தே
சந்தானே நமக்கு பராய்மென்று திருமலையைக் கொண்டாடு
கிறா.

- அ. திருமலை துடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணுமபிரிவேசத் தை என்னவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன் இவன்படி யிருந்தபடியென் ! என்கிறா.
- க. நமக்கிந்த சம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாயித்து, திருமலை யைக் கைவிடாதேகொள்ளென்று திருஉள்ளத்தைக்குறித்து அரு ளிச்செய்கிறா.
- க0. இப்படி இவா ரிப்பந்திக்கச்செய்தேயும் ஆனைக்குப் பாடுவாணப்போ லே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி “சாந்துபூசுவா பரணியையுடை த்தோ பூசுவது, இதென சொன்னீரானீ” என்ன , திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறா.
- கக. நிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷபமான வித்திருவாய்மொழி திருமலை யிலே சொல்லிற்றென்கிறா.

அ - ம். திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை.

இதுவுமது.

- க. யாதருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங் காட்டில் நிரபேகூணன தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறா.
- உ. தான ஸாவேஸ்வரனும் வைதது என்னோடு கலக்கப் பெறாமையாலே குறைவானனவன் இன்றுவந்து நிரஹேதுகமாக வென் ஹரு தையத்திலே புகுந்து பூணனானென்கிறா.
- ங. அவன் தம்மோடே நிரஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸலேஷித்தபடியை யது சந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக் கிங்கனே யெளிதாவதே யெ ன்கிறா.
- ச. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவான யிருக்கிறவனுடைய நீாமையை யதுசந்தித்து என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியா நின்றே னென்கிறா
- ரு. திருப்போநகரான் பரமபதத்தை எனக்குத்தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கினு னென்கிறா.
௫. தனக்கிருப்பிடமான கோயில்க ளநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதா னைப்போலே என் ஹருதயத்திலே நிரஹேதுகமாக ப்ராததித்து வந்து புகுந்தானென்று ப்ரீதராகிரார்.
- எ. அவனுடைய வாதரத்தாலே தமக்குண்டான காதார்த்யத்தை யருளிச் செய்கிறா.
- அ. நிரதிசய போக்கியபூதனான திருப்போநகரான் என்பக்கலிலே வ்யா மோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்நெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தா னென்கிறார்.

- ௯ “இனமெனனை விஷயீகரிக்கைக்கும் முனபெனனை யுபேக்திக்கைக்கும் காரணமென” என்றுகேடகவேணடி யிருந்தே நெனகிறா
௧௦. இவாகேட்ட விதுகுகொரு ஹேதுகாணுமையாலே நிருததரவாய, “உமக குமேல செய்யவேணடுவதென” எனன, பரதிபூவகமாக வடி மைசெய்யப்பெற்றேன, இதுவே யினனம் வேணடுவதெனகிறா
௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியை அபயசிக்க வல்லாரிட்டவழக்கு பரமபத மெனகிறா

௯ - ம். திருவாய்மொழி—தூழ்விசம்பு.

அரச்சராதிமாராகம

௧. பரம பதத்துக்குப்போக உபகிரமிகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட பரீதயதிசயத்தாலே ஸதாவர ஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறா.
௨. மேலுண்டான லோகங்களபண்ணின சத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறா.
௩. ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளா லொதிவாவது புஷ்ப வருஷ்டியைப் பண்ணிக்கொண் டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறா.
௪. மேலிலலோகங்களில் தேவர்கள் இவர்கள் போகிற வழிகளிலே தங்குக்கைக்குத தோப்புகள் சமைத்தும் வாததியாதி கோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறா.
௫. ஆதிவாஹிக காததாக்களான வருணேந்திராதிக்களும் மறறுமுள்ளாரும் மிவாக்குக்குப்பண்ணும் சத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறா
௬. சத்கார பூவகமாகத் தேவஸ்திரிகளுக்கும் இவர்களை ஆசீர்வசனங்களைப் பண்ணினாருக ளெனகிறா.
௭. மருதகணங்களும் வசுகணங்களும் தங்களெல்லைக்கப்பாலும் துடாந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாருக ளெனகிறா.
௮. பரக்ருதிமண்டலத்துக் கவவருகே பரமபதத்துக்குப் புரம்பாக நித்திய சூரிக ளிவர்களை யெதிர்கொள்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறா.
௯. பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே சமகருதராய, அவருள நித்யசூரிகள “பரமபதத்திலேவருவதே! இவெனனபாக கியபலம்!” என்று விஸமயப்பட்டாருக ளெனகிறா.
௧௦. நித்தியசூரிக ளிவர்களைக் கொண்டாடுமபடியை யருளிச்செய்கிறா.
௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியை அபய சித்தவாக்கள நித்தியசூரிக ளோ டொப்பொனகிறா.

க0 - மீ. நீர்வாய்மோழி—முனியே.

இதுவுமது.

- க. நிரஹேதுகமாக உன்னுடைய சவுந்தாயாதிகளைக்காட்டி எனக்குன்னே யொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான சம்சாரத் திலேவைத்து, நீபோய்ப் பணிபோலே யொருகுண விஷகாரத் தைப்பண்ணிவிட வொண்ணாதென்கிறா.
- உ. தம்முடைய வபேக்ஷிதஞ் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக் குத் திருவாணையிடுகிறா.
- ங. பெருமிடுக்கரான ப்ரமஹாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தியாதிகளுக்கு மெல்லாம் நிரவாஹகளுன நீ, உன்னுல்லது ஜீவிகக விரகின்றியே யிருக்கிற வென்னை, ஐயோ!, வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறா.
- ச. சாவ நிரவாஹகளுன நீ, என்காராயம், நானேபண்ணிக் கொள்வேனாகப் பாததருளிநாயாகில், என்னைக்கைவிட்டாபல்லையோ வென்கிறா.
- ரு. சாவாக்ககளுன நீ யுபேக்ஷிததால், என்காராயம் நான்செய்யவோ, பிறா செய்யவோ, முடிந்தேனிறே பென்கிறா.
- சு. பெரியபிராட்டியாரா பக்கல்போலே என்பக்கலத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய், என் ப்ரக்ருதியிலு மாதமாவிலு மத்யாதரத்தைப்பண்ணி, புஜி சூத நீ, என்னை யுபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளா யென்கிறா.
- எ. (நான் பெரியபிராட்டியாரா பரிக்கிரஹமாகையாலே,) ப்ரளயாரணவமக் கையாண ஸ்ரீஸூரிப்பிராட்டியை யெடுத்தது அவளோடே ஸம்ஸ்லே வந்த தருளிநாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியா ரோடே ஸம்ஸ்லேவந்த தருளிநாற்போலவும், சம்ஸாராரணவ மக்ருண வென்னையெடுத்த தென்னோடே ஸம்ஸ்லேவந்ததருளி எனபக்கலிலே அதிவ்யா மோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற் றுவைத்து யினித தப்பவிடுவதோ வென்கிறா.
- அ. அந்யந்த ஞானோயனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிட வுபாய மில்லை யென்கிறா.
- க. “தானிசாவாணிதந்வபு” ‘யஸ்யாத்மா ஸரீரம், யஸ்யப்ருத்வீசரீரம்’ ‘ததஸாவம் வைஹோஸதது’ என்னும்படியே, எங்கும் வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகத்சரீரனாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டித் தந்தோமிதே” எனன, அது உகந்தாக்கு முகவாதாக்கும் பொ துவாயிருந்தது, ஆகாரந்தர மில்லையாகிலன்றோ “அதுவேயமை யும்” என்றாறி யிருக்கலாவது, திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூரணமாயிருக்கிற விருப்பைக் காணவேணு மென்கிறா.

க0. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேசுதிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டித் தடுத்திப் பெரியவார்த்தியோ டே கூப்பிட்டியா ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூரணாய்க் கொண் டிவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக் ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூப்யானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர வத் தென்னோடே கஸந்தாய் என்னுடைய மனோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றே நென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், அகிலவேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானக்யாநூல்தை கஸ்வ ரூபனாய், உயர்வற உயர்நலமுடையனாய், செளந்தர்யாதி விசி ஷ்டமான நித்தியமங்கள் விக்கிரஹயுக்தனாய், அபரிமித திவ்ய பூஷணபூஷிதனாய், சர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷயீஸ்மிநீளாநாயக னாய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைநதே யாதிகளாலே அநவரதப ரிசர்யமானசரண நளிநனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலைய னாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிக ளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேணுமென்று விடாய்த் தாஸ்யிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வ பாவனான வெம்பெருமானே, காணவேணுமென்று கூப்பிட்டி அவனைப்பெற்று நிர்துக்கராய், நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதி பந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரத் திருவாய்மொழியும் ; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன் னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல் லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமரர்களோ டொப்பொன்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரஹம்.

அ நு ப த் த ம்.

(உ)

பகவத்விஷயஐதீஹ்யங்கள்.

க - ம். ப த் து.

க - ம். நிருவாய்மோழி—உயர்வற.

க-ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (அஹமஸ்யாவரோப்ராதாகுணீர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாப்போலே திருவடி இனையபெருமானை “நீயிவாக்கென்னாவீ”! என்ன “பெருமானு மொருபடி நினைத்திருப்பா, நானுமொருபடி நினைத்திருப்பேனென்றா”, அவா “நினைத்திருக்கும்படியென், நீ நினைத்திருக்கும்படி யென்” என்ன; “அவாதம்பின பிறந்தவனென்றிருப்பா, நான் அவாகுணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்” என்றாறிதே.

உ. (உடையவன்) குணங்கள் தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும். அதாவது ஆகந்துகமன்றிக் கேஸவருபாநு பந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து “நிராகுணமென்பா மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வா “நலமுடையவன்” என்றபடி கண்டாயே” என்றுபணித்தான். இத்தால் “சமஸ்த கல்யாண குணத்தம்கோசெள” என்றபடி.

ங. (மயாவறயித்யாதி) க்யாநாநுதயம், அந்யதாக்யாநம், விபரீதக்யாநம், என்கிறவிலை வாசனையோடே போம்படியாக. “க்யாநாநுதயமாவது, தேஹாத்மாபிமானம், அந்யதாக்யாநமாவது, தேவதாந்தர சேஷமென்றிருக்கை. விபரீதக்யாநமாவது ஸ்வதந்தரமாகவும்

க0. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேகூதிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரியவார்த்தியோ டே கூப்பிட்டியா ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூரணமாய்க் கொண் டிவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூபக்யானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர வந் தென்னோடே கலந்தாய் என்னுடைய மனோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றே நென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், அகிலேறைய ப்ரத்யரீக கல்யாணைகதானக்யாநூந்தை கஸ்வ ரூபமாய், உயர்வற உயர்நலமுடையமாய், செளந்தர்யாதி விசிஷ்டமான நித்தியமங்கள விக்கிரஹயுக்தமாய், அபரிமித நிய்ய பூஷணபூஷிதமாய், சர்வாயுதோபேதமாய், லக்ஷயீபூமிநீளாநாயக மாய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைரதே யாதிகளாலே அநவரதப ரிசர்யமாணசரண நளினமாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலைய மாய், ஸர்வேஸ்வரமாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிக ளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேணுமென்று விடாய்த் தாஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வ பாவனான வெம்பெருமானை, காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிந்துக்கராய், நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதி பந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந் திருவாய்மொழியும் ; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொள் னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல் லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமராகளோ டொப்பொன்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசாரீய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரஹம்.

அ நு ப த் த ம்.

(உ)

பகவத்விஷயஐதீஹ்யங்கள்.

க - ம். ப த் து.

க - ம். நிருவாய்மோழி—உயர்வற.

க-ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (அஹமஸ்யாவரோப்ராதாகுணீர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாப்போலே திருவடி இனையபெருமானை “நீயிவாக்கென்னாவீ”! என்ன “பெருமானு மொருபடி நினைத்திருப்பா, நானுமொருபடி நினைத்திருப்பே நென்றா”, அவா “நினைத்திருக்கும்படியென், நீ நினைத்திருக்கும்படி யென்” என்ன; “அவர்தம்பின் பிறந்தவனென்றிருப்பா, நான் அவாகுணங்களுக்குத் தோற்ற அடியேனாயிருப்பன்” என்றாறினே.

உ. (உடையவன்) குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும். அதாவது ஆகந்துகமன்றிக் கேஸவருபாறு பந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து “நிாகுணமென்பா மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வா “நலமுடையவன்” என்றபடி கண்டாயே” என்றுபணித்தான். இத்தால் “சமஸ்த கல்யாண குணத்தம்கோசௌ” என்றபடி.

ங. (மயாவறயித்யாதி) க்யாநாநுதயம், அந்யதாக்க்யாநம், விபரீதக்க்யாநம், என்கிறவிலை வாசனையோடே போம்படியாக. “க்யாநாநுதயமாவது, தேஹாத்மாபிமானம், அந்யதாக்க்யாநமாவது, தேவதாந்தர சேஷமென்றிருக்கை, விபரீதக்க்யாநமாவது ஸ்வதந்தரமாகவும்

அ - ம். ப த் து.

“இப்படி ப்ரபந்ராயிருக்கச் செய்தேயும், தக்தபட ந்யாயம் போலே நம்மை விடாதே யதுவர்த்திக்கிறது, நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றிலொரு நசையில்லை யென்கிறார்.

க - ம். நீருவாய்மோழி—தேவிமார்.

சக்திஹாரியாலே அந்தத் திருப்பதிக்குப் போகமாட்டாமல், நடுவே நின்று, புருஷகார பூதையான பிராட்டி கிட்டவிருக்கவும், ஆஸ்ரத பாரதந்தர்யாதி குணங்களிருக்கையாலும், தமக்குப் பல வலித்தியான தில்லை யென்று, குணங்கள் மேலே அதிசங்கை பண்ணுகையில், ஸர்வேஸ்வரன், விஸ்வாஸ ஹேதுவான கல்யாண குணங்களைக் காட்டிதலால், அந்த அதிசங்கை தீர்ந்து, ப்ரீதரானதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பிரியில் தரிக்க வொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யனுள் நீ உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

உ. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கு மிருப்பேயோ என் றிறத்துச் செய்தருளப்பார்த்தது நானிங்ஙன் ப்டாமே யுன்னைக் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

ங. ஆஸ்ரதி சுலபனாயிருக்கிற நீ யின்றுவந் தென் னுபத்தை நீக்காதொழி யில் உன் குணமே ஜீவனமாயிருக்கிற வாஸ்ரதிருன்னை எங்ஙனே விஸ்வலிக்கும்படி யென்கிறார்.

ச. “உன்னை ஆஸ்ரதிதரிட்ட வழக்காக்கி வைக்குதி” என்று மறிவொன் றுலுமே தரித்திருக்கிற நான் அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கி யாநின்றே நென்கிறார்.

ரு. “சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி” என்று பேறும்மதானால் சாதனமும் முடைய தலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன ; நான் யத்னம் பண்ணிவந்து காண வென்றொரு பொருளில்லை காண் என்கிறார்.

சு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்.

ஏ. சகல பதார்த்தங்களு முனக்கு ப்ரகார தயாசேஷமாய் நீ ப்ரகாரியாய் நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னு மறிவொன்றுந் கொண்டு தரித்திருக்கிற நானென் பாபத்தாலே அதிலு மதிசங்கை பண்ணு நின்றே நென்கிறார்.

ஞய் தனக்கும் தமபபனாருடைய வ்யாபாரமே யாத்நாயாய், அவ னுமபோய் இருவரும் சரக்கு பிடித்துக்கொண்டுவிந்து ஒரு பந்த லிலே தங்குவது; அதிருவருக்குமிடம் போராமையாலே அம்பறுத் தெய்யவேண்டும்படி விவாதம் ப்ரஸதுதமான சமயத்திலே, இரு வரையு மறிவானொருவன்வந்து “இவனுன்பிதா, நீயவன்புத்ரன்” என்றறிவித்தால், கீழிழந்தநாளைக்கு சோகித்து, இருவா சரக்கு மொன்றாய், அவன் ரகசைகனாய் இவனரகசியமாய அன்வயித்து விடுமிமே.

அ. (மறறொருதிருஷ்டாந்தம்) ஒரு ராஜபுத்ரன் ஒரு வுதயானத்தைக்கண்டு புகவஞ்சினால் “உன் தமப்பனதுகாண்” எனனவே நினைத்தபடிபுக குப் பரிமாறலாமிமே.

கூ-ம். பாட்டு - ஒடுங்கவவன்கண்.

கூ. (ப்ராப்திகைப்புருந்ததாவ தெப்போதோ என்று விரல் முடக்கியிருக் கும) யெனறதுக்கு சம்வாதமாகவோனாதிஹய மருளிச்செய்கி றா. ஓரயனத்தினன்று குன்றத்துச் சீயா, எம்பெருமானா ஸ்ரீபா தத்திலேபுக அவருடைய சிறுபெயரைச்சொல்லி “செங்கப்பிரான் இன்றயனங்கிடாய்” என்ன, திருவுள்ளத்தி லோடுகிற தின்ன தென் தறியாமையாலே அவா பேசாதிருக்க “இததேஹசமனந் தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவறறபின்பு நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிறநாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்றவிது, உனக்கொன்று யிருந்ததில்லையோ ! என்றருளிச்செய்தா.

கூ. எம்பா ஒருருவிலே “பினனு மாக்கை விடும்பொழு தெண்ணே” யெ ன்று, இவ்வனே காரணமானது கழிந்தபோதே காயமுந் தன் னடையே கழிந்ததெயன்றோ ! ப்ராப்தியு மினிக்கைப்புருந்ததே யன்றோ ! இனி சிந்தாவிஷயமுண்டோ ?” என்றருளிச்செய்தா.

கூ-ம். பாட்டு - எண்பெருக்கன்னலத்து.

கூ. இப்பாட்டாலே திருமந்திரத்தை சாத்தமாக வருளிச் செய்கிறா. ஆழ்வானிப்பாட்டளவும் வரப்பணித்து இப்பாட்டளவிலே வந்த வாமே “இததையுந் தம்மாசாரயாகள் பக்கலிலே கேட்டிகொ ள்ளுகுகோள்” என்ன, பட்டரும, சீராமப்பிள்ளையு மெழுந்திரு ந்து போகப் புகவாமே அவாகளை அழைத்து “இன்னபோ தின் னாரிருப்பாரா, இன்னா போவாரா, யென்று தெரியாது இருந்து கேளுங்கோள்” என்று திருமந்திரத்தை யுபதேசித்து, இப்பா ட்டை ரிாவஹித்து “இப்பாட்டை யிதுக்காததமாக நினைத்திருந் கோள். “என்று பணித்தான்.

சூ - ம். நீருவாய்மொழி—எல்லியும்.

ஆழ்வா ரவ்வாறு கூப்பிடுகையில், ஆழ்வாரைக் காட் டிலீஸ்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்தில் த்ருஷ்ணை அதி கமாய், ஆக்ரோசம் பண்ணுகைக்கு முன்னே வந் தோ மில்லையென்று லஜ்ஜித்து, ஆழ்வாரார்த்திதீரு ம்படி ஸகல ஸந்தாஹத்தோடே அதர்கிதமாகப் போனால், மோஹிப்பொன்று, திருக்கடித் தானத் திருப்பதியி லெழுந்தருளின தறிவித்து, ப்ரீதிஸா த்மித்தவாரே, முகங்காட்டுவோமென் றிருந்த தைக்கண் டாழ்வார் ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

- க. என்னுடைய வார்த்திதீர்த்தருளுவான் ஸர்வேஸ்வரனே, அவனார் திரு க்கடித்தான மென்கிறார்.
- உ. திருக்கடித் தானத்திலுமென் ஹ்ருதயத்திலுமொக்க அபிநிவேசித்தெ ன்னுள்ளே வர்த்தியானின்ற நென்கிறார்.
- ங. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்தியவாசம்பண்ணுகிற வாச்சர்ய பூதனை உபகாரகனதுசந்திக்குந் தோறும் இனியனாகா நின்றனென்கிறார்.
- ச. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்திரமாகக்கொண்டு சங்காதி சயத்தாலே என்னெஞ்சையே நிரந்தர வாசஸ்தானமாகக் கொண் டா நென்கிறார்.
- ரு. என்பக்கல் ப்ரோமாதிரியத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வெண் ஹ்ருதயத்திலே புரூந்தருளினு நென்கிறார்.
- சூ. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருக்கடித்தானத்தை யெல்லாரும் ஆஸ்ரயங்கோ நென்கிறார்.
- எ. உங்கள் அக்கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தைநெ ஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிறார்.
- அ. என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும்தாய்ப்ரப்தமான ஸ்தானமாக விரும்பியிருக்குமென்கிறார்.
- ஈ. “என்னோடே இட்டிகைக்குறுப்பானநிலம்” என்று திருக்கடித்தானத் திலே அத்தியபிநிவிஷ்டனானு நென்கிறார்.
- க0. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப் பெ ற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.
- கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டி லே கொடுபோய் விடுமென்கிறார்.

உ-ம். பாட்டு - என்செய்ய.

௧௬. (இவனால் பரிஹராய மென்னு மதுக்கும் அவனால் பரிஹராயமென்னு மதுக்கு மைதீஹயம்) திருக்கோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோ ளரியாழ்வானுக்கு தீர்த்தத்துறையிலே சொன்னவாராதை “ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாதுகாண் - தெற்காழ் வார கையிற் திருவாழியாலே வினையை யறுத்துக்கொண்டு போ கிலத்தனையொழிய, ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் னான் பண்ணினபாபம்.”

சு-ம். பாட்டு - எந்நீர்மை.

௧௭. (ப்ராசங்கிகமாக வைதீஹயம்) பட்டரை யொருதமிழன் “கேட்டிரங்கி யென்னுதே கண்டிரங்கி என்னப்பெறுமோ” என்ன; “அணை த்தகை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடிக கண்டால் பிரியத் தகாதென் திருக்கவேண்டாவோ; “இப்படி கூடுமோ” என்னில் “புல்லியித யாதி, காதலா தொடுவுழியிதயாதி, உனக்கித்தமிழ்ப் போகாதோ” என்றா.

ரு-ம். பாட்டு - நல்கித்தான்.

௧௮. (அருளாய்) திரியக்கை “அருளாய்” என்கிறதே தெனன “நம்பியேறு திருவுடையான் தாஸா திருநாட்டுக்கு நடந்தார்” என்று பட்ட ருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய துணுக்கென் மெழுகுதிருநத “அவர் பூர்வைவணவாகளுடன பரிமாறும்படிக்கு, திருநாட்டுக் கெழும் தருளினுரான்ன வேணுங்கான்” என்றருளிச்செய்தார்.

அ-ம் பாட்டு - நீயலையே.

௧௯. (வாயலகி லின்னடி சில்வைப்பாரா நாடாய) எனற்பரசங்கத்திலே சம்வாதம். பெரிய திருமலை நம்பி தம்முடைய அந்திமதசையிலே தமக்கொரு வெண்ணைக்காடும் பிள்ளையாயிற்று திருவாராதனம், அவா திருமுன்பில திருத்தினையை வாங்கச்சொல்லி “சாயலொ மிணைமாமைதளார்தே நானினி யுனது வாயலகி லின்னடி சில் வைப்பாரா நாடாயே” என்றாராம்.

டு-ம். நீநவாய்மேரநீ—வளவேழலகின்.

ரு-ம். பாட்டு - மாணேனோக்கி.

௨௦. (அமணன் றலையோடே) என்னுமாப்போலே பெருமாள் செய்தத்தையு மவன்றலையி லேறிட்டுச் சொல்லுதலென்றபடி (அமணன்றலையோடே) அதாவது, ஒருகள்ளன் ஒரு ப்ராம்ஹண க்ருஹத்திலே கன்னமிட, அது ஈரச்சுவ ராகையாலே, யிருத்திக்கொண்டு அவ ன்மரிக்க, அவ்வளவில், அவன பந்துக்கள், வந்து ப்ராம்ஹணனை “பழிதரவேணும்” என்ன இரண்டு திறத்தாரும், ராஜாவின் பா

டேபோக, அந்தராஜாவும், அவிவேகியாய் மூர்க்கனுமாகையாலே
 “ப்ராமஹண நீ யீரச்சுவனா வைக்கையாலே யன்றோ அவன்மரி
 த்தான், ஆகையாலே நீ பழிகொடுக்கவேணும்” என்ன, அவன்
 “எனக்குத் தெரியாது சுவர்வைத்தக் கூலியானைக் கேழ்க்கவே
 ணும்” என்ன, அவனை அழைத்து “நீயன்றோ ஈரச்சுவர்வைத்தாய்
 நீ பழிகொடுக்கவேணும்” என்ன, அவனும் “தண்ணீர் விடுகிறவன்
 போரவிட்டான், என்னும் செய்யலாவதென்” என்ன, அவனை
 அழைத்துக் கேட்க, அவனும் “சூசுவன் பெரும்பாளையைத் தீநீர்
 தான், அதினாலே நீரேறிற்று” என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க,
 அவனும் “என்னால் வந்ததன்று ஒருவேஸ்யை போகவரத்திரிந்
 தான் அவனைப்பார்க்கிற பராக்கிலே பாளைபருத்தது” என்ன,
 அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் “என்னாலன்று வண்ணவர்
 புடைவை தாராமையாலே போகவரத் திரிந்தேன்” என்ன,
 அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் “என்னாலன்று துறையில்
 கல்லிலே யோரமணன் வந்திருந்தான் அவன் போகவிட்டு தப்ப
 வேண்டிற்று” என்ன, அந்த வமணனை தேடி பிடித்துக்கொண்
 டிவந்து “நீயன்றோ யித்தனையுஞ் செய்தாய் நீ பழிகொடுக்கவே
 ணும்” என்ன அவன் மௌனியாகையாலே பேசாநிறுக்க “உண்
 மைக் குத்தராயிலை யென்றிருக்கிறான் இவனை யெல்லாஞ் செ
 ய்தான்” என்று ராஜா அவன் தலையிர்த்தான். இக்கதையை அபு
 சந்திப்பது.

கூ-ம். நீநவாய்மொழி—பரிவதில்.

கூ-ம். பாட்டு - அமுதமமரர்.

உக. (அமுதிலுமாற்றினியன்) இவர்கள் இவன்வாசியறியாமல் நிரதிரைய
 போக்யமான ஆராவமுதைவிட்டு ப்ரயோஜனம் தரத்தைக்கொண்
 ட கலுவதேஎன்று தாமருளிச்செய்ததுக்கு சம்வாதமாக ஆசாய
 திவ்ய சூக்தியைக்காட்டுகிறார். நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர், “இந்
 தேவஜாதிவெறும் மனையோ, ‘உப்புச்சாறுகி ளருவதெப்போ
 தோ’ என்று கவிழ்ந்துபார்த்துக் கிடப்பதே! இவனழகையும்
 போக்யதையையும்விட்டு” என்பாராம்.

எ - ம். நீநவாய்மொழி—பிறவித்துயர்.

ச-ம். பாட்டு. மயர்வற்.

உஉ. (என்சொல்லியான் விடுவேனோ) என்கிறவிடத்திலோனா தீயம்-அதா
 வது, ஒருப்ராமஹணப்பின்னை மாமனா க்ருஹத்துக்குப் போக
 அவன், தரித்திரனாகையாலே இவனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்,

நெடும்போதேற்ற மிறைத்துக் காலோய்ந்தவளவில், “விட்டுப் போகைக்கு ஹேதுவாக மாமனாகக் கொருகோபத்தை யுண்டாக்குவோம்” என்று, இறைக்கிற மாமனாமேலே உமிய, அவனும் “ஒரு குளிராத்தியிருந்தபடியென்” என்ன, “சுடசுடவுமிவானாத் தேடிகொள்” என்று இறங்கிப்போனானும், இத்தால் நிரபராத னாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒருகுற்றத்தைத்தானே யேறிட்டுக்கொணரிப்போனானிறே, அப்படியேதேனுமாகிலும் குற்றத்தையிட்டுப் போகைக்கு இவனிடத்திலே யொருகுறையுண்டானாலன்றே விடலாவதென்று கருத்தி.

எ-ம், பாட்டு - யானொடடி

உந. (தானொட்டிவந்து) ப்ரதிக்கொருபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் இவ டத்திலேயோனா தீஹ்யமருளிச்செய்வா. அதாவது ஒருப்ராம்ஹ ணன், பரமஹத்தையிருப்பானாய், வேரொரு ப்ராம்ஹணன், அவ ன க்ருஹத்திலே போஜனாத்தமாகச்செல்ல, சிலரிருந்து “அவ னொருவாக்கும் அசனமிடான், லுத்தன்காண்” என்ன, “உங்கள் முன்னே அவனகத்திலே எப்படியு முண்மெருகிறேன்” என்று, தன்னாத்தியைக்காட்டி “இததனை பரசாதமுண்டாகிலும் ஜீவிக் கலாம்” என்ன, “அவன்தன்னாலாவதில்லை” என்ன, இவனுமிறு கப்பிடிக்க, “ஆனால் இக்கிலில்லை” என்ன, மடியிலிலையெடுத்துக் காட்டி, “கொண்மெருகதேன்” என்ன, “கழுத்தறுக்கவருகிறவா கத்தியும் கையிலேகொண்டு வாராரோ” என்று, பின்னையும் சார சனமிட்டானொமென்று. இத்தால் “எப்படியுமவன் க்ருஹத்திலே யுண்டு வருகிறேன்” என்று, ப்ரதிக்கொருபண்ணிவந்தானிறே யெ ன்றபடி.

க - ம் தீநவாய்மொழி—இவையும்.

சு-ம். பாட்டு - மாயன்.

உச. (துயக்கன்மயக்கன்) உகவாதாக்கு ஸம்ஸயவிபாயங்களைப் பிறப்பிக் கும் யென்கிற விடத்திலே ஓனா தீஹ்யமருளிச்செய்வார். பட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஸாஸதிரியா யிருப்பானொரு ப்ராம்ஹணன் சென்றாடி யிருப்பானாய் அவனைக்கண்டால் பட் டரும் “வந்தாயோ போனாயோ” என்று சாமான்னியேனவ்வவ ஹரித்தருளிச்செய்வா ; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும்சேவிக்க யெழுந்தருளுவா, அவரைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபைபண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளி யிருப்பா ; இத்தை பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவா பட்டவைவந்து சேவித்து, “சுவாமி தே வரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஸாஸதிரி, ப்ரசித்தையிருக்கி

றவன், அவன்வந்தால் சாமான்னிமமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒருசாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தான்றால், அவனாமிக்கும் ப்ரதி பத்திபண்ணி யருளுகிறது; இதிரண்டையும் எனக்கு அருளிச் செய்யவேணும்” என்ன, “ஆனால் அவர்களிரண்டுபேரு மெப்போ தும்போலே நானையும் வருவர்கள், அப்போது நீயுமெப்போதும் போலே பார்த்திரு, இரண்டுஞ்சொல்லுகிறேன்” என்ன, அவரும் படியே பார்த்திருக்க, மற்றைநாள் வெடிவோறே அந்த ப்ராம ணணன் ப்ரதமம்வந்து சேவிக்க, அவனை யெப்போதும்போலே வினவியருளி, “நிராஜாத்தான் பரதத்வமென்று நினைத்திருக்கிற து” என்ன, “சிறிது ப்ரமாணங்கள் ப்ரம்ஹாவை பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவை பரதத்வமெ ன்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள் ருத்திரனே பரதத்வ மென்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிச்சிபிக்கப் போமோ” என்ன, “நல்லது” என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரொழந்தருளிசேவிக்க, அவனாயும் க்ருபைசெய்து ருளி, “தேவரீர் ஆஜாத்தான் பரதத்வமென்றிருப்பீர்” என்ன, “தேவரீர், ஸ்ரீயுபதி நாராயணனே பரதத்வம் என் மருளிச்செய் யுமே, அதொழிய அடியேன் வேறென்றறியேன்” என்ன, “இன் னமுமமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதேது” என்ன, “எம்பெ ருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்” என்று ப்ரசாதித்தரு ள்றமே, அத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பன்” என்ன, திரு வுள்ள முகத்து, “அபசாரத்தை க்ஷமித்தருள, திருமாளிகைக் கெழுந்தருள,” என்றருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப் பார் த்து, “கண்டோ யிருவர்க்கு முண்டான தாரதம்மியம், ஆகையா லே, இவரை வணங்கவோ ! அவனை வணங்கவோ, இப்படியன் றோ ஸ்வரூப ஸ்திதி யிருந்தது” என்றருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்தராய் போனான்று, “அணியன்” என்றத்தோடே சேர வருளிச்செய்கிறார்.

உரு. (என்னினிவேண்டுமம்) அப்பாதி வேதமே பேற்றுக்கு வேண்டிவது, அதுக்குப் புரம்பான யோக்யதா யோக்கியதைகள் கிட்டுக்கா மென்று மதுக்கு சம்வாதம். வேல்வெட்டி நம்பியார், நம்மிள்ளை யை, “பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், ப்ராய்முகத் வாதி நியமங்களோடே சரணம்புக்காரா யிருந்தது, ஓய்வுபாய மிதர சாதனங்கள்போலே, சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிற தோ” என்றுகேட்க்க, “பெருமாள் தமக்கு, சமுத்திரம் ராக வோ ராஜாசரணம் கந்துமஹி” என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீ விடீ ஷ்ணுந்வான்; அவன்றான் பெருமானை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், ‘கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டி வந்தான்’ என்றில்லை; ஆக இத்தால்

சொல்லிற் றுயிறென்னென்னில்; பெருமாள் இக்ஷவாகுவம்ஸ்சியராய் ஆசாரப்ரதான ராகையாலே சில ரியமங்களோடே சரணம் புக்காரா, ராக்ஷசஜாதியனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே, சரணம் புக்கான; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா; ஆகையாலே சாவாதிகார மிவ்வுபாயம்” என்றருளிச்செய்தாரா.

உ - ம். ப த் து.

ந - ம். நீருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

உ-ம். பாட்டு - ஒத்தார்.

உசு. (அறியாதனவறிவித்து, என்றவிடத்திலே ஞைக்காக ஐதிஹ்யம், இப் பாட்டுப் பரஸுததமான வளவிலே எம்பார்கோஷடியிலே “இவ்வா த்மாவுக்குப் ப்ரதமகுருவார்” என்று பிறந்ததாய், இரும்புமுதலிகளிற் சிலா “ஆசாயனன்றோ” என்றாகுள்; சிலா “ஆசாயன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்கப்போரு” என்று அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு” என்றாகுள்; “அங்கனன்றுகான், அவனிவனையழைத்தாலும் இவன் அல்லேன், என்னுதபடி ‘இசைவித்தென்னை’ என்கிறபடியே அகவாயிலே யிருந்திசைவித்த சாவேஸ்வரன்கான் ப்ரதமகுரு” என்றருளிச்செய்தாரா.

சு - ம். நீருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

உ - ம். பாட்டு - சிக்கென.

உஎ. (எங்கும்பக்கனேக்கறியான்) என்கிறவிடத்தில், “பெரிய பிராட்டியாரா திருமுலைத் தடத்தினாலே நெருக்கினாலு மவன்முகம் பாரான்” என்றதுக்குச் சம்வாதம். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருக்கைக்காவ லப்ப னருளிச்செய்ததாக வருளிச்செய்யும் வார்த்தை. “அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே யொரு ரஹஸ்விய விசேஷமுண்டு” என்று மணக்கால்நம்பி யருளிச்செய்ய, “அதுகேட்க வேணும்” என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனு மங்கே யொரு குட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, “இவரை சஃமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணது” என்று சுவருக்குப் புரம்பே பின்னேறிக், அப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறவா திரும்பிப்பாத்து, “இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி லாரோனும் வந்தாருண்டோ” என்று கேட்

க0. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேகூழிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரியவார்த்தியோ டே கூப்பிட்டிவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண் டெவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக் ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூபக்யானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர வந் தென்னோடே கலந்தாய் என்னுடைய மனோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றே நென்கிறார்.

கக. கிகமத்தில், அகிலவேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானக்யானுநந்தை கஸ்வ ரூபனாய், உயர்வற உயர்நலமுடையனாய், செளந்தர்யாதி விசி ஷ்டமான நித்தியமங்கன லிங்கிரஹயுக்தனாய், அபரிமித திவ்ய பூஷணபூஷிதனாய், சர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயக னாய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைநதே யாதிகளாலே அநவரதப ரிசர்யமாணசரண் நளினனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலைய னாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிக ளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேனுமென்று விடாய்த் தாஸ்யிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வ பாவனா வெம்பெருமானை, காணவேனுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிர்துக்கராய், நிரஸ்தசுமஸ்த ப்ரதி பந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந் திருவாய்மொழியும் ; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன் னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல் லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமரர்களுோ டொப்பொன்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவிதிப்பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயந் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

அப்போது எம்பா “உமக்கு விசேஷசம்பந்தமுண்டோ” என்ற மந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கேட்க, அவரும் “தேவாரூடைய சம்பந்த மே சம்பந்தம்” என்று லிண்ணப்பஞ்செய்ய அவ்வளவிலே எம் பாரும் “இவரான்டான் ஸ்ரீபாத்ததிலவா” என்றயிராதே இவாக்கு பஞ்சஸம்ஸகாரங்களைப்பண்ணி, யிவனாக்கொண்டு கைங்காயங்களும் கொண்டெழுந்தருளி யிராநிற்கச்செய்தே ஆண்டானும் திரும்பிக் கோயிலிலே எழுந்தருள, அவ்வளவிலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரான்டானைவந்து சேவிக்க, ஆண்டானு முன்புபோலே இவனாக்கொண்டு, வேண்டும் கைங்காயங்களைக்கொள்ள, அப்போது எம்பாருமறிந்து ஆண்டான் பக்கலிலே எழுந்தருளி “கனககவப சாரப்பட்டேன” எனறருளிச்செய்ய அப்போ தாண்டானருளிச் செய்தவாரத்தை “ஒரு கிணறறிலே விழுந்தவனுக் கிரண்டுபோகைகொடுத்தால், எடுக்கு மவாகளுக்கு மெளிதாய் யேறுமவனுக்கு மெளிதாயிருக்குமிதே ; அப்படியேயாகிறது” என்று.

க0 - ம். தீருவாய்மொழி—கிரளோள்

அ-ம். பாட்டு - வலஞ்செய்து.

௩௧. (வலஞ்செய்து) வலஞ்செய்கை உபாயகோடியிலன்வயியாதோவென்ன; அன்வயியாதென்கைக்கு ஐதிஹயம் “பிள்ளைதிரு நராயூரனாயரும் பட்டரும் பரதக்ஷிணம் பண்ணுநிற்க பின்னே சேவித்துக் கொண்டுபோனேன் , அல்லாதாக்கமிங் குதினாபோலே வாராநிற்க, இவாகள் திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணுலே பருகுவாபபோலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தாகள ; என்று நஞ்சீயா அருளிச்செய்வா.

ந - ம். ப த் து.

உ - ம். தீருவாய்மொழி—முன்னீர்ஞாலம்.

பாவேலம்.

௩௨. (பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சோந்த குளிரந்ததண்ணீர் சந்திவிதமாயிருக்க ஆஸயம்பிவிதமானால் துடிக்குமாப்போலே) என்கிறவிடத்திலே ஜீயர் நாயனாகதையை யருளிச்செய்வா. அதாவது, ஜீயா நாயனா, ஆழ்வாா ஸ்ரீ காயாபாத்தமாக கோயிலுக் கெழுந்தருளினாராய் அவ்விடத்திலே விடிவேதுடங்கினால் அஸ்தமிப்பதுக்குள்ளே மூடிப்பதான “எழுஞாயிறு படுஞாயிறு” என்கிற வ்யாதிவந்ததாய் அவ்வளவிலே தீர்த்ததாஹமாய் பஸ்கிட்டி வாய்திறக்கப்போகாமையாலே, “என்வயிற்றைப் பீறிதீர்த்தம் வாரப்பாரில்லையோ” என்று ஆஸயம்பிவிதமாய துடித்தானொன்று பரிச்சேதித்தனுபவிக்க வொண்ணுதொழிய சகல குணங்களும் சாக்ஷாத் கரித்து அதுபவிக்க வொண்ணுதொழிய வென்றபடி.

சொல்லிற் றுயிற்மென்னென்னில்; பெருமான் இக்துவாகுவம்ஸ்சி யராய் ஆசாரப்ரதான ராகையாலே சில நியமங்களோடே சாண ம்புக்கார், ராக்ஷசஜாதியனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே, சாணம்புக்கான்; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா; ஆகையாலே சர்வாதிகார மிவ்வுபாயம்” என்றருளிச்செய்தார்.

உ - ம். ப த் து.

உ - ம். திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

உ-ம். பாட்டு - ஒத்தார்.

உசு. (அறியாதனவறிவித்து, என்றவிடத்திலே னோக்காக ஐதிஹ்யம், இப் பாட்டுப் ப்ரஸ்துதமான வளவிலே எம்பார்கோஷ்டியிலே “இவ்வா த்மாவுக்குப் ப்ரதமகுருவார்” என்று பிறந்ததாய், இருந்தமுதலி களிற் சிலர் “ஆசார்யனன்றோ” என்றார்கள்; சிலர் “ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்கப்போரு” என்று அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு” என்றார்கள்; “அங்கனன்றுகான், அவனிவணையழைத்தாலும் இவன் அல்லேன், என்னுதபடி ‘இசைவித்தென்னை’ என்கிறபடியே அகவாயிலே யிருந் திசைவித்த சர்வேஸ்வரன்கான் ப்ரதமகுரு” என்றருளிச்செய்தார்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

உ - ம். பாட்டு - சிக்கென.

உஎ. (எங்கும்பக்கனோக்கறியான்) என்கிறவிடத்தில், “பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தினாலே நெருக்கினது மவள்முகம் பாரான்” என்றதுக்குச் சம்வாதம். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைக்காவ லப்ப னருளிச்செய்ததாக வருளிச்செய்யும் வார்த்தை. “அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே பெருநு சஹஸ்ரவிய விசேஷமுண்டு” என்று, மணக்கால்நம்பி யருளிச்செய்ய, “அதுகேட்க வேணும்” என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனு மங்கே யொரு குட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே யெழுந் தருளியிருக்க, “இவரை சரமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணாது” என்று சுவருக்குப் புரம்பே பின்னேநிற்க, அப்பனும் யோகத் திலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, “இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி லாடோனும் வந்தாருண்டோ” என்று கேட்

றங்கே ‘இன்னனும்மை வைதுபோகா நின்றரீ!’ என்ன, ‘அடா என்னெல்லையுங் கொண்டென்னையும் வைதுபோவதே’ என்று துடாந்து வந்தானும், அவன் புரிந்துபாத்தது ‘ஏன்றன் குழல்க ளையவலைய ஒழுவாராநின்றதி’ என்ன, ஒன்று மில்லை, இன் னமொரு கோட்டை கொண்டுபோகச் சொல்லவந்தேன், என றானும்; அப்படியே, கடலைமுகங் காட்டிவித்துக் கொள்ளுகைக் காகக் காலையிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகாநிற்க, அவனவந்து முகங் காட்டினவாறே, ‘உனக் கம்புதொடுத்தோம்’ என்ன லஜ ஜித்து, ‘உன்விரோதிகளைச் சொல்லு நாமித்தைவிட’ என்றாரிறே.

எ-ம். பாட்டு - சுமந்து

௩௬. (ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் சென்பகப்பூ கொ ண்டி சாத்தினபடியை நினைப்பது) அதாவது ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான சென்பகமுகந்த சாத்துவா, சில ராஜபுத்திரர்கள் சென்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முனபே பூவெல்லாம் விற் றுப்போய, ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக் காலே ஒருவாக்கொருவா திரவியத்தைப்போர வேற்றி இவாகளி லொருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி திரவியத்தைப் போரயிட்டுக் கொண்பவந்து சாத்தினான்; அன்றிராஅவன் சுவப்பனங் காண் கிறான்; “நீயிட்டபூவெனக்கு கனத்துச்சுமக்க வொண்கிறதில்லை” என்றருளிச்செய்தா.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—மொய்ம்மா.

ரு-ம். பாட்டு - சாதுசனத்தை.

௩௭. (வீதிகடோருந் துள்ளாதா) என்கிறவிடத்தில் லௌகிகருடைய நிற் தைதான் பூஷணமென்கிறதற்கு ஐதிஹயம் மிளகாழ்வான், வா ரத்தையை நினைப்பது மிளகாழ்வான் “ராஜாகராமம் வைக்கி றான்” என்றுகேட்டு அங்கேபோய் “எனக்கு மொருபாகம் தர வேணும்” என்றுகேட்க, ராஜாவும் “உமக்குப் பங்கில்லை” என் றான்; “அதுவென் எனக்கு வேதஸாஸ்த்ராதிகள் வாராதென்றே, அத்தை வேணுமாகில் பரிசுத்தித்துக்கொள்ளும்” என்ன, ராஜாவும் “உமக்கொரு குறைகளுமில்லை, நீர் ஆந்தராளிக ராகையாலே யுமக்குப் பங்கில்லை” என்றான்; அப்போது மிளகாழ்வான், “நம்முடைய நெஞ்சால் வைஷ்ணவதவ மில்லையேயாகிலும் பரா பிப் ப்ராயத்தாலேயாகிலும் நமக்கு வைஷ்ணவத்வ முண்டாயிற் றே” என்று, புடவை முடிந்தேறிட்டுக் கூத்தாடினான்; ஆகையால் லௌகிகாருடைய வுபேகைத்தானே பூஷணங்களாய விடுமிதி பாவ; “உலகாபழி தூறில் துதியாகும், தூற்ற தவரிவகா போறிலது புன்மையேயாம், இதிஹயுச்சதே; “ந்யாசவித்தைக

௩௩. (ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய நோய்) “நோய்” என்றால் பிறவியைச் சொல்லுமோ வென்னில் ; “உபகோசலவித்தையிலே உபகோசலனென்பா நெருவன் நெடுநாளா சார்யஸுருஷணம் பண்ணினவிடத்திலும் ஆசார்யனென்று முபதேசியாமல் யத்ருச்சயா ஓரிடத்துக்குப் போவானாக, இந்த உபகோசலனை தன்னுடைய அக்னிஸுருஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் சொல்லிப்போக, அவனுமப்படி நோக்கிக்கொண்டிருந்து ‘ஆசார்ய நல்லாதாக்கெல்லாம் க்யாநோபதேசம் பண்ணுகிறவன் நமக் குபதேசித்தானில் லையே’ என்று துக்கிதனாயிருக்கிற வளவிலே ஆசார்ய பத்னியானவள் ‘உபகோசல ப்ரம்ஹசாரின் அப்யவஹாரார்தமாகச்ச’ என்றழைக்க, அப்போது ‘வ்யாதிபிபரிபூர்ணேஸ்மி’ என்று சம்சாரத்தை வ்யாதியாகச் சொன்னான்றே” என்றருளிச்செய்வார்.

௩ - மீ. திருவாய்மொழி—ஒழிவில்கா லம்.

ப்ரவேசம்.

௩௪. (அஹம்சர்வம்கரிஷ்யாமி) ஆதராதிரயத்தாலே பாரிக்கு மதுக்குள்ளே இருந்துடாந்தமு மருளிச்செய்கிறார். “போஜனபரானுயிருக்கு மவனிதி” ஊணத்தாயம் போஜனவிஷய வார்த்தாமாலா; இவ்விடத்திலே ஒரு ப்ரம்ஹணனை, யொருவன் ஸ்ரார்த்தத்துக்குச் சொல்லுவதாகப்போய், அவனை க்ருஹத்தில் காணாமையாலே, அவனுடைய ஸ்திரீயோடே சொல்லிவைத்துப்போனான், அவனும் தன் பர்தாவோடேயேற்கவே சொல்லாமல், போஜனவே லையிலே சொன்னான் ; அவனந்த ஸ்திரீயை, ப்ரஹரித்தான் ; ஏற்கவே சொல்லாமல் போஜனவேலையிலே சொல்லுகிறாய் இனிமேல் மனோதிக்க வவசரமெங்கே, புஜிக்க வவசரமெங்கே, என்றானும், அப்படிப்போலே என்று நாயனாடியயங்கார்கதையைடி மருளிச்செய்வார்.

௩-மீ. பாட்டு - வேகடங்கள்.

௩௫. (கடலுக்குத்தொடுத்தவம்பை) இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிறா சமருளிச்செய்வார் “பண்டுதலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பானெருவன் நெற்பரிமாறுகின்றனாய், அங்கே யொருவன்சென்று ‘மயினைப்போனோதே நீர் தனியேநின்று பரிமாறு கின்றீர்’ொன்ன, ஏன்றான் நடந்ததி!” என்ன ; “ஒன்றுமில்லை கண்டுபோக வந்தேன்” என்ன, ‘ஆகிலொரு கோட்டையை கொண்டிபோகலாகாதோவென் றெடுத்தவிட, அவனத்தைக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, எதி ரோ யொருவன்வந்து ‘இதெங்கேபெற்றது’ என்ன ‘உன்றன் மொட்டைத்தலையன் தன்தான்’ என்றனாய், அவனத்தைச் சென்

வேணுமாகிற் செய்கிறாய்' என்று என்னை அழைத்து, 'இவனுக்குப் பாங்கானபடி, ஒருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக்கேட்டவாறே என்னை மிகவு மனுவாத்திக்கப் புகறாஊட்டாதொழிய, ஜீயாபாடே சென்று 'இவ்வாத்தத்தினுடைய சோமை அறியாமையாலே முன்பப்படி சொன்னேன் இனி நான்னுவாத்தித்ததுக் கிசையுமபடி யருளிச்செய்யவேணும்' என்று, ஜீயையிட்டு நிரபந்தித் தனுவாத்தித்தான்" என்றருளிச்செய்வா.

சஉ. (எம்மையாளுடையாகளே) வீரப்பிள்ளையும் பாலிகை வாளிப்பிள்ளையுமென் றிருவா, ஜீயா ஸ்ரீபாதத்துக்கே காந்தராய், தங்க ளிலே செறிந்து போந்தார்களாய், தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய், தங்களில் வாரத்தை சொல்லாதே யிருக்க இவர்களைப்பாத்து "பிள்ளைகள் அாததகாமங்கள் த்யாஜயமல்லாமையோ! பகவத் விஷய மராட்டுப் பிராட்டாயோ! ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வாரத்தைசொல்லாதே வெருத்திருக்கிறது" என்ன, இருவரு மெழுந்திருந்து தெண்டிட்டு சங்கதராய்ப் போனார்கள்.

ச - ம். ப த் து.

ந - ம். திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்.

ரு-ம். பாட்டு - கண்ணி.

சந. (ஏலுமாடையுமேதே) திருவனாக்குத் தகுதியான ஆடையென்னுதல் புருஷோத்தமத்வத்துக்குத் தகுதியான வென்னுதல், ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணுத்தான், திருப்பரி வட்டங்களை அழகிய தாக வாட்டிக்கொண்டெவந்து எம்பெருமானாருக்குக்காட்ட, போரத்ருப்தராய் அவனை பெருமாள் திருவடிகளிலே கைபிடித்துக் கொண்டிடுக்கு "நாயன்மே இவன்திருவனாக் கீடாம்படிவாட்டின படி திருக்கண்சாத்தி யருளவேணும்" என்றிவற்றைக் காட்டியருள, கண்டிகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி "இவனுக் காகரஜகன் நம்மிறத்திறசெய்த சூற்றம் பொறுத்தோம்" என்று திருவுள்ளமா யருளினார்

ச - ம். திருவாய்மொழி—

க-ம். பாட்டு - மண்ணையிருந்து.

பாவேஸம்.

சச. (மண்ணையிருந்துழாவி) "இவருக்குக்கீழ்ப்பிறந்த" இத்தயாதி வாக்கியத்துக் கொரு இதிஹாசம், ஒரு அம்மையாரா, தானும் தன்னுடைய

பிள்ளையும், அதயந்தமரிகதையா யிருக்க, பிள்ளைவிதவாலாய உபயதோமுக கோதானம் பிடித்து, தன்ம நிரமபகொண்டுவர அததைக்கண்டு அந்த பரீதியாலே சரீரம் விட்டாளென்று.

அ-ம பாட்டு - திருவுடை

சரு. (திருவுடை மன்னரைக்காணில்) சதருசதரிசனத்தால பரமித்தாருண் டோவென்கிறதுக்கு சம்வாதம். நாதமுனிகள், ராஜாசாமந்தன் மலையிலே அடியையிட்டு ஆணைக்கழுத்திலே புகுக்கபடியைக்கண்டு, “சாவேஸவரன பரமஹாதிகள் தலையிலே யடியிட்டு பெரிய திரு வடியை மேற்கொள்ளும்படி இதுவாகாதே” என்னு மோஹிநீநா ளென்று பரசித்தமிதே, ராஜா சபரிகரமாக கங்கைகொண்ட சோ முபுரத்தேறப் போகச்செய்தே, பெரியமுதலியாரா மன்னலா திரு வடிகளிலே சேவித்திருக்கச்செய்தே, பெண்பிள்ளைவந்து, “நம் மகத்திலே ஒருசூரனாகு மிரண்டு விலலிகளு மொரு பெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்” என்றவாதே, “பெருமானு மிளையபெருமா ளும் பிராட்டியும் ஐந்திரவயாகரண பண்டிதனும்” என்று புரீழி பண்ணி பிள்ளைடாருதுபோய முன்னேபோய “போகிறார்கள், போகிறார்கள்” என்னக்கேட்டுக் கீழைவாசலிலே சென்றவாதே, “இப்படி போகிறவர்களைக்கண்டி கோளோ” என்று வாசலிலாவா களைக்கேட்க, அவர்கள் “கண்டிலோம்” என்ன, அதுவே வேறாய் வாக திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரிதே.

கூ-ம் பாட்டு - விருமபி

சக. (கரும்பெருமேகமிதயாதி,) கறுத்துப்பெருத்தது ஸரமஹரமான மேகங் கதைக்கண்டவாதே, அவவடிவைவுடைய க்ருஷ்ணன்னென்று பறப் பாடாடபோலேயிருக்க சம்பரமையா னிற்கும், மேகதரிசனத்தில் சிறகெழுமபோலே காணும், மேகத்தைக்கண்டவாதே ஒரு பச்சை பாத முண்டாகக் கடவதிதே, ராஜேந்திர சோழனிலே திருவாய்க் குலத்தாழ்வாரானது ஒருத்தருண்டு, அவாவாஷாவிலே “பயிர் பாகக” என்று புறப்பட்டு மேகதரிசனத்திலே மோஹித்து விழந் தாரா, இவா விழந்தத்தைக்கண்டுநின்ற குழமக் கேழுவந்து அவை யெடுத்ததுகொண்டுவந்து கருஹத்திலேவிட்டு, “இவா பரக் ருதி அறிந்திருந்து மின்னாளிலே இவரை வயல்பாக்கப் புரட்டி விடுவாருண்டோ” என்றான்

ரு-ம். திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து.

கூ-ம பாட்டு-கரியமேனி

சள. (ஸதோத்திரமபண்ண யோக்கியதையிலலை) என்று “உரியசொல்லாய” என்னக்கூடமோ வென்ன, “தம்மைப்பாராததால் கூடாது, அவன்

டியாக வந்ததாகையாலே விரோதமில்லை” என்றருளிச்செய்வா, இதுக்கு சம்வாதமாக விவ்விடத்தி லோர ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்வா, அதாவது “திருவேங்கட முடையான சந்நிதியிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா, ‘திருமங்கையாழ்வார தேவார்பாப் பாடினான் றொரு வ்யாஜமாதரம், ‘அருள்மாரி யரட்டமுக்கி அடையார சீயம் கொங்குமலாக் குழலியாவேன் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பர காலன் கலியன்சொன்ன’ என்றுதுடங்கி, தம்முடைய வைபவங் களையே திரளச்சொல்லிப் பாடிக்கொண்டாகாணும்’ என்ன, ‘ஆனால் கேட்டாயில்லையோ, அவா நம்மை ஆஸ்ரயிப்பதுக்கு முன்பு தமமை பாடிக்கொண்டாடினான் லில்லையே, நம்மை ஆஸ்ர யித்தபின்பு தம்மைக் கொண்டாடிற் றெல்லாம் நம்முடைய வைபவத்தைச் சொன்னபடிகாண்’ என்றருளிச்செய்தான்” என்றருளிச்செய்வா.

சு - ம். நீருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரா.

பாவுேமும்.

அ. கீழிற்றிருவாய் மொழியையும் இத்திருவாய் மொழியையும் அதுசந்தித் து, ப்ரீத்ய ப்ரீதிகளினுடைய வுத்கூலதை யிருந்தபடியால் இதுக் கொரு சங்கதிபிடிக்கப் போகாதென்னுமத்தை ஆப்தசம் வாதத் தாலே தரிசிப்பிக்கிரா. எம்பா (மோருள்ளதனையும் சோறே யோ) என்னு மாப்போலேயென்று கூட்டுவது. அதாவது ஒருவன் நாழி அரிசியைக் கொண்டுவந்தொரு பெண்டாட்டி கையிலே “எனக்குத்தைச் சமைத்திடவேணும்” என்று கொடுக்க, அப்படியே யவளும் சமைத்து இலையைப்பிடுத்திட, இவனு மரிக்கையொரு பாத்ரத்திலே மோனாக் கொண்டுவந்திருந்து, மோனா வாததுக கொண்டு, “அம்மையாரோ மோர விஞ்சிற்று, சோறிமம்” என் றொரு காலிரு காலிங்கனே சொல்லுகையாலே அம்மையாருதுத் து, “நீ கொண்டுவந்த மோரதுலையாததாயிருந்தது, மோருள்ளத னையும் சோறிடுவேனோ” என்றாளாம்.

2 - ம். பாட்டு - திசைக்கின்றதே.

சுசு. (இசைப்பின்றி யித்யாதி) பிள்ளையுமங்காவல்லிதாசா குடிமகனொரு வனுக் கையொ ரேறிவலித்து நலிந்தவாதே, “உனக்கு வேண்டிவ தென்” என்று கேட்க, எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ண வேணும், சாந்தும்புழுதும் பூசவேணும், நல்ல புடவையுமிக்க வேணும், நல்லவாபரணம் பூணவேணும், தண்டேறவேணும், அணுக்கரிடவேணும்” என்ன, அவாளுந் “அப்படியே செய்கி றோம்” என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து, புழுது, கரு

ஆபரணதிகளை வாங்கிக்கொண்டுபோய் அவற்றை யலங்கரித்து சாந்தியும் பண்ணிவிட்டுவந்த அவவிரா, பண்டையிலும் மிரட்டியாக அவனை வலிக்க, “இதென்” என்றுகேட்க, “பிள்ளை சாத்தி கிறவற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்திகோள், அவாக்குச் சாத்தி கிற அணுககளை இட்டிகோள், நான் அதினகீழே போவேனோ, எனனை வையிலிலே கொண்டுபோனி கோள், என்னுடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டிவைப்போலே அவா சாத்திகிறவற்றை பூசி னிகோள், அறிகண்ட மிட்டாட்டோலே அவா சாத்திகிற வாபரணத்தை பூட்டினிகோள், நீங்கள் செயத் செயலுக்கு இவனைக் கொண்ட டலலது போகேன்” என்று வலித்ததாம் ஆகையால் அவற்றுக்குச் சேராது

ரு - ம பாடலி - இவனைப்பெரும

ரு0 (பரபலேதயாகி) திருநாமத்தால் திருநாமத்தைச் சொல்லி யென்ற படி இவ்விடத்திலே யோனா திஹய மருளிச்செய்வா ஒருவன் பித்தோபஹதனாக கொண்டு சென்று வைத்தியனை பரிஹாரம கேட்க, அவனும் “ஒரு மண்டலம் க்ரீரசேவைப்பண்ணிக்கொண்டு வாரும” என்று சொல்ல அவனும் கொட்டத்தசலிலே யிருந்து பாகக்குடங்களுக்கெல்லாம் தெண்டரிட்டுக்கொண்டிருந்தான்றும் இத்தால் தாதபாய மென்னெனினில், “திருநாமத்தா லென்றது திருநாமத்தைச் சொல்லி பரிஹரியுங்கோ ளென்றபடி” என்றருளிச் செய்வா

சு - ம பாடலி - தனியும்

ருக (மாயனறமரடி நீறுகொண்டு) தேவதாரநாஸபரிசுத்தால் வந்தவசுத்திக்கு பாகவத் பாதோணு பரிஹாரமென்றதீக்கு ஆபதசமவாதம் வண்டரும் சொண்டரும் என்கிறவாக்குக் கரையன் சொன்ன வாதத்தைக்கு பிள்ளையூறக்காவலலிதாலா பரிஹாரம் பண்ணிப் படியை நினைப்பது அதாவது அகனங்க நாட்டாழ்வான் இவாக்குக்கு அமணன்பாழியில் சிம்ஹத்தைக் காட்டி, “திருமுற்றம் திருவடி தொழங்கோள்” எனன் அவாளும “மெய” என்று திருவடி தொழுது அது “அமணன்பாழி” என றறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிள்ளையூறக்காவலலிதாலா தம் ஸ்ரீபாத தாளியை அவாக்குக்கிட, உணாரதெழுந்திருந்தாக்கள் திருக்கொட்டாரத்தினருகே கைரினா கட்டிக்கொண்டிருக்கிற நாளிலே ஜீய ரித் திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறாராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, “தோப்பாக்களுக்கு” என்று, நோவுக்கு நிதானஞ் சொன்னாலாகில், அவனை யிட்டு பரிஹரியாதே ‘மாயனறமரடி நீறு கொண்டணிய முயலில்’ என்று, இத்தை பரிஹாரமாகச் சொல்லுவானென, நோவுக்கு நிதானமொன்றும், பரிஹார மொன்றும்

யோவிருப்பது” என்று நான் கேட்டேன் ; “மோக்குழம் பிழியாதே மோஹித்துக் கிடந்த சமயத்தில் சுக்கிட்டுத் திப்பின்பு மோகக்குழம்பு கொடுத்து பரிஹரிப்பாணாப்போலே, ‘தோப்பா கனாக்கு’ என்றபோதே அவனாக் கொடுவந்து காட்டப் பெற மையாலே முற்பட விவவழியாலே யாஸ்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக் கொடுவந்து காட்டுவதாகக் காணும்” என் மருளிச்செய்தாரா.

அ - ம். பாட்டு. வேதம்வல்லார்களை.

ருஉ. கீழிப்பாட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உபாயமாக வாஸ்ரயிக்கச் சொல்லி, இந்த பாட்டில் புருஷகாரமாகக் கொண்டென்ற போது விரோதியாதோவென்ன ; இந்த நிஷ்டை தூலபையென் மருளிச் செய்கிறா. (வேறுக வேத்தியென்று துடங்கி) இதுக்கு தாதபாயம் இந்த நிஷ்டை யுண்டானால் சீக்கிரமே பலிக்கும், இது கூடாதே புருஷகாரமாக வானாலும் பற்றுங்கோளென்று. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபிமானம் சீக்கிரபலபரதமென்றதுக கோணாதி ஹியம். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் பத்தராவிகைப் புடையிலே ஸவவ்வியாபாரததைவிட்டுக் கண்வளாந்தருளினபோது அவருடைய சிஷ்யா “நமககினி கதியேது” என்ன “நம்முடைய சமீபத்திலே யிரும்” என்றருளிச்செய்ய அவரப்படியே செய்து அவருக்குமுன்னே பரமபதத்துக்குப் போனா ; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் பின்பு மூன்றாம்நாளிலே யெழுந்தருளினார்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—சீலமில்லா.

ரு-ம். பாட்டு. அப்பனை.

ருங். (ஏழையென்) கிடையாததிலும் சாபலம் நடக்கைக்கு சம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறா. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ஸ்லோகத்தைக்கேட்டு எம்பெருமானா “இப்பாசரங் கேடடால் பெருமா எரங்காமையிலலை ; ஆழ்வான் உன்முகத்தைக் காட்டிக்காணய்” என்று பார்த்தருளினார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—ஏறளம்.

உ-ம். பாட்டு - மணிமாமை.

ருச. (மடநெஞ்சால் குறைவில்) என்று ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹாதபாவத்தை யாப்த ஸம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. ஜீயரிவ் விடத்திலே யருளிச்செய்வ தொருவாரத்தை யுண்டி “பூசஞ்சார் தென் நெஞ்சமே” என்கிறபடியே அனைப்படியே யித்தை விரும்பினவ னின்றிப்படியே யுபேக்ஷிக்கையாலே “நாயகன வரவுதாழ்ந்தான்” என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே யுடைப்

பாணாபபோலே, 'என நெஞ்செனக்கு வேண்டா' என்கிறான்" என்று.

ச - ம. பாடலி - நிறைவினால

௫௫. (வழிபோககிவிதயாதி) ஆரதராளிக பலாரததமாக மேல வரும்பலத்தை பராரத்திதத பேருண்டோவெனன "சாவிதரி யிதயாதி" அதாவது சாவிதரி எனபாளொரு பெண்பிள்ளையை, மாதாபிதாக்கள ஒருவனுக்கு "கொடுக்க" என றுதயோகிக்கிற வளவிலே நாரதாவரது, "இவனுக்க காயிசுக் குறைந்திருக்கும்" என்று சொல்ல, அவா்களும்ததைக் கேட்டிருப்பக்க, அந்த சாவிதரியானவள "எனக்கவனே யாகவேணும், அவனுக்கென்கை கொடுங்கோள், அவனையுஸசுக்கு நான கட்டவேன" என்று சொல்ல, அததைக் கேட்டி அவா்களு மவனுக்கவனே, நீர் வாரத்துக்கொடுக்க, சிலநாள சென்றவாறே, இவன்கை கொணமிபோக யமபடாவந்து கொணமிபோகிறவளவிலே, அவளுந் கூடபோய, யமனுடைய வோலக்கத்திலே செல்ல, யமனும் தூதாக்கிப்பாராத்து "இவனையேன கூட்டிக்கொண்டு வந்திகோள்" என்று வெறுத்து, அந்தசாவிதரியைப்பாராத்து "உனக்கெனன வேணும்" எனன, பாதாவேணும்" எனன, "அவனே யொழிந்தததைக்கேள்" எனன, ஆகிலவனுக்கு நானனேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்" என்று வேண்டிக் கொண்டாளிறே, அவனுமப்படியே அவளபிமத்ததைத் தலைக்கட்டினாள்.

சு-ம். திருவாய்மொழி நண்ணுதார்.

பாவேசம்.

௫௬ ஆழ்வாருடைய தயாளுதா பரதிபாதகமான வின நிரவாஹம் பரம தயாளுவான வாழ்வான பரகருதிகுச்சு சேருமெனக்கைக்காக வோனாதிஹய மருளிச்செய்கிறா. ஆழ்வானான ஒரிடித்தே வழி போகாரிறக் ஒருசாப்பம் தப்பனையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாரிற்க, "இதாரறியக் கூப்பிடுகிறது" என்று மோஹித்தானும், இவவாழ்வான பரகருதிகுச்சு சேருமே அவா நிரவாஹமும்.

௫௭. ஆழ்வான திருக்காவேரியிலே குடமெடுத்த விடுவாரினறியிலேகலேசிக்கிற ஒரு ஸரீக்கு தண்ணீர்க்குடமெடுத்துவிட்ட கதையை மருளிச்செய்வா.

உ - ம். பாடலி - சாமாஹம்.

௫௮. (சாமாஹம் கெமிமாஹம்) சாவிஹம் தனமிழந்ததுவே துக்கமா யிருக்குமென்று கருத்து - அதுக்கு ஹேது (அததையேயிறே யிதயாதி) தஞ்சுமாக் கிணத்திருப்பது எனறதற்கு சமவாதமாக ஐதிஹயம்.

ஒருத்தனை “ராஜத்ரோகி” என்று கையையும் காலையும் தெறிக்க, இவனை வினவப் புகுந்தவர்கள், “இப்படிப்பட்ட தாகாதே” எனன “ஆயிரம், ஐனுமொன்று சிலகாசதா” என்னுதே யிவ்வள வோடே போயிற்று, உங்களனுக்கிரஹமிதே” என்றானும்.

ந-ம். பாட்டு - கொண்டாட்டும்.

ருக. (இதர விஷயங்களினுடைய விதயாதி) இவரருளிச்செய்த வாத்தத் துக்கு ஆப்த சம்வாதம் “சிறுஞள் கொண்டாரித்தயாதி” சோக் கைப்பல்லி, நிலைப்பல்லி. சோக்கைப்பல்லியானது ஓரிடத்தில் பல கால் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும், அப்பல்லிபோலே யிதபடியன் றே, வென்றிருக்க வொண்ணுதென்ற ரொனறபடி.

அ-ம். பாட்டு - காட்டி.

சு0. (“மாமேவ யோப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சரணம்கஸ்ச”)விரோதியைப் போக்கிலு மிவனைப் பற்றவேணும் என்கிறதற்கு சம்வாதம். பிள் னை திருநறையூரறையா, “ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை டொருவரா லவிழ்க் வொண்கிறதில்லை; ஒரு சர்வசக்தி காமானுகூலமாகப் பிணைத்தபிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே இவ் வெலியெலும்ப னுன சம்சாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ” என்று பணி ப்பா.

க0 - ம். நீநவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்

பாவேரம்

சுக. (தம் செல்லாமையாலே யெனறது) ராஸ்வரன் கைவிட்டிருக்க இவர் திருத்தினால் திருந்துவாகளோ வென்னில்; “உபதேச சுத்தியா லே திருந்துவாகள்” எனனுமதுக்கோனா திஹ்ய மருளிச்செய் வா - அதாவது உபரிசர வசவானவன ருவிசாபத்தாலே பாதா ளகதனாய் அங்கே பஞ்சராத்ர நிஷ்டாதனாய் வாத்தியாரிங்க, தத்ரத்யரான வசுராகள் “இவன் தேவபகூபாதி” என்று ஆயு தாதிகளாலே நலிய, இவன் பகவத பக்தனாகையாலே அவை குண்ட சக்திகளுக்கானமையைக் கண்டு, புரோஹிதனான சுக்ர ணைக்கிட்டி “இவனை ஹிம்ஸிக்கும் வகையேது” என்ன, சுக்ரனும் “இவனுடைய பகவத்பக்தியைக் குலையுங்கோள்” என்ன, அவாக ளும், ப்ராமஹண வேஷத்தை பரிக்கரணித்து உபரிசரவசவைக் கிட்டி, “பாதாளகதனான வாபத்தசையிலும் உபேக்ஷித்திருந்த விஷணு விஷயத்திலே பக்திபண்ணுகிறதென” என்றப்போலே விஸ்ரம்பஹானிக்கு டலாகச் சிலவறறை ஜல்பிக்க, “நம்முடைய பகவத பக்தியையும் தவிற்கும்படி இவர்கள் தூக்கதராவதே!”

என்று வெறுத்து, “இவர்களுக்கு மிரங்கவேணும்” என்று ரஸவரனை யாத்திக்க, அவாக னனுசூலராய அப்போதே முகந்தரா ஞாகளென்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுதாமததில் கதையை பருளிச்செய்வா

கஉ. எம்பெருமானா தரிசனஸ்தரி லெத்தனையேனும் கலவிலல்லாத ஸ்ரீபராயரும், தேவதாந்தரங்களை அடிப்பிடுகல்லோ பாதியாக நினைத்திருக்கிறது. ஸ்ரீ பராயமென்று அக்ஷரங்காட்டாழ்வான பாயையான், தரிபுராதேவி வருந்தாந்தத்தை நினைத்து.

எ - ம பாட்டு - ஒடியோடி

கங. “முழுக்கூக்கள் இதரதேவதைகளை பஜியாரான் “என்னுமதுக்கு பரமானங்காட்டி, அதுவுதானமுங் காட்டுகிறா. (தவயாபிபராபத மிதயாதி) அம்பரீஷன் பகவத சமாஸரயணம் பண்ணிறக்கச்செய்தே, “இவன் சமாதிரினை நிலையறியவேணும்” என்று பார்த்து சாவேஸவரன் இரதிரவேஷம் பரிகரஹணம் பண்ணி, ஐராவதத்திலேறிவந்து முன்னே நின்று, “உனக்கு வேண்டுவதென்” என்ன “ஒரு புழுவுந் தானுமாயவந்து நிற்குவனா” என்றான், “சாவேஸவரன் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான்” என்னு மிடமறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷ மிதுவாகையாலே, அவனைப்பார்த்து, நீ யாவனொருவனை ஆஸரயித்து இந்த வைஸவாய மடையப்பெற்றாய், அப்படிப்பட்டவனைக் காணநான் ஆஸரயிக்கிறது, இப்படி வழிபோவாக கெல்லாம் பச்சையிட்டித் திரியுமவனல்லேன்காண, இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லையே பிரானே உனனைக் குமபிடுகிறேன், என்றானிறே.

கச. பகவத சமாஸரயணம்பண்ணி கயானுதிகராய இருப்பார ஒருவா (திருமழிசைப்பிரான்) இருந்து தமமுடைய வஸ்திரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவவளவிலே ருத்திரஹம் பாவதியுமாக போகா நிறக, அனாதரித் திருந்தாராய், தேவியானவன், “நீ சாவாதி கராயிருக்க உமமைக கண்டவிடத்தி லிவன் அனாதரித்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே” என்ன, “அவன் பகவத பக்தன் போலே காண,” என்ன, “அத்தா னிருக்கிறபடியறிவோம்” என்று இருவரு மிவாபக்கலிலேவந்து, “நீ பெயன், தேவர்களை மனுஷ்யர்களுக்கண்டால் அனுவாதித்து வேண்டிம் வரங்களும் வேண்டுகொள்ளக் கடவாகளா யிருப்பாக்கள், நீ நமமைக கண்டவிடத்தில் நீட்டினகாலை முடக்குதல், சிலவுபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டுகொள்ளுதல், செய்யாதே யிருந்தாய்!” என்ன, “அழகிது அவையெல்லாநு செய்யக்கடவேன், மோக்ஷ நந்தரலாமோ” என்ன, “அது நமமாலே செய்யலாமதன்று பகவத சமாஸரயணம்பண்ணி அவன் பரசாதத்தாலே பெற்றவே

னும” என்ன “ஆகில், இன்று சாவாநா நானைச் சாவப்பண்ணலாமோ” என்ன, “அதுவும் காமானுணமாயிதே யிருப்பது, நம் மால் செய்யப்போகாது” என்ன, “ஆகில் நீசெய்யுமது, இவ்வுசி போனவழியே னூலும் போம்படி யனுக்கிரஹித்து நடக்கு மித் தனை” என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக்காட்ட, இவரும் காலிலே அனேகங் கண்ணையுண்டாக்கிக் காட்டினார்.

௬௫. (அடிமைபுருவது வெனகிறவிடங் விதிபாயித்யாதி) மோகூப்பரதத்வம் அவாகளுக்கு மில்லையேயாகிலும் ஸவாகாதி புருஷார்த்த பரதத்வமாகிற வதிசயமுண்டே யென்ன; அவர்கள் ஸவாஸரிதாபக்க லசூயாளுக்களாகையாலே அவ்வழியாலு மவாகளுக்குத் தக்காவது மில்லையென்னு மத்தை ஆப்த சம்வாதத்தாலே காட்டிக்ருார். யயா திசரித்திரத்தை பட்டாவாசித்துப் போந்திருக்கச் செய்தே, பிள்ளை விழுப்பறையரும் ஆப்பான் திருவழுந்தூரறையரும் கூட “வேதோபப்ர மஹனூத்தமாக ப்ரவருத்தமான ப்ரபந்தங்களி லிதெவவாதத்தை விசதீகரிகிறது” என்று, கேட்க, “கூடாத்ர தேவதைகள், தந்தாமையா ஸ்ரயித்து பெற்றாலும் பிறாபக்கலிலே யோருத்தகரவந் கண்டாவது பொறுக்கமாட்டாக ளென்றும், சாவேஸ்வரனே ‘பிறாவாழ்வு நம்வாழ்வு’ என்று நினைத்திருப்பா னென்றுஞ் சொல்லி, ஆனபின்பு இதரதேவதைகளாஸ்ரயணீயரன்று, இவனொருவனுமே ஆஸ்ரயணீயனென்னு மாத்தத்தைச் சொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்தார்.

அ-ம். பாட்டு - புக்கடிமை.

௬௬. (நாராயணனருளே) ருததரன் மார்க்கண்டேயனை யழைத்து “நானு முன்னோபாதி ஸாவேஸ்வரனை ஆஸரயித்துக் காண் இப்பதம் பெற்றது, இனி ஊண்கொடுத்தல் உபதேசங் கொடுத்தலிறே” அதாவது ஒருவன் க்ருஹத்திலே ஒருபசியாளன்வந்து” எனக் குகூடாதபாதையா யிராநின்றது இததை யாற்றவேணும்” என்றால் உண்டானா லிடக்கடவன், இல்லாவிடில் “இன்றாகத்திலே பசியாளா கிடுவாகள், ஆகையாலே அங்கேபோ” என்று சொல்லுவார்கள் ! அததைச் சொல்லுகிறது.

ரு - ம. ப த் து.

க - ம். திருவாய்மொழி—கையார்ச்சக்கரம்.

க-ம். பாட்டு - கையார்ச்சக்கரம்.

௬௭. (அறையோவெனறது) ஐயித்தவன் சொல்லும்வார்த்தை. இந்தசப்தம், ரிஷேதவாசி. ஸ்வதந்திரானவனை யிப்படி ரிஷேதிப்ப தெத்தைக் கொண்டென்ன “பகவத க்ருபையைக்கொண்டு” என்ற

வாக்கியத்திலே ஐயுகளமமாள விஜயநகரத்திலும் மீண்டுபேரரு
ளான சநிதியிலே தெலுங்கிலே யருளிச்செய்தவாரத்தை யை
யநுசந்திப்பது

எ-ம பாடமி - அமமான்

கூஅ. (யானா) “நித்தியசமசாரிகளுக்கு மிவவருகாயிருந்தேனான” என்கிற
அாதத்ததுக்கு சமவாதமாக அபியுகதருடைய அபியதத்தைக்கா
ட்டுகிறா. பிள்ளையமுதனா, “அமமானுழிப்பிரான” என்று
மேலேகாட்டி “யானா” என்று குறையச் சொல்லிக் காட்டுவா.

௩ - ம். திருவாய்மொழி—மாகுனுகோநீ

௫-ம பாடமி - கடியன்.

கூக (குணஹானி யுண்டானாலும் அதுவிடுகைக்குறுப்பனறிக்கே பற்றுகைக்
குறிப்பு) எனனும்துக்கு சமவாதம். அருகைய பிராட்டியைப்
பார்த்து “ஸ்ரீகளுக்கு தெய்வம் பாததாவேகாணும்” எனன, அன
நதரம்பிராட்டி லஜ்ஜிததுக் கவிழ்தலையிடமுந்நதான, “நானிவா
பக்கல் பரவணையாயிருக்கிற விருப்பக்கடி, பெருமான பக்கலுண
டான குணத்தாலே, என்றிறே நாட்டா நினைத்திருப்பது, தைவ
போகத்தாலே அவாக்கு குணமுண்டான வித்தனை போக்கி,
குணவீனருமாய விருப்பருமானாலும் நானவரை விடமாட்டாதே
யிருக்கு மிருப்பைகாட்டலா யிறிறே, அவரை குணங்களோடு
வயதிறுகித்து வைக்கப் பெற்றதாகில்” எனருளிறே.

௫ - ம். திருவாய்மொழி—எங்கனேயோ.

க-ம பாடமி - எங்கனேயோ

எ0. (புதராகள்) “பகவதவிஷயத்தில் வகாஹனங்கொண்ட புதராகள் ஸலா
கநீயா” எனனும்துக்கு ஐதிஹயம். கூரத்தாழ்வாரா (ஆழ்வான்திரு
த்தம்பபனா) ஓரளவிலே நங்கையார திருவடி சாரந்தவாரே
“இன்னமு மொருவிவாஹம் பண்ணுவோமோ” என்று, விசாரித்து
‘இதுதான கரமத்தாலேவந்து ஆழ்வானுக்கு விரோதமாய்த் தலை
கூட்டி, இனிதான, ‘அஸ்ரமிநதிஷ்டேத்’ என்று, ஸாஸ்தரம்
சொல்லாரினந்து, இஸ்ரஸ்தராதத்ததை யநுஷ்டிப்போமோ!
பாகவத பரிசரியைப்ப பண்ணுவோமோ” என்று, விமாரியா
“அச்சாமானய தாமத்தின்காட்டில் இவவிசேஷதாமமே பர
பலம்” என்று தவிரந்தா

எ-ம. பாடமி - நிறைந்தவனப்பழி.

எக. (வனப்பழி) என்றது வலியப்பழியை - இங்கு பழியாகச் சொல்லுகிறது,
சுவாபதேசத்திலே தருஷ்டாதருஷ்ட விபாகமறவவனகை பாரத
திருக்கை யொழிய ஸவயெதனமென்று விவக்ஷித்து, ஸவயத

னம் பழியென்னுமதுக்கை திஹ்யம். ஆண்டாளொருநாள் பட்ட
னையும் ஸ்ராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்த
தராணாகள், பேசாதேயிருக்கிறதென்” என்ன, “ஆகில, நாளைப்
பெருமாள்பாடே போனவாறே வரக்காட்டு” என்ன, அவர்களுையுங்
கொண்டு திருமுன்பே நிம்கச்செய்தே, பெருமாள் அருள்பாடிட்டு,
“ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாய்!” என்று திருவுள்ள
மாக, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்த ராணாகள்” என்று சொல்லா
நின்றாகள்” எனன, “நாமேசத்ருஸமான விடத்திலே சம்பந்தித்
துத் தருகிறோம்” என்றருளிச்செய்ய, பிற்றைநாள்மனனியைக்
கொண்டிவந்து நீரா வாததாக்கள். இத்தால் ப்ரபன்னனுக்குத் த்ரு
ஷ்டாத்தமான ஸ்வயத்தினமும் பழியென்றபோதே, ஸ்வயதன
ருபமான உபாயாந்தரங்கள் பழியென்னுமத்தை சித்தவத்தகரித்து.

௭௨. (நீண்ட பொன்மேனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்)
எனறவிக்க்ரஹ வ்யாப்தி ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம். ஒருநாள்
ஜீயா கோவிலுக்கு எழுந்தருளாநிறக, வழியிலே பிள்ளாணைக்
கண்டு, “ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ யுள்ளது, விக்
ரஹ வ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்று கேட்க, “ஸாவ விஷயமாக
ஸ்வரூப வ்யாப்தியே யுள்ளது; உபாசக்விஷயத்தில் அவர்கள் பக்
கல துக்ரஹத்தாலே அவர்கள் ஸாபாஸ்ரயமாக பாவித்த விக்ர
ஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூப வ்யாப்திக்கு
ப்ரமாணங் கண்டவிடம்—சாமான்ய விஷயமாகிறது, விக்ரஹவ்
யாப்திக்குப் ப்ரமாணங் கண்டவிடம்—விசேஷ விஷயமாகிறது”
என்று பணித்தானும்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—கடல்ஞாலம்.

க௦-ம். பாட்டு - கோலங்கொள்.

௭௩. (கோலங்கொள்சவாக்கம்) என்றது சுகத்தையுடைய சவாக்கம் நிலை
நில்லாததுமாய், துக்கமிஸ்ரமுமான சுகத்தையுடைய தாகையா
லே, “முகப்பில் தரூநீயத்தைப்பற” எனறதுக்கு ஆப்தசம்
வாதம். “நரகத்தோ டொத்திருக்கச்செய்தே வாசலிலே கழஞ்சு
செம்மண் பூசியிருக்கு மாப்டோலேகாண்” என்று ஜீயாருளிச்
செய்வா.

௭ - ம். திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.

௭-ம். பாட்டு - வந்தருளி.

௭௪. (வந்தருளி) என்று ாடுபாடுதோன்ற வருளிச்செய்ததுக்கு சம்வாதம்.
பட்டா ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்ஜீயனா பலகாலு
மியல் கேட்டருளுவா; ஒருகோடையிலே திருவீதியிலே நீனா

விட்டு யெழுந்தருளியிருந்து இப்பாடடை இயலசொல்லும், என
று ஜீயனா யருளிச்செய்து, தாம் யிததை யதுசூதித்திருந்து
அனந்தரத்தே தாமு மிப்பாடடை யியலசொல்லி, “யமரியமாத்
கரமத்தாலே தயேயவஸ்துவை மனம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக
கையறுத்தனூ சந்திக்கப் புக்காலும் சக்கானபரலபோலே யிருக்க
க்கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ்செய்யும்படி, தாமீகராயிருப்பா ரிவை
சில ஈரச்சொற்களைப் பொகடபேபோவதே” எனறருளிச்செய
தா, “நஞ்ஜீய ரிவவாரத்தை யுருத்தோறு மருளிச்செய்வா” என
றருளிச்செய்வா.

எடு. (வந்தருளி) என்கிற தாமுந்த ஸ்வரத்தாலே ஈடுபாடு தோற்றமதுக்கு
சமவாதம். ஆப்பான திருவழுந் தூரையா, கையிலே தாளத்தை
வாங்கி “வந்தருளி, வந்தருளி” என்று மேலபோகமாட்டாதே
படுவராம்.

அ - மீ. நீநவாய்மொழி—ஆராவமுதே.

க-ம. பாட்டு - ஆராவமுதே

எசு. (கடலிலுப்புச்சாறித்தயாதி) இந்த திருநாமத்தினுடைய போகயதை,
தேசந் தரஸ்தராய பாவந் தரஸ்தரா யிருக்குமவாக்கையு மீடு
படுத்த மெனக்கைகோணாதிஹ யமருளிச்செய்குறா. உத்தரபூமி
யிலே லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் வாத்தியாநிதக, இங்குத்தை
யான ஒருவன்கேறச்செல்ல, “பிள்ளாய தக்ஷணபூமியில் விசே
ஷமென்” என்று கேட்க, “நீநவாய்மொழி யென்றொரு பரபந்த
மவதரித்து, ஸிஷ்டர்கள் பரிசுரஹித்துப் போரக்கொண்டாடிக
கொடுபோகா நின்றார்கள்” எனன, “அதிலே உனக்குப் போவ
தொரு சந்தைசொல்லிக்காணாய்” எனன, “ஆராவமுதே” என்கிற
வித்தனைபு மெனக்குப்போம்” எனன, “நாராயணத் தி நாமங்கள்
கிடக்க, இங்கனையு மொருநிதேசமுண்டாவதே” என்று அத
ருப்தராய, “இச்சொல்லு நடையாடிகிற தேசத்தேறப்போவோ
ம்” என்று அப்போதேபுறப்பட்டுப் போந்தா.

கூ - மீ. நீநவாய்மொழி—மானேயநோக்து.

க-ம பாட்டு - மானேயநோக்து

எள. (லக்ஷ்மணத்தினைப்போலே யவதரியாதே ஸதாவரங்களா யிருப்பானே
ன) என்ன, அதிலும் “நடையாடி யிதயாதி”. உகந்தருளின நிலங்
களிலுள்ள வைபோக்ய மாகைக்கு ஹேது, பகவத்பரிமத மாகை
யாலே யென்று விவக்ஷித்து அதிகஞ் சூப்தசமவாதம். ஜநநாதப
பிரமஹராயா, திருமுடிக்குறையிலே யொருமரம் வெட்டப்புக,
அத்தை எம்பாக்கேட்டு “அல்லாளப்பெருமானே, ஈஸ்வர விபூதி
யை அழிக்கப்பார்த்தாயோ” எனன, இவாசொல்லும் வாரத்தைக்

கேட்கைக்காக, “ஈஸ்வர விபூதியல்லாத விடமுண்டோ” என்ன, “அவைபோலன்று காணிவை ; சாவபெளமனான ராஜாவும் மஹி வியுமாக முற்றாட்டாகக்குட நீர்வாத்து ஆக்கும் சோலைபோ லே பெருமானும் பெரிய பிராட்டியாருங்கூடக் கைதொட்டாக் குமவைகாண்” என்றருளிச்செய்தாா.

க0 - மீ. தீருவாய்மொழி—பிறந்தவாரும்.

ப்ரவேஸம்.

எஅ. அவதாரங்களில் பிற்பாடாக்கும் மதுபாவ்ய மாம்படி சதாசன்னி ஹிதமாகையைப்பற்ற “சத்யசங்கல்பனுடைய சங்கல்பம் குலையும் படி” என்றவிடத்திலே “கூரத்தாழ்வான், ஆரத்தராய் சரணம் புக, பெருமாளு மிரங்கி ‘மூன்றுநாளைக்குள்ளே விடைதந்தோ ம்’ என்ன ‘ஆழ்வான் திருமதிருக்குப் புறம்பானார்’ என்று கே ட்டி உடையவரோடிச்சென்று, ‘ஆழ்வான், நாமிங்கே யிருக்க உமக்குப் பரமபதத்தே போகவேண்டிற்றே’ என்ன, ‘அடியேன் சம்சாரத்திலடிக் கொதிப்பாலே மறந்தேன்’ என்ன, ‘ஆகில் நாமும் சரணம், புகுந்தாலின்னஞ் சிலநாள் ஆழ்வாளை இங்கே வைக்க விரங்குவார்’ என்று திருவாசலவருஞ் சென்று, ‘சத்ய சங்கல்பனுடைய சங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டா’ என்று, மீண் டருளினார்” என்று ப்ரசாதிப்பர். அதாவது நானொருவன் தோன் றிப் பெருமானை இரண்டுவாரத்தை சொல்லுவாராகப் பண்ண லாமோவென் றருளிச்செய்தவது, “ராமோத்விண்ணாபிபாஷதே” “ஏதத்வருதம்?” இத்யாதி.

எக. (க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போந்தாா ப்ரத்யாசத்தியாலே) இத்தை ஆப்த சம்வாத முகேன விவரிக்கிறா. “இவ்வாழ்வாக னெல்லாரும் க்ருஷ்ணவதார மென்றவாறே போரமண்டி யிருப்பாகள், இது க்கு ஹேதுவென்” என்று பட்டனா நஞ்ஜீயாகேட்க, “ஒருவ னுக்கு துக்கம் சிலநாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தான லாறியிருக்கப் போகாதிதே ; அப்படியே அல்லாத வவதாரங்க ளைப்போ லன்றிக்கே, சமகால மாகையாலே, ‘ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை முற்படப் பெற்றிலோம், பாவியேன் ! பல்லிலேபட்டுத் தெறிப்பதே’ என்னு மிழவாலே வயிறெறித்தலையா யிருக்கும்” என்றருளிச்செய்தாா.

ச-ம். பாட்டு - கள்ளவேடத்தை.

அ0. (கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு) என்கிறதற்கு பெளத்தாவதார கதையை அருளிச்செய்கிறா. அதாவது “சிலவசாரர்கள் ருத்திரனைநோக்கி

தபஸஸைப்பண்ண, அவன் பரதயக்ஷமாய 'உங்களுக்கு கெதுவே னும, இந்த தபஸஸை யெதுக்காகப் பண்ணுகிறீர் கோள்' என்று கேட்க, 'எங்களுக்கு கொடுத்தாலும் ஜயிக்கப்படாம லிருக்க மூன்றுபட்டணம் வேணும்' என, 'அப்படியே யுண்டாக்க கட வது, அந்த பட்டணங்கள் மூன்று மொன்றோடொன்று கூடா மல் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரியக்கடவது. மூன்று மோரிடத்தி லே கூடுமிற்போது உங்களுக்கு மஹத்தான வாபத்துவரும், பேணிக்கொள்ளுகோள்' என்று, சொல்லி போயவிட்டான், அதுக்குப் பின்பு, மூன்றுபட்டணங்களு முண்டாயிற்று, அவை கள்தான் ஒன்றிருபுக கோடடையாயும், ஒன்று வெள்ளிக கோடடையாயும், ஒன்று பொற்கோடடையாய் மிருந்தது, அந்த பட்டணங்களிலே அசுரர்களிருந்து தேவர்களை மவாக்குக்கு ஹவிபாக்ககொடுக்க யாகாதிகள் பண்ணுகிற பராமஹனாகி னாயும் பாதிக்கப்படுகிறதாக்கள், யாகாதிகள் நடவாத்தடியினாலே தேவர்களுக்கு பலகஷயம் பிறந்தது, தேவர்களுக்கந்தவசராகி ஜயிக்கப் போயிறறதிலை, பட்டணத்துக்கருகில் கிடவும் போ யிறறதிலை, அதுக்குப்பின்பு பரமஹாதிகளான தேவர்களெல் லாருங் கூடிருத்திரனருகேசென்று 'எங்களுக்கு ஹவிபாக மில்லாமல் போயிறறு, யாகம் நடத்துகிற யூர்களிலே அந்தப் பட்டணத்தோடே சென்றிருந்து விடுகிறார்கள, அவர்களெல்லாநா யும் சமஹரிக்கிறார்கள ஆகையாலே அவர்களை சம்ஹரிக்வே னும' என, 'நசுசுமரமாகிலும் நடடமரங்களை வெட்டுவாருன டோ, எனக்குச் செய்யப்போகாது' என, அதுக்குப் பின்பு திருப்பாற்கடலிலே சென்று பரமஹாதிகள் கூப்பிட, அப்போது ஸாவேஸவரன் பரத்தியக்ஷமாய பெரிய திருவடி நாயனரி லெ மூந்தருளி சேவை பரசாதித்தது, 'ஏனவந்திகோள்' என்று கே டக், அவர்களும் ஏவம் வருத்தாரத்தமெல்லா மீஸவரனுக்கு விண ணப்பட்டுசெய்து, 'தேவரவாக்களை சம்ஹரிக்வேணும்' என, 'நீங் கள்தானே யெல்லாரும் சமஹரிக்வேண்ணதோ' என, 'அந் தவசராகள தாங்கள சிலதாமங்களை அனுஷ்டிப்பது, சிலயாகங் கள பண்ணுவது, இப்படி சிலதாம ஸூரத்தை யுண்டாயிருக்கச் செயதே, எங்களால் ஜயிக்கப்போகாது' என, 'ஆனால்வா க்களை ஜயிக்கிறோம், நீங்கள் ஸவஸ்தானங்களிலே போருங்கோள்' என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு வருத்தப் பெளத்தத்தைக் கொண்டு புறப்பட்டு ஓடோடையு மிடுக்கிக்கொண்டு, கையிலே புலையுளு சுற்றிக்கொண்டு, அவர்கள் பட்டணங்களிலே சென்று, 'தாம நிஷ்டன்' என மூம்படி சிலவாரத்தைக்கிச சொன்னான், அவா களு மிவனை, 'தாமநிஷ்டன்' என்று விஸவவறித்து ஒருயாகம்

பண்ணத் துடங்கினார்கள், அப்போதவன்வந்து ‘எது உத்தியோகிக்கப் படுகிறீர்கள்’ எனன, ‘யாகம் பண்ணப்போகிறோம்’ என்ன, ‘அதுக்கிந்த சமித்துக்க ளேதுக்கு’ என்ன ‘ஹோமம்பண்ண’ என்றாகள்; அப்போதவன் காவூடம் தின்னப் பிறக்கிறதில் புல்லுத்தின்கிற பசுவாய்ப் பிறக்கிறது நல்லதென்றும்; ‘ஹவிஸ்ஸயேதுக்கு’ என்று கேட்டான், ‘தேவாகளுக்கு ஹவிபாகுங்கொடுக்க’ என்றாகள், இதுக்கவன், ‘ஒருத்த னசலுருக்குப் போகிறவன் கட்டிப்போகிற சோற்றை ஒருத்தன் கையிலே மிட்டுவைத்துத் தான்போனால், அவனுக்கு அவனுண்ட சோறு வந்த துதவினாலன்றோ தேவாகளுக்கு கொடுத்த ஹவிஸ்ஸவுமங்களுக் குதவும்’ என்றும்; ‘இந்த ஆடுகளேதுக்கு’ என்று கேட்டான், ‘வபையெடுத்து ஹோமம்பண்ண’ என்றாகள், ‘ஆனால் ஆட்டிவாணியன் பரமதாராமீகன்’ என்றும்; இப்படியே அவர்களைக் க்ருத்ரி மோத்திகளாலே ப்ரமிப்பிக்க, அவர்களு மவன் வார்த்தையை விஸ்வசித்து யாகம் பண்ணுகிறத்தையும் விட்டு, தர்மஸ்ரத்தைகளும்போய் ருத்திரனையுந் துஷிக்கத் துடங்கினார்கள்; அவ்வளவிலந்த வ்ருத்த பௌத்தன் ருத்ரனருகேசென்று ‘உன்னை துஷிக்கிறா கண்டாயோ’ என்றான், அத்தைக் கேட்டு அவனுல் கோபித்துக்கொண்டு அவர்களை ஸம்ஹரிக்க உபக்கிரமித்தான்; அப்போது பூமிதேராயிருந்தது, மஹாமேருதனுஸாயிருந்தது, சாவேஸ்வரன அம்பாயிருந்தான், ருத்திரன் அந்தவசராக ளோடே யுத்தம்பண்ணி அந்தவம்பைக்கொண்டு அவர்களை சம்ஹரித்தான்; பின்பு தேவாகளுக்கு ஹவிப்பாக முண்டாயிற்று. இப்படி ஸாவரன் க்ருத்ரிமத்தினாலே ஜயிக்கையினாலே “கள்ள வேடம்” என்கிறார்.

அக. (முன்பவநித்யாதி) “தஸ்மாத்” என்றதினாத்த சாமாத்தியத்தாலே முன் பெடுத்தப்பாக்க முடியாதொழிந்தது சித்தம். “இவரந்த ராத்மாவாய் நிற்கையாலே செய்தான்” என்றத்தால் பலிதமான ருத்ரோச்சிராய பகவதநீர்த்வத்துக்கை திஹயம். “பண்டொரு ராஜாருத்திர தத்வமே பரததவம்” என்றமெழுதி “எழுத்திட்டித்தா ருங்கோள்” என்ன, அப்படி பலருமெழுதி யெழுத்திடாநிற்குச செய்தே; ஒருவா “வாராய் நீ யிவ்வோலை கெடாமே நோக்கிவைத்தாலிறே இவனுடைய பரத்வம் சாதிக்கவாவது, நீநினைக்கிற தேவதைக்குண்டான வுச்சராயங்கள் “சாவேஸ்வரனாலே” என்று ப்ரமானங்கள் சொல்லா நினறன்; ஆனபின்பு, இன்று, நீசொல்ல, நானெழுத்திட்டிப் போகிறேன்; நானொரு விவகூழிதன் தோன்றி “இவனஞ்ஞயிருந்தானீ! என்ன கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத்தைச் செய்துக்கொள்ளமாட்டாயோ” என்றா.

கூ-ம. பாட்டு - நின்றவாறும

அஉ. (இவா இவ்விஷயத்திலு படுகிறபாடுல்லாம) இவரீடுபடுவது ஆசிரிதாரத்தமான செயலுக்காகையாலே பரசங்காத அவனாசிரிதாரத்தமரசெய்யும் செயலுக்கு ஐதிறையம். வடக்குநின்றும் போரப்பாடவல்லராயிருப்பா ரொருத்தா “பெருமானை திருவடி தொழவேணும்” என்றுவா, ஆழ்வார திருவரங்கப் பெருமானையா தீர்த்தத்தினன்றிரா, திருமாளையப் பாடிச்சமைந்து பெருமானை மத்தகஜனகளை யேத்தமாப்போலே யேத்திவசமாககி கணிசங்கொண்டி, “நாயனறே, தேவா திருவடிகளுக்குப் போர நல்லாநொருத்த நெழுநூற்று காதமாறுண்டு தேவனா ‘திருவடி தொழவேணும்’ என்று வருகிறது, இவனை யழைத்துக்கொண்டி சம்பாவனை பண்ணியருளவேணும்” எனன, பெருமானும் “அப்படியே செய்கிறேம்” என்று திருஉள்ளமாய அருளப்பாடிட்டு திருப்புகளைக்கீழ் நின்று அவாரின்ற விடத்தளவும் செல்ல நாலுகோல தறை திருக்கைத்தலத்திலே யெழுந்தருளி விண்ணப்பரு செய்வார்களை யெல்லாமருளப்பாடிட்டு “வாரிகொள இவனவந்த தூரத்துக் கெல்லாம போருமோ நாமிலனுக்குச் செய்ததாம்” என்று திருவுள்ளமாறா.

அங். (இப்படியேயிதயாதி) அதுகூலரானவரைப்போலே ஸாபராதரான நம்மை அங்கேகிக்கக்கூடுமோ வெனன, புருஷகாரபலத்தாலே கூடுமெனனதுக்கு ஐதிறையம் சங்-வது ஐதிறையத்தைப் பாப்பது.

கூ - ம். ப த் து.

க - ம். நீநவாய்மொழி—வைகல்.

உ-ம. பாட்டு - காதல.

அச. (திருவடிகளிலே விழுந்தாலுண்டாப்போலே தாரகமாயிருக்கும்) எனனுமத்துக்கு ஐதிறையம். “மதித்தான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன ஸ்ரீபாதத்தே தலைப்பட தெண்டனிடவனறு எனக்குண்டு படுக்கட பாப்போலேயிருக்கும்” என்றருளிச்செயவா ஜீயா.

கூ-ம. பாட்டு - போற்றி

அரு. (ஆரத்ததவனி செவிப்படுமபடி யுயரப்போற்றி யென்குறா) என்று ஆழ்வார அருளிச்செய்ததுக்கு சமவாதம். பிள்ளையமுதனா திருவிருத்தவனாமாவனை “இப்பத்ததுக்கு பட்டாருளிச் செயத்தென” எனறுகேட்க, “தனனாததியவற்றின செவியிலே படுமபடி யுயரச்சொலுகுறா”, என்றருளிச்செய்தா” எனன, “நெய்தல நிலத்தில் புனைபடாததனறே கிடப்பது, இங்கனே சொல்லக் கூடுமோ” எனன, அவனபட்டாபாடேவந்து “இங்கனே

பணித்தா” என்ன, “இவ்வா தத்தத்துக்கு நிரணயகம்—இசையா யிற்று ; அதபோற்றியென்று — உயரச்சொல்லி யிருக்குமோ ! தாழ்ச்சொல்லியிருக்குமோ !” என்றருளிச்செய்தா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்.

க-ம். பாட்டு - மின்னிடையடவார்.

அசு. (தவயகூரஸ்திவத்தாதி) அஹங்கார மமகாரங்கள் வினாசகர மென்னு மதுக்கு ஐதிஹ்யம். “மாமகாபாண்டவாஸகைவ” என்கிறவிடம் திற்குச் சிரியாத்தான் சொல்லும்படி “என்னுடையவாக ளென் றும் பாண்டவர்களென்றும் பிரித்தான், அதிதே வினாசபர்யந்த மாக்கிவிட்டது” என்று.

ங-ம். திருவாய்மொழி—நல்தரவும்.

பாவேரம்.

அள. (இப்படி தாழநின்றவன் ஸாவேஸ்வரனென்கிறா என்று, பிள்ளன் பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வார்) அதாகிறது ‘யாவையும் யாவரும் பிழையாமல், பிணக்கி’ என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸாவேஸ் வரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று, “இதிலே யொருவாசி தோற்றப்பட்ட ருளிச்செய்வா” என்று ஜீயரருளிச்செய்வா.

சு-ம். திருவாய்மொழி—தூவை.

கூ-ம் பாட்டு - கலக்க.

அஅ. (வலக்கையித்தாதி) இவ்விடத்தை பட்டரருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே கஞ்சனூரில் வண்டிவரைப் பெருமாளிருந்தவா, “மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்’ என்னவமையாதோ, ‘வலக்கையாழி யிடக் கைச் சங்கமிவையுடை’ என்கிற விதுக்கு தாத்தாயமென்” என்ன; “சோளேந்திரசிங்கனை யுளுக்காக்கப் பண்ணுகிறே நென்கிறா கான்” என்றருளிச்செய்தா. சோளேந்திரசிங்கனை உளுக்காக்க பண்ணுகிறேனென்றது, அவிக்குதமான வஸ்துவை விக்குதமாக பண்ணவல்ல நாவீருடையவ நென்றபடி, உளுக்காக்கவென்றது இருக்கும்படி. யென்றபடி ; அதாவது மதித்தோடுகிறவாண்யை படுத்துக்கொள்ளச்சொன்னால் படுத்துக்கொள்ளும்படி. யென்ற படி; சோளேந்திரசிங்கனாவது பெருமானுடையவானே. “வலக்கை யாழி” என்கிறவிடத்தில் ஸங்கசக்ர விசிஷ்டனானவாகாரம் சொ ல்லிற்றொழிய பெருமை சொல்லிற்றில்லையே யென்ன (சர்வாதி கேத்தாதி) (சோளேந்திரசிங்கனை) என்றவாக்யத்தாலே பவிதம.

௫-ம். தீநவாய்மோழி—துவளில்

ப்ரவேஸம்.

அக. (இவளங்கேட்புக்க முடியவமையும்) இங்கே ஸ்ரீநளாவாராததையை நினைப்பது. ஸ்ரீவானரவீரர்கள், “மலையைக்கொண்டு கடலை அணைசெய்கை சம்பாவிதமோ” எனன, ஸ்ரீநளா “பெருமாள காடே வெழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸபைஹரிககையும், பெருமாள சோகிக்கையும் சம்பாவிதமோ, எதாகிலும் வரும்வை தப்பாதிதே” என்றா.

க0. (சூழஸவபாவமனதிக கேதைவகலபித மாகையாலும் தவிரவொண்ணு தெனனுமத்தை) ஸதருஷ்டாநதமாக வருளிச்செய்கிறா (பிராட்டியிதயாதி) “கலபித மனதிகரமணீயம்” என்றதுக்கு சமவாதம். (ஸ்ரீநளரிதயாதி) “இதுக்கு பெரியஜீயா காலநதுடங்கி சம்பரதாய மிலை ஆனனும் ராமாநுஜம்பினை அருளிச்செய்வதோ ராதத முண்டு என்றருளிச்செய்வா, அதாவது சமுத்திரராஜன தோன றினவளவிலே “விஸ்வகாமாவின் மகனான நளன சேதுபநதனது துக கென்று கல்பிதனயிருக்கிறுன, அவனைக்கொண்டென பக்கலிலே சேதுபநதனமடண்ணிக்கொள்ளும்” என்று சொல்லிப் போனவளவிலே பெருமாள திருவடிகளிலே நளனவநது சேவித்தது “சமுத்திரராஜோகதி சத்தியமேநான சேதுபநதனம் பண்ண வல்லேன” என்றுசொன்ன விராததையை நினைப்பதென்றபடி.

உ - ம். பாட்டு - குமிறும்.

கக. (தடுமாறுகிற வவஸதை) என்றதுக்கு சமவாதம் - ராஜகோஷடியிலே “உகும், இறும்” என்று சிலா பொருளசொல்ல விகரமசிக்க னெனபா னொருவன “அங்கனல்ல கனறைக கடக்கக கட்டி வைத்தால் முலைகண கடித்துப் பசுவலமாநது படுமாபபோலே, உள்ளோடுகிற கலேசம வாயவிடமாட்டாதே நோவுபடுகிற விவளுக்கிதுவாராததையோ” என்றான.

௫ - ம். பாட்டு - குழையும்

கஉ. (மழைபெய்தா லொக்கும் கண்ணீரினொடு) கண்டவனந்தரம் கண்ணீர் வெள்ளமிடுகிறதற்கு ஐதிஹயம். மணக்கால நம்பிகள் ஆளவந தாரா பெரியபெருமாள பக்கலிலே கொண்டுபோய திருவடிகளைக்காட்டி “உபாய மிதுக்குமேலில்லை, இவவிஷயத்தை யிப்போதே சாக்ஷாதகரிக்கவேணும்,” எனன, கண்ட வனந்தரம் கண்ணும் கண்ணீருமா யிருந்தா னொன்று பரசித்தமிதே.

எ - ம். தீநவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

பாவேஸம்.

கூக. கள்வன் கொல்லிதாயாக்கேவ்யசனாதி சயமென்னுமத்தை ஆப்த சம்வாத முகேனதரிசிப்பிக்கிரா. ஆளவந்தாரா கோஷடியிலே “உண்ணுஞ் சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ, கள்வன்கொல்லி பிராட்டிக் கோ? அஞ்சவேண்டிவது” என்று கேட்க, “இருவராய்ப்போன வாகளுக்கு வயிற்றெரிய வேணுமொ, தனிவழியே போனவருக் கன்றோ வயிற்றெரிய வேண்டிவது” என்றிருந்த முதலிகள் சொல்ல “அங்கன்னது காணுங்கோள் இருவராய் போனவர்க ளாகையாலே இருவர்க்கு மஞ்சவேணும், தனியே போனவருக் கோ ருபாய முண்டோ” என்றருளிச்செய்தார்.

க-ம். பாட்டு - உண்ணுஞ்சோறு.

கூச. (கண்ணும் கண்ணநீருமா யிருக்கிற விருப்பைக் கண்டுகொண் டிருக்கையே புருஷாதத்தம்) என்னுமத்தை ஆப்த சம்வாதத்தாலே த்ருட கரிக்கிரார். நஞ்சியா, “பிள்ளை திருநறையூரையரோடே மூன்றுரு திருவாய்மொழி கேட்டேன், அதி லெனக்கொரு வார த்தைகளும் போகாது; ஒரு திருவாய்மொழியை ப்ரஸ்தாவியா அவா ஸ்ரீதிலராய் கண்ணும் கண்ண நீருமாயிருக்கு மிருப்பை நினைத்திருப்பன்” என்றருளிச்செய்தார்.

கூரு. (பகவத்குணாது சந்தான மேதாரகாதிகளா யிருக்கு மதுஸ்வரூப ப்ராப்தம்) என்னு மதுக்கு சம்வாதம். அந்தாழ்வான் சோழகுலாந்த கணிலேக்ருவி பண்ணியிருக்கிறொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனேக்கண்டு “உம்முடைய ஊனோது” என்று கேட்க, “என்னாரா திருக்கோ ணா” என்ன, “அங்குநின்றும் போந்ததேன்” என்ன, “தேஹயா த்தா நடவாமே போந்தேன்” என்ன, “அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்க மாட்டிற்றிலையோ, நிலைநின்ற ஜீவனத்தை விட்டுப் போந்தாயாகாதே” என்றானும்.

கூசு. (போகுமூரன்று) என்கிறதற்கு சம்வாதம். எம்பெருமானார் தெற்கே யெழுந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிற லொரு பெண்பிள்ளையைக் கண்டு “எங்கு நின்றும்” என்ன, “திருக்கோணரில் நின்றும்” என்ன, “அவ்வூரில் புக்கபெண்களும் போகக்கடவரா யிருப்பாக ளோ” என்றருளிச் செய்தார்.

கூ-ம். பாட்டு - பூவை.

கூஎ. (ஸ்ரீயப்பதியினுடைய திருநாமத்தையே சொல்ல வடைகிற வென் பெண்) ப்ரசங்காதை திஹயம். (ஊரும் நாடு மித்தயாதி) “இவை தான் திருநாமத்தைச் சொல்லிறறா லாகாதோ” என்று பெற்

நிநம்பிள்ளையைக் கேட்கக் “அதுக்கு வயபிசாரமுண்டு ‘பந்து நூதை’ என்கிற விடத்தே தட்டிப் பிறக்கும்” என்ன, “அங்கனே யிறே” எனறிசெந்து போனா.

கூ - ம். பாட்டு - காரியம்.

கூஅ. சிஷ்யாக்களை பகவத சம்பந்தம் கொண்டுத தேஸ்யதா புத்திபண்ணி கொண்டாடுகிறதென்கிறமயம். ஒருநாள நம்பிள்ளையை, ஜீயா கோஷ்டியிலேவைத்துப் போரகொண்டாடி யருளி, “தன சிஷ்யனைத் தான் கொண்டாடாநின்றான்” எனறிராதே கிடிகோள, ‘கணபுரங்கை தொழும் பிள்ளையை பிள்ளையென நெண்ணப் பெறுவனோ’ என்று பண்டிசொன்னாறுமுண்டு கிடிகோள” என்றருளிச்செய்தார்.

கூகூ. அம்முணியாழ்வான தன சிஷ்யனைத் தான் தெண்டரிடா நிற்குமாம், “இதுவென” என்றுகேட்க “அல்லாத வைஷ்ணவாக்களை வருத்தத் ததாலே யறியவேணும், இவர்கள் நானறிய வைஷ்ணவர்கள் யென்றாதிப்பன்” என்றான்.

அ - ம். நீநவாய்மொழி—பொன்னுலகு.

க-ம. பாட்டு - பொன்னுலகு.

கூ௦௦. (தன் சன்னிதியிலு மிதயாதி) தனையும தனனுடைமையையு மாஸு ரிதரிட்ட வழக்காக்கி பகதபரதந்திர னுகையாலே ஆழ்வாருக்கு கொடுக்கலாமென்னுமத்தை ஐதிஹய முகத்தாலே தாசிப்பிக்கிறார். அருளாளப்பெருமா எமபெருமானா னேவிலே பிள்ளையுறங்கா விலலிதாசனாககொண்டு ஆழ்வான புக, “ஆழ்வான பண்ணின நெஞ்சாறலாறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத் தேறப்போனவிதே” என்றவார்த்தையை நினைப்பது. இதினாலவருக்குக் கருத்து பெரியபெருமான சன்னதியிலே தேவரீர் சென்று “திருவடிகளிலே சோததுக்கொள்ளவேணும்” என்றொருவார்த்தை யருளிச் செயதால் பெருமான கேட்டருளாரோ, அது செயதருளாமையாலே வந்ததுக்கம பரமபதத்திலேபேர்ய ஆளவந்தாருக்கு விண்ணப்பரு செயதாலொழிந்து தீராநென்று. சுவாசாயரான எமபெருமானாவாடி “ஆளவந்தார்” யென்கிறதென யென்ன, எமபெருமானா ரிககே யெழுந்தருளி யிருக்கையாலே பரமசாயரான ஆளவந்தா னென்கிறார்.

கூ-ம். பாட்டு - ஓடிவந்து.

கூ௦௧. (அறமது பொருந்தும்படி) அறமமாகாய பொருந்தும்படி. தாமபுதராதிகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே சேராத வவனு முங்கள்

வாத்தையாலே நம்பக்கலிலே வந்து சேருமென்று இவ்வாக்கியத்துக்கு தாற்பாயம். அற்றமாங்காய் பொருந்துகையாவது—க்ருஷணனும் தாமபுத்ராதிசுநம் ஒருமாமரத்திலே யொதுங்க, அந்த மாமரத்திலே அாஜுநன் மாம்பழத்தை யெய்து விழவிட, அதை கிருஷணன் கண்டு “இதொரு ருஷிக்காஹாரமா யிருக்கும், அவன் சபிக்கப்புகுகுறன்” யென்ன, “ஆனால்து வொட்டிம்படி யென” என்ன, “நீங்க ஞங்கள் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுங்கோள், அது வொட்டிம்” என்ன, எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்ல, த்ரௌபதியும் “ஷஷ்டோபி மமரோச தே” என்ன, அந்தமாம்பழமும் க்ரமத்திலே யொட்டிற்றென்ற வாததை

கூ - ம். பாட்டு - என்மின்னு.

கஉ௨. (கிம்புனர் மத்விதோஜந?) என்கிற விடத்துக்குச் சொல்லுவ தொரு வாததை யுண்டிறே; அருளாளப பெருமா என்ம்பெருமானாருடைய வந்திமதசையிலே “திருவுள்ளத்தி லோமிகிறதென்” என்ன “ஒருபட்சி பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடி யென, என்று கிடந்தேன்” என்றா யென்று. இதுக்கு கருத்தாகப் பிள்ளை யருளிச்செய்யும் வாததை. “நாம் பண்ணினது சரணுகதி யாகையாலே பலத்தோ டவ்ய பிசாரியாக மாட்டாது. இனி சரணயன் நீர்மையி லேற்றத்தாலே நமக்கொரு குறையிலலை யென்கிறது” என்று. அதாவது சரணுகதானுகல் யாதிகளா லன்றிக்கே சரண்யமான கபோத குருதிக்யத்தாலே பலுகித்தியானுப்போலே, நம்முடைய வானுகல்ய சங்கல்பாதி களா லனறிக்கே ஸரண்யகுருதிக்யத்தாலே பலிக்குமென்று.

க௦-ம். பாட்டு - வந்திருந்து.

க௦௩. (உம்முடைய தேவாரமோ!) என்றதுக்கு தாற்பாயம்; தேவாரமென்றுக்ருஹாச்சனையாய்; க்ருஹாச்சனை யெப்படி அாச்சகனுக்கு பரதந்திரமாயிருக்கும், அப்படி யிவரு மக்குபர தந்தினாயன்றே; ஆகையாலே பிராட்டி பரிசுரமான விவனை யிப்படி நோவுபடுத்தலாமோ வென்றபடி. “உம்முடைய தேவாரமோ” என்கிற விடத்திலே, விண்ணப்பந் செய்வா தம்முடைய கைவானையிலே யிருந்த தீர்த்த விகரஹத்தை “பாக்கு” யென்கிற புத்தியாலே யெடுத்த தம்முடைய திருமுத்தாலே கடித்தவாறே கடினமான படியைக்கண்டு “எம்பெருமான” என் றறிந்து, மீளத் தம்முடைய திருக்கைச் செம்பில் ஜலத்தாலே யலம்பி, த்திருப்பரிவட்டத்திலேவைத்து, திருவொற்றியாடை சாத்தி, தாளத்தை யெடுத்து ஆழ்வா ரருளிச்செய்த பாட்டிலே யொருபாட்டை யிசைத்து,

மீளவுந் கைவானையிலே கணவனரப்பண்ணி, இப்படிப் பலகாலும் அடைக்காயமுது செய்கிறதைக் கண்டொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவா பொருக்கமாட்டாமல், “இந்த வெம்பெருமானை அடியேனுக்குப் பர சாதிக்கவேணும்” எனன், அவரும் “அங்கீகரித்தருள்” என்று கொடுத்தருள், தம்முடைய திருமாளிகையிலே ஸாஸத்தோகத் மானசரமத்திலே திருவாராதனம்பண்ணி அமுதுசெய்யப்பண்ணை, அவ்வெம்பெருமா னவருடைய ஸவநத்திலே யெழுந்தருளி “ஆழ்வாரா திருவாயமொழியே தாரகமா யிருக்கிற, விண்ணப்படு செய்வாரா கைவானையிலே யொதிங்கி அவருடைய வழுாதமயமான திருப்பவளத்தில் ஸபரிஸமும பெற்று, அவா பாடுகிற வாழ்வா ருடைய விசைமாலையையுந் கேட்டு, சுகத்திலே யிருக்கிற வெ னனை யென்பாடு படுத்தகிறாய்” என்றருளிச்செய்ய, அவாபோர பப்பபட்டு இவாகையிலே கொணமிவந்து கொடுத்தாரொன்கிற கதையை அருளிச்செய்வா.

க௦ - ம். திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

க - ம். பாட்டு - உலகமுண்ட.

க௦௪. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வ ப்ரதையி னெல்லையை யருளிச் செய்கிறா (பாதகத்தின் சன்னிதியிலே யிதயாதி) சிறியத்தை பெரியது நலியாதபடி யெல்லாநாயும் ரக்ஷிக்கு மவன்னறே வென்ன படி, பாதகத்தின் சன்னிதியிலே பாதயம் ஜீவிககக் கூடுமோ வென்ன, “சமுகனென்கிற சாப்பவிசேஷம் பெரிய திருவடிக் கஞ்சிவந்து சாவேஸுவரனை சரணமபுகுர ‘இவனை நீரக்ஷி’ என்று பெரியதிரவடி கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, அவறுமியனை யொரு பாதை வாராதபடி ரக்ஷித்தான என்று மஹா பாரதோகதமான சமுகன் கதையை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறா.

ச-ம். பாட்டு - ஆவாவென்னுது.

க௦௫ (சதாதோபாயமான வீரவரையொழிய வேறுபாயமில்லை) என்கைக் கு சம்வாதமாக வைதிஹயம். நம்பிள்ளை ஜீயனா யொருநாள “பஞ்சமோபாயமென்று கொண்டொன் றுண்டு”யென்று சொல்லாநின்றாகள், நாட்டிலேயு மங்கனே யிருப்பதொன்றுண்டோ” என்று கேட்டருள் “நானறிகிறிலேன, இனி சதாதோ பாயந்தான பகவானையாயிருக்க வயோமாதீதஞ் சொல்லுவாபாப்போலே ‘அவனுக்கு மவவருகே யொன்றுண்டு’ என்கையிறே, அது நான கேட்டறியேன்” எனறருளிச்செய்தார “ஆனால், ‘ஆவா’ என்கிற பாட்டருளிச்செய்யும்போது, எனக்குத் தனியே யொருசாதனங் கண்டு தரவேணுமென்கிறா’ எனறருளிச்செய்கையாயிருக்குமே”

என்ன; “அதுவோ! அது உன் ப்ரதிபத்தியில் சூழ்நங்கான்; அதுக் கிங்கனே காண்பொருள்—நீயுமுனையா யிருக்க நானிங்கனே யிழ ப்பதே யென்கிறாகாண்” என்றருளிச்செய்தார்.

க0சு. (ப்ரபோ)சுதர்தோபாயம் ஈஸ்வரனென்றாகிழ்; ஆனால் பிரபத்திகொ ண்டு காராயமில்லையே யென்கிற சங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக வோனாதிஹயம். நஞ்சியா ஸ்ரீபாத்திலே யாஸ்ரயித்தா னொரு வன் “எம்பெருமானே யுபாயமாகில் ப்ரபத்தி கொண்டிருச் செய்கிறதொன்றுக் கண்டிலேன்” என்ன ; செவியைப்புதைத்து “நாதமுநிகள் துடங்கி யிவ்வளவுமவர நம்மாசார்யாகள் பரம ரஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓராண்வழியாய்கொண்டு போந்தவித் தை இதின்சோமையறியாத உனக்கு மஹாபாபியேனித்தை வெளி யிடுவதே!” என்று திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளி யதையிலே புக்கருளினார்.

க0எ. (ஆவாவென்னுது) என்னதென்னென்ன, ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி) ஈஸ் வரப்ரீத்யாத்தமாக வன்றிக்கே பகவத்சம்பந்த முண்டாம் போ தும் “அவா” என்னவேனுமென்று மத்தை யாப்த சம்வாதத்தா லே தரிசிப்பிக்கிரா. நஞ்சியா “ஒருவனுக்கு பரானாத்தமசஹய மா யிருந்ததாகில், ‘நமக்கு பகவத்சம்பந்த முண்டு’ என்ற றுதியி டலாம்; ‘அது ப்ராப்தம்’ என் றிறுந்தானாகில் ‘நமக்கு பகவத்சம் பந்தமில்லை’ என்று தனக்கே கைவாங்கவமையும்” என்றருளிச் செய்தார்

எ - ம். ப த் து.

க - ம். நீரவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரவேஸம்.

க0அ. (அந்தரப்பட்டதென்றது) அநாத்ரப்பட்டதென்றபடி, இத்தை மஹா பாரத சித்தமான வைதிஹயத்தாலும் தரிசிப்பிக்கிரார். உதங்கன் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலேவந்து “உனக்கிரண்டு திறத்தாரோடும் சம்பந்த மொத்திருக்கச்செய்தே பாண்டவாகளை யழியச்செய் யாதே தூயோதனுகிகளையழியச்செய்தாய், இப்படி ஸாரவுசெய் யப்போமோ” என்றப்போலேயிருக்க வவன்சொல்ல, க்ருஷ்ணனு மவாகள் குறைகனையெல்லாஞ் சொல்லி, “அவர்களுக்கு தாமருசி யில்லைகாண்” என்ன “நீயின்னை யவாகளுக்கு தாமருசி யுண்டாக கிக்கொடாதொழிவா னென்” என்றருளினே.

எ-ம பாடமி - ஒன்றுசொல்லி

க௦௯. (நீசெய்தவிதயாதி) மானசாநுபவத்தில் தருபதனாகாதே “காணவேணும்” எனனுமபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்று கருத்து சிறுத்தொண்டனளவிலே ருத்திரனவந்து “பிணைவேணும்” எனன, “அபபடியெய்கிறோம்” என்று சொல்ல, “உனபிள்ளையை யறுத்து அந்தமாமசத்தை யிடவேணும்” எனன, “அபபடியே செய்கிறோம்” என்றான, அந்த வவசரத்திலே அந்தப்பிள்ளை பள்ளிவாசிக்கிற விடத்திலே சமறு நித்திராபண்ணி சொபனங்கண்டு அந்த சொபனத்தை வீட்டிலேவந்து “அப்பா அப்பா தாசனங்கண்டேன்” என்றான, “அதெது” என்று கேட்டான. “என்றலையையறுத் தொருத்தனுக்குக் கொடுக்கக்கண்டேன்” என்றான, அபபடியே கேட்டிருக்கவும் தாயும் தம்பபனமாக அந்தப்பிள்ளையை யறுத்து, “முகத்தை நறுக்காமல் கண்கொண்டிருக்கலாம்” என்று விசாரித்து அம்புக் கிடையிலே பொகட்டுவைத்து மறற மாமசத்தை விருந்திட்டார்கள, அப்போதந்த ருத்திரன இவர்கள் மனஸஸு சோதிகக் “அட்டிருக்கச் சுட்டமுகத்தைக் கொண்டுவா” யென்றான. அத்தையு மிட்டாக்கள் யெனறுகதை.

உ - ம். நீருவாய்மொழி—கந்தலும்.

ப்ரவேஸம்.

க௧௦. ஆழ்வாருடைய வார்த்தையை பரகாசிப்பிக்கிற வித்திருவாய் மொழியினுடைய வாதத்தை கணாமேலே நிற்கிற அஸமதாதிகள் சொன்னால் விரசமா யிருக்குமென்றுமத்தை யாபதசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். பட்ட ரித்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும்போதெல்லாம் “ஆழ்வார்க் கோடுகிறதசை யறியாதே யவருடைய பாவ வருத்தியு மினறிககே யிருக்கிற நாமென சொல்லுகிறோம்” என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பார்.

க௧௧. (நெடுமூச்செறிவதென்றது) இவ்வவஸதையில் சுயத்தினத்திலி யிழியாதே அவனகைப்பாத்து இருக்கும்துக்கிரண்டுதாஹரண மருளிச்செய்வதாக வடிகொண்ட நெடுநீருக்கிறார், (எல்லாவளவிலு மிதயாதி) இதுக்கு சம்வாதம் எச-ம. ஐ.தி.ஹயம் பாரக்க

க௧௨. அகனங்க பரமஹராய அடையவனைந்தான செய்யாநிறகச் செய்தே மதிள போகுகுக்காக்க வினையாழ்வா நகத்தை வாங்கப்படுக, பட்டரத்தைக் கேட்டருளி “வாரீபிளளாய நீர்செய்கிறமதிள பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென நிராதே கொள்ளீர், இங்குக்கிடக்கிற நாலுக்குடியுக்கானும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை, ஆனபின்பு நீர்செய்கிறவையெல்லாம் மழகிது, ‘இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோம்’

என்றிராதே ‘பெருமாள் செய்விக்கிறா’ என்றிரா, உமக்கு நல் வழிபோக வுடலாங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாரா.

ரு-ம். பாட்டு - சிந்திக்கும்.

ககந. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு மஞ்சவேணுமே. தேறினது பயா வஹமென்கைக் காப்தசமவாதம். (உய்ந்தபிள்ளை டாடும்போது) “கெட்டேன், இவள் ‘தேறும்’ என்பதே” என்று ஜீயரருளிச் செய்வாராம்.

கூ-ம். பாட்டு - .என்றிருமகள்.

ககச. (விசிஷ்டத்திலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) “விசேஷணம்சத்திலே” என்கிற விதுக்காப்த சம்வாதம். அனந்தாழ்வான் தன்பெண்பிள்ளையை “என்திருமகள்” என்று திருநாமம் சாத்தினான். பட்டா பெருமாளுக்கு “அடியேனை ‘ஸ்ரீதனமாக பிராட்டிக்கு வந்தவன்’ என்று, திருவுள்ளம்பற்றவும், நானும் ‘இவ்வொங்கள் நாயச்சியாருக்கு நல்லா’ என்று அவ்வழியே ‘அழகியமணவாளப் பெருமாள்’ என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டாரா.

கக-ம். பாட்டு - முகில்வண்ணன்.

ககரு. (அடியடையாதாள் போலிவளணுகி யடைந்தநன்) என்றவிடத்திலே “திருமலையிலும் அண்ணன் சந்நிதியிலே ஸ்ரீபாஷ்யம்கேட்க எழுந்தருளின வளவிலே வழிதப்பி மிறுக்குப்பட்டு தேவரீரார் கருபையாலே யொருபடி விடைகொண்டேன், என்ன, அண்ணனு முகந்தருளி “அடியடையாதாள் போலிவளணுகி யடைந்தநன்” என்றாழ்வா ரருளிச்செய்தபடியே பெருமானே சேவிக்க பெற்றீரே” என்றருளிச்செய்தாரா” என்று ப்ரசாதிப்பர்.

ந - ம். திருவாய்மொழி—வெள்ளைச்சரிசங்கு.

க-ம். பாட்டு-வெள்ளைச்சரிசங்கு.

ககசு. (வெள்ளைச்சரிசங்கோடாழியேந்தி) என்கையாலே சதுபுஜதவம்தோறுகிற தென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு சம்வாதம். நிலாததுக்குறி பகவா ப்ரஸுனத்துக்குபட்டா பரிஹரித்த வாராதையை அருளிச் செய்வ ஞான்படி. நகூ-ம். ஐதிஹ்யத்தைப்பாக்க.

எ-ம். பாட்டு - பேரையில்.

ககஎ. (திபோநேத்ராதூரஸ்யே வப்ரதிகூலாலி மேத்ருடம்) ராவணவதாநந்தோத்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே பிராட்டிக்கு நைாதோஷ்யந்தோற்றுகிற தென்கைக்கு பரமாசார்ய சம்வாதம். “நேத்ரதோஷத்தாலே வந்தது போக்கி திபதோஷத்தாலே வந்ததன்று” என்று.

ரு-ம் தீருவாய்மொழி—கற்பார்.

ப்ரவேஸம்.

ககஅ. ஆழவா நெருகால் இததிருவாய்மொழி யடங்கலும் ராமாவதார விஷயமாகி நிர்வஹித்தாலும் அதுக்கடி ஆயிரத்தி லொன்றும் கடலில் ஞ்ளப்படியுமடோலே பெருமாளுடைய குணத்திலேக தேசங்களிறே அல்லாத வவதாரங்கள் எல்லா வற்றிலுமுள்ள தெனறு.

ந - ம். பாடடி - கேட்பார்கள்.

ககக. திடமுன சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷமுண்டாகையாலே நாமும்திடமுனால் நமக்கும மோக்ஷமுண்டேயெனன, “அது புருஷாதத மனறு” எனனு மத்தையாபத சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிரா. ஆள வந்தரா “சிசுபாலன பெற்றிலனகாண்” என றருளிச்செயவா. “அதுவென்னென்னில இதுக்கடியாகச்சொல்லலாவ தொருசாதன மிவனகையி வில்லாமையாலே, நாட்டை நவியாமைக்கு கொற நவன வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தா நத்தனைகாண்” என றருளிச்செயவா.

கக-ம். பாடடி - தெளிவுற்று

கஉ0. (தொங்கிறே) தருமாயிருந்ததோ—“இப்படி யிருக்கிற வாஜுன னுக்கு பராபிதித்தியாதிருந்த தநயப்ரயோஜனதவமில்லாமை” என்னு மத்தையாபத சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிரா. பாரத சமரத்திலே நினறு அாஜுனனை நோக்கி “நான் சொன்னவிது உனக்குத் தொங்கிறே, எதினோ போந்ததோ” எனன “ஸத்தினோ ஸமி” எனன, அவன “ஆளுல நங்காரியரு செயயப்பாராததென” எனறு கேடக “(கரிஷ்யேவசனம்தவ) தேவரீரோவினவடிமை செயயக்கடவேன” எனறுனிதே. “அாஜுனன் தான எம்பெரு மானைப பெற்றானே யிலலையோ” எனறு நம்பினுள் ஜ்யகை கேடக, “உமக்கதுகொண்மிகாரயமென, இது சொன்னவன சாவ சாதாரணனாகில பகவதுத்தியெனனு மிடம சிலசிதமாகில தந்தா முடைய காமானுகூலமாகவும ருசயனுகூலமாகவும பெறுகிரா கள, பெற்றவர்களை யாராயந்து பாராதது அததாலேயெனதே நாம பற்றப்பாக்கிறது” என றருளிச்செயதா.

சு - ம். தீருவாய்மொழி—பாமநு.

ப்ரவேஸம்.

கஉக. இத்தத திருவாய்மொழியி லோடுகிற வாரத்திப்பேச்சுக்கு நிலமன றெனனு மத்தையாபத சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிரா. “அம மங்கியமமாள் ‘இத்திருவாய்மொழி பாடக்கேட டனுபவித்தப

போருமிதுக்கு மேற்பட இதிலோடுகிற வார்த்திக்கு நம்மால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது' என்று பணிக்கும்" என் றருளிச் செய்வா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—என்றைக்கு.

உ - ம். பாட்டு - என்சொல்லி.

கஉஉ. ஸ்ரீகீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்கு முண்டான வாசியையாப்த சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிரா. நம்பி திருவழுதிநாடுதாசா, “ஸ்ரீகீதைபோவா நெருவன் சந்தியாசதஸ்விலேவந்து கண்டால், பின்னை யிவனுக் குழக்கரிசியை கொடுப்பித்த விடுமித்தனைபோக்கி அங்கவாக னுள்ளிடங்கொடாகள்; திருவாய்மொழி ய்யசித்தா நெருவிண்ணப்பஞ் செய்வான் சென்றால், சாவேலவரனும் க்ராமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டுத் திரிகொண்டு தங்க ளிருப்பிடத்தை யொழிச்சு அவனுக்குக் கொடுத்தாதிரியா நிம்பாகள்” என்று ப்ராசாதிப்பா.

௩ - ம். பாட்டு - ஆமுதல்வன்

கஉ௩. ஜகத்தையெல்லாம் திருத்தும்போது அதுக்குத்தக்க க்யானமுடைய னாக வேனுமிதே; ஆகையாலே தமக்கு மயாவரமதிநல மருளின படியை “தறமேற்றி” என்றதம் காத்தமாக வருளிச்செய்கிரார். என் பக்கலிலே தன் ஸவருபாதிகளை தெளியப்பண்ணி யென்னுதல். இங்கே யருளிச்செய்யும் வாரத்தை. “திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார திருமுனபின் சோபானத்திலே ஆளவந்தா ரொழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக வெழுந்தருளி நிற்றுவனாக்கண்டு ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என் றருளிச்செய்தாராம்” என்று.

சு-ம். பாட்டு - அப்பனை.

கஉ௪. (என்னுகியே) என்பக்கலிலே தானாய். இவ்விடத்துக் கெம்பாரருளிச் செய்யும்படி. “தான் பாடினானில் நிரவத்யமாய் தலைக்கட்டும், நான் பாடினானிலும் வருந்தி யொருபடிதலைக்கட்டும். என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச் செய்தேயும் என்னோட்டை ஸ்பரிசத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடிதலைக் கட்டினான்” என்று.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—இன்பம்.

ப்ராவே ம்.

கஉ௫. (நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான்) தனக்கு வகுத்தவென்றது தன் ஸ்வருபத்துக்கு ப்ராப்தமான வென்றபடி. இவ்விடத்திலே

“ஒரு கருஹஸ்தனுனவன தேடிக்கொண்டிவந்த பதார்த்தத்தை கருஹினியானவன அதை நன்றாக பாகம்பண்ணி பரிமாறினான் அது தானே யவனுக்கு சந்தோஷ ஹேதுவாகிறப்போலே” என மருளிச்செய்வா.

௩-ம். பாட்டு - மலரடி

கஉசு ஆழ்வார பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுகையாவது. இவனா யிடுவித்தது திருவாயமொழியை பாடுவித்துக் கொள்ளுகை. எல்லாருமிருக்க இவரிடத்திலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினதுக்கு தருஷ்டாந்தம். (பஹுமாதேந மஹதாஹதாமந்தமவைக்ஷத்) முதலிகளெல்லாரு மிருக்கச்செய்தே திருவடிபக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினப்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி.

கஉஎ. “கரிமிகண்டன விஷ்ணுதரோஹி யாகையாலே விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுத்தபொபாகடவிசாரிக்க அவனுக் கிஷ்டரானவர்கள், ‘சமந்த ரக்மாக ப்ரதிஷ்டித்த ப்ரதிமைகளை யழியச்செய்யி லுனக்கு மரணமவரும்’ என்ன, அவன், ‘ப்ரதிஷ்டித்த ப்ரதிமைகளில் தைவத்தை யுதவாஸனம்பண்ணி யழியச்செய்வோம்’ என நுபக்ரமித்துத் தன்னுணமாக ‘அதருஸ்யாருசன மிட்டுக்கொண்டு உதவாஸனம் பண்ணு’ என்று, ஒரு பராம்ஹணனை நியோகிக்க, அவனும் உகந்தருளின நிலங்களிலேபோய அதருஸ்யாருசன மிட்டு உதவாஸனம்பண்ண அதடியாகவவனும் கடலிலே யெடுத்தபொபாகடு கிறான்” என்னுமத்தை எம்பெருமானா திருச்செவி சாற்றியருளி “இத்தேசத்தைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தோம், இவ்விடத்துக்கு மழிவுவரும்படி அசுவாககம் மேலிடாநின்றது, மேல் செய்வயடுபதென?” என்று பெரியநம்பிக்க கறிவிக்க; “நான் பெருமாளுடைய திருவெலலையிலே யொரு பரதக்ஷணம் வரும் படியாக உமமுடைய சிஷ்யர்களிலே யொரு வரைப்போர விடுவது” என, “அதுக்காவாரா” என “என்பினனே போரா நின்றால் ‘ஒருவனபினனே போகாநின்றன’ என்று தன்னெஞ்சிற் பட்டாதே, சாயைபோலே யெனனை பின செல்வாநெருவகை வேணும்” என்ன, “அதுக்காவாரா” என “ஆழ்வாநைப் போகவிடலாகாதோ” என்றாராம். பலமுதலிக ளுண்டாயிருக்க ஆழ்வாநை பரசாதிதாப்போலே.

அ - ம். ப த் து.

௩ - ம். நீருவாய்மோழி—அங்குமீங்குதம்.

௧௧-ம். பாட்டு - உரையாவெந்நோய்.

௧௨௮. இப்பாட்டருளிச் செய்கிறபோது “நம்பிள்ளை திருநகரி சேவித்தாரோ” என்று ப்ரசங்கமாக “திருவணை சேவித்தவா திருநகரி சேவியாததில்லை” என் றருளிச்செய்தாரா. “நம்பிள்ளை திருவணைசேவிக்க வெழுந்தருளினவிடத்திலே திருப்புல்லாணி திருமொழியைப் பரக்க உபநயசியாநிற்க, அத்தை நஞ்சியா கேட்டருளிமீண்டு நம்பிள்ளை தம் ஸ்ரீபாதத்திலே புகுந்தவளவிலே ‘பிள்ளாய் நீ திருவணைக்குப் போன திவ்வளவு மலையெறிந்ததே’ என்ன, ‘துறையறியாதவ னிழிந்தா லையெறியாதோ’ என் றருளிச்செய்தாரா” என்று அஸமதா சாராயோக்தம்.

௪-ம். நீருவாய்மோழி—வார்கடா.

௧-ம். பாட்டு - வார்கடா.

௧௨௯. (கேசேஷ்வாக்குஷ்ய விகளத்த்கீடமவநீதலே) என்றதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை யாப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. “ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசின்னங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாப் போலே, தான் கொடுத்தமுடியை வாங்கிக்காண்கொன்றது” என்று அம்மங்கி அம்மாள் பணிப்பா.

௫-ம். பாட்டு - அல்லதோர்.

௧௩௦. (அநயப்ப்ரயோஜனரித்யாதி) பகவத் ப்ரதிபக்ஷங்களை யழியச்செய்கைக்கு அபிசாரம் பண்ணினவாகருண்டோ வென்ன, எம்பெருமானாரைப்போலே யாயிற்ற ஊரில் ப்ராம்ஹணரும். க்ருமிகண்டன் வியாஜத்தாலே மேல்நாட்டிக் கெழுந்தருளின வெம்பெருமானா பதினொரு சம்வச்சர மெழுந்தருளியிருந்த பின்பும் அவனுடைய வாயுள்ஸ-மாளக் காணாமையாலே அவனுக்குச் சரீரவிஸ்ஸுலேஷம் பிறக்கும்படி திருவேங்கடமுடையானை யதிதேவதையாக பண்ணிக்கொண்டு அபிசாரகர்மம் பண்ணாநிற்க, இரண்டிழுன்று நாள் செல்லாநிற்கச் சுருள் நாறுகிற படியைக்கண்டு, ‘இனியவன் போனான் சுருள்நாறிற்று, விடு’ என் றருளிச்செய்ய; அந்தநாளிலே ‘வேங்கி’ யென்பா னொருவனுடைய வாசற்காரன், அவன் கழுத்திலே தன் சொட்டையைக்கொண்டு குத்த, அக்கழுத்திலேபுழுத்து அவனுக்குச் சரீரவிஸ்ஸுலேஷம் பிறந்தது’ என்றுபதேச பரம்ப

ராபராதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போருவதொரு கதையுண்டு, அதை யிங்கே சூசிப்பிக்கொள்ளு” என நாளிகசெய்வா.

எ-ம். நீருவாய்மொழி—இருந்தும்.

க-ம. பாட்டி - இருந்தும்

கநக. (அழைத்தேறியுயிதயாதி) என்று விசேஷிக்கிற ஆழ்வாருடைய ஹார ததபாவத்தை யாபத சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கொள்ளு. “இவ்வா பிரணயிதவத்தை யறியாதே தாழ்த்தாளுகவும் நாமபிரி விஷ்ட ராகவும் நினைத்து கூப்பிட டென்னகாராயஞ் செயதோமென்கொள்ளு காண” எனனுமபிள்ளான்.

அ - ம நீருவாய்மொழி—கண்களீசுவந்து.

உ-ம. பாட்டி - அடியேனுள்ளான்

கநக. ஆதமாவககு கயானுநதாதிகளும் நிரூபகமாயிருக்க சேஷதவத்தை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்கு சமவாதம். (திருக்கோட்டியூரித் யாதி) “கயானுநத மயஸதவாதமா பேஷோஹிபர மாதமந” என்றும் “தாஸுதா” என்று மிதயாதிகளாலே கயானுநததகளும் சேஷதவமும் ஆதமாவககு நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றது, இதிலே அநதநாக நிரூபகமேது” என்று எம்பெருமானா திருவோ லககத்திலே பரஸுததமாக சாவகுகியரா யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும், “இததை ஆசாரய முகேனுவெளியிடவேணும்” என்று பார்த்து திருக்கோட்டியூர் நமபி சநதிககு “ஆழ்வான, இததைப் பெற்றுவாரும்” என்று வரக்காட்டியருள, அவரு மெழுந்தருளி நமபியை சேவித்து, இந்த வருத்ததான்ததை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆறுமாதம் சேவித்திருக்க, அவரிநககாமையாலே “எம்பெருமானா சநதியிலேபோய சேவித்து வருகிறேன்” என்று போகப்புக, அவரையழைத்து “ஆழ்வான, மயாவமதிகலமருளப பெற்ற வாழ்வாதானே, ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே!” என நாளிச்செய்ய “கருதாதத்தனேன்” என நெழுந்தருளினு னென்படி.

க - ம். நீருவாய்மொழி—நுமாணிக்கமலை.

பாவேலம்.

கநக. (பிரீதிபாரவஸயத்தாலே அனயாபதேசம்) என்கிறதககு ஆபதசம் வாதம். “பிரீதியில அனயாப தேசமுள்ளது இதநிருவாயமொழி பொன்னுமே” என் றுழவான நாவஹிககும்படி.

௧௦ - ம். திருவாய்மொழி—நெமோற்கடிமை.

பாவேஸம்.

௧௩௪. “பாகவத சேஷத்வ மனுஷ்டானபாயந்தமாக வுள்ளவாகளுக்குச் சொன்ன லித்திருவாய்மொழி ரசிக்கும்” என்று யிதினுடைய சோமையை யாப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. அம்மணி யாழ்வான் போஸுளராஜயத்தினின்றும் வந்தநாளிலே பட்டா கண்டருளி “நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளுக்கு போரவடிமைசெய்து போந்தாயென்று கேட்டோம். உன ப்ரக்ருதிக்குச்சேர நெடுமா ற்கடிமையைக் கேள்” என றருளிச்செய்தாராம். பகவத்சேஷத்வத்தைப்பற்ற பாகவத சேஷத்வத்துக் கதிசயமேதென்ன (ஈஸ் வரசேஷமித்யாதி) பரமித்தென்றது - ஸ்வாயாதிகளைக் கண்டு ப்ரமித தென்றபடி “ததீயாக்கு க்ரயவிக்ரயாஹம்” என்னு மதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (தத்பக்திரிக்னேத்யாதி) “ஸ்வஸ்வப்ர பாவமதி வேலமபுத்திய மானோலக்ஷமீ சஹாயகுண மங்களபங்க லக்ஷி தத்பக்திரிக்ன மனசாம்க்ரயவிக்ரயாஹோவாரிப்ரதாரித இவத்வரிதோபபூவ.”

கூ - ம். ப த் தி.

௧ - ம். திருவாய்மொழி—கோண்டபெண்டிர்.

பாவேஸம்.

௧௩௫. இத்திருவாய்மொழிக்கு சங்கதி யருளிச்செய்வாராக கீழிற்றிருவாய் மொழியிலே வேண்டுவன உண்டாயிருக்க “சயமே யடிமைதலை நின்றா” என்றும், “நீக்கமில்லா வடியா” என்றும், “கோதிலடி யா” என்றும், இம்மூன்று சந்தைகளையு மெடுத்தது அவற்றிற் சொன்ன வாத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதரான ராமாயண புரு ஷாகள் மூவரையுஞ் சொன்னதுக்கு ஆப்தசம்வாத மருளிச்செய் கிறார். “ஆப்பான் திருவழுந்தூரறைய ரருளிச்செய்யுமது, பரமாப் ததமம்” என்கைக்காக அவா பகவத்சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்ட தும் ஆர்த்தஸ்ரவணம் பண்ணினதும், ஆழ்வானோடே யென்கிற ரிதில் முதல்வாக்யத்தாலே. (ஆப்பானித்யாதி) அழகியமணவா ளப்பெருமாள் திருவழுந்தூரறைய ஞென்றாயிற்று அடியில் திரு நாமம்; இது உபசாரப்போ என்றளிச்செவ்வா. “வுபசாரப் போ” யென்றது வ்யவஹார நாமமென்றபடி.

௩-ம் பாட்டு - பொருள்கை.

௧௩௬. “என்னே யென்பாருமில்லை” என்றதுக்கு ஆர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித் து அதுக்கு சம்வாதம் காட்டுகிறா. பின்னதிறு நறையூரறையா

“ஒருவனுக்கிடொருவன் வெறிவியனாவது அவனுலே சமுத்த நனவனிவனை, ‘என’ எனனுதல், இவன் கருதத்திலே வந்தொருநாள கால்கழுவிப்போதல் செய்ய, அவ்வளவாலே ‘இன்னுனின்னனுக்கு பந்துவாகாதே’¹ என நிவவளவுகொண்டு ஜீவிககலாயிருந்தால் அவ்வளவுரு செயவாரிலலை” என்றுபணிப்பா, அன்றிக்கே ஏகாத்தமேயாய” “என்னெயென்பாரு மிலலை” என்ற தின சரமாவதிக்கு சமவாத மாகவுமாய

எ-ம பாட்டு - மறறென்றிலலை

கநஎ (குறமமன்று) கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளாவன சாவோபாபங்கள் லும் அதிகதமமாய, பரதிபத்திக்கு விஷயமுமாய, சலபமுமாய, சாவாதிகாரமுமாய, அனாயாசமுமாய, உகதிரிபேஷுமான, விவவாதுகூலயங்கள். உகதாத்தத்துக்கு சமவாதம் (யோவசாதயிதயாதி) இதெந்த சலோகத்திலே யென்ன “பராதாதேவேதி கருஷணே திகோவிந்தேதிச ஜலபதாம மத்தியானவேசாபராஹணேச யோவசாதஸஸ உசயதாம” அவசாதம், துக்கம்

உ - மீ. நீநவாய்மொழி—பண்டைநாள்

க-ம. பாட்டு - பண்டைநாள்

கநஅ. (தாமகாக்கண்களால் நோக்காய) என்று சொன்னபாசுரத்தை இதில் லாத வஸமதாதிகள் சொன்னாலவன் திருஉள்ளஞ்சீறுகைக ருடலாயிருக்கு மென்னுமத்தை யாபதசமவாதத்தாலே தரிசிப்பிகிறா. பிள்ளைதேவப்பெருமானறையா, “உன் தாமகாக்கண்களால் நோக்காய நோக்காய” என்று பலகாலுஞ்சொல்ல ஆழ்வாரொழுந்திருந்து, “பிள்ளாய நீயிவங்கே திருவுள்ளம் புண்படும் படி பலகாலும் நிர்பநதிகிறதென அழகியமிடறறைத் தந்தாராகில, நல்லபாட்டைத் தந்தாராகில, பிள்ளைகளை யு மைஸவாயத்தை யும் தந்தாராகிலெனசெய்யாதாராக நீரிங்கனே கிடந்துபடுகிறது” என்றருளிச்செய்தாராம். ஆழ்வாரொன்றும் அவா திருதம்பனாரான ஆழ்வார திருவரங்கப்பெருமானறைய னொன்றபடி.

ச-ம. பாட்டு - புளிங்குழக்கிடந்து

கநக. (தெளிந்தவெனசிறதை) என்றபத்ததை கடாஷித்தாபத் சமவாதம். படடா திருநாராயண புரத்திலே வெறுப்பிலே “தேவா ஸவாதந திரியமெல்லாங் காட்டினுலங் பிள்ளையும் பண்ணின விசுவாசத்தில சூதைத்தவினறிககே யிருக்குமபடி எலும்புரமுடைய வெம்பெருமானாபோலவார பக்கலசெய்யுமத்தை எவியெலும்பனை வடியேன பக்கலிலும் செயவதோ ‘மஹாவிஸவாஸ பூவகம்’ என்கிறபடியே, ஏதேனு மொன்றுவந்தாலும் ‘இங்குத்தைக்கொன்று வருவதாய வந்ததன்று இதுக்கடி நமமுடையபாபம்’ என்று

பண்ணின் விஸ்வாசம் சூலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சநெகிழும்படி யிளநெஞ்சா பக்க லிலுமத்தைச் செய்யக்கடவதோ” என்றாராம், திருநாராயண புறத்தில் வெறுப்பாவது எம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவுவந்து பின்னை திருநரையூரறையரும் பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகை யால் வந்ததுக்கம். க்ருமிகண்டன்காலத்திலே உகந்தருளின நிலங் களுக்கெல்லா மழிவுவரும்படி பண்ணிக்கொண்டு பாகவதோத் தமரான வாழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் திருநயனங்களுக்கு ஹானிபிறக்கும்படியாக்கி அவ்வள வன்மிகே பெரியநம்பியும் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளும்படியாக்கி பரிவரான தம்மையுங் கிருக்க வொட்டாதபடி தேசாந்தரத்தே யகலவடித்து பின்னையும் “பாபீஸ்தாயு” என்னும்படியே அவனை நெடுங்கால மிருக்கும் படி பண்ணுகையிறே யிவன் ஸ்வாதந்திரியமெல்லாம் காட்டுகை யாவது.”

அ - ம். பாட்டு. எங்கள்கண்முகப்பே.

கசு0. (யதாக்க்யானமித்யாதி) அறிந்தவறிந்த வளவுகளிலே சொல்லுகையாவ தென்னென்ன (அதாவதித்யாதி) இந்த ப்ரசங்கத்திலே ஐதிஹ்யம். வங்கிபுரத்து நம்பிபெருமானேசேவிக்க வெழுந்தருளின வளவிலே இடைச்சிக் ளண்டையிலே சேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி “ப்ராப்பியமான ஸ்ரீவைஷ்ணவசமுதாய மிருக்க அவாக ளண்டைக் கெழுந்தருளுவானென்” என்ன; நாமல்பம் விரக மாமிருப்போம், ‘இவாக ளொன்றுமறியாத கொச்சக ளாகையாலே ‘யஞ்சரரமோனபுரயதி’ என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய கடாக்கூ மிவாகளித்திலே பள்ளமடையா யிருக்குங்காணும்’ என்றம்கே யிருந்தேன்” என்ன; “அவாகள் சொன்னதேது, தேவரீர் அருளிச்செய்ததேது” என்றாண்டான்கேட்க; “பாலுண்பீர், பழ முண்பீர், பொன்னுலே பூணுநூலிடுவீர், நூறுபிராயம் புகுவீர், அழுத்தவிரட்டை யுடுப்பீர்” என்கிறவிது அவர்கள் சொன்னவார் ததை, ‘விஜயஸ்வ, விஜய்பவ’ என்று நான்சொன்னவார்த்தை” என்று நம்பியருளிச்செய்ய; “அங்கேபோயும் முறட்டு சம்ஸகிரு தம் விட்டிரில்லையே, எங்கே யிருந்தாலும் நாம் நான்காணும், இங்கேழுந்தருளீர்” என்றாண்டான் அருளிச்செய்தவார்த்தை.

ந - ம். திருவாய்மேர்ழி—ஓராயிரம்.

க-ம். பாட்டு - ஓராயிரம்.

கசுக. (சாவாதித்திய மித்யாதி) திருநாமத்தைப்பேசி அவர்கள் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்களென் னுமதுக்கு சம்வாதம் - கோயிலாத்

தான குமாராக்கு பட்டா திருநாமமசாததினா, அந்த குமாரா பரமபதந்துக்குப்போக, அவன பட்டா சநிதியிலே வந்து கலே உபபட “நீ ‘மமமுடைய திருநாமம சாற்றின பிள்ளை போனான்’ என்றனறே துகுகுகிறது, அதுக்கு துக்கிகுவேண்டா அந்த திருநாமமுடையநா மிருந்தோமோ!” என்று பட்டா, தம்மைப் போலே விக்ரஹத்தை யேறியருளப்பண்ணி பரசாதித தருளி னா.

௫ - ம பாட்டு - மனமே

கசஉ. திருத்தழாயமாலை சாததிக்கொண்டிருக்க முமதுக்கு ஆபத சமவாதம். நஞ்சீயா திருமுனை திருநாளிநன்று புனமேவிய பூதணமழாய “எனற விப்பாட்டெல்லா மனுசநதித்து அாததாறு பவதநால வந்த பாவனா பரகிஷத்தாலே திருவிதி சோதனாத்தம் சேனை முதலியா புறப்பட்டு அருளின கையா சுககரத்துக்குப் பெரு மாள புறப்பாடாக திருவுள்ளமபறறி மறறைநாள திருக்கொடி யாழ்வான புறப்பாட்டிலே ஸமரித்து “நேறறு புறப்பட்டபடி யிறே புனமேவிய பூதணமழா யலங்கலினமேது மிலானாகை யாவது’ என்றருளிச் செயதா” என்று நமபிள்ளை யருளிச்செய தானொன்று கண்டுள்ளவது.

ச - மீ. நீருவாய்மோழி—மையார்.

ச - ம பாட்டு - உறுவதிது

கசங. (ஸவருபம் பகவத பாரதந்திரியம்) என்றறிறதால் சீரியபரயோஜனம கையிகுகரியமிறே, என்னுமதுக்கு சமவாதம். “ஆதமாபி மாநாறு குண புருஷாததவய வஸதயா | பகவத பாரதந்திரியாதிபரபுத் தஸய சுகாயதே” என்று பிள்ளை யருளிச்செயத வசனத்தை யருளிச்செயவா.

கசச. (ஸவருபம்தியாதி) பகவத பாரதந்திரியமென றறிறதால் சீரிய பர யோஜனம கைகுகிரியம், என்னுமதுக்கு சமவாதம். “ஆதமாபி மாநாறுகுண புருஷாததவய வஸதயா | பகவத பாரதந்திரி யாதி பரபுத்தஸய சுகாயதே” என்று பிள்ளை யருளிச்செயத வசனத்தை யருளிச்செயவா.

க0-ம. பாட்டு - அடியான்.

கசரு. (அருள்பெறுவா ரடியாரிரோ) புதராகளுக்கு இதயாதி வாகயத்தாலே “புதராகளைப் பற்றவு மடியாரோ விவனுக் காத்தா” என்னு மதுக்கு சம்வாதம். ஆழ்வான ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸரயித்த பிள்ளை யக ளைக பரமமராயா பட்டரிடத்திலே யபசாரப்பட அது ரிமித் தமாகக்கோயிலே விட்டுபட்டா திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்

தருள, “இருகைமதவாரணம்” என்கிறவனை பட்டா திரு உள் ளத்தாலே விஷயீகரித் திருப்பாரொன்னு மததைப்பற்ற சமாதா னம் பண்ணவேணுமென்று அந்தத் திருவெள்ளைக்காரனை வரக் காட்டினாரென்று சிலவதயா ஹரித்துக்கொண் டன்வயித்துக் கொ ள்வது.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்.

க-ம். பாட்டு - இன்னுயிர்.

கசுக. (குணக்யானத்தாலே) என்கிறா. இத்திருவாய்மொழியாலே “முழு ஸ்நாவுக்கு விஷயதரிசனம் பாதகம்”என்னு மிடஞ்சொல்லுகிறது. “இந்த திருவாய்மொழி எம்பெருமானாக்கு உகப்பாயிருக்கும்” என்று, அந்தப்ரசங்கத்தாலே ஆழ்வார திருவரங்கப் பெருமாள் றையர்கதையை ப்ரசாதிப்பா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—உருதமால்.

பாவேஸம்.

கசுக. (அப்ராப்தியு மென்றது) ப்ரத்யக்ஷ சமானாதரமானசானுபவ மன்றிக்கே ஸ்மருதி மாத்ரத்தால்வந்த வ்யசனமும் கிடக்கச்செ ய்தே யென்றபடி. யத்வா, இவ்வாக்யம், கீழே “குணக்யானத் தாலே தரித்தா” என்றதுக்குச்சேர சங்கத்யந்தரமாய் இன்னு யிாச் சேவலில் வ்யசனமும் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இது க்கு சம்வாதம். “அப்ரீதிகா பேத்யாதி” இதுக்கு ஆளவந்தா ரரு ளிச்செய்யும் சந்தை “அப்ரீதி காப்பகுணனு சந்தானம்” என்று அன்வயிப்பது.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினை.

க-ம். பாட்டு - அறுக்கும்வினை.

கசுக. (குறுக்குமித்யாதி) “குறுக்குமென்று - அத்தேசபாஷை”என்றதுக்கு சம்வாதம். எம்பெருமானா திருவடித்தொழ வெழுந்தருளாநிற்க, “திருநாவாய் யெத்தனையிடம்போரும்” என்று யெதிரோ வருகி ருா சிலனைக் கேட்டருள “குறுக்கும்” என்றார்களாய் அததைக் கேட்டு “இப்பாஷையாலே யருளிச் செய்வதே ஆழ்வார்!” என் று போரவித்தரா யருளினார்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—மல்லிகை

பாவேஸம்.

கசகூ. (இது மாலைபூசல்) என்று மததை ஆபத சமவாதத்தாலே தரிஷிப்பிக் கிறா. (பெற்றறித்யாதி) பெற்றறியென்று, இன்று பிள்ளைபாடி வினோதமென்னென்று கேட்டவாறே என்றபடி - பெற்றறியென கிறவா, நஞ்ஜீயா ஸ்ரீ பாததிலவா, நமபிள்ளைக்கு ஸபரம்ஹ சாரி, நமபி திருவரங்க நாராயணதாசு கொன்கிறவா நமபிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஜனமசித்த கைசசிய முடையரா யிருப்பா ரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா. இக்கதைத்தான் நமபிள்ளை தமமுடையதிரூபவ ளத்தாலே வடக்குத்திருவீதிபிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தது, ஆகையாலே (எனபக்கலிலே) என்றது. அங்கே சென்றாரா யெனறது, பெற்றறியென்கலிலே சென்றாரா யென்றபடி. எல்லாரும் ரசிகரும் படி ரசோக்திகளையிட்டு வயாக்யானஞ் செய்தருளுகையாலே (வினோதம்) என்கிறா. (வினோதம்) இதயநர, “வேதஸாஸதர வினோதேன காலோகஸ்ச்சித்திதமாம்” இதிசு “நமாமிதேன மாதவசிஷ்ய பாத்தேன” இதிசாநுசந்தேயம். “அறுகரும் வினை சாற்றறினோம்” என்று நமபி திருவரங்க நாராயணதாஸா அருளிச் செய்தவாறே பெற்றறி “நாளை மல்லிகை கமழத்தென்றதும் மாலைபூசலு மென்னுய” என்று பணித்தாராம் இத்யாத்.

கூ-ம் பாட்டு - ஊதும்

கரு0. (தாழ்ந்தசெயலுமித்யாதி) “அது” என்கிறதற்கு பொருள் நமக்குச் சொல்லப்போகா தென்னுமததை ஆபத சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக் கிறா. (எம்பாரித்யாதி) எம்பாரா இவ்விடத்தே வந்தவாறே மோருளனதையுஞ் சோறேயோ, தேசிகருங் கூடப் பாசரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே “அது” என்கிறதற்கு மத்யஸ்தரான நாம் இதுக கெனன பாசரமிட்டுச் சொல்வது என்றருளிச் செய்தாராம். சஅ - வது. ஐதிற்யம் பாக்க.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி.

பாவேஸம்.

கருக. அவிவேகிகளுக்கன்றோ மனஸஸு கலங்கும் விவேகிகளுக்குக் கலங்குமோவெனன (நாட்டாரித்யாதி) அதாவது புருரவாயென்கிற ராஜா ஊாவசி சாலோகயத்துக்கு சாத்தனாஷ்டானம் பண்ணிப் பெற்றான என்கிற கதையை அனுசந்திப்பது. அதாவது, புருரவா யென்கிற ராஜா வேட்டைக்குப் புரப்பட்ட விடத்திலே சாபோபஹதையாயக்கொண்டு ஊாவசி பூமியிலேவந்து சஞ்சரியாநிற்க, இவ்வனைக்கணம் “ஸ்ரீயாகவேணும்” என்றபே

சூழிக்க, “நான்சொன்னபடி செய்தாயாகி லப்படியேசெய்கிறேன்” என்று அவள்சொல்ல, “அதாவதேது” என்ன, “எப்போது மென் சமீபத்திலே யிரண்டு ஆட்டுக்குட்டியை கட்டிவைக்கவேணும், வெளியிலே நக்னனாய் என்முன்னே யிருக்கவொண்ணாது, இருந்தா யாகில் அப்போதே விட்டுப்போகிறேன்” என்றுசொல்ல, “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சிரகாலமவளோடே சம்ஸலேஷித்துக் கொண்டு நிற்கிறவளவிலே, இவளுக்கும் சாபமோகூழ் பிறந்து இற்திரனுடைய ஆஞ்ஞையாலே இவளை அழைத்துக்கொண்டுபோ வதாக கந்தர்வாகள்வந்து, ஒரு ராத்திரியிலே இவளுமவனுமாகக் கூடியிருக்கிறவளவிலே அவனுடைய புடவையையும் அந்த ஆட் டிக்குட்டிகளையும் அபகரித்துக்கொண்டுபோக, ஆட்டுக்குட்டிகள் போகையாலே மிகவுந் துக்கிதையாய் மீட்டுக்கொண்டு வரச்சொல் ல, அவன்போகாதே வெறுமனேயிருக்க, “உன்னை புருஷனென் றிருந்தேன், நீயு மென்னைப்போலே ஸ்ரியானாய்” என்று கேட்போ க்தியைப்பண்ண, அவனுமந்த நக்னவேஷத்தோடே புறப்பட, அவ்வளவிலே ஒருமின்மின்ன, அந்தவெளியாலே அவளைக்கண்டு “வெளியிலே என்முன்னே நக்னனாயிருந்தாய்” என்றுசொல்லி அந்தராஜாவைவிட்டு சொர்க்கத்திலே போனாள்; அந்தரம் அந்த ராஜா ப்ராந்தனாய்க்கொண்டு அந்த வேஷத்தோடே சருசரியாநி ற்க, இவனுடைய வ்யசனத்தைக்கண்டு ஊாவசியீளவும்வந்து “துக் கப்படவேண்டா, உனனாலே யுண்டானகாப்பம் பென்வயற்றிலே யிருக்கிறது ஒருவருஷம் சென்றவாறே ஒருபிள்ளை பிறக்கும், அந்தபிள்ளையையும் உனக்குக் கொடுத்து உன்னோடே யொரு நாள் சம்ஸலேஷிக்கிறேன்” என்று சொல்லிப்போய், ஒருவரு ஷம் சென்றவாறே திரும்பவந்து பிள்ளையையுங்கொடுத்து ஒரு நாள் சம்ஸலேஷித்திருந்து மீளவும் சுவர்கத்துக்குப் போம்போ து அவளோடேகூடவந்த கந்தாவாகள் அந்த ராஜாவைப்பார்த்து “உனக்குவேண்டின தொருவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்” என்ன “எனக்கு ஊர்வசி சாலோக்யம் வேணும்” என்ன, அவர்கள் ஒரு அக்ரியைக்கொடுத்தது “இத்தால் யாகம்பண்ணினதே உண்டானால் தச்சாலோக்யம் பெறலாம்” என்றுசொல்லிப் போனார்கள்; அந்த ராஜாவும் அந்தஅக்ரியைக் கொண்டுவாராநிற்க பழயப்ராந்தி தலை யெடுத்தது ஒரு அரசின்கீழே அந்த அக்ரியைவைத்து மறந்துபோ ய் தன்பட்டணத்துக்குவந்து, மீளவும் நினைத்து அரசடியிலே செ ல்ல, அந்தஅக்ரியானது ஸமீவ்ருகூருபமாய்க் கொண்டு அந்த அரசோடே கூடியிருக்க, அதிலே யொருகொம்பை முறித்துக்கொண் டிவந்து கடைந்து அக்ரியை யுண்டாக்கி அந்த அக்ரியாலே யாகத் தைப்பண்ணி ஊாவசி சாலோக்யத்தை அடைந்தானாம்.

உ - ம, பாட்டு - கள்ளவிழும்

கருஉ. ஆஸ்ரயிக்குமவன பமோததையே பாக்குமத்தனை தரவயதார
தமயம பாரானனபதற்கு ஐதிஹயம். ஈசு - ம. ஐதிஹத்தைப்
பாக்கு.

க0 - ம ப த் து.

உ-ம். தீருவாய்மொழி—கெடுமிடர்.

பாவேஸம்

கருங். பணடைநானதுடங்கி பலதிருப்பதிகளைச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுதம
க்கு பரமபதமணிததாகையாலே யென்னுமத்தை ஆபதசமவா
தத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா “ஒருநதசுறமம்” “என்கிறதிருமொழி
யிலே பலதிருப்பதிகளையு மருளிச்செய்த விதுக்குகருத்தென”
என்று ஜீயா பட்டகைக்கேடக, “பிறந்தகத்தில் நின்தும் புக
கத்துக்குப்போம பெண்பிள்ளைகள் பந்துக்களிருந்தவிடமெவரும்
கண்டு வினவப்போமாப்போலே பராப்பிய பூமிஅணித்தானவா
மே திருப்பதிகள் தோருமபுகுகிறானென மருளிச்செய்தாரா.

க-ம. பாட்டு - கெடுமிடர்

கருச. (திரும்பேல்மின) அதிக்ரமியாதே கொள்ளுங்கோள் “மறந்தமபுரந்
தொழாமாதா” எனறவிடத்திலே “பெருமான ஒருநாள கிழக்கே
புறப்பட்டருளின வளவிலே மழைவர, கீழையூராலயத்திலே யெ
ழுந்தருள், எம்பெருமானாரும் முதலிக்குறும் புறம்பே மழையிலே
நனைந்துகொண்டிருக்கிறவளவிலே ஒருவனவந்து “பெருமான
உள்ளேயெழுந்தருளினா தேவரீரு முள்ளே யெழுந்தருள்வொண்
னாதோ” எனன, “கெடுவாய, மஹாராஜாவேஸ்யாகமனமபண்
ணிணை அவனமஹிஷியும் பரபுருஷகாமினி யாகலாமோ” என்று
எம்பெருமானா மருளிச்செய்தார்”. என்கிறவைதிஹய மருளிச்
செய்வார்.

கருரு. (யமவஸ்யதைக்கஞ்சுவேண்டா) என்னுமதுக்காபத சம்வாதம். ஒரு
திருவேடையிலே பட்டா திருவூற்றங்கையிலே பேரோலக்கமா
கவிருக்க, “சந்தையயானது” என்று சிலா விண்ணப்பஞ்செய்ய,
நாம பெருமான அழகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாளும் காத
தவயத்திலே அலபம தாழினிறே மென்றால் இதுக்குற்றமாக
யமனக்கேடகவோ, ராஜாவிருந்து நாடிககணக்கு கேடிககொ
டுவாராநின்றால் ராஜாவுக் கந்தரங்களு யிருப்பாநெருவன பேரை
வாசித்தால் “ஒங்காண அதுகிடக்க மேறசொல், என்றால் பின்னே

யொருகாலமும் அப்பேபொடுத்துவாசிக்கப் பெறுதுகாண்” என்ற ராம்.

உ - ம். பாட்டு - இன்றுபோய்.

கருசு. (குன்றுநேர்மாடம்) அவன்பக்கலிலேபோய் கையிங்கரியம் பண்ண நினைக்கிறவா ஊரிலே மாடங்களை வாணிக்கிறது. அவனேபாதி இதுவும் போக்யமாகையைப் பற்றவென்று விவக்ஷித்த இதுப் ராப்யமென்னு மதுக்கு ஐதிஹ்யம். பிள்ளை திருநறையூரமையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷணம் பண்ணுநிற்க, நான் சேவித் துப்போனேன், அல்லாதாடொல்லாம் வினாந்து சடக்கென வாரா நிற்க இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணுலே பருகுவாணப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியை க்கண்டு “அல்லாதாக்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்கச்செ ய்தே இவாகளான வாசியிருந்தபடியென்” என்றிருந்தேன் என் மருளிச்செய்வர்.

கருள. ஸ்தாவரங்கள் உத்தேச்ய மென்பதற்கு ஆப்தசம்வாதம். பிள்ளைந ராத ப்ரமஹராயா திருமுடிக்குறையிலே மரம்பெட்டுவியாநிற்க எம்பாரருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. எள - ம். ஐதிஹ யம் பார்க்க.

கருஅ. ஆச்சான் திருவாலிநாதிதாசா நல்லன சிலசுருவன் பாக்குகளை பட் டருக்குக் கொடுவந்து கொடுத்தாராய் அவறறைக்கண்டு “இவை இருந்தபடியென் திருவருள் கமுகிரின்றும் வந்தவையோ” என் மருளிச்செய்தாராம்.

ரு - ம். பாட்டு - புண்ணியம்.

கருக. (திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிசம்பத்தி வேண்டா) என்னுமது க்கு ஆப்தசம்வாதம். ஜ்யாபட்டரை “திருநாமம் சொல்லுமபோ து ப்ரயதனாய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ” என்று கேட்க, “கங்கையிலே முழுகப்போ மவனுக்கு வேறொரு உவட்குழியிலே முழுகிப்போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற விது அதிகாரி சம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ” என்றருளிச் செய்தாராம்.

கசு0. (கராயகரமாகாதிருக்கிறது வாசனையின்கனம்) என்கிறதற் காப்தசம வாதம். ஒருசெட்டியை “இவன்தமிழுக்கு தேசிகனாயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக் காட்டினார்களாய்! “உனக்கு ஏதேனும் அபேகை யுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ” என்ன! சிலா காண்கிற தேஹத்துக்கவவருகு ஆத்மாவுமில்லை, தாமா தாமங்களுமில்லை,

ராஸ்வரணுமில்லை', எனறிருநினறாகள, சிலா 'இதேதஹந்தான ஸதிரம்' எனறு இதின தோஷத்தை தரிசித்தது 'அவவருகே ஸதிரமா யிருப்பதொன்றை பறறவேணும்' எனறிருநினறாகள, விஷயமொன்றாயிருக்க இவவிரண்டு பரிமாறறமும் நடக்கிறபடி யெங்கனே?" எனன, "மமமாயா துரதயயா' என்றும் 'மாயாமே தாநதாந்திதே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பாகயவானகளுக்கிதினுடைய தோஷதரிசனத்தைப் பண்ணிக்கழித்துக் கொள்ளு கைக்கும் பாகயஹீநாகு இதிலேபோகயதா புத்திபண்ணி அநா ததப்படுகைக்கு முடலாமபடி காமானுகுணமாக இத்தை இடை யெடுத்துக்காணு மீஸ்வரன பண்ணிறறு" என்றருளிச்செய்தாரா. இடையெடுத்தது - நிறுத்தது.

அ-ம். பாட்டு - கடுவினை

கசுக. (அரிவுடையாரித்யாகி) செவிசீபாய்ந்து கிடப்பார்களென்றது—வித்த ராயிருப்பார்களென்றபடி. இவவிடத்திலே கலிகாலசோழன் உம பளங்காயகதையை யருளிச்செய்வா.

கூ-ம. பாட்டு - நாமுமக்கு

கசுஉ. (அவன்போனுவத்யாகி) அதாவது மதிப்பனதலையில் கிடவாமையா லே பரிமாறறமென்றபடி. இதுககாபதசமவாதம். இதுக்கு பட்டரருளிச் செய்ததாக பரிஞையப்பா "ஒருமதிப்பன தலையில் கிடவாத வன்றுகொளவா கொடுப்பாரின்றியே எளிவிலையாய்ப போம்". (தஸமாதவாம்சோத்யாமயஹம்) ஆகையாலேகாண உன னைதவரிப்பித்தது "அவனபக்கவிலே போய்கேள்" என்று சொல் லுகிறது.

௩-ம். நீருவாய்மோழி—வேய்மரு.

௩ - ம பாட்டு - வீவநின்.

கசு௩. பிரிந்தவிஷயந்தான, முடியவுமொட்டாது, தரித்திருக்கவுமொட்டாது, அாஜ்ஜுனன பினபிருந்து யெளிவரவுபட்டாப்போலே,—அதா வது கரஷணனோடே கூடியிருந்து, பீஷமாநிகளை ஜயித்து, பின பு கருஷணன் தன்னுடைச்சோதிககெழுந்தருளின வந்ததரம், அா ஜ்ஜுனன க்ருஷணனுடைய ஸ்ரீகள் பதிரையிரம் பேரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகச்செய்தே, பலயிடையாகளவந்து அந்தப் பெண்களை அபஹரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது காணமவத் தை எடுக்க அது எடுக்கப்போகாமல் துக்கப்பட்டகதையை நினை ப்பது.

சு - ம். திருவாய்மொழி—சாரீவே.

பாவேசம்.

கசச. “வீடுமின்முற்றம்” பக்திபரமென்று முன்பு சொன்னதுக்கும் ப்ர பத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதுக்கும் ஆப்தசம்வாதம் அருளிச்செய்கிறா. (ஆளவந்தாரிதயாதி) ஆளவந்தா ரருளிச்செய்ததாக திருமாலையாண்டான் பணிபபது. ப்ரபத்தி விஷயமாக வாய்த்து “வீடுமின்முற்றம்” உடையவரு மப்படியே ப்ரபத்தி விஷயமாக வருளிச்செய்து கொடுபோந்து, பாஷ்யமருளிச் செய்தபின்பு, “ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது” என்று வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாககி யருளிச்செய்தாரா.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார்.

சு-ம். பாட்டு - அருள்பெறுவார்.

கசரு. இவனா ஸரிதபரதந்தரன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ததாநுஜாநந்த மிதயாதி) ஸலோகத்துக்குஅர்த்ததை ஆப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. “இதுபட்டாதாமே அருளிச்செய்ய நான்கெட்டேன்” என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தாரா. ராசுவரன் தன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி பாரமெல்லாவற்றையு மிவாபக்கலிலே வைத்து தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவளவிலே இவரறிவித்தத்தை த திருக்கண்களாலே அநுமதி பண்ணுவனென்றிறே இந்தஸ்லோகத்தில் தோற்றுகிறது. இவரங்குப் போகைக்கு ஹேதுவையும் இவரங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை யுப்பாகையால் போக விக்கனமாகா தென்கிறத்தையும் ஆப்தசம்வாதமுக்கேன தரிசிப்பிக்கிறா. சேனைமுதலியாரா சட்டையும் மயிகட்டும்கையும் பிரம்பு மாய்வந்து புருரப்புக்கவாதே நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவது தவிரந்து நாய்ச்சிமாரும் சிம்ஹாசனத்தி லொரு மூலைகளிலேயொதுங்க தானும் சலிநயமாக விருக்குமாய்த்து வருத்தசாமந்தகைண்ட ராஜாக்களைப்போலே “இவாதாமும் இவ்விருப்புக்குத் தண்ணீர் துரும்பாக வொண்ணாது” என்று ஜகன்நிரா வாஹத்துக்கு வேண்டுவதைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்கும்தின மினிதா யிருக்குமிதே, அவனுக்கிவா தம்மைக்காண ப்ரியேணவிதே. “இன்னுனை ப்ரம்ஹாவாக்கவேணும் இன்னுனை மாற்றவேணும்” என்று வேணுமவற்றைச் சுருங்க விண்ணப்பஞ்செய்வா ! “ஐயா யாதொன்று சொல்லிற்று அவையெல்லா மப்படியே” என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டிக்கொடுக்கும். இவ்வாதத்தையருளிச்செய்தபோது கிடாம்பி ஆச்சானோடு அல்லாதாரோடு வாகியறக்குமிழி நீருண்

டது ஆச்சான்றான் பட்டர்க்கு சிநேஹித்திருக்கும்போர. இனையாழ்வான், ஆச்சானை, “பட்டர் தம்மை ஆஸ்ரயித்தவர்களிற் காட்டிலும் நீர்தாழ் அதுவர்த்திப்பானென்” என்றுகேட்க, “நீ அன்று கண்டிலைகாண் எம்பெருமானார் பட்டர்கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்தி திருமுன்பே யொருஸ்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய் வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, ‘நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்கு மாப்போலே இவனை நினைத்திருங்கோள்’ என்றருளிச்செய்தார்.”

க0 - ம். தீநவாய்மொழி—முனியே.

எ-ம். பாட்டு - கோலமலர்ப்பாவைக்கு.

கசக. பிராட்டிபக்கல் சிநேஹாதிசயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான வென்பக் கலிலே அதிப்ரவணலுயிருக்குமென்னுமதுக்கு சம்வாதம். பட்டர் சரமதசையிலே அருளிச்செய்தவார்த்தை “ரஹஸ்யத்தின்படியா யிருந்தபடி கண்டதே இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோ டே யதுசந்திப்பது” என்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசாரீய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரஹம்.

அனுபந்தம்.

(ந.)

பகவத்விஷய நிர்வாஹங்கள்.

க - ம் பத்து.

க-ம். தீரவாய்மோழி—உயர்வற.

க - ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (துயரறு) “துயரறுக்கும்” என்று முன்புள்ளமுதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி - சமஸ்ததுக்காபனோதந ஸ்வபாவமான திருவடிகள் - சகலாத்மாக்களுடையவும் துக்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள். “துயரறுசுடரடி” என் நெம்பெருமானா ரருளிச்செய்யும்படி. “வ்யசநேஷு-மநுஷ்யாணம் ப்ருஸம்பவதிதுக்ஷிதஃ” என்றால் துக்க நிவ்ருத்தியு மவனதாயிருக்குமிதே. இவரதுயரறத்தான் துயா தீரந்தானாயிருக்கை. இத்தால் இவர் மயாவற அவன் துயரற்றபடி.

உ-ம். பாட்டு - மனனகம்.

உ. (எதிரிகழ்கழிவினுமின்னிலன்) “திரள வொப்பில்லையாகில் ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோவென்னில், அதுவு மில்லையென்கிறது” என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு ; அங்கனன்றிக்கே, பட்டா “சாதாமிய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்றது முன்பு, வைதாமிய த்ருஷ்டாந்த மில்லை என்கிற திங்கு” என்று.

உ - ம். திருவாய்மொழி—வீமேன்முற்றவும்
பாவேஸம்.

ந. இத்திருவாய்மொழி தன்ன, ஆளவந்தாரா அருளிச்செய்தாராக திருமாலை யாண்டான பரபத்திவிஷயமாக்கி நிராவஹிததுகொண்டுபோந்து, எம்பெருமானாரு மப்படியே யருளிச்செய்து கொண்டுபோந்து, பாவையர் தலைக்கடினபின்பு பகதிவிஷயமாக வருளிச்செய்து கொண்டு போருவா, பின்பு எம்பெருமானாரு மப்படியே யருளிச்செய்தாரா

சு-ம. பாட்டு - பற்றிலனீசனும

ச. (பற்றிலையாய) நீயும் பற்றிலையாய - நீயும் பற்றையுடையையாய. சங்கத தையுடையையாய. (அவன் முற்றிலடங்கே) “அஹம்சாவம் கரிஷ்யாமி” என்கிறபடியே அவனுடைய வெல்லா கையிங்காயத்திலு மனவயி அதவா, பட்டாருளிச்செய்யும்படி. “(பற்றிலனீசனும்) “வாசுதேவோ விபூண?” என்கிறபடியே சமஸ்த கல்யாண குணதமகரூப க்யானாதநதா மலஸவருபரூப தினாமாநின கடல்போலே ஈஸிதவ்யரான நிதயசூரிகளையுடையரூப பரமபத்ததிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவனும் அவாகளபக்கல் பற்றுடையவநல்லன.

ந - ம். திருவாய்மொழி—பந்துடையடியவரீ.

உ-ம். பாட்டு - எளிவருமியலவினன்

நி (நிலைவரம்பில) “இன்னவவதாரம் இன்ன சேஷடிதமெனதில்லை” என்று பூரவாசாரியாகள நிரவாஹம். பட்டா இவ்விரண்டையும் நிலையிலலாமையிலே கொண்டு, “இனிவரம் பிலலாமையாவது - அவதரித்தெளியரூப நின்றநிலை தன்னிலே பரதவநதோற்ற நிற்குமும்நிற்கும” என்று.

க0-ம. பாட்டு - துயககறு.

சு. (பெருநிலமித்யாதி) “மனோவாககாயங்காளே அனுபவிக்கப பெற்றேனென்கிறா” என்று பிள்ளான பணிகுமபடி. “இவற்றாலே அனுபவிக்கப பாரிகுகிறா” என்று ஜீய ருளிச்செய்யும்படி.

ச - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

உ - ம். பாட்டு - என்செய்ய

எ. (இனம்) என்றவித்தை இன்னம் என்குகி - “எங்களபிமதம் பெறுகைக கென்கள பக்கலொரு நனமையிலலாத பின்பும தாழக்குமித்தனையோ! என்கிறாள்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையா பணிகுமபடி.

௩-ம். பாட்டு - விதியினால்.

அ. (கள்வாக்கு) “வஞ்சகர்க்கு” என்று திருமாலையாண்டான் நிரவஹிக்கும் படி. எம்பெருமானா, “ஒன்றைநினைத் தொன்றைச் செய்வதற்கு” என்றருளிச்செய்வார்.

௪-ம். பாட்டு - என்பிழை.

கூ. (அருளாததிருமாலார்க்கு) “நகஸ்சின்னாபராத்யதி யென்பாரும் அருகே யிருக்க எங்கள் குற்றம்பாராத்து அவள்பக்கல் முகம்பெற விருக்கிறோ!” என்று நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்யும்படி. “நானிப்படி னேவுபட வேண்டுகிறது - அவனுக்கவள் முகம்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே யென்று இன்னுதாகிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

க0. (திருவடியின் தகவினுக்கென்பிழைத்தாள்) “தேவரீர் க்ருபைக்குத்தண்ணீர் துரும்பாக யேதேனும் ப்ரதக்ஷண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ” என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

கூ-ம். பாட்டு - நாடாத்த.

கக. (நாடாதமலர்நாடி) “ஆதம்புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு. அங்கனன்றிக்கே, ஜீயா, “என்டிசையுமுள்ளடக்கொண்டு” என்கிறபடியே, தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாம் தேடி” என்றருளிச்செய்வார்.

ரு - ம். தீநவாய்மொழி—வளவேழலகீன்.

உ - ம். பாட்டு - நினைந்து.

கஉ. (நினைந்தவெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய்) “நினைத்தல் - கலத்தலும், கூடலுமாய், சதவஸ்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற சகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்” என்று பிள்ளையமுதனா நிரவஹிப்பார். அன்றியே இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷய கரிக்கப்பட்ட சகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்.

கக-ம். பாட்டு - மாலே.

கங. (பாலேதமிழர்) பால்போலே யினிய தமிழையுடையவர்கள். (இசைகாரர்) இயலுக்கிசைய விசையிடவல்லார்கள். ஸ்ரீ மதராகவிகளையும் நாடமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள். (பத்தா) பகவத்குணனுபவத்தி லிவர் தம்மைப்போலே “காலாழும்நெஞ்சுழியும் கண் சுழலும்” என்றிருக்குமவர்கள். ஆழ்வானேருருவிலே, “ஸ்ரீபராங்குச நம்பியை - பாலேதமிழ் றென்கிறது. இசைகாரரென்கிறது - ஆழ்வார திருவாங்கப்பெருமானையறை. பத்தொன்கிறது-பிள்ளையுமங்கா வில்லிதாஸனா” என்று பணித்தானும். “பாலேதமிழ்

நொனகிதது-முதலாழ்வார்களை. இசைகாரநொனகிதது-திருப்பாண
ழவானா. பத்தநொனகிதது - பெரியாழ்வானா” என்று ஆளவந்தா
ரருளிச்செயவா.

கூ - ம். நீநவாய்மொழி—பரிவதில்.

உ - ம. பாட்டு - மதுவார.

கசு. (புகைபூவே) “செதுக்கையிடடுப புகைக்கவமையும், கண்டகாலியிட
வுமமையும்” என்று பட்ட ருளிச்செய்யும்படி இத்தை பட்டா
அருளிச்செய்தவாரே “நகண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாயவினிவே
தயேத்” என்னுந்நிறே” என்றுநஞ்ஜியாகேடக, “அவனுககா
காது” எனகிததலல ‘பரிக்கிதவாராரிதனகையிலே முடபாயும்’என
றதுக்காக தவித்ததுகாணும்” என மருளிச்செய்தாரா. “அபரா
கருத தரலியமவேணும்” எனறிருந்தானாகில ஸ்ரீவைகுண்டத்தி
லிரானே. “ஸ்ரீவராஹநாயனருக்கு முதத்தக்காசை யமுதுசெய
விபபது” என்று கிடந்ததாய, “இதெனனமெயப்பாடுதானி”
என்று நஞ்ஜியாபோ ரவித்தராயருளிநா

எ-ம். நீநவாய்மொழி—பிறவித்துயர்.

ங-ம. பாட்டு - ஆயர்.

கரு. (அவரால் புடையுண்ணும்) “மரத்தாலேயோ ரடியடிப்பாக்கள்போலே
காணும்” என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி.

எ - ம். பாட்டு - யானொட்டி.

கசு. (பிண்ணையானொட்டிவேனே) “எபரகாரத்தாலு மிறேன” என்னுமாகில,
பிண்ணை, நா னவனபோக்கையிசைவேனே. என்னுடைய காம
பாரதந்தரியம்போலே அவனுடைய ஆம்ரிதபாரதந்தரியத்துக்கு
மேதேனும் கண்ணழிவுண்டோ, என்னிசைவினறிகேயிருக்க,
அவனாலே போகப்போமோ. அனறியே, “நானதொங்குவேனே”
என்று பிள்ளான பணிகும்படி.

அ - ம். நீநவாய்மொழி—ஓழிம்புள்.

கஎ. (இத திருவாய்மொழிதான) “சாவேஸவரனுடைய வைஸவாயத்தைச்
சொல்லுகிறது” எனபாருமுண்டி, அனறிகே, “நாஸவரதவ லக்ஷ
ணஞ் சொல்லுகிறது” எனபாருமுண்டி, அனறிகே, “கீழே, ‘பாடி
யினைப்பிஸம்’ எனறா, அப்படியே பாடி யனுபவிக்கிறா” எனபா
ருமுண்டி, “ஆரவகுணம் சொல்லுகிறது” என்று பட்டரருளிச்
செய்யும்படி.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—இவையும்.

எ-ம். பாட்டு - தோளிணை.

கஅ. (தோளிணையித்யாதி) பட்டர், “வீரராயிருப்பாரா முற்பட வாயுதத்துக் கிடுவாகள், அப்படியே திருத்தோள்களுக் கிட்டான். ப்ரணயிக ளாயிருப்பாரா அனந்தர மபிமத விஷயத்துக்கிடுவாகள். அப்படி யே பெரியபிராட்டியாரா எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டண துத்துக்குக் கொடுத்தான; ஆயுதத்துக்கு மபிமதவிஷயத்துக்கு மிட் டால், பின்னைத்தான் தாம் வினியோகங்கொள்ளு மித்தனையிறே, ஆகையாலே தான் சூழனான்; சேஷம்பின்னையடியாரிறே கைக் கொள்ளுவாரா, ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாததினான், ஆப த்துக் குதவ்வா ரடியாரிறே, தளாந்து முறிந்தும் சகட வசுரரு டல் வேறுப்பிளந்து கீயப்பொருவா ரடியாரிறே; நமமுடைய வாபத்துக்களுககுத் திருவடிகளே துணையானப் போலேகாணு மவனுடைய வாபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி” என்றருளிச்செய்வா.

க௦ - ம். திருவாய்மொழி—பொருமாநீள்.

கக. (கீழிறிறுவாய்மொழியில்) “பிறந்தசாவாங்க ஸம்ஸலேஷத்தலத அனு சந்தித்து நிரவ்ருதராகிரா” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிரவ ஹிக்கும்படி. கீழிற்பிறந்த சாவாங்க ஸம்ஸலேஷத்தை யனுசந் திதது பட்டரருளிச்செய்வதோ ரோற்றமுண்டு. அதாவது - கீழில் திருவாய்மொழியி லுன்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ஸலேஷரசத் தை அனுசந்தித்து நிரவ்ருதராகிராயென்று.

உ - ம். ப த் து.

க - ம். திருவாய்மொழி—வாயுந்திணா.

எ-ம். பாட்டு - தோற்றோம்.

உ௦. (தோற்றோமித்யாதி) கீழு மேலும் போருகிபடியொழிய சப்தஸ்வா ரஸ்யத்தைப்பற்ற எம்பெருமானு ரருளிச்செய்து போருவதொன் றுண்டு; அம்மங்கி யம்மானு மத்தையே நிரபந்தித்துப்போரும். அதாகிறது - தான், பிரிவாற்றாதா ரனேகா கூடக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள்வந்து முகத்தை மறைக்க, அதைப்பாந் து, ஆற்றாமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ வென்கிறாள்.

உ - ம். தீநவாய்மொழி—திண்ண ன்வீடு.
பாவேஸம்.

உக. “(மூவாமுதலவா) யென்று காரணதவம் பரஸுதுதமாகையாலே அந்த காரணதவத்தை உபபாதிக்கிறா” யென்று பணிகுமபிள்ளான்.

ந-ம் பாட்டு - ஏறனை

உஉ. “(பரமஹாதிகள) யெப்போதும் திருமேனியைப்பற்றி யிருப்பாக ளோ” என்று நஞ்ஜியா பட்டகைக்கேடக, “ஓரோராபத்துகளிலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுக்கிறான், அன்னீர்மையை விடமாட டாமையாலே ஆழவாக எத்தையே வாய புலறறுகிறாக எத்த னையிறே” என்று அருளிச்செய்தாரா.

ந - ம தீநவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

க-ம. பாட்டு - ஊனிலவாழ்

உந. (தேனுமபாலு மிதயாதி) இதுக ளாவந்தாரா அருளிச்செய்தாராக திரு மாலையாண்டான் பணிகுமபடி-“ஏகஜாதீய தரவயங்கள் தன்னி லே கலந்தாப்போலே” என்று. அதாவது - தேனும்தேனுங் கலந் தாப்போலவும், பாலும்பாலும் கலந்தாப்போலவும், நெய்யும்நெய யும் கலந்தாப்போலவும், கன்னலும்கன்னலும் கலந்தாப்போல வும், அமுதும் அமுதும் கலந்தாப்போலவும் என்று அங்கனன றியே, எம்பெருமானா அருளிச்செய்யும்படி, இவற்றை - ரஸ வதபதார்த்தங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாகி - “தானும் நானு மான் கலவிகளுளே யெல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி சமஸ லேஷித்தோமென்கிறா” என்று.

ந - ம. பாட்டு - அறியா.

உச. ஆளவந்தாரா அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிகுமபடி- “அறிவுநடையாடாத தசையிலே சம்பந்தகயானத்தைப் பிறப் பித்து, பிறந்த கயானத்தை அழிக்கக்கடவதான தேஹசம்பந்தத் தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழவாலே சொல்லுகி றா” என்றும். இத்தை எம்பெருமானா கேட்டருளி, “முன்னிற பாட்டுக்களும் பின்னிற பாட்டுக்களும் பரீதியோடே நடவாரிறக, நடுவே யபரீதி தோற்றச்சொல்லுமது சேராது, ஆனபின் பங்க னேயாமித்தனை ‘அறியாமா மாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்து ளளே யடிமைக்கண்ணடி செய்வித்து - வைத்தாயால்’ என்கிறா” எனறித்தையு மொரு உபகாரமாகி அருளிச்செய்தாரா.

சு - ம. பாட்டு - சேர்ந்தார்

உரு. (திண்மதியை) முன்பே சோந்திருக்கும்வாக்குகளுக்கு திண்ணியதான மதி யை கொடுக்கும்வனை. அம்பரீஷன், தபஸஸு- பண்ணிறக, சா

வேஸ்வரன் இந்திரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, “உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்” என்ன, “நான் உன்னையாராதிக்கு மவநல்லேன்கான், என்னை சமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லேயே, உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்” என்றா னிறே. கூட-வது ஐதீஹ்யம் பாரப்பது.

ச - ம். தீருவாய்மோழி—ஆடியாடி.

க-ம். பாட்டு - ஆடியாடி.

உசு. (மல்கி) மிக்கு. (கிமாதம் தவநெத்ராப்பாயம் வாரிஸ்ரவதிஸோகஜம்) “அனந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே ஸோகாஸ்ருப்ர வஹிக்கிறது ஆரூடிவோற” என்று பட்ட ருருளிச்செய்யும்படி; அன்றிக் கே, பிள்ளான், “ஆகாச் சேதநராக்கக்கொண்டு” என்று பணிக்கும்.

உஎ. (எங்கும் நாடிநாடி) “தன்கொய்சகமுட்படப் பாராநின்றான்” என்று பட்ட ருருளிச்செய்யும்படி அதுக்குக் கருத்து - “கண்ணனென் னெனக் கலையானே” என்று அவனிருந்த ப்ரதேஸமாகையாலே.

கூ-ம். பாட்டு - இரக்கம்.

உஅ. (அரக்குமெழுகும்) என்கிற விரண்டையும் - நெஞ்சுக்கொன்றும் இவ ள் தனக்கொன்றுமாக்கி நிராவஹிப்பா, பிள்ளைதிருநறையூரறையர். நெஞ்சுமிவடனக்குகை யடைப்பாகையாலே இவடனக்கே இரண் டையுமாக்கி யருளிச்செய்வா பட்டா; “விஷ்ணுநாஸத்ருஸோவீ யே” என்கிறபடியே எல்லாமிவள் தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே யிவள் தன்னிலை; அக்னிக்குள்ளே புகில் கரிந் துபோம், கடக்கவிறுக்கில் வலிக்கும், அக்னிசகாஸ ததிலே யுருகா நிற்குமிறே; முடிந்த பிழைக்கவும் பெருதே, தரித்திருக்கவும் பெருதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீனோ!.

ரு-ம். பாட்டு - இவள்.

உசு. (தவளவண்ணா தகவுகளே) “சுத்தஸ்வபாவரான வம்முடைய தகவுக ளெங்கே போயிறநின்” என் றெம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அன் றிக்கே, பட்டா, “உம்மைப்போலே நாலு ஸிஷ்டாக்களமையுமிறே அபலைகள் குழுகெட” என்றா.

ரு-ம். தீருவாய்மோழி—அந்தாமத்தன்பு.

க-ம். பாட்டு - அந்தாமத்தன்பு.

கூ. (அந்தாமமித்யாதி) “அடியார்கள் குழாங்கனையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என் றிவராசைப்பட்டபடியே, நித்திய சூரிகளோடே

வந்து கலந்தான்” என்று ஆளவந்தா ருள்ளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான பணிகுமபடி. ஆனால், அவர்களை “ஆழிதூலாரம்” எவ்ளோ சொல்லுவதென்னில், சினமயராயிருக்கச்செய்தே பாரதந்தரிய சித்திக்காக தங்களை அமைத்துவைக்கிற யித்தனை யிறே. அங்கனனறிககே, எம்பெருமானா அருளிச்செய்யும்படி - “இவரோடு சமஸலேஷிப்பதற்குமுன்பு அவனோடொக்க இவையு மனுஜவலமாய அசத்சமமாய இவரோடு கலந்தபின்பு உஜவல மாய சததைப் பெற்றபடிசொல்லுகிறது” என்று, கலபகத்தரு வாடினா லதில பூவும தளிரும் வாடிமிறே.

உ - ம பாடலி - திருவுடம்பு

நக. (திருவுடம்புவாசுடா) “ராவரனுக்கு விகரஹமில்லை, விபூதியில்லை” என்கிறவர்கள் முன்பே, ஆபததமரான விவா திருவுடம்புவான ஈடா’ எனப்பெறுவதே! ‘ராவரனுக்கு விகரஹமில்லை, குண மில்லை’ என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாவமில்லை, அவ ராகளை அனுவாததித்து அதிகேடக விராதபடி பெருமாள் நமக குப பண்ணின உபகாரமென” என நருளிச்செய்வா ஜீயா.

க0-ம் பாடலி - ஆணலலன

நஉ. (ஆணலலனிதயாதி) நாடடிலகாண்கிற ஆண்களினபடி யல்லன, அப் படியே ஸ்ரீகளினபடியு மல்லன, உபயோகயோகய மல்லாத நபு மசக பதாரத்தத்தினபடியு மல்லன. என்று இப்படிப்பட்டா அரு ளிச்செய்தவாரோ, ஒருதமிழன, “ஜீயாநாடடில காண்கிற மூன றினபடியுமல்லனாகில சொல்லிறறுகிறது வஸது, ஸூனயமோ பின னை” என்று கேடக, பட்டரும், “பிள்ளையியலறிவுக்கு போந்திரு ந்த திலையோ!’, ஆணலலன பெண்ணலலன அல்லாவலியுமல லது என்றதிலையே, ‘அலலன, அலலன,’ என்கையாலே - ‘புரு ஷோத்தமன’ என்று சபதந்தானே தோற்றுவிகிறதிலையோ” எனநருளிச்செய்தாரா. “ஆணலலன, பெண்ணலலன” என்கிறவித் தால - சஜாதீய விஜாதீய நீஷோதம பண்ணினபடி.

க - மீ. திருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

பாவேஸம்.

நக. (இததிருவாயமொழி) “பரணயபரீத யதுசந்தானங்காணிது” என்று ஆளவந்தா அருளிச்செய்யும்படி.

எ-ம். திருவாய்மொழி—கேசவன்றமர்.

பாவேஸம்.

நச. எம்பா இததிருவாயமொழி அருளிச்செய்யப்படுக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ண வனானே நென்கிறா” எனபராம, வைஷ்ணவத்வசினனிமிறே

“திருத்வா தஸநாமம்”. ஆழ்வாருடைய நெடுமார்க்கடிமையும், எம் பெருமானுடைய நெடுமார்க்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமார்க்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமார்க்கடிமை யித் திருவாய்மொழி.

சு-ம். பாட்டு - கோவிந்தன்.

௩௫. (தேவும்) தேவுமென்கிறது - ஐயுவாயத்தை தன்னையென்கிறது-ஆஸ்ரிதபர தந்திரியத்தை; அதிதேதானுதன்மை, என்று சிலா சொல்லுவார்கள். பட்டா, “நீரானதன்மையாகிறது - ஆஸ்ரிதபர தந்திரராகை” யென்று.

௫-ம். பாட்டு - விட்டிலங்கு.

௩௬. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானா திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிறநாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளை யருளிச் செய்து “இது அர்த்தமானாலோ” டென்றால், “இது விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தரா அருளிச்செய்யக்கேட்டறியேன்” என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான், ஆண்டான் “இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்தீ” என்ன, “இப்பாட்டால்—தன் அவயவ சவுந்தரியத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினான் யென்கிறா” என் றருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவும் கிடக்க, பட்டாருளிச்செய்வ தொன்றுண்டு - “ஆழ்வானாயு மாழ்வாரா பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே திருமேனியிறபிறந்த ஒளஜ வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று.

சு - ம. பாட்டு - சிரீதரன்.

௩௭. (இராப்பகலித்யாதி) இவா “பக்திபரவச ராகையாலே இவருடைய தேஹயாததியாயிருக்கும்படி” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அனறிக்கே, பட்டா “மரீயதிவினை மாலையென்கிற விடத்தளவும் - ஆடியாடியி லிவாக்கோடின தசையாய், இன்பம் வளரவென்கிற விது - அந்தாமத்தன்புதுடங்கி, கேசவன்மராளவும் வரவுண்டான் ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது” என்று.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அணைவதாவணை.

ப்ரவேசம்.

௩௮. இத்திருவாய்மொழிதன்னை - “ரா வரத்வஞ் சொல்லுகிறது” என்று நிரவஹிப்பாருமுண்டு; “மோகூப்ரததவஞ் சொல்லுகிறது” என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி. இவை தான் ஒன்றை ஒன்றுவிட்டிராது, ஈசுவரனாயிற்று மோகூப்ரதமாவன்; மோகூப்ரதமும்போது ஈசுவரனாகவேணும்.

க - ம். திருவாய்மொழி—எம்மாவீடு.

பாவேரம்.

நக. எம்பா இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கால், இருந்தவர்களை “யா” யென்று கேட்டுக் கதவுகளையு மடைப்பித்து குறையமாக வாழ்விக்கெய்வது.

க-ம. பாட்டு - எம்மாவீடு.

சு0. (எம்மாவீட்டுத்திறமும்செய்ய) ஒருதமிழன் “எம்மாவீட்டுவிகலமும் செவ்வியவா” என்றான் அந்தக்கூத்திலே, வீட்டுவிகலமாவது —சாலோகய சாருபய சாமிப்ப சாயுஜ்யமென்கிறவை. செவ்விய வாகையாவது — சாலோகயாதிகளெல்லாம் இம்மோகூத்திலே யுண்டாகை.

உ - ம பாட்டு - ருதே

சுக. (ஞானகைதா) இங்கே எம்பார்க்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வாராதையை ஸமரிப்பது. அதாவது, “ஒருகிணத்திலே விழுந்தவனாக கிரணம்போ கைகொடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கு மெளிதாய ஏறும்வனாகு மெளிதாயிருக்கும்மே, அப்படியே யாகிறது” என்று.

சு-ம பாட்டு - எனக்கே

சஉ. (தனக்கேயாக வெண்ணைக்கொள்ளுமீதே) “என்று பராததிபடானேன் திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான் எனறிராதே” என்றுபிள்ளை திருநறையூரையா எம்பார்க்கேடக, “அதுகேளீர், முன்புபிரிந்தனது, பின்பு பிரிவுக்கு பரசங்கமுண்டாயன்று, இரண்டிமினறியிருக்க திருமாவிலேயிருக்கச்செய்தே, “அகல்கிலவேன, அகல்கிலவேன” என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸவபாவமிதே, அப்படியே பராயருசி பராததிகப்ப பண்ணுகிறது” என்றருளிச்செய்தார்.

அ-ம பாட்டு - எக்காலத்து.

சங. (எக்காலமிதயாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—“இனி கசுநிப வொண்ணாதபடி சிறுகூறான் அதயலப காலத்திலும், நீ சுவாமியான முறைதப்பாதபடி என உருதயத்திலேவந்து புருரப பெறில், மந்தெக்காலத்திலும்-இதொழிந்த யெல்லா காலத்திலும், யாதொன்றும் வேண்டேன், பின்னையிதுதானும் வேண்டேன்.

சச. (அக்காரகனி) “அக்காரம் - வருகாமாய, அதுக்கோடபுக்கு பழுத்த பழம்போலே, நிரதிசயபோகயனாவனே. அக்காரகனியென்கிற விது - அவர்களுக்கு சாவலித் போகயங்களும தானே யென்னு மிடத்துக்குபலகூணம் (உன்னையானே) இப்படி நிரதிசயபோகய

னன வுன்னை, உன்சுவடறிந்த நான், எக்காலத்தென்தையா யென் னுள் மன்னில் மற்மெக்காலத்திலும் யாதொன்றும்வேண்டேன்.” இத்தை எம்பெருமானா கேட்டருளி, “இது பொருளழகியது; இவ்வாழ்வாருடைய பரக்குதிக்குச்சேராது, பெறிலும் பெறுதொ ழியிலும் சிறுகக் கோலமாட்டா ; இக்கனையாகவேணும்” என் றருளிச்செய்வா. “(எக்காலத்தியாதி) எல்லாக்காலத்திலும் மெனக் கு சேஷியானநீ, நான் சேஷமான முறைதப்பாமேவந்து என் றுருத்பத்திலே புருரப்பெறில், எக்காலத்திலும் - இக்காலமெல் லாவறியிலும், (மற்று-யாதொன்றும் வேண்டேன்) பின்னை யிதொ ழிந்த மற்மென்தையும் நான் வேண்டேன்.”

க0-ம். திருவாய்மொழி—கீள ரோளி.

பாவேரம்.

சரு. “கீழ்எம்மாவீட்டிலே நிகழ்காவித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்கு திருமலையை ஆபரயிக்கிறா” என்று ஆளவந்தார அருளிச்செய்தாராக திருமலையையாண்டான் பணிக்கும்படி. எம்பெருமானா, “அங்க னல்ல, இவா பாட்டுத்தோறும் ‘ஒல்லை, ஒல்லை’ என்றும் ‘காலக் கழிவுசெய்யேல்’ என்றும்-தவறிக்கப்பூக்கவாதே, நமக்கு மறிவித் து நாமுமிவா காரியஞ்செய்யக்கடவதாக வறுதியிட்டால், ‘சரீரச மனந்தரம் பேறுதப்பாது’ என்றறுதி யிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவ ரிப்படித் வரிக்கிறது இச்சரீரத்தோடே நாமடிமைகொள்ள வே ணுமென்றுபோலே யிருந்தது ; இனி யிவாக்கு ‘நாம்நினைத்தபடி பரிமாறுகைக் கேகாந்தமான தேசமேதோ’ என்று ஞாலத்தானே நடந்துழக்கிப்பாத்து வரச்செய்தே ‘இவ்விடம் சாலபேகாந்த ஸ்தலமாயிருந்தது’ என்று, திருமலையிலே சன்னிதிபண்ணியருளி, ‘நாமுமக்கு முகந்தருகைக்காகவந்து நின்றோம், நீரிங்கே வந்து நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாறி அனுபவியும், என்று தெற்குத் திருமலையிலே நிறகிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, இவருமத்தை அனுசந்தித்து; பகவான ப்ராப்யனானால் அவன்வர்த்திக்கும் தேச மும் ப்ராப்யமாகக் கடவதிதே. அத்தாலே திருமலையோடு, அத் தோடு சோந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோ டு, போம்வழியோடு, ‘போகக்கடவோம்’ என்று துணியும் துணி வோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தாகதமாயனுபவித்து இனிப ராகிறா” என்று.

ச - ம். பாட்டு - கருமவன்.

சகூ. (கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே) “இது நம்மாதெய்துதலைக் கட்டப்போமோ திருமலையை ஆபரயிக்கும்தொழிய” என்றிங் கனே ஆழ்வானோருருவிலே பணித்தாலும்; அங்கனும் நிரவறிக்

கடவது. அன்றிக்கே, “கருமவனபாசம் கழிக்கக்காகவும், உழ
ன்றுகைக்காகவும்,” என்றிங்கனே எம்பெருமானு ருள்ளிச்செய
யுமபடி.

எ-ம பாட்டு - நலமென

சள. (மலமறு) சந்திரபத்ததுக கவவருகேவளாந்து நிற்கையாலே, அவன்
போம்போது சுகரங்களிலே தேயப்படினா சாணையிலே யிட்டாப
போலே களங்கமறு நிறகுமெனஹுதல, அன்றிக்கே, “திருமலை
யாழ்வார தாம் கயானலாபத்தை யுண்டாக்குவா” என்று பிள
ளானவாரத்தை.

௩ - ம. ப த் து

க - ம். திருவாய்மொழி—முடிச்சோதி

அ - ம பாட்டு - மாசூனா.

சஅ. (மாசூனா) “கீழ்பாட்டில் - ருதரன துடக்கமானு றோத்தமாட்டாக
ளென்றதாய, இப்பாட்டில்-அவனறனக்குங்கூட ஜனகனுன பரம
ஹாஸ தோதரம்பண்ணினால் அதுவு முனக்கவதயமா” எனபா
ருண்டு. “அவனையும் - கீழ்பாட்டிலே சொல்லிறைய, இதில்—
உபயபாவனையுமுடைய இவனைப்போலன்றியே கேவலம் பரமஹ
பாவனையையா யிருப்பானொரு பரமஹாவை யுதப்போகூதித்து,
அவனேத்தினுலும் தேவாக்கவதயமா மித்தனையன்றோ வெனகி
றா” என்று பட்டா அருளிச்செய்யுமபடி.

கூ-ம் பாட்டு - மழுங்காத

சக. (மறையாதே) பென்றவிதக்கு “மறையும், மறையும்” என்று சிறுட
கொண்டான் வாரத்தை.

௨- ம். திருவாய்மொழி—முன்னீர்ஞாலம்.

பர்வோஸம்.

ரு0. பட்டாதிருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருளி யிருக்கச்செயதே, சீராமப
பிள்ளை, “இவா பரதவானுபவத்தை யாசைப்பட்டு நோவுபடுகை
க்குக் காரணமென” என்று கேட்க, “பரவயூஹ விபவங்களோடு,
அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தாமைகயத்தாலே விஷயமெனகு
மொக்க பூணமாயிருக்கும், குறைந்த தோற்றுகிறவிடம் பரதி
பத்தாக்களுடை பரதிபத்தி தோஷத்தாலே” என்று அருளிச்
செயதா. இதை இத்திருவாய்மொழி பர்வோஸத்தில் பரக்க
காணலாம்.

௧-ம். பாட்டு - முன்னிர்ஞாலம்.

௧௧. (ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்) “தெப்பத்தை தூக்கிப்போய் பெருமானை அனுபவிக்கலாயிருக்க, “சரீரம்பாங்கன்று” என்று நாவாய்க்காலே போய் கடலிலே புகுவானாப்போல், இதரவிஷய ப்ராவணயத் துக்குடலாக்கி அனாதத்ததை வினைத்துக்கொண்டேன்” என்றா எம்பா.

௧௨. (இனிவந்து கூடுவனே) “இனிவந்து கிட்டுகை என்றொரு பொரு ளுண்டோ யென்று நிராசராகிறா” என்று முன்புள்ள முதலி கள் ; எம்பெருமானா “நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொரு வா ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - நிராசராக, பத்தாம்பாட்டில்—அவன் வந்து சமாதானம்பண்ணினானாக வமையும்” என்றருளிச்செய்வா.

௨-ம். பாட்டு - மேவுதுன்பம்.

௧௩. (ஒவதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலென்) “நிதித்யாசிதவ்ய” “என் கிறபடியே அனவரத பாவனைபண்ணி யுன்னை சாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பாரத்திலேன். என்று எம்பா அருளிச்செய்யும்படி.

௩-ம். பாட்டு - தலைப்பெய்.

௧௪. (அலைப்பூணுண்ணும்) இவனுக்கிவ் வருகேநகை கிடக்கையாலே அதிங் கேயிசிக்க அவாக எங்கே யிசிக்கபடும் க்லேசத்துக்கோ ரவதி யில்லைபிறே “அவ்வல்லல்”என்னு மித்தன்ன, த்ருஷ்டாந்த மில்லை. அதெல்லாம் காணக்காணவிட்டுக் கடக்கநிற்க. “அத்தோடு சஜா தியமானவல்லல்” என்று எம்பா ருளிச்செய்வது. அவவோ பா திக்லேசம் போருமாயிறறு பகவத விஸ்வலெஷத்தாலே வருமதி வாக்கு. அன்றிக்கே “பகவதலாபமேயானபின்பு யமவஸயதை யும் வந்ததேயன்றோவென்று அந்த யமவஸயதை போம்படி யாக” என்று ஆண்டான் நாவஹிக்கும்படி.

௩ - ம். நீருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம்.

௧-ம். பாட்டு - ஒழிவில்காலம்.

௧௫. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளறையா இத்திருவாய்மொழிப் பாடப் புக்கால், “ஒழிவில்காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல் லாம்”, என்று இங்கனே நெடும்போதெல்லாம் பாடிமேல் போக மாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைகட்டிப்போவாராம்.

௪ - ம். பாட்டு - ஈசன்.

௧௬. (பாபிஷ்ட) இதுதா னுருவச் செல்லும்படி யாயிற்று மேன் மேலனக் காரியம் பார்ப்பது. பாபத்திலே யாயிற் றுன்ற வடியிட் டிருப் பது. “இது ஆளவந்தா அருளிச்செய்ததே யாகிலும் நானென்

வாபாலிப பாசரம சொல்லமாட்டேன” என்று மநந்தாழ்வான் நீசனேன நிறைவொன்றுமில்லை-அனாதமருணமே யென்பகலிலே யுள்ளது, ஆதமருணங்க ளொன்றுமில்லை “என தனமையும் நிறைவிலலாமையுமே நானிவ்வாநதை சொல்லிற நென்கிறா.” எனபராம பிள்ளை திருநதைபூரதையா அவாகள சததை யுண்டாகுகைக்காக அவாகளோடே கலந்தான, தன சததைப பெறுகைக்காக எனனோடேவந்த கலந்தான. பராதம யததுக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீகாக்கும் ஜீவனம் வைப்பாரோ பாதி அவாகளபக்கல், நெஞ்சு முடம்பு தந்ததெனக் கென்கிறா. அன்றியே, “எனக்கு தன்பக்கலிலே சங்கமுண்டாமபடி பண்ணினென்கிறா” என்று நிரவஹிப்பாரு முணய” என்றருளிச்செய்வா.

சு-ம பாடபி - வேங்கடம

ருள. “கடங்கள், மெயமமேல வினைமுற்றவும், வெம-நசிக்கும்” “என்றிங்கனே ஆளவந்தா ரருளிச் செய்யும்படி. இத்தை எம்பெருமானாகேட்டருளி “யிதுக்கு வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டையிலே பொருளாக வமையாதோ” என்றிங்கனே யருளிச் செய்வா. அதாவது “உத்தர பூவாகையோ ரஸலேஷ வினொஸோ” என்றும் ‘ஏவம் ஹாஸயஸாவே பாபமாநஃ பரதூயந்தே’ என்றும் சொல்லுகிறபடி.

ருஅ. (தாங்களிதயாதி) அதிகாரி வைலகண்ணையமும வருத்தி வைலகண்ணையமும தோனறுமபடி ‘தாங்கள் தங்கட்கு’ என்றிங்கனே யுனறிச் சொல்லுமாம அனந்தாழ்வான்

சு - ம். நீருவாய்மொழி—புகழம்.

சு - ம பாடபி - பாலெனகோ

ருக (மாலெனகோ) “ஆஸரித விஷயத்தில் வயாமுத்த நெனபேனே” இப்பாசரத்தைச் சொல்லா, “இதந்தேநாத பஸகாய” என்னும் வயாமுத்த நெனபேனே. “இதந்தே தேருஹயதமம் பரவகஷயாமி” என்றவோபாதி, “இதந்தேநாத பஸகாய” என்றதவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிதே யபிப்பது, அங்கனனறிககே, முந்தரசொல்லி, பின்னே “இதந்தேநாத பஸகாய” என்றானே. “இது தனக்கடியென” என்று ஜீயாபட்டகைக்கேடக, “தொளபதி, குழலேவிரித்துக் கிடக்கையாலே அது முடிக்கைக்காக, செயவதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தானா முற்றத்தே யிடான, பின்னே அதத்தின சோமையை யறுசந்தியா, ‘ஆரதிகாரிகளாகச் சொன்னோம், கைப்பட்ட மாணிக்கத்தை கட்டிலே யிடோம்,’ என்று, ‘பதணபதண’ என்றங்காணும்” என்றருளிச்செய்தா.

௧௦-ம். பாட்டு - யாவையும்.

௬௦. (ஆவிசேரித்யாதி) ஆவியுண்டு - ப்ராணஸரயமான சரீரம். அத்தோடு சோந்திருந்துள்ள, உயிருண்டு. ஆத்மா-அதீனப்பக்கலந்த சரீரகதமான பால்ய, யௌவனாதிக ளொன்றாலு மொருசம்பந்தமு மில்லையாம் படியாக வறுசந்திக்குறி வனுசந்தானமானது அந்தாத்மாவுக்குக் கூடாநின்ற பின்பு, அப்பொரு ளவனையுந் கூடதட்டில்லை. இங்கனன்றிக்கே, “இதுக்குவேறேயு மிரண்டுபொருள் சொல்லுவார்கள்” என்றருளிச்செய்வார்—அவன பக்கலிலே பக்தியுண்டாகி லவனைக் கிடடலாமென்றும், புறம்புண்டான-உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பறமடையவிட்டு அவனையே பற்றி லவனைக் கிட்டலாமென்றும். அன்றியே அந்தி மப்ரத்யய முண்டாமாகி லவனைக் கூடலா மென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமாளுர் கேட்டருளி, “கீழ்-வ்யாப்தியைச் சொல்லிந்ற்பின்பு, இனி - வ்யாப்ய வஸதுகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனனவனுக்கு தட்டாதென்னுமிடமவஸயம் சொல்லவேணும், ஆனபின்பு இத்தையே சொல்லிற்றாக வமையும்” என்றருளிச்செய்வார்.

௫-ம். நீருவாய்மொழி—மொய்யம்மா.

௧-ம். பாட்டு - மொய்யம்மா.

௬௧. (எம்மாணை) “இதென்ன நீர்மை” பட்டரிவ்விடத்தை யருளிச் செய்யா நிற்றக்கச்செய்தே மேலேயு மியலைச் சொல்லப் பண்ணி “அவன் னூராயிரஞ் செய்தாலும் விக்குதராகா திருக்கும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானா லிருந்தவிடத்திலே யிருக்க மாட்டாதே விக்குதநாம் போதுமவனே வேணும்” என்றருளிச் செய்தார்.

௨-ம். பாட்டு - வம்பவழி.

௬௨. (தம்பிறப்பாலித்யாதி) வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீர பரிக்ரஹம்பண்ணிற மென்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக. “திருப்புள்ளைக் கீழே ஒருவரிருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்போ கூட நெருக்கிக்கொண் டிருக்கச்செய்தே, க்ராமணிகள், மயிரொழுந்த் பிசுல்களும் பெரியவடிவுகளும் மேலே சுற்றின விரட்டைகளுமாயிடையிலே புகுந்து நெருக்குமாப்போலேகாண்” என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

௩ - ம். பாட்டு - நீர்மை.

௬௩. (உத்தமாகட் கென்செய்வாரோ) ராஸ்வரன், தன்னையும் தன்விபூதியையும் ததீய சேஷமாக்கியிறே வைப்பது, ஆயிரத்தளியிலே (க்ரிமிகண்டன் பட்டணம்) ராஜா விருக்கச்செய்தே பெரிய நம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்து

கிடக்கச்செய்தே பெரியமபி திருநாடிகுரு யெழுந்தருளிநா, அவ்வளவிலே “ஒருவருமில்லாதா பரதிபத்திபண்ணை கடவோம்” என்று திரிகுரா சிலா அங்கேவந்து ஆழவானைக்கண்டு “ஒருவனுண்டிறே” என்று போகப்புக, ஒருவனாயும் மொரு குறைசொல்லி யறியாதவன, “வாரிகோள மாணிகாள, வைஷ்ணவனுமாய ஒருவனுமில்லாதா நெருவனைத்தேடி பரதிபத்தி பண்ண விருக்கிறீர்களோ நீங்கள், ஈஸ்வரனு மீஸ்வர விபூதியும் வைஷ்ணவனுக்கு கிருசித் கரிகக விருக்க, வைஷ்ணவனுமாய அறைவையுமா விருப்பா நெருவனை நீங்களெங்கே தேடுவீகோள்” என்றானம்.

கூ - ம். நிநவாய்மோழி—செய்யதாமரை

அ - ம. பாட்டு - துயரமே.

கூச. (அனதிமற்றிலேன தஞ்சமாகவே) இவவிடத்தை பட்டா அருளிச்செய யாறிக, ஜீயா “இவா புககவிடமெங்கு மிப்படியே சொல்லுவா, இவாக்கிது பணியிறே” எனன, “இவா மறறோரிடத்தில் தலை நீட்டுவது பாவனதவத்தைப்பற்ற, இவா தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சுகரவாத்தித் திருமகனையே” என்றருளிச்செய்தா, “பாவனஸ் ஸாவலோகானம் தவமேவ” என்கிறகிலையோ இவனாயும்” எனனில், ‘அவனுமிவரோ டொத்தா நெருத்தனிறே, இவா ‘போகயவஸது வேரிஸை’ எனறிருக்குமோபாதி, அவன ‘பாவனதவத்துக்கு மிவரொழிய வேரிஸை’ எனறிருப்பா நெருவனுயிற்று.” பட்டா ராமாவதாரத்தில் பகஷபாத்ததாலே யருளிச்செய்யு மதுகேடகைக்காக, சிறியத்தான “பெருமாளுக்கெல்லா வேற்றங்களு மருளிச்செய்ததேயாகிலும் பாண்டவார்களுக்காக கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன கருஷ்ணனுடைய நீ மையிலையே சுகரவாத்தித் திருமகனுக்கு” எனன, “அதுவோ!, பெருமான தூதுபோகாமையன்று காண, இகஷவாகு வமஸயபாத தூதுபோக விடுவாரில்லாமைகாண” என்றருளிச்செய்தா. “அவ்வவதாரத்தி விழவு தீருகைக்காக விநேக்ருஷ்ண ஞயவதரித்தத தூதுபோயிற்று,” அவனே பின்னோ தூதாதி மனனாகாகிப் பெருநிலத்தா ரினனா தூதனென நின்றனிறே, பாரதந்திய ரசமனுபவிகைக்காக போந்தபின் “இதி லொன்று குறைந்ததாகிறது” எனறிருக்குமே.”

கூ - ம பாட்டு - தஞ்சமாகிய.

கூரு. (அவனிவனென்குரா) “அங்குத்தைக் குகந்தருளினவிடத்தை விபூதியாக நினைப்பதே, இங்குத்தைக் கவ்விடத்தை விபூதியாக நினைப்புகோள்.” என்றுபணிகுமாண்டான்.

எ-ம். தீநுவாய்மொழி—பயிலும்.

பாவேஸம்.

கக. (தத்பக்தைதர்வாஸமாகம்) என்கிறவிடத்தில், “வா” என்றத்தை-அவ தாரணத்திலேயாக்கி, “உததேத்யந்தானே இககே சித்திக்குங் காண்” என்றெம்பெருமானு ரருளிச்செய்தவா த்தை.

கக. (கச்சதா) இதுக்கெம்பெருமானா “பயிலுஞ் சுடரொளியிலும் நெடு மாம் கடிமையிலும் “சொல்லிகிற வாத்தத்தை ஸ்ரீஸத்ருக்ஞழ் வான் அனுஷ்டித்துக் காட்டினான்” என்றருளிச்செய்வா ; இவ் வாத்ததுக்கடி திருமந்திர மாயிற்றிறே, அதுமூலமாக வறுஷ்ட டிக்கவே இதிற சொன்னத்தைச் செய்ததாமிதே.

கௌ-ம். பாட்டு - அடியார்ந்த.

கக. (அடியாரித்யாதி) “இப்படி வைஷ்ணவாகளை விரும்பினால் இது லெள கிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வா விரும்பினதை விஸ்வ சித்தோ மாகிரோம்” என்று ஜீயரருளிச்செய்யும்படி.

அ - ம். தீநுவாய்மொழி—முடியானே.

பாவேஸம்.

கக. (குஹேநஸாரத்தம் தத்தா வஸதிதோஸ் மிதிவஸாந் பஹம்) “ஸ்ரீகு ஹப் பெருமாளோடே நிறக, காலம் நெடுகுவானென்” என்று மிளகாழ்வான் கேட்க, “ஸ்மாரக சந்திதியில் ஆற்றாமை யிரட் டிக்குமிதே” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

க - ம். தீநுவாய்மொழி—சொன்னால்.

கௌ-ம். பாட்டு - வாய்கொண்டு.

எௌ. (நின்றுநின்றே) “இப்படி முழுக்கக்கொடுத்தாலும் ‘இவனுக்கு நாமொ ன்றும் செய்யப்பெற்றதிலோம்’ என்று ‘ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே’ என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்” என்று நம்மாசார்யாகள் நிரவஹிக்கும்படி. ஒருதமிழன் “அடைவடை வேதருஞ்சொன்னவற்றை” என்றான்.

ச - ம் பத்து.

க - ம். தீநுவாய்மொழி—ஒருநாயகம்.

ௌ - ம். பாட்டு - பணிமின்.

எக. (பணிமின்திருவருளென்னு மஞ்சீதப்பைம்பூம் பள்ளி அணிமென்குழ லா) என்று ஸ்ரீகளோடேசோத்து நிரவஹிப்பார்கள் முன்புள்ள

முதலிகள், பட்டா, அங்கனனறிககே, “பணிமினதருவருள்” என கிறவித்தை - (இனபகலவியமுதுண்டா, எனகிறவாக னோடே சோத்தருளிச்செயவா.

சு - ம பாட்டு - படிமனனு

எஉ. (சுழமனனுமின சவாககமெயதியும) “இதுகருமாள்பறறுவதே!” என்று பட்டா அருளிச்செயவா.

உ - ம். திருவாய்மொழி—பாலனுய்

பாவேஸம்

எஉ. “இவ்வொருநாயக’ மருளிச்செயதவோகிழகோள் ‘சூழவிசுமபணிமு கிது’ மருளிச்செயதா, இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள திருவுள்ளம் பறறுவகோள்” என்று பிள்ளையருளிச்செயவா. அநாவது இது பரதயக்ஷிகிருப்போலே இச்சரீர சமநந்தரமதுவுங் காணவன ரோ நாம புகுகிறது இனியெத்தனை நாளென்று.

ந - ம் திருவாய்மொழி—கோவைவரியாள்.

பாவேஸம்.

எசு. (சாவேஸ்வரனுடைய “பாலனையேழுலகு” — இது தனக்கு மூன்று படியாக நிர்வாஹிப்பாகள நமமுதலிகள் — எம்பா, “அம்புலி யமமாண்ப பிழத்துத்தரவேணும்” என்றமுத பரணைக்கு தேந காயைக் கொடுத்து அமுகையை யாறறுவாபாப்போலே, வே ரொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி யதுபவிப்பிக்க வதுபவிக கிருா” என மருளிச்செயவா. திருமலைம்பி, “ஒருவன ஓன றை யபேக்ஷித்தால், அவனுமது செயவானாகத் தலைதுலிகினுல், பெற்றறையப்பினபு பினனிவிழவு தோன்றுமபடி யன்றிருப்பது, ஆகையாலே, அவனும ‘அப்படியே செயகிறோம்’ என்னக் கீழ் விழவை மறந்து எல்லாமபெற்றா யதுபவிககிருா” என்று, ஸ்ரீ கௌசலையா, பெருமாளவனத்துக் கெழுந்தருளுகிறபோது “ஏகபுத்தனாயான நானுமைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன, கூடப் போமித்தனை” என்ன, “ஆசசீ, நீர்சொல்லுகிற விவைதாமஹா னிகிடா” என்று முகத்தைப்பாராத தொருவாரத்தை யருளிச் செயய, இழவைமரந்து மங்களாஸநமபண்ணி மீண்டாளிறே; கருஷணன “மாஸாசு” என்றொரு வாரத்தை யருளிச்செயய, அரணுநன “ஸதிதோஸமிகதசந்தேஹ” என்று தரித்தானிறே. பட்டா, “காலதரயத்தி லுள்ளத்தையு மிப்போதே பெறவேணு மென்று மிடாயதத் விவாகு அப்படியே அதுபவிககலாமபடி,

காலசக்கரத்தா னாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமான காலத்திற்போலே அநுபவ யோக்யமாம்படி காலத்தை யொரு போகியாக்கிக்கொடுக்க வநுபவிக்கிறா” என் மருளிச் செய்வா.

ந-ம். பாட்டு - ஏகமூர்த்தி.

எரு. (ஆவியல்லல்லமாய்த்தே) உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான வல்லல் ஒரு படி நசிக்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடிக் காமரஞ் சோத்து நீக்குத்குந்தயனையே !. அன்றிக்கே, என்னவியானது நிராதுக்கமாயிற்றென்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தியென்று—பரத்வத்தைச்சொல்லி, இருமூர்த்தியென்று - வ்யூஹத்தைச்சொல்லி, வாசுதேவ சங்காஷணாகளை நினைத்து, மூன்று மூர்த்தியென்று - பரத்யும் நனாசொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தியென்று - விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய், ஐந்துபூதமா யிரண்டிசுடராயென்று - இன்னா ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவா, இன்னா பாலனத்துக்குக் கடவா, என் கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிரவஹிப்பாருமுண்டு.

அ - ம். பாட்டு - என்னதாவி.

எசு. (உன்னதென்னதாவிபு மென்னதுன்னதாவிபும்) என்னுடையவாவி யுன்னது, உன்னுடையஆவி யென்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்டவழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தாரா அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே இருந்தமுதலிகளிலே சிலா, “இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூப மவனிட்டவழக்கென்றால் கூடுமே, அவன் ஸ்வரூப மிவனிட்டவழக்காகையாவதென்” என்றுகேட்க, “இவன் ‘தன்னை அவனுக்காக்குவன்’ என்றவன்று, காமமதகையவுருகூடும், ‘இவன் ஸ்வரூப மவனிட்ட வழக்காக்கக்கூடுமோ’ என்றிதிலே காணும் சந்தேஹிக்கவேண்டிவது” என்றருளிச்செய்தாரா.

ச-ம். திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து.

ச - ம். பாட்டு - ஒன்றிய.

எள. (நெடுமாலே வாவென்றுகூவும்) “வடிவில் பெருமையைக்கண்டவாதே, ‘ஐகத்தையடைய தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருஉலகளந்தருளின சாவேஸவான்’ என்று நினைத்து, இங்கனே வாராயோவென்றழைக்கும்” என்று பிள்ளான்பணிகும்; அங்கனன்றிக்கே, ஜ்யா “மலைபேரமாட்டாதே, பலகால்வாஷிக்கையாலே யழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அததைக்கண்டு, ‘அவன்சாபராதனாகையாலே லஜஜித்து, வந்து கிட்டமாட்டாமையாலே பச்சைப்பிடாத்தையிட்டு

முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான்' என்று, ஆணையுட்பட்டதுக்குக் கதவிடி
லன்றோ உமக்கு ஸ்ரீஜிதகவேண்டிவது, இங்கனே போர்னொன
கின்றான்" என்று

ந - ம். நீநுவாய்மொழி—வீற்றிநீந்து.

க-ம பாட்டு - வீற்றிருந்து

எஅ. (வெமமாயினதானனை) "ஆறறலமிக்கா னுமபடி சொல்லுகிறது"
என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி, "ஆறறலமிக்கா னு மமமான
னொன்றால், இன்னொன்றாகிறது" என்று அமமங்கியமமாள நிர
வஹிக்குமபடி.

க-ம பாட்டு - கரியமேனி

எக. (கரியவிதயாதி) கறுத்த நிறத்தாலேவந்த வழக்குமேலே அதுக்கு
பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சனத்தை யிடுமென்றுமாம்.
அன்றிக்கே, "கரியென்று - ஆணையாய், அததால் நனைக்கிறது -
குவலயாபீடமாய், குவலயாபீடமானது, அமமேனியிலே - அழ
கிய திருமேனியிலே, வெளிய - சீற, அததை, நீறுசிறிதேயிடும-
பொடியாக்கும்" என்றொருதமிழன் நிரவஹித்தான்.

எ - ம பாட்டு - என்றுமொன்றாகி.

அ0. (தனனனகவென்றினை) எம்பெருமானா தெற்கே யெழுந்தருளுகிற
நாளிலே ஆளவந்தாமகனா சொட்டைநம்பி பரஸாதித்தவாத்
தை - "தனனனகவென்று-தானுதனனகவென்றுபடி ஒருவகைக்
கொப்பினறிக் கெ யிருக்கிறது பரதவத்திலல்ல, 'அதமாநமமாது
ஷமமயே' என்கிறபடியே - அவதரித்து மனிச்சேறிட்டுக்கொ
ண்டு நிற்கிற நிலையிலே" என்றாராம்.

அ-ம பாட்டு - நமக்கும

அக. (லோகநாதபுராபூதவா சுகீவநாதமுச்சதி) கிடைப்பது கிடையா
தொழிவது, இச்சியாநின்றா "சுகீவமஸரணங்கத?" "ஸ்ரீவிபு
ஷ்ணுமவானைப் புகுரவொட்டேன்" என்றா மஹாராஜா, 'இவன்
புகுரவிலுல் நாமுனோமாகோம்' என்கிறா பெருமான, இப்படி
யிருவரும் விபரதிபத்திபண்ணின விதுக்குகருத்தென்" என்று
ஜீயாகேடக, "இருவரும் 'சரணுகதரானவாகளை விடோம்' என்று
விபரதிபத்தி பண்ணுகிறார்களானும்" என்று பட்டாருளிச்செய
தவாரத்தை. "சுகீவம சரணங்கத?" என்றத்தை நடத்தப்பாராத்
தார மஹாராஜா, "ராகவமசரணங்கத?" என்றத்தை நடத்தப்
பாராகாரா பெருமான

அஉ. (சொன்மலைகள்) “சாவேஸ்வரன் ‘ஆழ்வீர், நம்மை யொருகவிசொல்லும்’ என்றால், அப்போதே கவிசொல்லிச் சமையம்படியாக வல்ல வெனக்கென்கிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹிக்கும் படி, அங்கனனறிக்கே, பட்டர்”” எனனுகியே தப்புதலினறித் தன னைக்கவிதான்சொல்லி’ என்கிறபடியே-சாவேஸ்வரன் கவிபாடினா னுகையாலே கவிபாடத்தட்டில்லை, அவனங்கேரித்துத் திருக்கண் களாலே குளிரக்கடாக்கித்து, ‘நீரொரு கவிசொல்லும்’ என்றால் பரீதியாலே யுடைகுலைப்படாதே தரித்து நினறுசொல்ல வல்லே னுனவெனக்கு” என்றருளிச்செய்வா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாபா.

பாவேஸம்.

அங. (ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது பிராட்டியுமல்லாதஸ்திரீ களோ பாதிசோகித்துக் கண்ணநீர்விழ விட்டிருந்தாளாயிருந்தது, இதுக்கடியென், இதுகேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்” என்று ஜீயகாக்கேட்க; அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே “மெய்” என்றே சோகித்தாள்; க்யானமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்குஹேது அவருடைய சத்தையாகையாலே உள்ளாயிருந்தாள், இவ்வாத்தம் மெய்யாகில் சத்தையுமில்லையாம்” என்றருளிச்செய்தா.

உ-ம் பாட்டு - திசைக்கின்றதே.

அச. மோஹதசையிலே திருநாமோச்சாரண முண்டானால் தரிக்கலா மென்ப தற்கு சம்வாதம். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமசமையத்திலே பட் டா “அறிய” என்றெழுந்தருளி யிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக்கிடக்கிற படியைக்கண்டு, பெருமா னுக்கிவர்சினேஹித்திரு க்கும்படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினாப் போலே “அழகிய மணவாளப்பெருமாளேசரணம்” என்றாராம்; அந்தரம் அதிலேயுணர்ந்தி யுண்டாய்நெடும்போதெல்லாம், “அழ கிய மணவாளப்பெருமாளே சரணம்” என்று திருநாட்டுக்கு நடந தாராம்.

ங-ம். பாட்டு - இதுகாண்மின்.

அரு. (மிகக்கீர்த்தியாகி.) அந்நய ப்ரயோஜனரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளிட்டு திருத்தழாயில் பரிமளத்தை வண்டுகொண்டுவந தூதுமாகில். இப் படி ஜீயரருளிச்செய்தவாரோ, “துளவின்வாசமே” என்னவமை யாதோ, ‘மிகக்கீர்த்தொண்டர்’ என்கிற விவ்விஸேஷணத்துக்குக் கருத்தென்” என்று நான்கேட்டேன், “இவ்வந்தான் நோவுபடு கிறது ‘அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை’ என்றாயிற்று, ‘அங்கே அந்நய

பரயோஜனா பரிமாறா நின்றுகள்' என்றவாறே உறங்காத கண்ணுமுறங்கும், பழையநிறமும் வருங்காண" என்றருளிச்செய்தார்.

எ-ம பாட்டு - அணங்குகுக்கு

அக. (உணங்கலிதயாதி) ஜீவன சாதனமான வரீஹியானது நலிததுபபோம பழக்கிடாக, அததைத்தின்கிற கழுதையினுடைய உதட்டின் வயா பாரங் கண்டிருந்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டி, அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற நீங்கள் இவளவிஞ்சுத்தைப் பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தர ஸபரிஸமுடையார வயாபாரங் கண்டிருக்கிற வித்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டி. பரயோஜனமில்லாமையென்று விஞ்ஞமேபலிப்பது அன்றிகே, ஐயன்திருக்குருகைப் பெருமாள்றையா நிர்வஹிக்கும்படி. "உணங்கல்கெட-இவளுடைய உணங்குதல் கெட இவளினிப்பதற்கீர் - கழுதென்றுது பேய். கழுத்தை - பேயை உதட்டடம் கண்டென்பயன். நீங்களிடம் களஞம் பாராத்தித்துக்கொடுக்க, அதை அதுவினியோகங் கொள்ளும்போது அதினுடைய உதட்டின்கிறத்தை கண்டிருக்கிறத்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டி" என்று "கழுதுபேயும்பாணம்" என்றானிறே.

கக-ம. பாட்டு - தொழுதாடி

அள. (தொழுதாடித்தூமணி வண்ணனுகாட்செய்து நோய்தீர்ந்த) என்றதுக்கு அமமங்கியமமாள பணிகுமபடி-மோஹித்த வளஸ்பமாஸ வலித்தவாறே 'மோககுமபடி குடித்தாள, தரித்தாள, கண் விழித்தாள, வாரத்தை சொன்னாள், என்பார்களிறே, அதுபோலே காணும்" என்று.

எ-ம். நீருவாய்மோழி-கீலமீல்லா.

அ-ம். பாட்டு - கண்கொண்டி.

அஅ. (நின்திருப்பாதங்களமேல்) "தவத பாநபங்கஜ பரிக்கஹதனய ஜனமா பூயாஸம்" என்கிறதற்கு ஆளவந்தார வாரத்தை. "அழகிது, வகுத்த விஷயத்திலே யாகப்பெற்றமில்லாம்" என்றருளிச்செய்தார்.

அ - மீ. நீருவாய்மோழி-ஏறளும்.

உ - ம. பாட்டு - மணிமாமை

அக. (அணிமானத் தடவதைதோள்) அணியென்று - ஆபரணம். மானமென்று-அளவு "சாவபூஷண பூஷாஹம்" என்கிறபடியே ஆபரணத்துக் காபரணமான தோள்" என்று ஜீயா அருளிச்செய்வார் "அணியென்று-அழகாய், மானமென்று - பெருமையாய், அணிபெருகியதோள்" என்றொரு தமிழன்.

கூ0. (அடியேனை) குமரிருந்து போகாமே. பரதந்திரஜன்மமாயிருக்க வகுத் தவனுக் குறுப்பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே யருளிச்செய்யும் வார்த்தை - எழுந்தருளி யிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவாக ளமுதுசெய்யானிறக, ஆச்சான தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர், ஓரருகே சாயாநின்று பரிமாறினா, அத்தை யுடையவாகணடி ஒடிவந்து முதுகிலேமோதி, “நேரோநின்றன்றேரவுடோ பரிமாறு வது” என்றா;என்ன, ஆச்சான் “பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட” என்று பணித்தான்.

கூக. (கவராத) வடிவில்சுவட்டை யறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சா லெனக்கென்ன கார்யமுண்டு. ஜீயா இவ்வி டத்திலே அருளிச்செய்வ தொருவார்த்தையுண்டு - “பூசஞ்சார் தென நெஞ்சமே” என்கிறபடியே அன்றப்படியே இத்தை விரும் பினவன நினறிப்படியே யுபேகூழிக்கையாலே, ‘நாயகன் வரவு தாழ்த்தான்’ என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே யுடைப்பாணாப்போலே, ‘என்னெஞ்செனக்கு வேண்டா’ என்கிறான்” என்று.

அ-ம். பாட்டு - வரிவளையால்.

கூஉ. ஸ்ரீ ஜகதிராஜன் திருமகனுக்கும் ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய்தனக் கொருத்திக்கு முண்டாகையாலே, அவாகளிருவரும் பெற்றபேற்றை நானொருத்தியு மொருகாலே பெறவேணுமென்கிறான். “இதுபட்ட ருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வா.

கூ-ம் பாட்டு - மேகலையால்.

கூங. (மேகலையால் குறைவில்லா) “உறைக்குக் கூறையுடை யழகியதா யிருக்கும்போலேகாண்” என்னுமாம் வங்கிப்பொரத்தூறம்பி.

கூ-ம். நீரவாய்மொழி—நண்ணுதார்.

பர்வേശம்.

கூச. (உடம்புவேண்டா, உயிாவேண்டா) என்றவிடத்தில் எம்பா “உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தி னளவல்ல உன்னை யொழிய புறம் பே பேறுமிழவுமாயிருக்கிற ஸம்சாரிகள் நடுவேயிருக்கிற விருப் பால் படுகிற க்லேசம், இத்தை தவிர் த்தருளவேணு மென்கிறா” என்றருளிச்செய்வா. ஆழ்வான் அங்கனன்றிகே, “பரமபதத்தில் அயாவறு மமராக ளடிமைசெய்ய பெரியபிராட்டியாரும் நாமு மாக வ்யாவ்ருத்தமாக வருக்கிற விருப்பைக்காட்டித் தந்து அங்

கேயும்முடைய நெஞ்சு பரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனியுமக்கு பேற்றுக்குக்குவா லுண்டோ, நாம் செய்யவேண்டிவதென' எனன, இவையிரண்டையும் அனுசந்தித்து தரித்து கருதாததராய தலைக்கட்டுகிறா" என்று பணிகளும் இவற்றை பகவதவிஷய பரவோததில் பரக்கக்காணலாம்.

உ - ம பாட்டு - சாமாநம்.

கரு. (ஏமாறிக் கிடந்தலற்றும்) ஏவென்று-ஏக்கமாய, மாறுகை - தவிருகையாய, ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல், அன்றியே, "ஏமாற்றம்" என்று-ஒருசொல்லாய, அதாவது-துக்கமாய, துக்கித்தக்க கிடந்து கூப்பிட டென்னவுமாம். "ஏவென்று—தெவு, ஏமாறுகை—தெளிவழிவை" என்று "கலங்கிக் கூப்பிடா நிற்பாக்கள்" என்று பிள்ளையமுதனா பணிப்பா.

க0 - ம். நீருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்.

உ-ம. பாட்டு - நாடிநீ

கூசு. (அவனமேவியுறைகோயில்) "பரமபத்ததினும் சமசாரிகள் படுகிற கலேதருதை யறுசந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற மெழுந்தருளியிருப்பது" என்று பட்டரருளிச்செய்ய, "ஆச்சாநம் பிள்ளை யாழ்வானு மித்தைக்கேட்டு 'பரமபத்ததிலே யாநந்த ரிபரனாயிருக்கிற விருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வயசனத்தோடே யிருந்தானென்கை உசித்தமோ' என்றாக்கள்" என்று "பண்டிதா" என்கிறவாவந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, "வயசநேஷு மதுஷ்யாணம் பருசமபவதிதுக்கிதி, 'எனமதுகு ணபரகரணத்திலேயோ துக்க பரகரணத்திலேயோ, என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ, இது குணமாகில், 'குணம்' என்று போபெற்றவற்றில் அங்கிலலாத தொன்றுண்டோ" என்று பட்டா அருளிச்செய்தார்

சு-ம பாட்டு - பேசநின்ற.

கூசு. (ஓரவம்பதைதல்) மஹாபலி ஸ்ரீ பரஹலாதாழ்வான பக்கலிலேவந்து, "ராஜயமடைய வொளிமழுங்கி வாரா நின்றது, என பலமும் குறைந்து வாராநின்றது, இதுக்கடியென" எனன, "நீ சாவேஸ்வரன பக்கல் பண்ணின வபராதத்தாலேகாண" என்ன, "கோயமவிஷ்ணு" என்றப்போலே சில அனாத ரோகத்தினைப் பண்ண, எனதலையையறுத்து என்கையிலே தந்தாயாகில் "என பேரன்பண்ணின வுபகாரம்" என்றிருக்கலாயிற்று, எனமுன்பே பகவனநிறதையை பண்ணியுய நீராஜப் பரஷ்டனாவாய என்று

சுபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டா அருளிச்செய்த வாறே, “ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகம்பண்ணி யிருக்கிற விவன் ஆத் மாவுக்கு சங்கோசம் வருவதொன்றை ஸுபியாதே ‘ராஜ்யப்ர வுடஸத்தாபத’ என்டானென்” என்று கேட்க, “நாயை தண் டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ, ஸாந்தை விலக்குகை யதுக்கனபி மதமன்மே; இவனுக்கறிவுடம் செய்கையாவதிதிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

எ-ம். பாட்டு - ஓடியோடி.

கூஅ. (இமௌஸ்ம) என்று தாமதநிக வல்லானிவனேயிறே. “யாதவாகள் முடிவிலேவந்தவாறே வாட்கோனையை யிட்டொருவரை யொரு வொறிந்து முடிந்துபோனார்கள்” என்று கேட்டவாறே, “க்ருஷண னிவாகள் விஷயமாக ஸங்கரிதி பத்மரிதி துடக்கமான வற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செய்யாதனவிலலை, பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே யிப்படியேயா யிருந்தது; ‘நம்முடைய பகவத் ஸமாஸ்ரபணத்துக்கும் பலமங்கனே யாகிறதோ’ என் றஞ்சியிருந்தோம்” என்ன, “அங்கனாகது, அஞ்சவேண்டா, அவா கள் ‘இவனென்னதோழன், மைத்துனன்,’ என்று தேஹஸம்பந் தததைக் கொண்டு விரும்புகையாலே யவாகளுக்கு தேஹாவதி யாய் விட்டது; நாம் ஸ்வரூப க்யானத்தாலே, ‘நித்யான வாத் மாவுக்கு வகுத்த பேறுபெறவேணும்’ என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்தம்பாவியா யிருக்கும்” என் றருளிச்செய்தார்.

நு - ம். ப த் து.

க-ம். நீநுவாய்மோழி—கையார்ச்சக்கரம்.

க - ம். பாட்டு - கையார்ச்சக்கரம்.

கூக. (மித்ரபாவேந) என்கிற ஸலோகத்திலே எம்பாரா, “சாவக்கியனுக் கொரு அக்கியானமும் விஸம்ருதியும், சாவருகத்திக்கொரு அஸக தியுமுண்டு” என்றருளிச்செய்வார்.

சு-ம். பாட்டு - என்கொள்வன்.

க00. “‘பொய்யேகைம்மைசொல்லி’ என்றும், ‘சிலசுத்துச்சொல்ல’ என்றும், ‘உள்ளன மற்றுளவாப்புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி’ என்றும்—பக வத் விஷயத்திலேயும் பொய்சொல்லிப் போனதேனென்றா, ‘இப் படி பொய்யனாக்கெழு நிபந்தனமெது’ என்று பார்த்தார், ப்ரக்ருதி சம்சாக்கமாயிருந்தது; ‘மெய்யேபெறறொழிந்தேன்’, ‘கண்டு கொண் டியந்தொழிந்தேன்’ என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ரக்

ருதி சம்பந்தத்தாலே இதர விஷயங்களிலே பரவணமான மனஸை அவற்றில் நின்றும் மீட்டு உனபக்கலிலே பரவணமாமபடி பண்ணி, தேஹத்திற காட்டில் ஆத்மாவை பிரியவனுசந்திக்கைக்குக்ஷமனாகிறிலேன, நீயே யெனவிரோதியைப்போக்கி உன திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மெனகிறா” என்று பட்ட ருளிச்செய்யும்படி அன்றிக்கே, “கணபிகொண்டியந தொழிந்தேன” என்றா, அது - ஞானது சந்தானமான காட்சியா யிருந்தது, காட்சிக்கனந்தரம் பாஹய சமஸலேஷா பேகைஷ பிறந்தகையை நீட்டினா, கைக்குளகப்படக் கண்டிலா, அத்தாலே தளாந்தது, இதுக கடிதேஹ சம்பந்தமா யிருந்தது, இததைக் கழித்துக் கொள்ளுகைக் கீடாயிருப்பதொரு சாதனாஹுஷ்டானக்ஷமனாகிறிலேன பக்திபார வஸயத்தாலே, ஆனபின்பு நீயே யென விரோதியைப் போக்கி யுன திருவடிகளிலே யழைத்துக் கொண்டருளவேணு மெனகிறா” என்று நிரவஹிப்பாருமுணடு.

எ-ம. பாட்டு - அம்மான

க0க. (யானா) நித்யசமசாரிகளுக்கு மிவவருகாயிருந்தேன நான். பிளையமு தனா, “அம்மானாழிப்பிரான” என்று மேலேகாட்டி, “யானா” என்று குறையச்சொல்லிக் காட்டிவா.

கூ-ம. பாட்டு - ஆவா

க0உ. “(திருச்சக்கரம் சககிணேம - அடியேனேமொனன என்று) கையில் ஆழ்வார்களோடு பொருந்திப்போலே எனனோடே வந்து கலந்தான் எனகிறா” என்று ஆளவந்தா ருளிச்செய்தாராக திருமாலையாண்டான் பணிக்முபடி. அததை எம்பெருமானா கேட்டருளி, “இங்கனே யாகவடிகும் - கூடாராழி வெணசங்கேந்தி-வாராய-என்றாயிற் நிவ ராசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ யாயுதங்களோடே வந்து கலந்தா னெனகிறா” என்றருளிச்செய்தருளுமபடி.

உ- ம். நீருவாய்மொழி—பொலிகபொலிக.

ப்ரவேஸம்.

க0ங. “ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக்காண்கைக்காக நித்யசூரிகளிகேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஸாசனம் பண்ணுகிறா” என்று இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தா ருளிச்செய்தாராக திருமாலையுண்டான் பணிக்முபடி. “நனணாதா முறுவலிப்பிலே - சம்சாரிகள் படுகிற கலேசத்தை யனுசந்தித்து, அதுக்கு பரிஹாசமாக, ஒன்றுநதேவிலே - பகவத பரதவத்தை யுபபாதித்துத் திருந்த, அத்தாலே திருந்தி சம்சாரபரமபதவி பாகமற்று

அங்குள்ளாரு மிங்கே வரலாம்படி யிருக்கிற விருப்பைக்கண்டு மங்களாஸாசனம் பண்ணுகிறா” என்று இங்குள்ளா பக்கலிலே ப்ரதானயம் தோற்ற எம்பெருமானு ரருளிச்செய்யும்படி.

௧-ம். பாட்டு - பொலிகபொலிக.

௧௦௪. (பொலிக பொலிக பொலிக) “முற்பட பகவத்சம்ருத்திக்கு மங்களா ஸாசனமபண்ணி, பின்னை பாகவத்சம்ருத்திக்கு மங்களாஸாசனம் பண்ணவேண்டாவோ பெரியாழ்வாரைப்போலே” என்ன; அபப டியே யன்றோ செய்தது, வீறறிருந் தேழல்கிலே - பகவத சம் ருத்திக்கு மங்களாஸாசனம் பண்ணினா கண்டோ, பின்னை யிதி லே-பாகவத சம்ருத்திக்கு மங்களாஸாசனம் பண்ணுகிறா” என டு ஜீய ரருளிச் செய்தா. பரமாசாயரான விவரைப் பின்சென் றுரித்தனகாணும் பெரியாழ்வாரும்.

௩ - ம். பாட்டு - திரியும்.

௧௦௫. (பெரிய கிதயுகம்பற்றி) கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒரு போகியான க்ருதயுகத்தை யுடைத்தாய். அன்றிக்கே, ஆப்பான் “ஆதி ஸருஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண் சொல்லுகிறது” என்ப ராம்.

௩ - ம். திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி.

பாவேசம்.

௧௦௬. “ராவணன் மாயாசிரஸஸைக் காட்டினபோது, இதர ஸ்ரீகள் அஹரு தயமாக வழமாப்போலே தன்னுற்றமையாலே கூப்பிட்டு, இவ வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட் டரைச் சிலாகேட்க, “க்யானாக்யானங்களன்று ஜீவன் நிமித்தம், அத்தலையில் சத்தையாயிறறு ; அதுக்கழிவில்லாமையாலே யிருந் தான” என்றருளிச்செய்தா.

௫-ம். பாட்டு - கடியன்.

௧௦௭. (அவனென்றேகிடக்கும்) இதுக்கு பிள்ளான் பணிக்கும்படி—“இத்தோ வுங்க ளவ நினவனறே” என்று ; அவன் கடியனென்றால், அவன் கடுமை யிப்போதே காணவேணும் ; கொடியனென்றால், அவன் கொடுமையிப்போதே காணவேணும் ; அவன் துஷ்ப்ராபனென் றால், அவன் துஷ்ப்ராபனானபடியை யிப்போதே காணவேணும் ; அவன் சாவஸ்வாபஹாரியென்றால், அவன் சாவஸ்வாபஹாரம் பண்ண, நானிழந்திருக்கக் காணவேணும் ; அவன் தூடுருயனென் றால், அவன் தூடுருயதை யிப்போதே யறியவேணு மென்றும். அன்றிக்கே (அவனென்றே கிடக்கும்) என்னெஞ்சுக்கு மாயா வாத ருசியுண்டாகிது மறியேன். அதாவது-விசேஷணம்சத்தில் தாத்தாய மின்றிக்கே விசேஷயத்துக்கு அவ்வருகறிகுறியில்லை.

சு - ம பாட்டு - அனனையென

க0அ. (வலையுள்-அகப்படடேன்) அப்போது வானதிலுனறிககே, அவனென னைக்குறித்து நோக்கின நோக்கிலும் ஸமித்ததிலுமன்றே நான கப்பட்டது ஆழ்வார திருவரங்கப பெருமாள மையா வலையாக அபிநயித்துப்பாடாநிறக, திருக்கணகளை காட்டியருளிஞ ரொம பெருமானா, “கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு” எனனக்கட வதினோ அனுசூலம்போலேயிருநது தப்பாதபடி அகப்படுத்திக கொள்ளும் நோக்கிலே அகப்படடேன்.

எ - ம பாட்டு - வலையுள்

க0க. (தலையிலிதயாதி) இத்திருவாயமொழியை ஆழ்வான ராஜேந்திரசோ முனில சந்தியர் சதஸஸிலே நிர்வாஹியாநிறக, ஆமருவி நினைமே யத்தான நம்பியாரொன்று தூறுவயஸஸு போந்திருப்பா ரொ ருவா நடுங்க நடுங்க வெழுந்திருநது நினது, “ஆழ்வான, தலை மகள் தலையாலே உணங்கப்பெறுமோ” எனன “பெறும், சிஷ்ட டாசார முணடுகாணும், ஸ்ரீ ஜங்கராஜன திருமகள் அருஷ்டித் தாள காணும்” என்றருளிச்செய்தாரா.

கக-ம பாட்டு - இராககும.

கக0. (இராககுமகருங்கடலவண்ணன) அநந்தாழ்வான பணித்தானாக நஞ சீபாவந்து பட்டருக்கு, “சாபமானய” என்றபோது கடலகீழ மண்கொண்டு மேல மண்ணெறிந்தாப்போலே யாயிற்று, இவள ‘மடலூராவன’ என்று துணிகைக்கேட்டு அவன தன சாவாதிக்கத வம் கலங்கினபடி” என்றருளிச்செய்தாரா.

ச - ம். நீருவாய்மொழி—ஊரோல்லாம்.

சு - ம். பாட்டு - பின்னின்ற

ககக (இன்னின்ற நீளாவிக்காப்பாரா.) முடியவேண்டு மளவிலே தூறே பிராயமாயிருக்கிற விவவாதம் வஸதுவை முடித்து நோக்குவா ரா “அச்சேதயோய மதாஹயோயம்” எனகிற வசனத்தைக் கொண்டு நினது வழக்குப பேசாநின்றதாயிற்று ஆதமவஸது. இத்தை முடித்து நமமை நோக்குவாரொனகிறதென்று இப்படி முறுகச்சொன்னது தனனை, ஒருதமிழன் இச்சபத்ததுக்கு தாத் பாயமாக யிட்டு கைக்கிறான் “பிரிவினும் முடியாத வென்னுயிற பபகையைநீக்கி, என்னை நோக்குவாரா” என்று.

எ - ம பாட்டு - காப்பாரார்

கக2. (சேட்பாலவிதயாதி) மிக்கநெடுமையை வைப்பாவமாக வுடைத்தான கலப்பாயக்கொண்டு செலலுகிற, கங்குலவாய - ராதரியிடத்து.

தமிழாசாரியன் என்று தமிழருக்கு அகஸ்தியனோ பாதியா யிருப்
பானொருவன், “செல்கின்ற நாளாகுது” என்று வ்யாக்யானம்
பண்ணிவைத்தான்.

௬ - ம். நீநவாய்மொழி—கடல்ஓலம்.

௭-ம். பாட்டு - உற்றார்கள்

௧௧௩. (உற்றார்களை அழிப்பேனும்) அவர்களுக்கு டரயோஜநாதரங்களிலே
ருசியுண்டானால், அந்த டரயோஜனங்களைக் கொடுத்து என்பக்
கலிநின்று மகற்றுவேன் நானெனும். அன்றிக்கே, ஆண்டான்
பணித்தானாக இளையபெருமாளே, “அவர்களை சவுந்தரியாதிகளா
லே அழிப்பேனும் நானென்றோ நின்றான்” என்றருளிச்செய்வா.

௮ - ம். பாட்டு - கொடியவினை.

௧௧௪. (கொடியாநிலங்கை செற்றானென்னும்) இவ்விடத்திற், “கொடியா
னென்கிற விடம் - திருத்தாயார வாாததைகாண்” என்றருளிச்
செய்வா ஜீயா, எதிரிகளை யிவனொன்றாக மதித்திருந்தானாகாமை
க்கு; அவனாலே ஆவிவருடையிறையவள.

௯ - ம். நீநவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.

௧௦-ம். பாட்டு - ஆறெனக்கு.

௧௧௫. (ஆறெனக்கியாதி) “ஆறெனது-வழி வழியென்று-உபாயம். ‘எவ்
வாறு நடந்தனை,’ ‘இப்பொய்கைக் கெவவாறு வந்தாய்’ என்னக்
கடவதிமே. ஸரணென்று-உபேயம். உபாயோபேயங்க ளிரண்டு
முன்திருவடிகளே யாமபடி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்
ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும்-உபாயத்தையே சொல்
லுகிறது” என்று பட்டாருளிச்செய்வா. (நின்பாதமே) நின்பாத
மேயென்கிற விடத்தை - இங்கே அன்வயித்து, ஸபதமாக்கி நிர
வஹிப்பா ஆப்பான் திருவழுந்தாரையா.

௧௧ - ம். நீநவாய்மொழி—ஆராவழிதே.

௧௨-ம். பாட்டு - அழுவன்.

௧௧௬. (ஆகாசத்தை நோக்கி) “என்னுடைய நிராலம்பனத்தையைப் பார்த்து”
என்றாண்டான் வாாததை. அன்றிக்கே, “௧௧நாஸக்தலோசநம்”
என்று கொண்டு கண்களிலக்கிற் றைக்கமாட்டாதபடி யாயிற்று
சென்றற்றபடி.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மானேயநோக்து.

பாவேசம்.

ககௌ. (திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புகுப பரிமாற வல்லேனே யென்று அவாக்களுக்குச் சொல்லுகிறாளா யிருக்கிறது.) “இதுதான் நானனுபவித்தேன்” என்று ஜீயரகுளிச் செய்வா-பட்டா திருவடிகளை யாஸரயித்துப் பின் பொருகால் மேலநாடிகு கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியதவனாயோடே “திருநாளுக்குதவ வேணும்” என்றுவா, திருக்கரம்பன் துறையளவிலே வந்தவாறே அசிரத்தமாக ஆறு பெருக்கிக்கிடக்க, இரத்ததிருநாள் எழுந்தருளி இங்குண்டான் சம்பரமங்களுள்ளாம் செவிப்படுவது, வந்து புகு ரப்பெற்றதொழிவதாய்கொண்டு “போரநோவு பட்டோம்” என்ற மருளிச்செய்வா

க-ம பாட்டு - மானேயநோகரு

ககஅ (மானேயநோகருநல்லீ) “நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப் புகும் படி உங்களகண்ணிலே குளிரநோக்கி பரசாதிக்கவேணு மென்கிறுள்” என்று பிள்ளான்பணிகும்.

ககக. (பராமாணிகளுக்கு பரதிபத்தியுண்டு) எனக்கக்கோரை தீவியம். நல்லான பட்டா ஸ்ரீபாதத்தை யாஸரயித்து, நெடுங்காலம் சேவித்து, பின்பு அர்திமதசையிலே பட்டொழுந்தருளி, “என்னினைத்திருந்தாய்” என, “ஒருசாவசுகதி யுபகரிக்கும்போது இங்கனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்கும்து” என்று நினைத்திருந்தேன்” என, “அதுவென, உனதேசத்தை விட்டு பந்துகளை விட்டு நெடுந்தாரம்போந்து இங்கனே நோவுபட்டுத் திருவடி சேரக்கிடந்தாயாகி விங்குபகாரமென” என, “தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அபரசித்தயை விழுந்துபோக்க கடவவெனனை இவ்வளவு மழைப்பித்து, உமமுடைய திருவடிகளை ஆஸரயிக்கப் பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத்தேசத்திலே யும்முடையகனவட்டத்திலே சரீரவியோக முண்டாமபடி பண்ணினானே” என, “ஆனாலும், தானாக வபிமானித்த சரீரம் போகாநிறக நீயிங்கன நினைத்திருந்ததென்கொண்டு” என, “பரமாணவகொண்டு நினைத்திருந்தேன்” என்றான்.

ச-ம பாட்டு - நிச்சலும்.

கஉ௦. (நிச்சலும் தோழியிரிதயாதி) “மாசறு சோதிதுடங்கி இவ்வளவும் வாழிதரு சொல்லுகிற நீங்களென்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றிகோள்” என்று பிள்ளான்.

௧௨௧. (பலவும்) பலா. “(ரீள் - கமுகும்) என்றப்போலே, பலவும் - தென் டும், வாழைகளும்,’ என்று (பச்சிலை ரீள் என்கிறததை-அவற்றி லேயும்) உயரத்தினைக் கூட்டுமபடி காணும்” என்று ஜீய ரு எரிச்செய்வா.

௧௦-ம் பாட்டு - தொல்லருள்.

௧௨௨. (நல்லினை) உகப்பு. அன்றிககே ஸவாபாவீகருபையாலுண்டான சுக்ரு தத்தாலே யவனைக்கண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக் கூடவற்றே வென்னுதல். “நா, நீரற்றிருக்கை பாபபலமிதே, நா நீருண்டா யித்திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறாள்” என்று அம்மங் கியம்மாள் வாகயார்த்தமாகச் சொல்லும்” என் றருளிச்செய்வா.

௧௦-ம். திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு.

பாவேஸம்.

௧௨௩. “ஆஸ்ரிதரை வாழ்விக்கவு மஸ்ரீதரை யழியச்செய்யவும் அடியிட் டப்படி வளராதருளின க்ருஷ்ணவதாரத்தையு மனுசந்தித்து மிக வும் சிதிலரான விவா; தரித்து நின்றனனை யனுசந்திக்க வல்லே னும்படி பண்ணியருள் வேணுமென்று அவனை சரணம் புகுகிறா’ என் றழ்வான் பணிக்கும். அன்றியே, ‘விஸ்வேஷ சமயத்திலே யுன் குணங்கள் புத்திஸ்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அத் தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகை தவிர்ந்து, உன் திருவடிக ளிலே வந்து சோர் துன்னைக் கிட்டியனுபவிக்கும்படி பண்ணிய ருள் வேணுமென்று அவனைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார்’ என்று எம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அங்கனன்றிக்கே, சாவேஸவரன் க்ரு ஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்த்தருளாரின்றான்’ என்று கேட்டு, ‘அங்கேயதாமனோரதம நமக்கும் கலந்து பரிமாறலாம்’ என்று தெற்குத் திருவாசலாலே சென்று புக, ‘இப்போது இங்கனே வடக்கிற நிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்’ என்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறா’ என்று பிள்ளான் பணிக் கும்.”

௨-ம். பாட்டு - வதுவை.

௧௨௪. “இப்பாடலில் மூன்றாத்தம் சொல்லாநின்றது, அதாவது-அனுகூல ஸம் ஸலேஷமும், பிரதிசூல நிரசனமும், மத்யஸ்த ரக்ஷணமுமான இவற்றை-அது விது வது என்கிறத” என்னும் பிள்ளான்.

௪ - ம். பாட்டு - கள்ளவேடத்தை.

௧௨௫. (வெள்ளரீந்தியாதி) இதுக்காளவந்தா அருளிச்செய்ததாக திருமாலே யாண்டான் பணிக்கும்படி - “ப்ரம்ஹ ருதராகள் நடுவே நின்ற

தொரு முதல்களவுணி அததைச் சொல்லுகிறது” என்றயிறறு அதாவது-ருதரனையும் தன்னையும் சமமாகச் சொல்லலாம்படி தரி மூத்தி மதயஸ திதியை சொல்லுகிறதென்று இதை எம்பெ ருமானா கேட்டருளி, “அழகியது, ஆகிலு மத்தனை தூரம் தேடி போகவேணுமோ, இவனறன் விஷயத்திலே முன்பு பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஓரளவுண்டோ, இதுதானே வமையாதோ” என்றருளிச் செய்தாரா

கூ-ம பாட்டு - நின்றவாறும்

கஉகூ. (நின்றவாறு மிருந்தவாறுங் கிடந்தவாறும்) என றுழ்வாரா பாடாரிமக, “இவை யெல்லாம் தொடழிலிலே” என்றருளிச் செய்தாரா எம் பெருமானா. தொடழிபழுவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படி யும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழும்நிற்கும்படியும், அதுதான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்துக்கிடக்கும்படியுஞ் சொல்லுகிறது.

கூ - ம் ப த் து

க - ம். நீருவாய்மொழி-வைகல்.

பாவேளும்.

கஉஎ. உருத்தோரும் இததிருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கவாரே ஜீய ரருளிச்செய்யும் வாரத்தை - “பாண்டவர்கள் காரயத்துக்காகத் தன்னை யொக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கூடத்திரி யச் செய்தேயு மவர்கள் பட்ட வயசனமெல்லாம் படுகிறார்களா மிவரும், அவர்களதான் ஒரு தாமாபாசமுண்டியென நிருக்கை யாலே வயசனப் படுகிறார்கள், இவாக்கதுவு மினதிகே யிருக்க எனசெய்யப் படுகிறா” என்றருளிச்செய்வாரா.

க - ம பாட்டு - வைகல்

கஉஅ. (குருகினங்களா-கைகள் கூப்பிச் சொல்லீரென்று கரியை.) பண்டை முதல்கள், “பத்தாமபாட்டிலே-பரணய ரோஷந்தோற்றச் சொ ல்லுகிறாள்” என்று நிரவலிப்பார்கள். “பாட்டுத்தோரும் - கிலாந் தோற்றச் சொல்லுகிறாள்” என்று பட்டா அருளிச்செய்யும்படி.

க0 - ம. பாட்டு - வேறுகொண்டு.

கஉகூ. (சில வண்டுக்கைக்குறித்து அவரித்தலையிலே சத்தையுமில்லையெனநிருப் பா, அவளுமுள்ளென்று சொல்லுகொள்ளுகிறாள்) என்று ஆள வந்தாரா அருளிச்செய்வாரா. “இத்தலை இல்லையாகி லத்தலை யுண் டாகக்கூடாது, ‘பெண்பிறந்தாரா காரியமெல்லாரு செய்தோம் என்று கருத்கருத்தியரா யிருக்கிறவருக்கு, ரகதியவாக்கத்திலே

நானு மொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்” என்று எம்பெருமானா அருளிச் செய்வா.

கந௦. (என்னையுமுளளென் மின்களே) இன்னமும் நோவுபடுகிற ருண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தா அருளிச்செய்த தாகத்திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. “இத்தலையைப் பிரிந்தாரிலிருப்பாரில்லை” என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை, இத்தலையில் சத்தையுள்ளமையை யறிவிங்கோள்” என்று. இத்தை எம்பெருமானா கேட்டருளி, “அழகிது, ஆகிலும், ‘இன்றியமையாமை’ என்று தமிழரதொரு ப்ரவாதமுண்டு, அதாகிறது - ஒரு தலையுண்டான லொருதலை யினறிக்கே யிராது; இரண்டு தலையுமுண்டாதல், இரண்டு தலையு மின்றிக்கே யொழித லித்தனையாயிற்று. அதில், தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு ப்ரதிகூலித்தானா கிழங்கெடுத்திட்டு டொகட்டு அனுகூலித்தா தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்ருத்தியராய், ‘இனி காத்த வ்யசேஷமில்லை’ என்றிருக்கிறவருக்கு, இன்னமும் ரக்ஷியவாக்கமொன் றுண்டென்று சொல்லுங்கோள்” என்று.

உ - ம். தீருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்.

பாவேஸம்.

கநக. இத்திருவாய்மொழி தன்னை பூவாசாரியாகள், “பகவத்விஷயத்தில் சாபத்தினியம் தோற்றவாத்தை சொல்லுகை டேவதத்வ லக்ஷணமன்று, வளவேழலகிற் படியாலே அயோக்யதானு சந்தானம பண்ணுகிறா” என்று நிர்வாஹிப்பர்கள். இத்தை பட்டாகேட்டு, “என்சொன்ன ரானாகள்; இவருக்கு பகவத்விஷயத்தி லுண்டான ருசிக்குப் ப்ரகாசக மித்திருவாய்மொழியாயிருக்கும், இது க்குவேறே யொரு வழியிடுவதே, ஆனபின்பு இதுவே பொருளாயித்தனை” என்றருளிச்செய்தார்.

க - ம். பாட்டு - மின்னிடையடவார்.

கநஉ. (நம்பி) முகப்பழக்கமின்றிக்கேயிருந்தது. முதலியாருமாயிராநின்றீர், கடுகப்போகப்பாரும். “கண்டகாட்சி புல்லெழுந்து போனபடியிதே இவளின்கள் சொல்லுகிறது” என்று பெரியமுதலியாராவார்த்தை.

உ-ம். பாட்டு - போகுநம்பி.

கநங. (இன்ன மென்கையகத் தீங்கொருநாள் வருதியே லென்சினந்தீர்வானுனை) என்றித்தை உய்ந்த பிள்ளை பாடாநிற்கச்செய்தே, காலாலே யுதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிரியத்துக் காட்டி.

னா, இத்தை எம்பரா கேட்டருளி, “அங்கனனறு, அது பின்னைப்பெற்றானுகில் அவன நெடுநாள பராததித்துக்கிடந்தனரே, ஆனபின்பு அதன்று பொருள்” என்று முகத்தைப் திரியவைத்துக் காட்டினா. “நீய்கல நினறுபண்ணினவை யல்லாமுன சன்னிதியிலே யுன்னைப்பண்ணுவே நென்கிறுள்” என்றருளிச் செய்தா. எம்பராதாம பாஹய விஷயங்களில் ருசியிலலாமையாலே பதாரததக்யான மிஸ்திககே இருப்பா, இப்படியிருக்கையாலே “புரீகளுக்கு அசாதாரணமான சினனங்க ளெங்கனே யிருக்கும்படி” என்று சிங்கப்பிராணே கேட்டருளினா” என்று பரசித்தமாயிருக்கும், இப்படியிருக்கிறவா தாம மினனிடை மடவாரருளிச்செய்யப் புக்கால “இந்த சன்னியாசி பிரட்டுபாடத் துடங்கினா” எனபராம பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசா. இவருடைய பகவதவிஷயத்தி லவகாஹன மிருக்குப்படி ஒரு கூடதா விஷயத்திலே நாலுநாள வாசனை பண்ணினார்கள போரவிதகதாராயிராநின்றார்கள, அவவளவல்லவிதே சமஸதகல்யாண குணதமகனோடே நெடுநாள வாசனைப்பண்ணினாக கிருக்குமபடி. எம்பரா “ராவரன முன்னேவந்த நின்றாலும ‘வா’ எனபாறையுறகிடையாத சம்ஸாரத்திலே அவன அல்பம தாழத்தா நெனனா ‘போ’ யெனபாறாப் பெறுவதே” எனபா.

கூ-ம. பாட்டு - குழகி

கநச. (கழகமேதேலநமபி) அவர்கள் முன்னமாராகிகிக ஏறடிக கொள்ளாத தெங்களுக்கு பரமோ. நீர் முன்ன மெங்கனாலக்கத்தில் புகுராதே கொள்ளும். இவவிடத்தே பட்டரருளிச்செய்வ தொரு வாராததையுண்டு-“சமஸதகல்யாண குணதமகனைய உபய விபூதி யுத்தனைய சாவாதிகனைய சாவநியந்தாவாயிருக்கிற சாவேஸவரன, நாலிடைப் பெண்களிருந்தவிடத்தே புக்கல்லது நிறகமாட்டாத செல்லாமைவினைய, அவர்கள் ‘நீயிங்குப் புகுராதேகொள்’ என்ன விலங்கிடாப்போலே பேரவுந திரியவு மாட்டாதே தமொறி நின்றன, என்கிற சவுசிலயம (தங்கனையு மிவாகனையு மொழிய) யாரறிந்தகொண்டாட வயாசாதிகள எழுதியிட்டு வைத்துப்போனாகனோ” என்றருளிச்செய்வா.

அ - ம் பாட்டு - பிணைக்கி.

கநரு. இப்பாட்டை ஜீய ரருளிச்செய்யாநிறகச செயதே ஆப்பாநிருந்தவா “இவாக ளிவனைக் கடந்துபோனாகளாகிறச்செய்வதென” என்று கேட்க, “அதார காரியம, ‘பின்னை யிரண்டத் தொன்று சித்திக்கும்’ என்றனரே அவனறன கிடந்தது” என்றருளிச்செய்தா. நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றானுகிறுன, கடந்துபோனாக ளாகில் சம்ஸலேஷாததமான க்ருஷிதலைக் கட்டிற்றுகிறது.

௩ - ம். திருவாய்மொழி—நல்தரவும்.

௨ - ம். பாட்டு - கண்டவிற்பம்.

க௩௬. நல்லாரும் நம்பி ஸ்ரீசேனாபதி தாசருங்கூடத் திருமலைக்குப் போகாரிதக ஸ்ரீசேனாபதிதாசா தண்டையிட்டு தூற்றையடிக்க, நல்லாரா, “அர்த்தகாம நிமித்தமான த்வேஷமித்தோ டின்றிக்கே யிருக்க நிராநிபந்தனமாக ஈஸ்வர விபூதியை நலிவதே” என்றவாததையை நினைப்பது.

சு-ம். பாட்டு - என்னப்பன்.

க௩௭. (தன்னொப்பாரில்லப்பன்) சிலாக்கொன்றை யுபகரிக்கு மிடத்தில் தன்னொடொக்க யுபகரிக்க வல்லாரில்லாதபடியான மஹோபகாரகன். இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி- “மின்னிடை மடவாரிலே-அவன்வந்து மேல்விழ, நீயெனக்கு வேண்டாபென்று நான் தள்ளத்தள்ள; நீ யுனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ, நானுனக்குவேணுங்காண் என்று தன்னையெனக்குத் தந்தவன்” என்று.

சு - ம். திருவாய்மொழி—தரவை.

சு - ம். பாட்டு - நோவவாச்சி.

க௩௮. (நோவவாச்சி யுரலோடாக்க விரங்கிறும்) ஜீயரிப்பாட்டை யியலருளிச்செய்யப் புக்கால் “நோவ” என்றருளிச்செய்யு மழகுகாணும் நோவவெனகிறா காணுமாழ்வாரா - தன்திருமேனியிலே கயிறுறுத்தினைப்போலே” என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வா. ஒரு த்வேஷமுண்டாய் கட்டுகிறு எல்லளிதே, சிநேஹகாராயமான கோபமாகையாலே சிநேஹமுள்ளவளவு மிடைநிற்குமிதே கோபமும்.

௩ - ம். பாட்டு - வேண்டித்தேவர்.

க௩௯. (பிறந்ததும் வீணுகருளவாய்) “மத்யராத்நோ அகிலாதாநோ ஜாயமாநேஜநாத்தநே” என்னும்படியிதே. “இவனும் விழுக்காடறியாதே யகப்பட்டுக் கொடுகின்றான், கம்ஸபயமும் ப்ராப்தமாயிராநின்றது, இருளாலேயிதே நாம்பிழைத்தது, இனி யிவ்விருளை ஸரணம் புகுமித்தனையிதே” என்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசா பணிப்பாராம். ஊடொல்லாந் துஞ்சியில் கூறமமான விருளிவர்க்கிப் போதாதரத்துக்கு விஷயமாயிற்றிதே.

அ-ம். பாட்டு - நீணிலத்தொடு.

க௪௦. (அப்பன்மன் மாயங்களே காணும் நெஞ்சுடையேன்) “முடியானேயிற கரணங்கனையுடைய வாழ்வா ராகையாலே, நெஞ்சுதானே நினைக்கவும் வற்றாய்க் காணவும்வற்றாயிருக்கும், என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வா.

க0 - ம பாட்டு - மணமிசை

கசக. (உத்தமம்) கமஸாதிகள், தூயோதனாதிகளால் வருமக-சமினியே, தனக்குப் பரிவரானவாகளிருக்கிற நிலத்திலேபோய்ப் புகப்பெற்ற படி. ஒரு தூதத்தினன்று நாயிறுபோது ஆண்டானும் எம்பாரும தவகளிலே சந்தித்து, “அஹங்கார மமகார அனாதராயிருபடா பத்துக்கோடிபோ நமவே, அநிசுருமாமான திருமேனியைக்கொண்டு பத்துநா ளெழுந்தருளி, நிரபாயமாகப் புகருளப்பெற்றபடி கண்டதே” என்று, ஒருவனாயொருவா தெண்டபிட்டுத் தழுவிக்கொள்ளாநிறக, ஜீயாகண்டேன” என்றருளிச்செய்வா.

ரு - ம். நீருவாய்மொழி—துவளில்

பரவேஸம்

கசஉ. “இத்திருவாய்மொழி-ஆழ்வார பரகருதி சொல்லுகிறது” என்று நமமுதலிக ளெல்லாரும் போரவிரும்பி யிருப்பார்கள்.

கூ - ம பாட்டு - இரங்கி

கசந. (மரங்களு மிரங்குமவகை) எம்பாரா “மரங்களு மிரங்குகூடுமோ” என்று கேட்க, “இதருளிச் செயதவன்று துடங்கி எத்தனை பாவசுத்தி யில்லாதாராவாயிலே புகுகதென்று தெரியாது, இங்கனே யிருக்கச்செய்தே யமநிய மாதிகரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுககான பருகைப்போலே நெகிழாதே யிருக்கிற நெஞ்சுகளு மினறழிகிறபடி கண்டால் சமகாலத்தில மரங்களிரங்கச் சொல்லவேணுமோ” என்றருளிச்செய்தாரா.

எ-ம். நீருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

ரு-ம பாட்டு - மேவி

கசச. (கண்டு) இங்கேயிருந்து மானசானுபவ மாதரமாய் கலேசப்பட்டவன், கண்ணாக்ககண்டு, “பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டருமாக உள்ளே பரத்கண்ணம் பண்ணுகிறக, இட்டவழிமாறி யிடமாட்டாதே கண்களாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டு போகிறபடியைப் பின்னேநின்று கண்டலுப்பவித்தேன” என்று நஞ்ஜீய ருருளிச்செய்வா.

கசரு. ஆசசானு மாண்டானுமாக கிழக்கே நடக்கிறபோது, திருப்பேருக்குக் கிழக்குப்போகவும் மாட்டாதே யேறித் திருவடிதொழுவம் மாட்டாதே, திருப்போ நகரான கோயிலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாராகளாம்.

கசசு. (ஆவியுள்குளிர) இவ்விடத்தை பட்டரருளிச்செய்யா நிறகச்செயதே மேலெழ வருளிச்செய்தாராய் சீராமப்பிள்ளை யிருந்தவா “ஜீயா, எம்பாரருளிச்செய்யும்போது ‘ஆவியுள்குளிர’ எனறு முகநது கொண் டருளிச்செய்யும்படி கேட்டறிகை யில்லையோ” என்ற ருளிச்செய்தார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு. ப்ரவேசம்.

கசஎ. “(சொல்லவைத்தனளே) என்றது - செல்லுகையிலே யொருப்பட்டா னென்றதாய், மூட்டப்போகாமல் கிடந்து ஐகரஸ்யம் பறராசாக தூதுவிகிருள்” என்று பட்டா.

கசஅ. பலபாட்டுகளிலும் “இதுவோதக்கவாறு” என்கையாலே- “ஆந்ருஸம் ஸயம்பற்றாசாக தூதுவிகிருள்” என்று பிள்ளான்பணிக்கும்படி. “பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர் தூரும்பறக் கலந்துபிரிந்த பிராட் டியைப்போலே அங்கே புகுஞெடுங்கால மவனை யனுபவித்துப் பிரிந்து தூதுவிகிருள்” என்று பிள்ளான. ‘புறப்பட்டவள முடி யப்போகமாட்டாதே நகரோபவனத்திலே கிடந்து தூதுவிகிரு ளுள்” என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி.

க-ம். பாட்டு - பொன்னுலகு.

கசசு (ஆளீரோ) உங்கள்காராயமே செய்ய வொண்ணுது என்காராயமும் செ ய்யவேணும். இவள்காராயம் செய்கையாவது-இவற்றை யாருகை யிதே. “இவள்தானுபய விபூதியையுங் கொடாநினு ளாகில், அவனவந்தால் தானுமவனு மெங்கே யிருப்பது” என்ன , “இக் குருவி காடடினவிடத்தே” என்று அநந்தாழ்வான் வார்த்தை.

கரு0. (நன்நலப்புள்ளினங்காள்) “குணுஸ்தவ்யய்யேவஸோபநா?” என்னு மவனும் புறம்பானு னுங்களைப்பார்க்க “உங்கள் தரத்துக்கிதோ ரறுகும் தாளிப்பூவுமிதே” என்பராம் பிள்ளையமுதனா.

உ-ம் பாட்டு - மையமார்.

கருக. (மெய்யமாகாதல்) “தம்மைப்போலே பொய்யுமாய் நிலையில்லாத கா தலன மெங்கள்தென்று சொல்லுங்கோள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே, மெய்யமாகாதல் - ஆதமானு பந்தியான காதல் மெய்யெனது-ஆதமாவாய், ஆதமாவோடே பொருந்தின காதலென்னுமாம்.

ங-ம். பாட்டு - ஓடிவந்து.

நருஉ. (ஓடிவந்து) “பிராட்டியைக்கண்ட ஹாவதம், நடுவில் மதுவனமன ருகில் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடேபோம்” என்று பட்டரருளிச் செய்வா.

க0-ம பாட்டு - வந்திருந்து.

கருந. (என்னை) அம்சோத்தியிலே அடிமைசெய்ய வாசைப்பட்டவனே. இப்படி தூக்கத்தையா ளிவளெனது. “இவள வைவாணயத்தை தன்னுடமபிலே காட்டவும் வறனாகாதேயிவை” என்று ஜீய ருளிச்செய்வா. அனறிககே, உமமுடைய தேவாரமோ! இவள நதப்புர பரிகரமனறே வெண்ணுங்கோள.

கூ - மீ. திருவாய்மொழி—நீராய்

கூ-ம. பாட்டு - ஞாலத்து

கருசு. (ஞாலத்துடேநடந்தும்) அஉ-வது. ஐதிறையம்பாக்க.

க0 - மீ. திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

எ-ம. பாட்டு - அடியேனமேவி

கருந. (திருவேங்கடத்தெமபெருமானே) பட்டா, “நித்தியத்திலே, ‘அமுத செய்யப் பண்ணுமபோது ஸதோத்திரத்தை விண்ணப்பஞ்செய வது’ எனன, எனனஸதோத்திரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது” எனன, “‘அடியேன மேவியமாகின்றவமுதே’, ‘பச்சைமாமலை போல் மேனி’, எனகிற பாட்டுகளபோலே யிருக்கும்வற்றை விண்ணப்பஞ்செய்வது” என்றருளிச்செய்தாரா

அ - ம. பாட்டு - நோலாதாற்றேன

கருசு. (நோலாத்தியாதி) “காக்கையாயிலும் கடடுறை கொளவா’ என்றுண்டோ” என்று பட்டாருளிச்செய்வா.

க0-ம. பாட்டு - அகலகிலலேன.

கருந. (உறைமாராபா) “ஒருநாள பட்டா, பிள்ளை அழகியமணவா என்றைய ருக்குதவயமருளிச் செய்கைக்காக ‘எல்லாரும் போகுகோ’ எனன, நஞ்ஜீயரு மெழுந்திருந்தபோய, ‘நமமை ‘இராய’ என்றருளிச்செய்திலா’ என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே ‘ஜீயரொங்குற ரா’ என்று கேட்டருளித் தேடியழைத்து கூடவைத்துக்கொண்டிருந்த தவயத்தை யருளிச்செய்யாரிமகச்செய்தே அப்போதருளிச்செய்தவாரத்தை” என்று ஜீயரருளிச்செய்வா - “இவ்வாதம வஸது சேஷமாகில் அவன்சேஷியாகில் இவகுபிராட்டி சம்பந தத்தால செய்கிறதென” என்று கேட்க, “அதிருக்கிறபடி கேளீ, ராவணனுக்கும் காத்ததுக்கும் சம்பந்தமு மஹஷ்டானமு மொத்திருக்க, இனி ராவணன சாபத்தாலே கிடமாட்டாதிருப தொன்றுண்டிறே, அங்கனறிககே ஜனனிபக்க லபராதத்தில்

கைதொடனாயிருக்க, தலைகொண்டு தப்பினானிறே, அவள்சன்ஸிதி யுண்டாகையாலே. அவள்கடக்க விருக்கையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்டான.

எ - ம் பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரவேசம்.

கருஅ. பிள்ளைதிருநறையூரையா “இப்பாட்டுக்களில் பூவாரத்தமடைய-புலியின்வாயிலே யகப்பட்ட ப்ரஜைதாய்முகத்திலே விழித்துக் கொண்ட புலியின்வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமாப்போலேயா யிருக்கிறது” என்று பணிப்பர்.

க-ம். பாட்டு - உண்ணிலாவிய.

கருக. (எண்ணிலாப்பெருமாயனே) எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்றாய் நீவேண்டாததாளைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்குதியை பரிகரமாகவுடையவனே. அன்றிக்கே, “எண்ணிறந்த மஹாச்சரியமான குணங்களையுடையவனே” என்று பிள்ளான் பணிக் கும்படி.

உ - ம். திருவாய்மொழி—கந்தலும்.

ந-ம் பாட்டு - வட்கிலள்.

கசு0. (வட்கிலளிறையும்) இதுக்கு - ஜீயரருளிச்செய்வது - “இவள்முடிந்தாள்” எனறு.

ரு - ம். பாட்டு - சிந்திக்கும்.

கசுக. (திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்) “பெருமாளே யென்னும்” என்று ஜீயர். அவலூரில் சம்பந்தம் கொண்டுபோலேகாணு மவரையும் விரும்பிற்று.

* எ-ம். பாட்டு - பாலதுன்பங்கள்.

கசுஉ. “ஆஸ்ரிதரை வாழ்விக்கையு மனாஸ்ரிதரை நலிகையுன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடைய படியென்கிறாள்” என்று பிள்ளான்.

கசுந. (என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே) கலக்கப்பொறுத மார்தவத்தை யுடையவன் பிரியப்பொறுக்குமோ. “தசைமுறுகினால் வைத்தியாகண் முகம்பாராதாப்போலே மகளவஸ்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமாண் முகம்பாராதே வார்த்தைசொல்லுகிறாள்” என்ற மருளிச்செய்வா.

ககசு. (கொழுநது) உபகஸம் தேட்டமானவளவிலே தனாயிலே படரவிடுவதே. “பதிஸமயோக சஸபமவயஃ.” இப்பாடடி லொருதலைகட முன்றிககே யிருக்குமிதுகளுக்கருத்து - “பரிஹரிக்கு மெல்லைகழிநதான, நாமிவாகஞ்சு சொல்லுவதென’ என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறுள்” என்று வங்கிபுரத்து நமபிபணிக்ரும.

கக-ம பாட்டு என்றிருமகள

ககரு. (சோமாபனே.) ரஹஸயத்தில் நித்தியயோகத்தைச் சொல்லுகிறது அவனொருகூணம் பிரியவருக்கி லன்றோ வெனக்குப பேறுதாழ்க்கவேண்டுமது “பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செயயுமவை கேட்கைக்காக நஞ்ஜீயனா அழைத்தருளித் தாமமுது செயயாநிறகச்செயதே, இததிருவாய்மொழி இயலை கேட்டருளாநிறக இப்பாட்டளவிலே வந்தவாரே ‘எனதிருமகள சோமாபனேயெனனு யெனனுடை யாவியே யெனனும’ என்றியலைச் சோத்தருளிச்செயய, அத்தைக்கேட்டு கையையுதறி ‘ஸ்ரீரங்க நாதா’ என்றணியிலே சாயந்தருளிநூபட்டா” என்றருளிச்செயவா. “அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு ‘இவருக்கு பகவத்ப்ராபத்தி அணித்தாகிறதோ’ என மஞ்சியிருந்தேன” என்று ஜீய ரருளிச்செயவா.

கக-ம பாட்டு - முடிவிவள்

ககசு. (மூவுலகியாதி) “மூவுலகாளியே, கடிக்கமழுகொன்றைச் சடையனே, நானமுக கடவுளையெனனும் - வடிவுடை வானோருக்குத் தலைவனெயெனனும்” என்று திருமாலையாண்டான வையதிகரணயமாக கி ரிவவழிக்ரும. எனனுமென்னுமது - எனனுமவைய. எம்பெருமானா கேட்டருளி, சாமானாதி ரணயத்தாலே யருளிச்செய தருளிநா-தகாலோக்யத்துக்கும் கடவன வந்திரனுகுமந்தாயாமியாய நினறு அவனுடைய வதிகாரத்தை ரிவவழிக்கிறவனே யெனனும், பரிமளத்தை யுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலே யுடைய ருத்திரனுக் கந்தாயாமியாயநினறு அவனுடைய பத்ததை ரிவவழிக்கிறவனே யென்னும், அவர்களோ டிவவருளுள்ளாரோடு வாசியற வெல்லாருக்கும் ரிவாவஹகனையிருக்கிற சதாமுகனுகிறதே வதைக் கந்தாயாமியானவனே யெனனும், (வடிவுடையிதயாதி) பகவதனுபவத்தாலவந்த ஹாஷம்வடிவிலே தோற்றுமபடியிருக்கிற நித்யகுரிகளுக்கு நாதனுவனே யெனனும், வடிவுடைவானோ தலைவனே என்றத்தோடு மூவுலகாளியே என்றத்தோடு, கடிக்கமழுகொன்றைச் சடையனே என்றத்தோடு, நானமுக கடவுளே என்றத்தோடு வாசியறவருக்கிறதாயிற நிவாகு மயறவற மநிலம் பெறுகையாலே, விஸேஷனமசத்தில் பரியவசிகு

மவரல்லோ. சாவ நிர்வாஹகநென் றுணாந்திருக்கு மவராயிற்று இவா.

கசுஎ. (அடியடையாதாளிதயாதி) “ஜீவிப்பாணாப் போலேயிருந்து, கமிக முடிந்து கொடுகின்றான்” என்று நிர்வாஹிப்பாருமுண்டு; “அப் போது மேல் ப்ரபந்தம் நடவாது. ஆகையாலே, திருவடிகளை கிட்டாதாணாப்போலேயிருந்து காமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றான்” என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநசாநுபவத்திலே யொருவைசதயத்தைச் சொன்னபடி.

கக-ம். பாட்டு - முகில்வண்ணன்

கசுஅ. (முகிலித்யாதி) “பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே - திருவாய்மொழியாயிரமுஞ் சொல்லிற்று; ‘திருமோகூக் கீர்த்தபத்து’ ‘திருவேங்கடத்துக் கிவைபத்து’ என்று பிரித்துக்கொடுத்தவித்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையி லமுதுபடியிலே மந்தைத் திருப்பதிகள் நாயன்மாருக்கு மளந்து கொடுக்குமாப்போலே” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வா.

ந - ம். திருவாய்மொழி—வேள்ளைச்சுரிசங்கு.

பாடேசம்.

கசுக. “நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் ப்ரயோஜன முண்டாகமாட்டாது, நாநவன் பக்கலிலே யபஹருத சித்தையானேன், ஆனபின்பு நானே போநே னாகாமே நீங்களென்னோ மிடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சோக்கப்பாருங்கோள்” என்று தனக்குப்பிறந்த துணியை யவாகளுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது. அங்கநன் றிக்கே பிள்ளான் பணிகுடும்படி - “(முகில்வண்ணநடியே - இவ ளணுகியடைந்தனன்’ எனறதாகையாலே) ஸமாத்வாத ஸத்த்ராஹம்’ என்கிறபடியே பெரியபெருமானோடே சிரகால முன்மஸ்த கரசமான சம்ஸலேஷம்ப்ரவ்ருத்தமாய, பிரிந்து கூடா விடிவி ரண்டுதலைக்கு மழிவு வருமளவாச்சதாய்; இனி யெல்லாவள விலு மொரு நீராக கலக்கிறது தாமியிரண்டும் கூடியிதே, ஆகையாலே பிரியாவிடில் தாமிலோப பாயந்தமாகப்புக; இவ்வளவில், நாயகனான விவனிரண்டுதலையும் ஜீவிக்கப்பாப்பா நெருவனுகையாலே பிரிவைப்ர சங்கிகக, இவனும் விஸலேஷத்தில் வா சனையில்லாதா னொருத்தியாகையாலே, ‘கலைவியிலே யொருவகையோ’ என்று கொண்டு இவளு மனுமதிபண்ண அவனுமவ் வேட்டை நிமித்தமாகப் புறப்பட, இவளும திருவணுக்கன் திருவாசலி லளவு மொருப்பித்ததியீள்; எல்லா வளவிலும் பிரிவுதன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிதே; அனந்தர மிவள் நோவுபடப்

புக, இத்தைக்கண்ட தோழிமாறும் தாயமாறும் ‘உனக்கோடுகிற தென’ என்று கேட்க, ‘ஸ்ரீ ஜநகராஜன திருமகள் காடடிலே கூடப்போய அவரிருந்தவிடம் நின்றவிட முலாவின விடந்தோ ரும் கூடவிருந் தனுபவித்தாப்போலே, நானு மவரிருந்தவிடத் தேபோய புககலலது நிலென’ என்ன, ‘உனக்கிது தலைமைக் குப் போராது நீ சொல்லுகிறவை வாராததையன்று’ என்ன அவ ராகளை ‘நீங்கள் நிரோதிககிறததால் பெற்றதென, நான் போகை தவிநேன, நீங்களே என்னைக் கொடுபோய விடுங்கோள்’ என்ன, அவர்கள் ‘அதுக்கு நாங்கள் வழிபட்டோம்’ என்ன, ஆகில நானே யாகிலும் போகத்தவிரே நென்கிறாள்’ என்று

க - ம் பாட்டு - வெள்ளைச்சரிசங்கு

க௭௦ (நெஞ்சினாடே) நஞ்ஜியா கோயிலுக் கெழுந்தருளாநிறக, வழியிலே பிள்ளாணைக்கண்ணி “ஈஸ்வரனுக்கு ஸவரூப வயாபதியேயோ, விகரஹ வயாபதியுமுண்டோ” என்று கேட்க, “பாஷ்யகாரா தோற்றச் செய்துகொண்டு போந்ததுஸவரூப வ்யாபதியாய்ருக் கும, ஆகிலும் எம்பாரொருநாள் ‘உபாஸகானுகரஹாததமாக வா ஸாந்திருடைய நெஞ்சிலே விகரஹத்தோடே வயாபித்திருக்கும்’ என்றருளிச்செய்யக் கேட்டேன என்று பணித்தான.

உ-ம பாட்டு - நானம்

க௭௧. (நானக்கருங்குழல்) ஒருதமிழன் “நானமென்று - குழலுக்கு விசேஷ னை மாகையாலே, நாவிபோன்றகுழல்” என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் - பரிமளத்தை.

ச - ம். திருவாய்மொழி—ஆழியெழ.

பாவேஸம்

க௭௨. (தேவகுமாரரூபம்) அதுகிடக்க, இவனாயே நீதான் “காடேறப் போக” என்கிறது. “இவாக்கு மவவளவேயோ” என்று சிறியாத தான் கேட்க, “கண்ணெச்சிலாம்” என்று தரம் போராத்தானா பொப்பாகச் சொல்லி ருவிக்கிரகுகிறாள்” என்றா.

க-ம் பாட்டு - ஆழியெழ

க௭௩. “கீழே ‘கண்ணபிரானுக கெனபெண்ணை தோற்றநேன’ என்று கொ ண்டு-இத்தலையில் தோலவிக் கெத்தாதலையானவத் தலையில் விஜ யங்களை யனுசந்திக்கிறா’ என்று பிள்ளை திருநறையூரறையா பணிக்ருமபடி.

க௭௪. “மஹாமதி : என்றது-மதிகேட னென்கிறபடியோ” என்றா. பிள்ளை தாமபெருமான யெழுந்தருளுமபோது “எங்கேனுமொரு சலனம்

பிறக்கில் நம்ப்ராணனை விடுமத்தனை” என்று சொட்டையை யுரி விப பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பாராம். நம்முதலிக ளத்தைக்கூடும் இவரை “மஹாமதிகள்” என்றழைப்பார்கள்.

ச-ம். பாட்டு - நானுமெழு.

கஎரு. (அப்பனாளியெழு) உள்ளி-சபதம் எழுவெனது-தோற்றவென்றபடி. அனறியே “இவற்றை உறிஞ்சுகிற போதை தவனிகாண்” என்ற மம்மாள்பணிக்ஞும்படி” என்றருளிச்செய்வா.

ரு-ம். தீநவாய்மொழி—கற்பாரி.

கஎசு. “பட்டா ராமாவதாரத்திலே போரபகஷ பதித்திருப்பா” என்று அவ ரருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக சிறியாத்தா னொருநாள் “பெரு மாளுக்கு கெல்லாநன்மைக ளுண்டாகிலும், கழுத்திலே யோலை கட்டி ‘தூதுபோ’ என்னபோன க்ருஷ்ணன் நீரமையிலையே” என்ன “அதங்கனல்லகாண், கழுத்திலே யோலைகட்டி ‘தூதுபோ’ யென்பாரில்லாமை தவிரந்தா ரத்தனைகாண்” என்றருளிச்செய்தா.

சு-ம். தீநவாய்மொழி—பாமநு.

க0-ம். பாட்டு - ஏற்றரும்.

கஎஎ. (சுற்றியல் கஞ்சனைக்கொன்று) மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்சனை முகம கீழ்ப்பட விழவிட்டுக் கொன்று பொகட்டானயிற்று. இயல்வு-ஸ்வபாவம். “ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசின்னங் களை வாங்கி கொல்லுவாராப்போலேகாண்” என்று அம்மாள்.

எ-ம். தீநவாய்மொழி—ஏழையர்.

சு - ம். பாட்டு - உய்விடம்.

கஎஅ. (உய்விடமித்யாதி) “அபலைகளை நலியுமாப்போலே அசுரராக்ஷசாக ளுக்கும் சிநேஹத்தை வினைத்து பாதகமாகா நின்றது” என்றொ ருதமிழி நிட்டுவைத்தா நென்றத்தை ஜ்யாகேட்டருளி, “இப் பொருளழகிது, ஆனாலும், அபகஷதாமம் - அசுரராக்ஷசாகளுக் கும் பாதகமாகா நின்றதென் றிப்போதிது சொல்லுகை தேட்ட மனறிமே, ஆனபின்பு அது வேண்டா” என்றருளிச்செய்தாராம்.

அ- ம். தீநவாய்மொழி—மாயா.

உ - ம் பாட்டு - அங்கண்மலர்.

கஎக. (அங்கண் மலரித்யாதி) “கீழிற்றிருவாய்மொழியில் ‘விளகின்ற பூந் தண்டுமாய் வினாநாறவந்து’ என்று சொன்னத்தை ஸமரிக்கி ருா” என்று பிள்ளான்பணிக்கும்.

ச-ம். பாட்டு - களளவிழ்

கஅ0. (களளவிழ்தயாதி) “கீழிறறிருவாயமொழியிலே - ‘சூழவுநதாமரை நாரணமலாபோலவந்து தோன்றும்’ எனறததை ஸமரிகுகிரா” என்று பிள்ளானபணிகும.

எ-ம். பாட்டு - துயரங்கள்

கஅக (சுடாநீண்முடியாய) “முறறவிம சூவுலகும் விரிகின்ற சுடாமுடிக கே யொறறமைகொண்டது’ எனறது பிண்ணாடுகிறது” என்று பிள்ளான.

க - ம் நீருவாய்மொழி—என்றைந்தும்

க - ம பாட்டு - என்றைக்கூடும்

கஅஉ. (என்சொல்லி நிற்பனா) “கருஷணத்தை பாயநம் வயாஸம் வித்தி நாராயணம் பரபும, கோஹயநய புண்டரீகாஷாந மஹாபாரத கருதபவேது” எனருபடோலே யிருக்கிறதாயிறது. இதுகரு ஆள வந்தா ருருளிச்செய்யும்படி - “சாவேஸுவரன செயப்படுகா வரி யது மொன்றுண்டோ” என்றும். அங்க னன்றிககே, எம்பெரு மானா, “இவா தாம் சொன்னாராகிது மொருபடி போகச் சொல் வித தலைக்கடமிவா, அவனும் தானே சொன்னாநாகில நிரவத்திய மாகத் தலைக்கடமி, சிறு பரணை யெழுத்திடப்படுகால் தானே யேதேனு மொருபடியிடமித் தலைக்கடமி, பிதாவாதது பாதயா யனாத் லிடப்படுகாலதானே யெழுத்தாயிருக்கும், அங்கநன்றிக கே, இவன்கையைப் பிடித்திடுவிக்கப் படுக்கவாமே, இவனோரிடத் தேயிழுகக் அவனோரிடத்தே யிழுகக்க சூதறிகொட்டியாய ரூப மழிந்து சிதறிப்போம், அப்படியே, என்னை யுட்கரணமாகக்கொ ண்டி கவிபாடா நிறகச்செய்தேயும் என்னால் வரும தோஷம் தன் பக்கல் ஸபரிசியாதபடி பாடுவித்தா நென்கிரா” என்று.

ச-ம பாட்டு - அப்பனை

கஅங. (என்னுகியே) என்பக்கலிலேதானாய், இவவிடத்துக் கெம்பாரருளிச் செய்யும்படி - “தானபாடினானாகில நிரவத்தியமாயத் தலைக்கட் மிம், நானபாடினே னாகிலம் வருந்தி யொருபடி தலைக்கடமி, என்னை யுட்கரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிறகச் செய்தேயு மென்னோடடை ஸபரிசுத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவி பாடித் தலைக்கடமினா” என்று.

க-ம பாட்டு - நிறத்துக்கு

கஅச. (தன்னயுற்பலவில் கவிசொன்ன) எனறதுக்கு ஜீயரருளிச் செய்யும் படி - “யதோவாசோநிவா ததந்தே” என்று வேதங்களிணை விஷ

யத்தை மறுபாடுருவச்சொன்ன” என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளன் பணிக்கும்படி - “சாவேஸ்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறா” என்று.

க0-ம். தீருவாய்மோழி—இன்பம்

ச-ம். பாட்டு - வாய்க்குங்கொல்.

கஅரு. (மனத்திங்குவினைக்கப்பெற) அங்குப்போ யனூடலிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தை பரிமாற்றங்களை அனுசரிக்கப் பெறவமையும். முறகாலத்திலே இடையாற்றுக்குடி நம்பி யெனபா ரொருவருணமி, அவர் திருநாட்கள் தோரும் பெருமானை வந்து சேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள் வருந்தனை யுமது தன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண் டிருப்பாராயிற்று, ஒருநாளொரு திருநாளில் வருத்தாநத மனுசரிதயாநிமகச் செய்தே, “அமுதுசெய்கைக்குப் போதுவைகிற்று” என்றாக ளாய், “ஆகிலவருகிற திருநாளணித்தாகிறது” என்றாராம். அவா னூறுவயஸஸு புகுகையாலே பலஹானிபிறநது திருமுனைத் திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக் குதவவந்து புசுரப்பெற நிலா, பெருமானும் தேடியருளிக்காணுமை, “நம்மிடையாற்றுக் குடியான்வந்திலன், நககண்ணுலமல்லவோ!” என்று திருவுள்ள மானாராம். அவா தாமாரார் திருநாளிலே சேவித்திருக்கச்செய்தே, “நாமுனைக்குச் செய்யவேண்டுமெதென்?” என்று கேட்டருள, “தேவரீர தந்தருளின சரீரத்தைக்கொண்டுபோரக் காரியமகொண்டேன, இனி போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போர ஜறித்தது” என்ன, “வாராய்மெய்யே யினைத்தாயாகி லிங்கனே யிரு” என்றருளிச்செய்தாரா ; பெருமாள் நடுவிற் திருவாசலுக் கவ்வருகே யெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரா.

அ-ம். பாட்டு - அன்றிமற்றொன்று.

கஅன். (ஆனையின்னெருசுடர் தீர்த்தபிரான்) இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும் படி - “ராஜபுத்திரனைச் சிறையிலே யிட்பிவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவாணாப்போலேகான்” என்றும்.

க0-ம். பாட்டு - சிந்தை.

கஅள். இதுதா நெருக்கிமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சுபரமபத்தை விரும்பினாலோவென்ன, “அத்தை, என்னினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிற சாவேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது” என்றிங்கனையருளிச்செய்வா ஜீயா. அன்றிக்கே, பிள்ளன், நீர “திருவாறன வினையே ப்ராப்யம்” எனறிருக்கிறீர், ஈஸ்வரன ஸ்வதந்தரநன

ரோ, அவன பரமபதத்தைத் தரிஸோவென்ன, “அவன சாவக கியநனரோ, அறியானோ, வெனகிறா” என்று, “புருஷாராதப பரதநனரோ, புருஷனாததிதத்தை யனரோ கொடுப்பது”.

கக-ம. பாட்டு - தீர்த்தனுக்கு

கஅஅ. (நலகியுபாபர்தநதேவியருக்கு) ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளும் தசையாகிறது - பகவதவிஷயத்தில் கையிங்காயம் பண்ணுமபொது யெழுத்து கைகீட்டிகையிறே. சரமஸலோகம் ரக்ஷிததுகொண்ட வளவுபோலே யிருக்கும்ளவுகளிலே பென்றபடி. (அதாவது-உடையவா, திருக்கோட்டியூர் நம்பிதமக்கதயந்த ரஹஸவியமாக உப தேசித்த சரமஸலோகத்தை தெற்காமுவார தீருமுனடே யெழுத்து கைகீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே யுகப்பிலே அருளிச்செய்தாரிறே, அதைச் சொல்லுகிறது)

அ - ம ப த து.

ந - ம் திருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும்.

கக-ம பாட்டு - உரையா

கஅக. (தவிரவருள் நீனமுடியானே) இதுபோமடிக் கிடாவருளும் ஸவ பாவனு உபயவிபுதினானே “இவா பயம்போமபடி ‘உம முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்’ என்று, ஸரிசுகம்பனம் பண்ணினுபோலேகான” என்றம் மங்கியமமாள்

ந - ம். திருவாய்மொழி—மாயக்கீகீதா

உ-ம பாட்டு - காணவாராய

கக0. (நன்னு) அனந்தகலேஸ்பாஜன மாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல், விஷயானுபவத்தாலே களித்துவாத்திகுகும் தேசமென்னுதல். பிள்ளான, “எம்பெருமானைப்பெற்ற மனுபவிகும நாடுகான” எனனுமாம், “இலலையாகில் கூப்பிடார்களோ” என்று.

நு-ம. பாட்டு - சொல்லமாட்டேன்.

ககக. (அல்லலிதயாதி) “உனனைக்காட்டாதே யருமைப்படுத்தப் பாரத்தாயாகில், நாட்டா ‘தண்ணிது’ என்கிற வஞ்ஞானமவருவ தோருடையமேதோ” என்றருளிச்செய்வா பட்டா, இப்போது மறந்து பிழைக்கலா மென்னுமத்தாலே “திருவடிகளென ஹருதயத்திலே பரகாசியாநிற்க, துக்காதமகமா மஞ்ஞானமவருகைக் குபாயமுண்டோ” எனனுமமாள்.

கக-ம். பாட்டு - எங்கேகாண்கேள்.

ககஉ (அந்தண்குரு கூடசு-சடகோபன) “உபதிஷ்டந்து மாம்ஸாவேவ்யா தயு” என்கிறமடியே, இவ்வாறானமைக கெல்லாமாடல் கொடுத்த வாழ்வா” என்றானவந்தாரா நிர்வாஹம்.

கூ-ம் நீர்வாய்மொழி—எல்லியும்.

கக-ம். பாட்டு - சோலை.

ககங. (பாலோடமுதினன்னவாயிரம்) பாலோடமுதன்ன-இப்பத்தென்னுதல். வாச்ய வாசகங்களுடைய சோத்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறத-சோலைத்திருக் கடித்தானத்திறை திருமாலை ; அமுதென்கிறத-சடகோடன் சொல்லென்கிற வாசகத்தை. இது-ஆளவந்தாரா நிர்வாஹம்.

எ - ம். நீர்வாய்மொழி—இருந்தும்.

ங-ம். பாட்டு - அருள்தான்.

ககச. (இதுவல்லாலித்யாதி) இதுக்கு திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி- “நாட்டானா ஸ்வாயங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது - த்னாலோக்கியை ஸ்வாயத்தையிறே ; அதுவு மெனக்கொரு சரக்கல்ல வென்கிறா” என்று. எம்பெருமானு ரருளிச்செய்யும்படி - “என்னுடைய ஹருதயத்திலே புருந்தெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பொழிய வீற்றிருந் தேழுலகந்தனிக்கோல் செல்லவருக்கு மிருப்பையும் தனக்கை ஸ்வாயமாக நினைத்திருக்குமோ வென்று பார்த்தால், அதுவுமொரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறிலன்” என்று.

கூ-ம். மாட்டு - வயிற்றிற்கொண்டு.

ககரு. (மதியாலே) “இவன்படியை யறிந்துகொண்டே நென்கிறா” என்னு மம்மாள். அன்றிக்கே, “மதி - அநாமதி” என்றாக்கி, “அநாமதி மாத்ரத்தாலே” என்பா பட்டா. அதாவது-அவன்புகுகிற யிடத்தில் விலக்கிறதில் நென்கை.

அ - ம். நீர்வாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து.

பாவேஸம்.

ககசு. இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டரை பாட்டாலே-தன்னை யனுபவிப்பித்து அனந்தரம் ஆதமஸ்வருபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தா னுயிக்குக்கும். அதுககடியென் நெனனில்; “வஸுத்தான ஸவாஸ ரயமாயல்லதிராமையாலே ஆஸரயமான தன்னைக்காட்டி பின்னை ஸ்வருபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்” என்பாருமுண்டு. அன

றிககே, “ஸவரூப மிருககும்படியைக்காட்டித்தர வாருமென்று விசையா’ என்று தனனை முறபடக காட்டிக்கொடுக்கிறான்” என பாருமுறை “இரண்டபாபாட்டாலும் - இருத்தும் வியந்திற கலவி பினனாட்கிறது” எனபாரு முணம்.

ரு-ம பாட்டு - நின்ற

ககௌ. “கீழ்பகவத பரகாரமாக வாத்தமாவ னுச்சந்திக்கப்பட்டது, இதுக்கு மேல ‘எமபெமமாடே’ என்கிற பாட்டளவும் கேவலாதம் ஸவ ரூபத்தைச் சொல்லுகிறது” எனமெம்பா ரருளிச்செய்யும்படி ஆண்டான, “பரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறது” என னும்.

அ - ம. பாட்டு - எயத்தாரா

ககஅ. (நல்லுறையபு) நல்லவாயபு அல்லாதபோது செயத்தெல்லாம வயாத்தம் ஆண்டானபணிசுரும்படி - “நின்றவொன்றை யுணர்ந தேனுக்கு” எனனும் பாட்டுத்துடங்கி, நிஷ்கருஷ்டாத்மானு சந்தா னமாத்ரமே யன்றிக்கே பகவத்சேஷத்தவ பாயந்தமாக வனுச்சந்திக கிறது, இப்பாட்டில் - ‘எமபெமமாடே’ டொத்தே சென்றவருள ளங்கூடக கூழிறாருகில்’ என்கிறவந்தம் ஸமருதியும் எம்பெரு மாஸ் தனக்கு ஸேஷமாக விவவாதம் வஸதுவை நினைத்திருக்கு மாப்போலே இவனுமவனோடொத்து அவன் நினைவோடொத்து அத்தசையிலே ஸேஷத்தவானு சந்தானம் கூடுமாகில் நல்லவாயபு” என்று

கூ - மீ. நீநவாய்மொழி—கநுமாணிக்கமலை.

ந - ம பாட்டு - புகழும்

கககூ. (எங்குமதிகழும்பித்யாதி) “கையுமாயுதமுமாய பொருத்தமிருந்தபடி யென்’ என்று சத்துருக்கள புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது” என மெம்பெருமானா அருளிச்செய்யும்படி.

க0-மீ. நீநவாய்மொழி—நேமோற்கடிமை.

ந - ம பாட்டு - உறுமோ

உ00. (சிருமாமனிசராய) வடிவசிறுத்து பரபாவம் கனத்திருக்கும்வாகள். “சிறுமைபெருமையாகிற விருத்ததாம் தவயத்துக்கு யேகதாமியி ல சமாவேசமகூடனபடி யெங்கனே” என்றுபட்டாபாலயத்திலே ஆழவானைக்கேடக, “நமமோடொக்க ‘அன்னபானுதிகள் தாரகம்’ என்னலாய பகவதவிஷயத்திலவகாஹனம் பாரத்தால் ‘நிதயருரி களோ டொப்பாகள்’ என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான, அருளாளப பெருமாள, ‘ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள, இவாக்களகாண் சிறுமாமனி சராகிருகாள்” என்று பணித்தான்.

கக-ம். பாட்டு - நல்லகோட்பாடு.

உ0க. (கொண்டலித்யாதி) திருவனந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாக போகாநிற்கச் செய்தே, திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பி திருமாளிகையிலே போய புக்காகளாய்நம்பி தாம் அசந்நிஹிதராயிருக்க, நங்கையா, ஞாறுவிததுக் கோட்டைக்கிடக்க அவற்றைக் ஞத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை யழுதுசெய்யப்பண்ணிவிட, பிறறைநாள் நம்பிவந்து “அவைசெய்ததென்” எனன, “பரமபதத்திலே வினைவதாக வித்தி னேன்” என்றானாம். “தொண்டநூர்நம்பி, எச்சான்” என்று சில மஹாபுருஷாக ஞ்ண்டி ரோ, பாகவதசேஷத்வமேயா த்நாயாய் போந்தவாகள், அவர்கள் படியேயாகப் பெறுவார்கள்.

க - ம். ப த் து.

க - ம். திருவாய்மொழி—கோண்டபெண்டிர்.

அ - ம். பாட்டு - வாழ்த்தல்கண்டிர்.

உ0உ. (மாயவரித்யாதி) “இந்தமாயவநடிபரவுகை, ஞுதுசதுரங்கத்தோபாதி கால சேஷபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவாகள்” என்றுபட்டா.

உ - ம். திருவாய்மொழி—பண்டைநாள்.

க - ம். பாட்டு - பண்டைநாள்.

உ0ங. (நின்கோயில்சீய்த்து) திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், அங்கே யொரு திருமகிழடியிலே யிருந்து, சருகைதிருவலகிடாநிற்க, கூட வாசித்த நாஸ்திகனாயிருப்பானொருவன், “பகவானுபாயம், நாம னந்ந ப்ரயோஜநா, இப்போதிந்த க்லேஷத்துக்குப் பலமென்” என்ன! திருவலகிட்டவிடத்தையும், இடாதவிடத்தையுங்காட்டி, “இவ்விடமு மவ்விடமு மிருந்தபடி கண்டாய்க்கு ‘ஒருபலமில்லை’ என்று தோற்றியிருந்ததோ” என்றான்.

ச-ம். பாட்டு - புளிங்குடிகிடந்து.

உ0ச. (நீகாணவாராயே) எந்நெதிரோ யுன்னழகுகாண வரவேணும். பிள்ளை யழகிய மணவாள வறையரைப் பெருமா ளொருநாளருளப்பா டிட்டு, “நாமிங்கனே நடக்கிறோம், நீயிதுக்கீடாக ஆடிக்கான்” என்ன! “தம்பிரானே, என்னாலன்னடைக்கீடாக வாடப்போமோ, (கானகம்படியுலாவி யுலாவித்யாதி) தேவருடைய குழலோசை யைக் கேட்டவாதே, பாடல்தவிர்த்தார்கள், தேவருடைய ஸ்வா வாபீகமான நடைக்குத் தங்களுடைய ஸ்ரீஷாபலத்தா லுண்டான ஆடல் தவிர்த்தார்கள்; குருக்குக்கைகொடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல்லேனோ” என்றாராம்.

கூ - ம. பாட்டு - வீற்றிடங்கொண்டு

உ0ரு. (இதனுருமிருந்திடாய) “சாயநதருளின் வழகுபெரிய பெருமான பக கலிலே காணலாம், நினறருளினவழகு, நமபெருமான பககலி லே காணலாம், இருப்பிலுண்டானவழகு, பெரியயிராடடியா பககலிலே காணலாம்” என்று பட்டரருளிச்செயவா

ந - மீ. நீருவாய்மொழி—ஓராயிரம்.
பீரவேசம்.

உ0கூ. பரணவாததமும், நமஸூபதாரத்தமும், வயாபகதவமும், அவயாப கதவமும், அல்லாதவயாபக மந்திரங்களிலு முண்டு, அதில தாமா தரித்தருளிறு திருவஷ்டாஶ்ரமென்று மிடத்தை ஓராயிரத தாலே யருளிச்செயகிறா. இது நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யருளிச் செயயும்படி.

கூ - ம பாட்டு - தொழுது

உ0எ. இப்படி சலபணை உனதிருவடிகளிலே கிடடிப்பெறறலும், ஆசாய ணத்தில் ஆபிமுகயத்திலே சநதுஷ்டா முன சீலவததையை யனுசரித்தது, ஒரு பரவருத்திபண்ண ஶ்ரமனாகிறிலே நெனகி ரா அனறிக்கே, “இங்கனே யொருமுனறுபாட்டித் தம்முடைய வயோகயதையைச் சொல்லுகிறா” என்பாருமுண்டு, அதில்லை யிறே கண்கள சிவநதுக்குப் பினபிவாககு “இத்தலையாலே யொன்றை யாத்தித்தப பெருகை மிகையாமடியா யிருக்கிற வனுடைய வுபாயப்பாவத்தைச் சொல்லுகிறா” என்பாருமுண்டு. “இவை யெல்லாமல்ல, அவன சன்னதியில் கரமத்தில் பரிமாற வொண்ணாதபடி யழிககு மவனுடைய சீலகுணத்தைச் சொல்லு கிறது” என்று நமமுடையவாகள நிர்வாஹிக்குமபடி.

சு - மீ. நீருவாய்மொழி—மையார்.

ந-ம். பாட்டு - அழைக்கின்ற.

உ0அ. (நண்ணுதொழியேன) அவனைக் கிட்டாதொழியில் நானதரியேன. இது ஆயத்தான நிர்வாஹம்.

கூ - ம பாட்டு - கருத்தேயுனனை

உ0கூ. (தேவாகட்கெல்லாம்விருத்தா) “இனியவவருகில்லை” எனனுமபடி யுபாநதவாகளுக்கு மவ்வருகானவனே. தலைமகளையும் தலைமகளை யும் “கிழவனும் கிழத்தியும்” என்று தமிழாசொல்லக் கடவாக ளிறே.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்.

௩ - ம். பாட்டு - அவன்கையதே.

உக௦. (தவஞ்செய்தில்லா) உயினா யிககேவைத் துறகளுக்குபகரிக்க பாக் யம் பண்ணிறறிலேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சினையாத படி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றதேன” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

௧௦ - ம். பாட்டு - எழநண்ணி.

உக௧. (தழைநல்லிதயாதி) ஈசுவர விபூதிஸமுர்த்தமாகவேணுமென்கிறான். “தான்தாம் முடியரினைப்பா (நாடுவாழ்க) எனபாணைப்போலே சொல்லுகிறான்” என்று ஆளவந்தா ரிவாஹம்; “நான் பட்டபாடு நாடுபடாதொழியவேணும்” என்று எமபெருமானா; “நான் முடிய எனனாததிகண்டு நோவுபடாதே லோகமடங்கப் பிழைக்குமா காதே!” என்று பட்டா.

சு - ம். திருவாய்மொழி—உருதமால்.

உ-ம். பாட்டு - நினைதொறும்.

உக௨. (ஆட்ச்செய்யும்நீமை) “(நானுனக்கு ஆட்ச்செய்யும்நீமை) என்பா னென், ‘நீயெனக்காட்ச்செய்யும் நீமை’ என்னுமல்?” என்ன; “இச்சொலவையு மிழப்பரோ பாவியா!” என்றெம்பா.

சு-ம். பாட்டு - என்கண்ணன்.

உக௩. (புன்கண்மை) பேகணிப்பு, பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாயென்கை. “மீளவுயிப்பெய்து” என்றய்தது ரிவாஹிப்பது. “இதுதான் ஸப்தத்தோடே சோந்திருக்கிறதில்லை, இந்தஸுருதமான அாதத் த்தோடே ஸப்தத்தையுஞ் சேர வசிப்பிக்கும்படி யெங்கனே?” என்று விசாரியா நிற்கச்செயதே, ‘கோதான விதுதிரியவும் புன் கண்மையெய்தும்போது மீளவு முயிர்பெய்ததாக வேணுமிறே, அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே தன்னடையே வரும்’ என்று நான் சொ ன்னேன், ஜியா போரப்ரீதரா யருளினா” என்றருளிச்செய்வா.

சு - ம். பாட்டு - ஆருயிர்.

உக௪. (ஆருயிப்பட்டதென துயிப்பட்டது?) நான் பட்டபாட்டை நித்யசூரி களிலேதான் பட்டாருண்டோ? பகவத்குணங்களுக்கு அபூமியா யிருக்கிற சம்சாரத்திலே நான் பட்டபாட்டை நித்யவிபூதியிலே யுள்ளவாகள்தான் பட்டாகளோ வென்கிறார். “இங்கு எனது யிர்ப்பட்டது அங்கு ஆருயிப்பட்டது?” என் றெம்பெருமானார். “எல்லாரும் குணபவமாகிற் பண்ணுகிறது இவாக் கிவ்வாசி கூடினபடியென்” என்று நான்கேட்க, “ந வோடையான ஸ்ரீக்கு பாத்தாவினுடைய கரஸ்பரிஸம் பட்டவாறே வோப்பது விடுவ

தாமாப்போலே, இவரனுபவத்திற்புதிப ராகையாலே வருகிறது காணும்” என்று ஜீயா அருளிச்செய்தாரா.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அறுகீதம்வினை.

பாவேசம்.

உகடு. பெரியமுதலியாரா, பராபய சித்தியில் தவனையாலே எப்போது மித திருவாய்மொழியை யனுசந்தியா நிற்பா, ஆகையாலே, யித்தை “பெரிய முதலியாரா திருவாய்மொழி” என்றாயத்துச் சொல்லுவது. அதவா, ‘விட்ட னாதாகள தாழத்தாக்களென்று தாமே யவன வாத்திக்கிறதே ஸத்தேறப்போக வொருபடமிகுறா” என பாருமுண்டி.

அ-ம பாட்டு - அருளாது

உகசு (தென்திருனாவையெனதேவே - தெருளேதரு) என்று கரியை, அன மிக்கே, “மருளே யினறியுனனை எனநெஞ்சத் திருந்தும் தெரு ளே தருதென திருநாவா யெனதேவே - அருளாதொழிவாய், அருளசெயதடியேனைப் பொருளாக்கி யுனபொன்னடிக் கீழ்ப புகவைப்பாய், திருவுள்ளமானபடிசெய” என்றும் பிள்ளான பணிகும்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மல்லிகை.

பாவேசம்.

உகள. “பராப்ய வஸ்துவை பெறுமபடியை மனோரதித்தாரா கீழ்நிறுவாய் மொழியிலே, மனோரத் சமநந்தரமபெறக் காணுமையாலே, திரு வாய்ப்பாடியி லுள்ளாரா கருஷணனைப்பிரிந்து ஒருராததிரி பட்ட வயசனத்தை இவ ரொருத்தரும் படுகிறா” என்றாவந்தா ரரு ளிச்செய்யும்படி. அததை எம்பெருமானா கேட்டருளி, “முன பே ஆற்றாமையாலே தற்பற்றிருக்கிறவ ராகையாலே அததனை யாடல் கொடுக்கக்கரு வேண்டு மாஸரயம் போராது ஆனபின்பு அவனைப் பிரிந்தொரு சந்தையிற பட்டனோவைப் படுகிறா” என்றருளிச்செய்வா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி

ந-ம. பாட்டு - தொண்டா.

உகஅ. (திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாண நமரா பெருமாளையே) “பரதிமாஸ் வபர புத்தாநாம்” இதுக காவந்தா ரருளிச்செய்யும்படி - “அம மேட்டிலு மேறிப் பாயாநின்றால் தேசிகருக்குச் சொல்லவேணு மோ” என்று.

க0 - ம். ப த் து.

௨ - ம். தீருவாய்மொழி—கேமேட்டி.
ப்ரவேஸம்.

௨௧௧. “ஒரு நம்ச்சுற்றம்’ என்கிற திருமொழியிலே பல திருப்பதிகளையு மருளிச்செய்த விதுக்குக் கருத்தென்” என்று ஜ்யாபட்டகை கேட்க, “பிறந்தகத்தில் நின்றுப் புக்ககத்தகுப போம் பெண் பிள்ளைகள் பந்துக்க ளிருந்தவிட மெங்கும்கண்டு விரவப்போ மாப்போலே, ப்ராப்யபூமி அணிததானவாறே திருப்பதிகள்தோ ரும புகுகிறா” என்றருளிச்செய்தாரா.

அ - ம். பாட்டு - கடுவினை.

௨௨0. (பாதமித்யாதி) திருவடிகளைக் காணும்படியாக “வரிவா ளரவினைப் பள்ளிகொள்கின்ற கரியான் கழல்காணக் கருதும் கருத்து” என் றிருக்குமென்னே டொருகுடறுக்குடை யாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள. திருவத்யயனம்பாடாநிறக, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தாரா “நமக் காழ்வாரோடே யொரு சம்பந்தமுண்டாக வேணும்” என்று, அப்போதே ஸ்ரீ பாதத்தை யுடையாராக் கூட் டிக்கொண் டெழுந்தருளினா.

ந - ம். தீருவாய்மொழி—வேய்மநு.

ச-ம். பாட்டு - தொழுத்தையோம்.

௨௨௧. (தொழுத்தையோம் தனிமையும்) பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோ மென்றும் அடி ச்சியோமென்றும் - தாங்கள் தோறம தோல்விதோறமச் சொல் லுகிறார்கள். (துணைபிரிந்தாரா துயரமும்) துணைபிரிந்தாரொன்று- உன்னைப் பிரிந்தாரொன்றபடி. “துணையை யென்றால் தவிஷ்டமா யன்றுகாணிருப்பது” என்னு மாச்சான்.

௨௨௨. (பசுக்களையே விரும்பி) பிள்ளையமுதனா, “ஒரு பசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலையாண் ஸீக்கொள்ளுவது” என்ப ராம்.

கக-ம். பாட்டு - செங்கனிவாய்.

௨௨௩. (இவையும் பத்தவற்றின் சாரவே) அவையென்கிறது-கீழிறறிருவாய் மொழிகளையாய், “அவற்றிற்கே இதுவு மொரு திருவாய்மொ ழியே!” என்று ஆச்சரியத்திலே யாக்கியாப்த்து ஜ்யாருளிச்செய் ததும் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றும். அன்றிகே, (இவையும் பத் தவற்றின் சாரவே) கீழிறறிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன பல மிதுக்கும் பலமென்ற தாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென

கிறது - “மங்கையராய்ச்சியராயநதமாலை” என்கிறவறையாய் , இவையுமவறேடுகடும்.

ச - மீ. நீநவாய்மொழி—சார்வே
பாவேஸ்மி.

உஉச. (பிள்ளான ஒருருவிலே) “நீ பசுமேயக்கப் போகவேண்டா’ என்றான, ‘ஆகிலதவிரந்தேன’ என்றான, இவனறன்னே சூலபநிலைகிடா, இவன பகதி லபயநென்னு மிடம் நிசுசிதமெனகிரா” என்று பணித்தான்.

சு - மீ. நீநவாய்மொழி—அநுள்பெறுவார்.

க-ம பாட்டு - அநுள்பெறுவாரா

உஉரு. (அது நமது விதிவகையே) “அது நம்முடைய பாக்யானு ருணமாக விநே” என்று இதுக்கு பூவாகள நாவலிகடும்படி இத்தை எம் பெருமானா கேட்டருளி, “இத்திருவாயமொழியில் மேலோடுகிற ரசத்தோடு சேராது, நாம விதித்தபடியே செய்வானு யிருந்தா நெனகிரான” என்றருளிச்செய்வா

ரு-ம பாட்டு - வானேற

உஉசு. (நாகத்தை நகுநெஞ்சே) பிள்ளை அழகிய மணவாளப் பெருமா ளறையா க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச்சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற சமயத்திலே “உன்னை வென்றேன” என்று அதாவது சமசாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கக்கருவேறுது அவனை அண்டைகொண்ட பலமென்று திருவுள்ளமபற்றி, அதை சரிதா ஸனமாக வருளிச்செய்கிரா.

எ - மீ. நீநவாய்மொழி—செஞ்சோல்.

க-ம பாட்டு - செஞ்சோல்.

உஉஎ. (ஆடச்செயமின) “ஆழங்காலிலே யிழிந்தமிழ்ந்துவாரா அவவிடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாப்போலே, கொண்டைக் கோல்நாட் கிகிரா” என்று சிறுளகொண்டான். உடையவா, “இன்னு ருயிரொன்னுமையாலே அவனுயிகாக காததாடச் செய்யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்வா.

ரு - ம. பாட்டு - நண்ணுவசுரர்

உஉஅ. (யானுயத்தனைத்தானபாடி) நமசி திருவழுதி நாடுதாசா, “அருள கொண்டாமம்” என்கிற பாட்டிலே, “ஸ்ரீ கீதையை அபயசித் தானொருவன சந்தயாஸைதவிலே சென்றால் பலருமாக நாழி அரி சிபைக் கொடுத்த விசுவலிங்க மாட்டாமையாலே ‘புரந்திரை ணையிலேகிட’ என்பார்கள, திருவாயமொழி கற்றான ஒருவின

ணப்பஞ் செய்வான் சென்றால் சர்வேஸுவர னகப்பட்டப் புறப் பட் டெதூரகொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியும் யெடுத்துவிட்டு சத்கரிப்பாகள்” என்றாராம். “பண்டேபரமன் பணித்த” என்று இவா அங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீ கீதை தானு வீறுபெற்றதிதே.

அ - ம். திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை.

௩-ம். பாட்டு - பிடிததேன்.

௨௨௬ (மடித்தேனித்யாதி) எம்பெருமானா, உலாவியருளுகிறவா முடியப் போகாதே நடுவே மீண்டருள, எம்பா கதவை யொருச்சரி த்து, “திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளத்தி லோடுகி ருது” என்ன; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தா.

௬-ம். பாட்டு - இன்றென்னை.

௨௩௦. (உணாத்தலுற்றேனே) இதுக்கொரு மறுமாற்ற மருளிச்செய்யவே ணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டி யிராநின்றேன். இப்படி யிவா முடியத் துடாந்தவாரோ பெருங்கடல் மண்டினாப் போலே போக்கற்றன். “இதுக்கு ஈஸுவரன்சொன்ன உத்தரமென்” என்று ஜீயாபட்டைக் கே ட்க; “இவா தலையிலே யொருபழியை யேறிட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் காலாலே தறை யைக்கீறிநிறகு மித்தனைபோக்கி வேறுத்தரமுண்டோ ” என் றருளிச்செய்தா.

கூ - திருவாய்மொழி—தூழ்விசும்பு.

ச - ம. பாட்டு - எதிரொதிர்.

௨௩௧. (எதிரொதிரித்யாதி) இவ்விடத்தில் ௩௭ - வது ஐதிஹ்யத்தைப்பா ராக்க.

கக - ம். பாட்டு - வந்தவர்.

௨௩௨. (அந்தமில்பேரினப்பத்து) அந்தகலேஸா பாஜனத்துக்கு யெதிர்த்தடி ரே, சம்சாரத்தில் சுகமென்று ப்ரமிக்கு மித்தனை, துக்கமே யுள்ளது. பாண்டும் ருகமாயிருந்த ருவியின்மேலே அம்பைவிட, “சம்சாரத்தி லாயிரம் கூற்றிலொரு க்ஷணமாய்தது சுகமுள்ளது, அத்தனையும் புஜிக்கவொட்டிற்றிலையே” என்றானிதே.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்கீரஹம்.

அநுபந்தம்.

(சு)

பகவதவிஷய நிஷ்கருஷ்ட அர்த்தவிஸேஷங்கள்

க. ஸவபக்ஷத்தை ஸதாபிககவே பரபக்ஷம், நிரஸதமாமிதே, நெறச்செய்யபபுறதேபு மாபபோலே

உ. ஸவருபாதுசநதானத்துக் கீடாயிருக்கிற திருமந்திரத்தினுடைய வாததாதுசநதாநம் மோக்ஷசாதநம்.

ங. சுகரவாதத்திருமகன திருவவதரிததபினபு வானரஜாதி வீறுபெற்றபு போலேகாணும், ஆழ்வார்கள அவதரித்து தியாகஜாதி வீறுபெற்றபடி.

ச. கடகருடைய ஆதமகுணத்தோ பாதிருபகுணமு முத்தேஸயம்.

ரு. ஈஸ்வரன் ஆஸரிதஸபரிஸமுள்ள தரவயத்தாலல்லது தரியான.

க. யோகயனுக்கு அயோகயதை சம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோகயதை சம்பாதிக்கவேண்டா, ஆகையால் ஈஸ்வரோபாயம் சாவாதிகாரம்.

எ. நாம் ஆழ்வாரை அனுபவிக்கும்போது செருப்புவைத்துத் திருவடிதொழடபுக்காப்போலே யாக வொண்ணாது.

அ. அவனவிடுவது, புத்திபூர்வம் பராதிகூலயம் பண்ணினா - கைக்கொள்ளுகைக்கு மிதரபாவ மமையும்.

க. ஆஸரிதரிலே யொருவனுக்குசெய்ததும், தனக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று பகவத சம்பந்தமில்லை.

க0. அம்மிதுணையாக ஆரிழிகையிறே, இவனைவிட்டு உபாயாந்தரத்தைப் பற்றுகை.

கக. பராபயா பாசங்களிலும், பராபகா பாசங்களிலும், நெகிழ்ந்து அவனையொழிந்த வெல்லாவற்றாலும் ஒரு பரயோஜனமின்றிகே யிருக்கவேணும்.